Christina Hamlett

Atingere Magică

EDITURA MIRON

Christina Bamlett

Atingere magică

The Magic Touch

by Christina Hamlett

© copyright 1995
for romanian language by MIRON

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Christina Hamlett

Atingere magică

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-2-3

Prolog

Trecuseră aproape şaptesprezece minute de cînd Edward Hudson era închis în cutia metalică suspendată între fălcile înfricoşătoare ale unui dragon stilizat în faţa unei mulţimi enorme adunate la *Kennedy Center,* din Washington. Şaptesprezece minute care au pulsat fiecare secundă înfiorată. Încă patruzeci şi cinci de secunde şi va scăpa – cum scăpa întotdeauna – de flăcările care vor mistui interiorul cutiei.

Din locul în care se afla în spatele scenei, Beth privea totul cu un sentiment de teamă din ce în ce mai obsedant.

– Ceva nu este cum trebuie, îi şopti bărbatului de lîngă ea.

Simţi prin mătasea subţire atingerea caldă şi încurajatoare a lui Daniel.

– Ştii doar că îi place să ţină publicul încordat, îi aminti Daniel cu o voce plăcută care calmase mulţi pacienţi neliniştiţi în vremea cînd practica medicina. Probabil că este o modificare de ultim moment a spectacolului.

Pe ecranele monitoarelor aranjate în sală, era imaginea îngheţată a lui Edward făcînd cu mîna fanilor înainte de a trage cortina neagră care dădea semnalul

că îşi începea actul de magie.

Beth clătină din cap şi-şi trecu degetele prin părul blond scurt, elegant coafat.

– Nu ar face aşa ceva, protestă ea.

Edward, perfecţionistul etern, îşi petrecuse tot sezonul aranjînd ultimele detalii ale spectacolului – numit de el *Răsuflarea dragonului* – un act de magie prin care scăpa dintr-o cutie metalică închisă ermetic. Schimbarea rutinei, făcută într-un ultim moment, fără să-i spună şi ei sau fratelui său, era total nepotrivită.

Pînă acum, el ar fi trebuit să iasă din cutia metalică în compartimentul ascuns, să se strecoare prin spatele reflectoarelor şi să se piardă în întuneric. Era adevărat că lui Edward îi plăcea să prelungească drama şi suspansul, dar el nu şi-ar fi asumat riscuri neinspirate. În următoarele două minute, focul care izbucnea în gura dragonului va incinera tot conţinutul compartimentului metalic. Dacă Edward rămînea înăuntru în acel moment...

– Ne-ar fi dat semnalul, spuse Daniel întrerupîndu-i gîndurile. Dacă lucrurile nu ar fi decurs normal, el ne-ar fi dat semnalul.

Ochii neliniştiţi ai lui Beth priveau ceaţa eterică din jurul scenei, căutînd cu înfrigurare umbra care să o asigure că soţul ei a scăpat.

– Edward este Edward, continuă Daniel să-i aline teama pe care ea nu o mai masca şi care se vedea clar pe trăsăturile clasice ale chipului cumnatei sale. Ascultă, Beth, dacă tu crezi că este o problemă...

Buzele lui Beth se despărţiră încercînd să articuleze cuvinte, dar gîndurile ei rămaseră paralizate de o teroare întunecată pe care nu o putea defini. Dar dacă ea greşea? Dacă, acţionînd prematur, puneau în pericol

reputaţia lui Edward, pe care el o clădise cu atîta muncă? Dacă...

– Totul este bine, Beth, îl auzi pe Daniel şoptind dincolo de fiorul îngheţat care îi cuprindea fiinţa. El nu şi-a dezamăgit niciodată publicul. Şi, pe urmă, spectacolul acesta este transmis de CBS.

Bineînţeles că din punctul de vedere al publicului, nimic nu părea ciudat. În ultimele două ore, Edward Hudson i-a fermecat cu acte de iluzionism care l-au depăşit chiar şi pe Houdini. După părerea lor, nimeni şi nimic nu-l putea ţine prizonier pe frumosul Adonis. Nici portbagajul încuiat al Jaguarului. Nici pînza dură a sacilor poştali cu ramă metalică. Nici chiar lanţurile care au strîns cabina telefonică din Trafalgar Square. Anunţul pe care l-a făcut Edward că va ieşi nevătămat dintr-o cutie metalică orientală nu a făcut decît să stîrnească un imens ropot de aplauze; Edward Hudson era omul care se ţinea de promisiuni.

Bineînţeles, un spectacol de calibrul acestuia pe care îl organizase Edward nu se făcea fără măsuri de protecţie. Chei de rezervă, lumina lumînărilor, rezultate neaşteptate, toate completau fiecare act de iluzionism. *Răsuflarea dragonului* nu făcea excepţie. Cu o cameră video fixată pe chipul lui pînă în ultimul moment, Edward semnala că iluzia era în curs de desfăşurare şi că echipa tehnică trebuia să-şi înceapă munca.

Beth încercă să se relaxeze privind spre membrii echipei tehnice, aşezaţi la cele trei valve din colţurile cutiei metalice. Nimic de pe feţele oamenilor, observă ea, nu trăda vreo suspiciune sau faptul că lucrurile nu mergeau aşa cum au fost programate. Dar ei nu vedeau că ea ar fi vrut să urle? Ei nu aveau acea presimţire a dezastrului pe care o avea ea? Buzele

ei se mişcau în tăcere ridicînd spre ceruri o rugă fierbinte: Dumnezeule, de-aş greşi eu! Beth aruncă o privire fugară spre Daniel, tulburată de cutele dintre sprîncene care trădau tensiunea. Deasupra scenei, ceasul bătea inexorabil fiecare secundă; cînd ajungea la cincisprezece, tehnicienii trebuiau să deschidă valvele care explodau într-un foc mortal printre fălcile dragonului.

Publicul începuse deja să-şi aclame eroul, anticipînd că vor vedea interiorul gol al cutiei. Cei care mai văzuseră acest act de iluzionism priveau deja în jurul lor încercînd să-l găsească pe legendarul maestru, îmbrăcat în frac, calm şi distant, apărînd de undeva, departe de gura dragonului. Un sentiment de panică pe care nu-l mai simţise niciodată s-a acumulat în gîtul lui Beth, sufocînd urletul care i-a explodat în minte.

– Daniel...

În acel moment, ceasul bătu cincisprezece şi, cu un urlet de parcă dragonul ar fi fost viu, flăcările izbucniră făcînd publicul să tresară de spaimă. Timp de treizeci de secunde, limbile de foc au devorat lasciv compartimentul metalic îmbrăcat în catifea roşie. Pe ecranul de deasupra scenei se vedea topindu-se cortina de catifea, apoi se auzi o explozie şi imaginea de pe ecran îngheţă.

Apoi totul s-a terminat. Valvele au fost deschise şi flăcările au început să moară patetic retrăgîndu-se printre colţii fioroşi ai dragonului. Se auzi o muzică victorioasă şi doi tehnicieni apucară colţii care deschideau uşa ermetică a cutiei. Uşa căzu, ca un pod spre sală.

Chiar în acel moment oamenii săriră în picioare ovaţionînd. Însă strigătele de bucurie s-au transformat

repede în urlete de groază cînd publicul şi-a dat seama că în faţa sa se rostogoleşte spre scenă trupul grotesc incinerat al lui Edward Hudson.

1

Timpul şi distanţa nu au micşorat frecvenţa coşmarurilor, nici nu au îmblînzit durerea sfîşietoare a realităţii, dimpotrivă, le-au intensificat.

Plîngînd, luminată doar de razele lunii care pătrundeau pe uşile de sticlă ale dormitorului ei, privirea lui Beth se opri pentru cîteva secunde – ca întotdeauna – pe perna netedă de lîngă ea. În octombrie se împlineau doi ani şi ea nu reuşea să se împace cu gîndul că „De ce-ul" din conştiinţa sa nu va primi niciodată un răspuns satisfăcător. Edward a fost tînăr, puternic şi atît de sigur pe el, cît a fost şi pe dragostea lor. Să-i fie furat în momentul în care îi aşteptau atîtea orizonturi era o nedreptate pe care nu o înţelegea şi nici nu era dispusă să o accepte.

Chiar şi Daniel, întotdeauna vocea raţiunii, nu a găsit explicaţia logică a acestei tragedii comune.

– Cred că aşa a vrut soarta, oferi el o explicaţie palidă, ştiind că aceasta nu era suficientă.

Într-un colţ al camerei razele lunii se opreau pe fotografia înrămată de la nunta lor. De fiecare dată cînd o vedea, îşi amintea de Edward, de dragostea lor,

de moartea lui... şi de promisiunea obscură pe care i-a repetat-o de nenumărate ori, din primele luni după ce s-au întîlnit: „Dacă mi se întîmplă ceva, draga mea, voi găsi eu mijlocul de a mă întoarce la tine, de a te proteja întotdeauna... chiar şi de dincolo de mormînt"

La început, obsesia lui Edward, legată de spiritism şi moarte, a tulburat-o, a înspăimîntat-o, ajungînd chiar pe punctul de a distruge legătura lor. Nu era normal, se gîndea ea, pentru un bărbat de succes cum era Edward Hudson, să-şi petreacă atîtea ore gîndindu-se la viaţa de apoi.

Acum, totuşi, aceste gînduri care altădată au îngheţat-o, îi dădeau curajul de a trăi. Sigur, Daniel şi soţia lui erau singurii care ştiau că ea este convinsă de faptul că Edward era undeva aproape de ea şi aştepta momentul potrivit să se ţină de promisiune.

– Cînd? murmură Beth în întuneric.

Dar întunericul, cum s-a întîmplat întotdeauna, nu i-a răspuns.

Cînd Beth a coborît, Daniel şi Marissa luau deja micul dejun. Luminaţi de soarele strălucitor, care părea binecuvîntarea Insulelor hawaiene, cu capetele apropiate într-un intim *tête-à-tête* de îndrăgostiţi, aceştia nici nu au văzut-o la început, creîndu-i un moment scurt de admiraţie şi de invidie. Ce s-ar fi făcut fără ei? se întreabă Beth în tăcere, mulţumindu-i cerului că i-a adus în viaţa ei.

Într-o balanţă perfectă a dragostei şi asocierii profesionale, Daniel şi soţia lui reuşiseră căsnicia ideală. Aceeaşi căsnicie de care s-a bucurat şi ea cu Edward – şi căreia îi ducea dorul.

Rîsul zglobiu al Marissei inundă camera, reamintindu-i lui Beth ce alegere fericită a făcut Daniel. „Dacă îl putea descătuşa cineva, remarcase Edward odată, aceasta era numai ea".

Căldura Marissei s-a extins şi asupra lui Beth. Într-o profesiune al cărei tipic erau repetiţiile epuizante şi călătoriile continue în întreaga lume, prieteniile apropiate erau aproape imposibile; şi, totuşi, Beth a simţit imediat căldura femeii mai în vîrstă care a primit-o cu bunăvoinţă prietenească în acelaşi an, care s-a dovedit a fi ultimul al lui Edward pe pămînt.

Cei din afară nu reuşeau să descopere similitudinile dintre cele două femei. Chiar şi trăsăturile fizice şi stilul fiecăreia – de cele mai multe ori numitorul comun în prieteniile dintre femei – la ele erau în contrast izbitor. Cu şapte ani mai în vîrstă şi cu patru centimetri mai scundă, Marissa răspîndea în jurul ei un exotism care-i trăda provenienţa din suburbiile Connecticut-ului. Beth, pe de altă parte, la treizeci şi trei de ani, era imaginea tipică a tinerei americance cu pielea netedă, părul blond ca mierea şi ochii verzi, luminoşi. Chiar şi silueta ei zveltă – pe care Marissa şi-o menţinea cu multă voinţă şi regim strict – la Beth era un dar natural.

– Nu mă mir că a fost dragoste la prima vedere pentru Edward, a remarcat Marissa în primele zece minute după ce s-au cunoscut.

Marissei, Beth îi încredinţa cele mai profunde secrete. Cu Marissa a petrecut Beth noaptea aceea oribilă. Marissa, în ciuda realismului dat de profesia ei de contabil, care respingea ocultismul, cu o sensibilitate rară o ajuta acum pe cumnata sa, stimulîndu-i credinţa că Edward îşi va ţine promisiunea. Fie şi numai pentru

acest motiv, se gîndea Beth, ele două vor fi cele mai bune prietene.

– Ne cerem scuze că am început fără tine, spuse Marissa veselă, smulgînd-o din reverie.

– Avem şedinţă la *Tripler,* adăugă Daniel. Obraznicii nu au parte de odihnă. Cafea?

– Puţină.

– Cum ai dormit? întrebă Marissa, punîndu-i cu generozitate fructe proaspete pe farfurie.

– Bine, minţi Beth. Va avea timp mai tîrziu să-i povestească Marissei despre coşmarul obsesiv.

– Cred că voi două, doamnelor, veţi fi cele mai elegante femei diseară, încercă Daniel să le tragă de limbă.

– Nu mai mult decît de obicei, dragule. Marissa începu să rîdă şi îi făcu jucăuş cu ochiul lui Beth. Evenimentul serii – o recepţie oferită în cinstea unei delegaţii de chirurgi din Osaka – a fost plănuită luni de zile şi nu era întîmplător faptul că Marissa redecorase casa şi iluminase grădina după ultima modă.

Mulţumesc lui Dumnezeu că ei îi plac aceste lucruri, se gîndi Beth. Anii petrecuţi în umbra renumelui lui Edward nu i-au alungat preferinţa intimă pentru plimbările solitare pe plajă şi picnicurile în doi. Bineînţeles că nimeni nu va observa astă seară dacă ea va dispărea liniştită şi va merge la plimbare...

– Ce spui, Beth? o auzi pe Marissa.

– Îmi pare rău... ce-ai spus?

– Rochia de mătase verde. Nu crezi că Beth arată fantastic în rochia aceea, Daniel?

– Beth, spuse acesta cu tonul obişnuit, ar arăta fantastic şi dacă şi-ar trage un sac de cartofi pe cap.

– Bărbaţii, murmură Marissa, strîmbîndu-se tolerant.

Sper că nu vei uita să mai suni o dată la furnizorii de şampanie, îi aminti ea. Dacă nu te ţii de capul lor or să ne aducă din nou *Brut.* Oh, uitasem, încă nu am primit confirmarea de la Ahrens – vine şi el?

– Imediat ce aflu, te sun de la birou. Pentru că veni vorba...

– Hai, gata. Marissa îl trase cu dragoste de cravată şi îl sărută. Ai să întîrzii.

– Oh, spuse Daniel, întorcîndu-se în uşa sufrageriei, vrei să sun la *Chang* să ne aducă o altă vază?

Într-o fracţiune de secundă, Beth surprinse privirea îngheţată care fulgeră în ochii cumnatei sale.

– Am eu grijă de asta, îl informă Marissa.

– Vaza? repetă Beth după ce a plecat Daniél.

– Monstruozitatea aceea cu alb şi albastru pe care o aranjasem în holul de la scări, spuse Marissa, preocupată deodată să strîngă tacîmurile de la micul dejun, lucru pe care îl făcea de obicei Lehua, menajera.

– Ce s-a întîmplat cu ea? întrebă Beth nedumerită.

– Cineva... Marissa ridică din umeri. S-a spart azinoapte. Un accident.

Sprîncenele lui Beth s-au ridicat într-o întrebare tacită. *Oare ce s-a întîmplat,* se gîndi ea sorbind din ceaşca de cafea.

2

Intenţia lui Beth de a afla enigma ciudatului incident a fost oprită de agitaţia cumnatei sale pentru pregătirea dineului.

– Ştii ceva, nu te las să mişti un deget, o instrui

Marissa mînuind servitorii cu eficienţa detaşată a persoanelor obişnuite să facă astfel de lucruri.

De fapt, Beth nici nu ştia ce ar fi trebuit să facă. În timpul turneelor cu Edward, Marissa a fost mulţumită să lucreze în umbra reflectoarelor. În timp ce Beth şi Daniel îşi făceau datoria de asistentă şi medic de trupă, Marissa rămînea în cabină şi se cufunda în cifrele de pe computer. Numai după moartea lui Edward şi întoarcerea lui Daniel la practica medicală, Marissa şi-a descoperit talentul pentru petrecerile mondene.

– Face parte din îndatoririle unei soţii de medic, se explica ea încîntată.

Privită retrospectiv, situaţia era ca o inversare de roluri. Investiţiile prudente făcute de Edward au asigurat-o complet pentru viitor, au scutit-o de grija luptei cu cifrele şi economiile, deşi Beth considera că existenţa ei leneşă nu se potrivea deloc cu restul decorului în care trăia. Era din ce în ce mai evident că depindea emoţional de Daniel şi de soţia lui.

Invitaţia lor de a trăi cu ei a fost un dar de la Dumnezeu. Cînd erau toţi patru, au trăit vremuri foarte fericite în Pacific, dar atunci Edward trăia; o vacanţă prelungită în aceste locuri părea o cură bună pentru deprimarea ei. Întorcîndu-se aici, locul preferat al soţului ei, lui Beth îi plăcea să-şi imagineze că îi perpetuează dorinţele post-mortem.

– Stai cu noi aici! a rugat-o Marissa cînd Daniel le-a făcut surpriza să cumpere o casă în Banyan Ridge, cel mai prestigios cartier din Honolulu.

– Cu o sută şaizeci de metri pătraţi, insistă şi Daniel, ani de zile nu avem şansa de a ne sufoca unul pe celălalt.

Şi ea a rămas. Cu ajutorul lor a început să-şi

schimbe viaţa ca văduvă. Beth îşi spunea foarte des că existau în lume locuri mult mai urîte pe care le putea numi „acasă". Dar aici i se părea că a devenit rezidentă permanentă a Paradisului.

La zece minute după ce voi pune piciorul pe insulă, şi-a prezis ea, probabil că nu voi mai dori niciodată să plec.

Sînt locuri pe lumea asta mult mai rele pentru munca mea decît acesta, îşi spuse în gînd Jack Brassfield. Mai mulţi dintre colegii lui de academie îşi blestemau zilele la New York ori scriau enorm la Cleveland, dorind să dea orice pentru a face ce făcea el. Dinte pentru dinte ar fi fost mult mai dureros decît ceea ce l-a costat pe el să ajungă unde a ajuns: adică să primească el glonţul destinat congresmanului Haleamau.

Acest act de eroism de o secundă l-a scos din uz aproape un an şi, totuşi, în mod ironic, l-a instalat la un nivel mai mare, cu o plată mai bună.

– Acum, că fotografia ta a apărut în toate ziarele, i-a spus şeful lui, nu mai poţi lucra în secret, concluzie la care ar fi ajuns în mod rezonabil şi un căţel. Agenţii care se ocupau de narcotice, binecunoscuţi pe Kuhio Avenue, nu prea aveau de lucru, tocmai pentru că erau cunoscuţi.

Noua sa condiţie de detectiv special la Divizia Proiecte Speciale – creată cu un singur scop, de a proteja personalităţile care atrăgeau atenţia – părea croită pentru abilităţile lui. De fapt, era convins că viaţa lui era cea mai încîntătoare viaţă de poliţist.

Înfăţişarea lui a fost bineînţeles factorul determinant. La treizeci şi patru de ani, Jack Brassfield era probabil cel mai frumos celibatar de pe acele meleaguri. Femeile

pe care le saluta dimineaţa roşeau de plăcere, ochii lui străluceau ca două pietre de onix. Statura lui atletică se modula frumos în jeanşi, cămăşi descheiate la guler şi din cînd în cînd o geacă de aviator. Nu era un secret că aproape fiecare femeie care îl întîlnea abia aştepta să îl mîngîie. Totuşi, conform bîrfelor de la birou, doar cîteva doamne au avut acest privilegiu. În general, el făcea în aşa fel încît serile să îi aparţină, condiţie care îl elibera de obligaţii şi îl lăsa liniştit acasă cu ultimul roman al lui Robert Ludlum ori cu dosarele unui caz.

Poate că într-adevăr viaţa lui era fermecată, se gîndi el apropiindu-se de birou.

– Hei, visătorule! îl strigă o voce de femeie din capătul celălalt al camerei, fluturînd spre el o foaie de hîrtie ca un steag alb al capitulării.

– Mi-ai dat deja una, sublinie Jack spre Kiana, uimit că intervenise o urgenţă. Kiana ridică din umeri.

– Eu lucrez aici, Bro, sînt doar o funcţionară. Verifici sau nu?

Jack citi nota.

– Ce *fel* de sistem de securitate? Şi cum se face că este ziua *mea* norocoasă?

Kiana îi ignoră a doua întrebare.

– Atît ne-a spus omul. Poate se aşteaptă la incidente, poate un străin amestecat printre oaspeţi...

Referinţa la un străin i se păru caraghioasă.

– Toată lumea este străină, inclusiv eu.

– Şi ce dacă, continuă Kiana, dineul acesta n-o să-ţi strice.

– Şi care este indicaţia pentru îmbrăcăminte?

Amuzată, Kiana se gîndi cîteva momente; ştia că detectivul ei preferat nu era un adept al modei.

– Păi dacă mergi la Banyan Ridge? Caviar şi şam-

panie *Dom Perignon...* Te îmbraci frumos, Jack, iepuraşule.

– Mulţumesc pentru pont.

– Nu ai pentru ce.

– Alte sfaturi?

– Poate vei întîlni fete frumoase, comentă Kiana, veselă. Cu un soţ foarte blînd, care arăta ca un luptător *Sumo* şi nouă copii robuşti, Kiana era una dintre puţinele femei care nu-şi făcea vise romantice în legătură cu Brassfield.

– Nu le caut, spuse Jack.

– Dar, oftă Kiana, le găseşti întotdeauna...

3

Nu mulţi bărbaţi pot arăta atît de complet nepotriviţi într-un asemenea mediu, se gîndi Beth, şi totuşi atît de plini de sine. Cine este? se întrebă ea.

Uimită, privea dintr-un colţ al camerei cum ultimul invitat la dineu schimba cîteva cuvinte cu Hapu, majordomul, scrutînd în acelaşi timp încăperea. Are în jur de treizeci de ani, estimă ea, cu toate simţurile conştiente de frumuseţea şi prestanţa fizică sugerînd virilitate şi o graţie nepăsătoare. Pomeţii înalţi, gropiţa din bărbie şi zîmbetul plăcut nu erau nici false, nici forţate. Pe neaşteptate, privirea bărbatului surprinse privirea ei şi o susţinu un moment, pînă cînd atenţia i-a fost reţinută de apropierea lui Daniel. O să-l întreb cine este, se hotărî Beth, privindu-i pe cei doi bărbaţi strîngîndu-şi mîinile şi retrăgîndu-se în birou.

De ce să-l întreb pe Daniel? o zgîndări puţin con-

ştiinţa. *De ce să nu mergi direct la el şi să faceţi cunoştinţă?*

Un început de sentiment, pe care îl uitase, răspîndi o umbră de culoare pe obrajii lui Beth, încîntată de fantezia că va cunoaşte pe cineva necunoscut. Şi, totuşi, mintea ei găsea acum sute de scuze pentru a-l evita – sau îi aducea în atenţie singura scuză care le eclipsa pe celelalte. Amintirile erau prea vii şi prea recente, pentru a permite unui străin să se apropie. Nu încă.

– Te-am căutat toată seara! exclamă Marissa apropiindu-se de ea.

– Toată seara? o contrazise Beth. Petrecerea a început abia de o oră şi jumătate...

– Spirituală şi drăguţă, comentă Marissa spre cei doi japonezi care o însoţeau. Draga mea, îl cunoşti pe Tsuda? Doctorul Tsuda le-a făcut transplantul de inimă celor două fetiţe gemene, despre care am citit noi... Beth salută politicos, deşi urmărea foarte rar noutăţile din lumea medicală.

– Doctorul Tsuda tocmai îmi povestea că a văzut spectacolul lui Edward la Kyoto, continuă Marissa zîmbind.

– Incredibil om! exclamă doctorul Tsuda. Un geniu al timpurilor. Cu adevărat magician. Trebuie să fiţi foarte mîndră de el.

– Da. Sînt. Mulţumesc.

– A jucat şi actul *Doamna şi Tigrul,* continuă Tsuda. Nici pînă astăzi nu ştiu cum a făcut! Bărbatul clătină din cap. Ce pierdere!... şi atît de tînăr! Beth nu auzi decît pe jumătate, blocată de valul de emoţii provocat de amintirile doctorului.

– V-am spus că Beth ştie să coasă, interveni Ma-

rissa cu diplomaţie.

– De fapt, creez modele, se explică Beth, în timp ce mărunta doamnă Tsuda îi admira rochia ale cărei falduri fluide erau prinse pe talia îngustă cu o broşă de smarald asortată perfect cu profunzimea ochilor ei.

– Şi faceţi acest lucru ca profesionistă? întrebă doctorul Tsuda.

– Sper, răspunse Beth. De fapt, începînd cu luna viitoare, în California.

– Adică, dacă o lăsăm noi să plece! rîse Marissa, îmbrăţişînd-o spontan şi vărsîndu-i paharul de şampanie pe rochie. Strigătul stînjenit al Marissei şi scuzele agitate au atras atenţia celui mai apropiat chelner care a venit să le ofere şerveţele.

– Te ajut eu, insistă Marissa, cînd Beth se scuză că se retrage ca să-şi schimbe hainele.

– Nu, nu este nevoie, o refuză Beth. Stai aici cu oaspeţii tăi. Nu lipsesc decît un minut. Recunoscătoare în sinea ei pentru incidentul neprogramat, Beth se retrase, conştientă că atrage atenţia celorlalţi în timp ce traversează camera şi urcă în grabă scara de mahon lustruit.

– Totul poate fi şi o coincidenţă – Daniel ridică din umeri – dar în condiţiile date...

– Despre ce fel de „condiţii" vorbiţi? îl întrerupse Jack, privind în jurul său şi apoi la gazda îmbrăcată impecabil.

– Defecţiunea la sistemul de alarmă de azi-noapte şi apoi telefonul de astă-seară. Un zîmbet timid apăru pe buzele lui Daniel. În mod normal, eu nu sînt un alarmist, locotenente, dar nu am ştiut ce să fac.

– Exact, care pare să fie problema?

– Ei bine, deocamdată nimic... încă. Mi s-a părut prematur chiar să vă anunţ, dar împreună cu soţia mea ne-am gîndit că este mai bine să fim în siguranţă, decît să ne pară rău. Daniel tuşi încet. La puţin timp după ce au început să sosească oaspeţii, am primit un telefon de la un bărbat care a întrebat dacă a sosit doctorul Watanabe. Cînd am spus că nu, bărbatul a închis.

– Pînă aici, domnule Hudson...

– Doctor Hudson.

–.... nu înţeleg ce doriţi.

– Doctorul Watanabe, explică Daniel, este destul de... să spunem, controversat. Cercetările lui în genetică nu sînt foarte populare între anumite grupuri de practicieni de aici, din Honolulu. Probabil nu este un secret că ar vrea să îl vadă mort. Acum, noi am mai avut defecţiuni în asigurarea securităţii, dar pentru că s-a întîmplat cu o noapte înainte de dineu şi acum, cu acest telefon...

Jack ridică o mînă.

– Cu alte cuvinte, nu s-a întîmplat nimic?

– Din fericire, nu. Şi acum, că sînteţi aici...

– Mă tem că aţi înţeles greşit, doctore Hudson. Divizia noastră nu se ocupă cu... nu s-a comis nici o crimă. Nici măcar nu a existat o ameninţare, din cîte mi-aţi spus, nici dumneavoastră nu aţi fost ameninţat personal. Nu vreau să par nepoliticos, dar oamenii care vă asigură paza se pot ocupa de această mică problemă. Şi, sînt sigur, adăugă Jack în gînd, cîştigă de zece ori mai mult decît mine.

– Da, dar pentru că aici... cuvintele lui Daniel se topiră. Situaţia lui Watanabe ne enervează pe toţi, locotenente, – chiar şi Ministerul Afacerilor Externe. Vă spun confiden-

ţial, voi fi bucuros săptămîna viitoare, cînd îl voi vedea îmbarcat într-un avion. Timid, Daniel întinse mîna în semn de scuză. Probabil că vi se pare că sînt ca un cowboy care pune lacătul la padoc, înainte de a fi adus caii.

Nu, se gîndi Jack, pari tipul uman care crede că banii îi dau dreptul să cumpere oameni.

– Banyan Ridge este o zonă bine protejată de patrulele poliţiei, spuse cu voce tare. Dar dacă vă linişteşte, voi chema...

– Tocmai asta este, sublinie Daniel. Nu vreau să îi agit inutil pe oaspeţii noştri. Dacă ar vedea maşinile poliţiei în faţa...

– O, nu vă faceţi probleme, îl întrerupse Jack. Băieţii ştiu să fie discreţi.

– Ei bine, mi-ar lua o greutate de pe suflet. Zîmbind, Daniel îi arătă telefonul. Ştiţi, aţi venit pînă aici, pot măcar să vă ofer puţină şampanie... gustări?

– Majordomul de la uşă mi-a spus despre ce e vorba, spuse Jack privind fracul gazdei sale.

– O, nu vă faceţi probleme, să ne vedeţi la dineurile pretenţioase! O să-i spun chelnerului să aducă o farfurie.

– Mulţumesc.

După părerea lui, Jack nu ar fi făcut petreceri cu fracuri şi porţelaturi chinezeşti scumpe.

– Vă conduc după ce terminaţi, se oferi Daniel.

Totuşi, cînd Jack ieşi după cinci minute, Daniel era de negăsit. Mare pagubă, se hotărî el, convins fiind că nu-şi dorea să-l mai întîlnească pe doctor. Trecînd pe lîngă scară, privi în sus şi rămase surprins să vadă aceeaşi femeie privindu-l intens. Ochii lui se opriră cîteva momente, uimiţi, asupra petei negre de pe satinul rochiei. Şi, totuşi, chipul acesta îi atrăgea atenţia – era chipul unei femei care parcă întîlnise o fantomă.

4

Ca în transă, femeia trecu pe lîngă el, fără să-l vadă, învăluită într-un ameţitor nor de parfum *Emeraude*, apoi dispăru în mulţime.

– Şampanie, domnule? auzi o voce politicoasă, lîngă el.

Curiozitatea mai mult decît setea îl făcu pe Jack să ia un pahar de cristal de pe tavă. Poate că în timp ce o voi bea, speculă el, voi afla şi ce a însemnat privirea aceea, surprins totuşi că îl interesau astfel de lucruri. *Recunoaşte,* îl provocă conştiinţa, *ai mai pierde vremea pe aici dacă doamna nu ar fi atît de atrăgătoare?*

Nu, nu putea să nege magnetismul care l-a atras spre ea, de la prima vedere. Avea o frumuseţe totală şi delicată. Puritatea profilului ei îi făcea pe cei din jur să pară ofiliţi în încercarea de a arăta strălucitori. Chiar şi părul, deşi pieptănat lejer, era frumos şi îi încadra un chip de copil. Era chiar mai înaltă decît toate femeile cu care s-a întîlnit pînă acum... sau poate că numai părea aşa din pricina siluetei unduitoare şi a ţinutei aristocratice.

Ia mai termină Brassfield, îşi spuse în gînd iritat. Nu-i de nasul tău.

O redescoperi într-un colţ de cameră, conversînd cu o femeie, care gesticula cu gesturi materne. Nu poate fi o rudă, se gîndi el, nedescoperind nici o asemănare fizică între cele două. Poate o prietenă? O confidentă? Oricine ar fi fost, femeia părea să aibă o influenţă neglijabilă asupra frumoasei doamne.

– Scuză-mă, se adresă el unui tînăr chelner, cine este femeia blondă, care stă acolo, lîngă sculptura de gheaţă... aceea îmbrăcată în rochie verde?

– Ah, vă referiţi la doamna Hudson, domnule?

Doamna Hudson.

– Scuză-mă, am avut impresia că este altcineva.

Aşadar, ea era soţia doctorului, comentă în gînd, puţin dezamăgit. De ce erau ocupate toate femeile frumoase de pe lumea asta? Sorbi gînditor din şampanie şi o privi insistent...

Mai rămînea totuşi de rezolvat o problemă; de ce arăta atît de speriată? se gîndi Jack, amintindu-şi conversaţia cu doctorul. Era oare posibil ca soţia lui să fi primit un telefon nedorit? Bine, în cazul acesta, de ce nu îl căuta pe soţul ei?

Jack se rezemă de balustradă, acceptînd tacit să i se umple din nou paharul de care abia se atinsese. De ce-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala? se întrebă. *Pentru că*, îi răspunse conştiinţa, *îţi place să legi firele logice, criminale sau nu. Pentru că în acest scenariu, citeşti că doctorul şi soţia lui sînt total nepotriviţi şi pe punctul de a se despărţi; sau cel puţin aşa ţi-ar plăcea să crezi...*

Cele două femei se îndreptau acum spre scară, după cum îşi dădu el seama. Cu indiferenţă, el îşi privi ceasul, mimînd o convingătoare concentrare asupra orei, pentru a nu le da impresia că le studiază, în timp ce ele se apropiau.

– scrisul lui Edward, o auzi pe blondă spunînd cu un tremur în vocea-i mătăsoasă.

– Sînt sigură că trebuie să existe o explicaţie, spuse bruneta, luînd-o pe tînără pe după umeri în timp ce urcau.

Pentru o fracţiune de secundă, Jack cochetă cu ideea de a le urma. Cine era Edward? Ştia Daniel despre el? Ideea că doamna Hudson ar avea un amant părea total nepotrivită cu înfăţişarea ei. Iar începi, Brassfield, îl certă conştiinţa. Învălui cu un nimb de dulceaţă şi lumină o femeie care, probabil, nici nu s-ar uita la tine, dacă ar fi singură.

În încăpere se ridică un hohot de rîs. Daniel, în cadrul uşii pe care intrase, ţinea un toast nostim. Nu mai avea nici un rost să-şi mai piardă vremea pe aici, se hotărî Jack. O să fie tîrît într-o altă conversaţie, dacă doctorul descoperea că el nu a plecat.

Aruncînd o ultimă privire spre scară, Jack ieşi pe uşă. Oricare ar fi fost problema doamnei Hudson, nu era de nasul lui.

Tăcerea dintre ele se prelungea şi îi sporea neliniştea lui Beth.

– Era *acolo*, repetă ea. Îţi jur că *am văzut*, Marissa.

Vocea Marissei era blîndă, dar hotărîtă.

– Scumpo, dar nu este nimic acolo! Poate că ai avut impresia că ai văzut...

– *Am văzut!* Beth îşi plecă pleoapele, luptîndu-se cu lacrimile. De ce nu mă crezi?

Marissa o prinse blînd de mînă.

– Eu cred că ţi-ai amintit ceva şi te-a tulburat din nou. Studie nedisimulat chipul cumnatei sale. Singură ai spus că azi-noapte ai avut acelaşi vis...

Beth dădu din cap absentă.

– Poate chiar faptul că ai vorbit cu doctorul Tsuda, doar acum cîteva minute. Era mai bine dacă nu ţi-l prezentam. Marissa o privi vinovată şi plină de compasiune. Scumpo, eu ştiu cît de mult l-ai iubit pe Ed-

ward şi cît de mult îţi doreşti... ezită. Oricum, orice ai văzut tu pe oglindă, acum nu mai este acolo. Şi pentru că eşti singura care ai văzut...

Ochii lui Beth se ridicară cu o rugă pe care Marissa nu i-o putea îndeplini.

– Era scrisul lui. L-aş recunoaşte oriunde!

Marissa strînse buzele gînditoare.

– Vrei să-l chem pe Daniel?

– Nu vreau să-l iau de lîngă invitaţii lui. Nici pe tine.

– Dar dacă te-ar ajuta...

– Nu. Beth îşi trecu degetele prin păr. Dacă nu mai este, nu mai este! Zîmbi trist. Am crezut că tu, mai ales tu... Oh, nu-i nimic...

Marissa îşi aranjă faldurile rochiei, stînjenită că nu găseşte cuvintele potrivite.

– Mai povesteşte o dată, se oferi ea răbdătoare. Poate că ai uitat ceva, ceva care ar putea explica totul.

– Nu pot să-ţi repet decît că am intrat pe uşă şi am văzut.

În partea cealaltă a camerei, oglinda de înălţimea unui om, lustruită şi strălucitoare, nu dezvăluia nimic din mesajul care fusese scris acolo cu cîteva minute în urmă:

„Te iubesc, dragostea mea. Mă voi întoarce".

5

Maşinile decapotabile şi briza Pacificului au fost inventate pentru o noapte ca aceasta, se gîndi Beth, gonind pe bulevardul Pali Highway spre Kailua.

Plecarea ei discretă, încercarea disperată de a scă-

pa fuseseră o nevoie presantă de a se îndepărta cît mai mult de casă, într-un fel de a fugi de propriile sale gînduri. S-a furişat ca un hoţ pe ieşirea din spate, îmbrăcată în jeanşi şi cămaşă de culoarea piersicii, în contrast izbitor cu rochia elegantă pe care o purtase acum o oră.

Măcar am explicat de ce, în biletul pe care l-am lăsat, îşi spuse ea vinovată. Gîndul că se vor îngrijora îi aducea un nod în stomac. Ştia că Marissa nu a vrut să o supere; în întreaga ei fiinţă, nu era strop de răutate. Dar logica ei de fier a pus pe jăratec nervii lui Beth.

– Nu este nimic acolo, a repetat ea încontinuu, verificînd singură oglinda. Cred că, scumpo, ori este imaginaţia care îţi joacă feste, ori este un intrus cu un simţ al umorului bolnav...

Ori, ori, se gîndi Beth amintindu-şi cuvintele cumnatei sale. Alb sau negru. Nu există nuanţe de gri pentru supranatural. Pentru Edward. Luînd în consideraţie toate argumentele, Beth înţelegea că Marissa avea dreptate. Mai bine să uite totul şi să-şi vadă de viaţa ei.

Amintirile o învăluiră încă o dată, începură să se strîngă în jurul ei, provocîndu-i dorinţa fierbinte de a întoarce timpul înapoi spre acele vremuri mai puţin complicate. Dacă şi-ar fi clădit viaţa cu altcineva mai puţin dinamic decît Edward... Uşor de spus, greu de făcut...

Cerul şi pămîntul împreunate nu ar fi reuşit să apropie un cuplu mai deosebit ca spirit şi atitudine decît erau Beth Portwood şi Edward Hudson.

Căile lor nu s-ar fi încrucişat niciodată dacă tatăl lui Beth nu ar fi fost atît de încăpăţînat în dorinţa lui ca ea

să renunţe la colegiu şi să preia locul de după tejghea al fratelui ei, în magazinul familiei. Ricky, eroul spătos al copilăriei lui Beth şi al echipei de fotbal *Cleveland High*, a supravieţuit numai o lună în Vietnam, suprimat brutal de gloanţele inamice într-un sat care nici măcar nu era trecut pe hartă. A fost o lovitură care nu s-a vindecat niciodată pentru cei care l-au iubit.

Anii de liceu ar fi trebuit să fie pentru Beth cei mai fericiţi şi lipsiţi de griji. Dar jumătate din ea era îndurerată de moartea lui Ricky, iar cealaltă jumătate exacerba simţul loialităţii, încercînd să realizeze pentru amîndoi. Avea şi o latură egoistă care o îmboldea să-şi îndeplinească visurile. Numai înţelegerea tacită a mamei sale, în săptămîna de după absolvire, a salvat-o de la o hotărîre care ar fi putut să o coste.

– Ar trebui să faci măcar primul semestru într-un colegiu, o sfătui mama. Aceştia te vor ajuta. Îi întinse plicul cu „banii nebuni" pe care îi aduna conştiincios în fiecare săptămînă, după ce făcea cumpărături, împreună cu un bilet spre oraşul ei favorit, San Diego. Dacă pleci acum, cînd tata este la pescuit, nu te va mai putea opri.

Beth ştia că mama are dreptate. Al Portwood nu ar fi lăsat-o niciodată să plece – mai ales în California, care, după părerea sa, era undeva la mijloc, între Sodoma şi Gomora. La fel s-ar fi încruntat şi la ambiţiile ei de a crea îmbrăcăminte şi costume pentru actorii de la Hollywood.

– Îţi eşti datoare ţie înseţi, a insistat mama şi Beth a trebuit să fie de acord cu ea. Acum ori niciodată.

În primele două săptămîni pe Coasta de Vest, ea a găsit un apartament foarte aproape de plajă, o colegă de cameră cu care să împartă cheltuielile – o fată

bronzată, cu bicepşi care ar fi putut strivi trei cutii de bere. Romantismul însă nu făcea parte din planurile lui Beth; era suficient timp pentru a se îndrăgosti.

S-a întîmplat totuşi mai repede decît a vrut şi s-a aşteptat ea. Abia începuse primul an de colegiu în paralel cu o slujbă de ucenică la costumiera teatrului din localitate.

– Ştii, avem nişte bilete pentru spectacolul de la miezul nopţii, de la sala *Del,* a informat-o un actor. Vine un tip numit Hudson care se evaporă din cămăşi de forţă şi boilere cu apă clocotită.

Pentru că nu avea nimic de făcut în seara aceea, Beth a acceptat... şi acceptînd, şi-a schimbat cursul existenţei, de altfel modestă.

Săgeata de lumină reflectată în oglinda retrovizoare, a adus-o pe Beth la realitatea stînjenitoare – accelerase cu mult peste limita admisă, atrăgînd astfel atenţia unei patrule de poliţie.

În timp ce poliţistul se apropia de ea, Beth îi oferi un zîmbet timid în loc de scuze.

– Cred că m-au furat gîndurile, murmură ea scoţînd permisul de conducere mai înainte ca bărbatul să i-l ceară.

– Ei, este o noapte frumoasă, spuse el, conciliant şi dezarmat de zîmbetul ei. Aveţi idee cu ce viteză aţi condus, doamnă?

Zgomotul unei motociclete care se apropia îi acoperi răspunsul şi Beth îl repetă.

– Cred că ştiţi că trebuie să vă amendez, doamnă... uh... Hudson, o informă ofiţerul, dorindu-şi ca toţi şoferii să fie la fel de concilianţi.

– Este prima dată, mărturisi Beth, şi era adevărat; niciodată nu primise o amendă. Poliţistul îi zîmbi şi

scoase chitanţierul. Ochii lui Beth au fost atraşi de motocicleta care se opri lîngă ei. Uimită, privi spre tînărul care îşi scoase casca şi se apropie de ei.

6

„Impulsiv" nu era un adjectiv tipic pentru comportamentul lui Jack Brassfield. Cu excepţia deciziilor de fracţiune de secundă pe care le lua exercitîndu-şi profesia – altfel viaţa lui era conservatoare şi metodică. Aşa îi plăcea lui.

Faptul că s-a oprit în scrîşnet de frîne, stîrnind un nor de praf, nu-i stătea deloc în caracter. Dar trebuia să vadă dacă cea de la volanul Mercedes-ului era aceeaşi femeie la care se gîndea el. Şi acum, că ţi s-a confirmat, se întreba el apropiindu-se, ce ai de gînd să faci?

– Salut, îl întîmpină Louie, strîngîndu-i mîna cu mîna lui uriaşă, precum un urs care prinde în gheare un somon.

– Salut, răspunse Jack, observînd surpriza de pe chipul lui Beth, care era uimită că de două ori într-o noapte se întîlnea cu acest străin. Jack îi zîmbi, mulţumit că şi ea îi răspunde cu un zîmbet. Faptul că îşi schimbase hainele, nu îi scăpă; arăta de mii de ori mai frumoasă. S-a terminat petrecerea? o întrebă el.

– Nu, răspunse ea timid. Nu mă mai interesează.

– Aşadar, vă cunoaşteţi? interveni Louie curios.

– Nu, încă nu, spuse Jack întinzînd mîna. Eu sînt Jack Brassfield.

– Eu şi locotenentul ne cunoaştem de multă vreme, spuse Louie cu mîndrie, după ce s-a prezentat şi Beth. Patru, poate cinci ani.

– Locotenent? repetă Beth încruntîndu-se. Eşti poliţist?

Reacţia lui Beth îl uimi.

– Nu ţi-a spus soţul tău?

Îl trebuiră cîteva momente pentru a înţelege că el face o confuzie.

– Doctorul Hudson este cumnatul meu, îl lămuri ea continuînd cu un lucru pe care îl spunea foarte rar în public: Eu sînt văduvă.

Era o deschidere de aur. Jack Brassfield aşteptă pînă cînd Louie îşi termină treaba şi plecă.

– Uh... nu ţi-a spus Louie că fiecare bilet de amendă se consolează cu o cafea la *Waikiki?*

Profunzimea zîmbetului ei îi dădu impresia că de foarte mult timp buna dispoziţie a lipsit din viaţa ei.

– Păcat că a plecat, oftă Beth, intrigată de încrederea pe care o emana acest tînăr. Presupun că va trebui să o accept de la tine...

Exista un magnetism intrinsec în locul acela unde cravatele erau pe lista pericolelor iminente, iar briza îmbălsămată a Pacificului anula nevoia unui sistem de aer condiţionat. În timpul zilei, insula Oahu – poreclită *„Locul de întîlnire"* – era un adevărat Turn Babel de culturi, personalităţi şi ambiţii.

– Cred că noi venim aici, fiecare pentru alte motive, spuse Jack zîmbindu-i peste masă lui Beth. Pentru moment, de exemplu, eu nu-mi imaginez că aş putea fi în altă parte...

Faptul că i-a acceptat invitaţia a fost la fel de neaşteptat ca şi imboldul care l-a împins să i-o sugereze. La fel a fost şi uşurinţa cu care Beth a evitat avalanşa de întrebări personale.

Ar trebui să fiu expert în interogarea oamenilor, constată Jack după o oră. De ce naiba nu reuşesc să fac o breşă în trecutul acestei femei frumoase? Involuntar, ochii lui se opriră la piatra care strălucea pe inelarul de la mîna stîngă – un diamant cu feţe dreptunghiulare care costase probabil o sumă cu cinci cifre. Oricine ar fi fost domnul Hudson, categoric s-a descurcat bine în viaţă.

– Aşadar, ce te-a adus aici? insistă el tenace, admirînd jocul de umbre şi lumini reflectat în părul ei de lumînarea de pe masă.

– M-am îndrăgostit de insule cînd soţul meu a avut un spectacol televizat la *Palatul Iolani,* răspunse Beth. Cred că este adevărat ce se spune despre atmosfera care vrăjeşte... Jack înclină capul într-o atitudine întrebătoare care o făcu să-şi dea seama că nu menţionase cine a fost soţul ei.

– Îmi pare rău, murmură, după ce ea s-a explicat. Deşi a recunoscut numele, condiţiile specifice în care a murit Edward Hudson erau vagi în memoria lui. Îşi amintea totuşi că a fost o tragedie. Ceva şocant. Oricum, îşi amintea că toate ziarele, inclusiv *Honolulu Star Bulletin*, au scris foarte mult despre acel accident.

Într-o fracţiune de secundă, mintea lui Jack readuse în prezent conversaţia criptică dintre cele două doamne. „Scrisul lui Edward?" Cu siguranţă, avea o semnificaţie, acum, că a aflat cine a fost misteriosul Edward şi de cît timp murise.

Dincolo de masă, ochii lui Beth erau umezi, reîmprospătînd amintirile. Încă suferă, se gîndi Jack, sfîşiat între dorinţa de a afla mai mult şi bunul simţ de a-i respecta intimitatea. Chemă chelneriţa pentru un desert, hotărît să prelungească seara cît putea de mult.

– Ce ar fi să comandăm *ciocolată decadentă* şi

două tacîmuri? propuse el încîntat de zîmbetul spontan care lumină faţa lui Beth.

Va fi destul de uşor, hotărî el, să aflu toate detaliile despre Edward Hudson.

Cînd Beth s-a întors, în sfîrşit, acasă, aproape toţi oaspeţii plecaseră, iar Daniel era angajat într-o conversaţie animată cu cîţiva din cei rămaşi. Marissa, probabil, avea grijă de soţiile lor, discutînd despre artă, educaţie şi viaţa femeii moderne.

În dormitorul ei de la etaj, Beth găsi biletul exact acolo unde l-a lăsat. Era bine că nimeni nu a observat lipsa ei. Cu atît mai bine, nu trebuia să mai explice. Prin nesiguranţă îşi făcu loc un zîmbet şi sufletul ei se încălzi la sentimentul confortabil că un străin a tratat-o ca pe o individualitate şi nu ca pe jumătatea supravieţuitoare a unui cuplu celebru. Se trezi speculînd dacă şi unde îl va mai vedea pe charismaticul locotenent Brassfield.

Beth închise ochii şi revăzu momentele petrecute la cafenea, cînd şi-a recăpătat încrederea de sine. *Va fi* mai uşor să vorbesc despre Edward de acum înainte? se întrebă. Chiar atunci, inima ei ştia deja răspunsul. Cum *putea* fi mai uşor, cînd moartea lui ar fi putut fi prevenită de ea?...

7

Obicei profesional, îşi spunea Jack, jucîndu-se cu creionul pe marginea foii pe care scria cu litere mari *Hudson, Beth.* Cu aproape o treime din viaţă petrecută în domeniul legilor, pentru el devenise o a doua natură

să privească orice persoană întîlnită ca pe un „caz" potenţial, o practică ce a contribuit probabil la lipsa relativă a intimităţii în toate legăturile lui.

Dezbrăcat pînă la talie şi întins pe patul din apartamentul său de la etajul paisprezece, nu înceta să se gîndească la această nouă cunoştinţă. Se gîndea la ea ca la un caz care trebuia rezolvat. Se gîndea la ea în lumina unei stranii dihotomii pe care o reprezenta ea – o femeie cu un ţel pentru viitor şi totuşi extraordinar de mult legată de trecut.

Sub numele ei, el scrisese absent „Edward" Cine *a fost* el? Nu numai soţul. Nu numai iluzionistul. Cine a fost bărbatul care a avut o asemenea putere asupra soţiei lui, încît pentru ea era o luptă continuă între prezent şi amintirile trecutului?...

Evident, Edward Hudson era un fel de semizeu în viziunea văduvei sale, un bărbat care nu putea greşi. Vorbind relativ puţin, Beth i-a spus de fapt foarte multe lucruri. Nemulţumit, Jack desenă un craniu lîngă numele lui Edward. Cine *a greşit?* se răsti el la caricatură. Niciodată nu i-ai dat permisiunea de a-şi continua viaţa fără tine.

Apelul strident al telefonului de lîngă pat întrerupse temporar diatriba la adresa decedatului.

– Cum adică, „unde am fost"? se răsti el privind în fugă ceasul şi văzînd cît este de tîrziu. Trebuia să dormi demult. Ochii lui negri erau blînzi, privind fotografia celei care îl suna, aflată pe noptiera lui. Nu o văzuse de aproape trei ani. Ei bine, acum sînt acasă, continuă el. Ce-ţi mai trece prin minte, scumpo?

Beth se încruntă citind propoziţia abia scrisă în jurnal: *M-am întîlnit cu un bărbat care se numeşte Jack*

Brassfield. „Întîlnire" nu părea cuvîntul potrivit. Făcu o săgeată şi scrise *„din întîmplare"*. Nu că ar fi avut foarte mare importanţă. Conţinutul jurnalului era important doar pentru gîndurile ei – un mod de a-şi înregistra amintirile în ultimii ani, cînd viaţa ei luase o întorsătură neaşteptată.

Însemnările în jurnal au devenit o rutină zilnică, chiar din prima săptămînă după ce a plecat de acasă. Cînd şi-a jurat că va înregistra tot ce devenea semnificativ. „Semnificativ" era evident cuvîntul operativ, pentru că paginile reflectau maturizarea lui Beth pe măsură ce treceau anii. De exemplu, la nouăsprezece ani, i se părea crucial să îşi cumpere un costum de plajă galben, nu verde, culoarea ei preferată. În cinci ani de căsnicie cu Edward, semnificativul a fost evaluat în termeni de public, proprietari de castele din Europa la care erau invitaţi în timpul verii... *„Scrie amintiri*, o tachina Edward, *vom scrie un roman teribil după ce ieşim la pensie..."* Pe cît era de ambiţios Edward să capteze atenţia lumii întregi, pe atît de ambiţios scria Beth totul în paginile jurnalului ei.

Cu toate acestea, în lunile din urmă, însemnările din jurnal erau sumbre, critice şi introspective. *„Greşesc?"* repeta ea întrebarea aproape la fiecare însemnare. *„Fug din nou, aşa cum am fugit după ce a murit Rick?"*

Stînd amorţită în căldura patului, Beth se trezi gîndindu-se la Jack Brassfield. Foarte frumos, inteligent, cu simţul umorului – cuvintele se aglomerau în străduania ei de a-l defini. Mai bine să scriu *totul*, se gîndi ea, însemnînd toate amănuntele fizice. Ce-ar spune mama ei, dacă ar trăi şi ar citi? Categoric, o persoană care purta geacă de piele, zîmbea ca un playboy şi mergea pe o motocicletă, era antimodelul lui Ellen Portwood –

ea era total împotriva acestor oameni.

Semnalul obişnuit al Mărissei în uşa dormitorului o întrerupse la jumătatea paragrafului. Îmbrăcată în haine de zi, cu o cană de *Kona* fierbinte, Marissa se grăbi să intre, îngrijorată de starea lui Beth.

– Am sperat că vei coborî din nou aseară, spuse ea oferindu-i cana, drept mesager al împăcării. Ţi-am simţit lipsa.

– Cum s-a terminat? întrebă Beth, ascunzînd cu grijă secretul dispariţiei sale.

– Aş spune că a fost un succes. Marissa strălucea de mulţumire. A venit chiar şi Maile Kalama de la *Star,* ai văzut-o? Beth clătină din cap. Probabil că va scrie despre noi. Doar ştii ce mult îi place să scrie despre fiecare, cu ce s-a îmbrăcat, cît de scump a fost. Zîmbetul Marissei a dispărut deodată, amintindu-şi ceva. O, Dumnezeule... am uitat...

– Ce ai uitat?

– Rochia ta. A ieşit pata de şampanie?

– Să-ţi spun drept, am s-o dau la curăţătorie. Şi ea uitase complet de rochie. Am să merg astăzi.

Marissa o privi pe Beth, oarecum agitată.

– Ştii, despre noaptea trecută...

– Cred că a fost imaginaţie, o întrerupse Beth. Ciudate feste îţi poate juca stressul, nu-i aşa?

Marissa o mîngîie pe mînă.

– Ei bine, oricît mi-am dorit să te am lîngă mine, să te prezint tuturor, mărturisi ea, mi-am dat seama că este mai bine să te las singură. O privi ciudat. Te-a ajutat muzica?

– Vrei să spui, cvartetul de coarde? Au fost drăguţi.

– Nu, nu... vreau să spun, pickup-ul stereo, spuse Marissa, nedumerită. Am urcat o dată şi l-am auzit cînd

am trecut pe lîngă uşă. Ca răspuns la privirea perplexă a lui Beth, Marissa fredonă cîteva note. Deşi false, Beth recunoscu *„Für Elise"* de Beethoven. Piesa preferată a lui Edward.

8

Beth se încruntă.

– Ce spui? Aseară nu am ascultat *nimic.*

– Dar eu am trecut pe lîngă uşa ta şi am auzit clar... Marissa zîmbi. Ascultă, iubito, nu are absolut nici o importanţă. Important este faptul că te simţi...

– Marissa! Beth simţi neliniştea strecurată în glasul ei şi sări din pat, aruncînd jurnalul pe care îl ţinuse în braţe. Ai auzit sau nu ai auzit muzică, aici, în această cameră?

Cînd Marissa răspunse într-un tîrziu, cuvintele ei abia se auzeau:

– Şi Daniel şi eu îi simţim lipsa la fel de mult ca şi tine, Beth. Poate nu cu aceeaşi intensitate ca tine, dar... ochii ei străluciră de compasiune. Se aplecă şi luă caietul de pe podea. Nu este absolut nimic greşit, nici stînjenitor în faptul că asculţi piesele care te fac să te simţi mai aproape de el...

Era o explicaţie nepotrivită.

– Nu, repetă Beth. Dar este ceva rău în faptul că le ascultă cineva, aici, în cameră, cînd eu lipsesc. Beth ezită. Nu mai avea de ales. Aseară, am ieşit cu maşina, Marissa. Nu m-am întors decît cînd petrecerea era pe sfîrşite.

– Ai ieşit? repetă Marissa surprinsă.

– Ceea ce ne duce la o întrebare evidentă, continuă Beth. Dacă eu nu ascultam muzica preferată de Edward... *cine asculta?*

Lena Hanel privi pe deasupra *Rolodexului* la chipul frumos al poliţistului ei preferat. De fapt, singurul poliţist pe care îl cunoştea destul de bine şi pe care îşi permitea să-l invite din cînd în cînd la cină, ori să îi ceară sfatul în privinţa fiilor ei, adolescenţi rebeli.

– Ciudată zi să vii tu la bibliotecă, nu? remarcă ea. Ciudată ora, dacă vrei informaţii tehnice...

– Ceea ce vreau eu, spuse Jack cu un licăr vesel în privire, este o mică informaţie. Spune-i o mică favoare.

– Spune-i „Îţi-datorez-deja-cam-cinci-mii-de-favoruri", chicoti Lena. Ai un caz fierbinte?

– De fapt, este rece ca gheaţa. De aproape doi ani.

– De obicei, nu te prea ocupi de astea, îl tachină Lena. Să nu-mi spui că îţi pierzi instinctele.

Jack scoase o foaie de hîrtie împăturită din buzunarul de la piept al cămăşii şi i-o întinse.

– Un tip numit Edward Hudson. American. Un fel de Houdini – dispariţii, evaporări, chestii din astea...

– Vrei să spui, cel care a dat ortul popii în plin spectacol?

Jack o privi insistent. Să le apere Dumnezeu pe bibliotecare, se gîndi.

– Deci ai auzit de el?

– Cine nu a auzit? Lena îşi încrucişă mîinile pe masă. Ciudată chestie; să moară pe scenă în faţa a mii de oameni.

– Din întîmplare, îţi aminteşti cum s-a petrecut?

– Cred că s-a sufocat. Nu, stai puţin. Este ceva în legătură cu focul. Lena pocni din degete. Asta este... a

ars într-o cutie de metal.

– A ars?

– Ce altceva vrei să ştii despre el?

– Tot ce ai. Tăieturi din ziare, articole de revistă...

– Toate sînt pe microfişe, băieţel. O să dureze ceva timp, dacă vrei să le vezi singur.

– Nici o grabă, o asigură Jack. Două zile? Trei?

– Pentru tine, Lena îi făcu cu ochiul, mîine după-amiază. Poate diseară, cînd închid, dacă nu este aglomerat. Îl privi cu un zîmbet conspirativ. Vînezi ceva mare, JB?

– Poate, zîmbi el.

– Să-ţi urez noroc?

– Eşti o dulce. Dar am un sentiment că nu eu sînt cel care are nevoie de noroc...

George şi Susan Brassfield au fost ultimii oameni din lume care să-şi imagineze că fiul lor va deveni poliţist. Ca adolescent, pasiunile lui Jack erau tipice unui copil evreu-italian: baschet, vînzare de ziare după ore, priviri furişe la fereastra doamnei Delvecchio care umbla prin casă dezbrăcată. Cînd a venit vremea să discute despre alegerea unei cariere, ambii părinţi aveau deja planuri.

– Ai un loc la magazinul de îmbrăcăminte, îl asigură tatăl.

– Agent de asigurare, spuse mama lui cu înţelepciune, este o muncă bună pentru un tînăr cu un cap ca al tău.

Totuşi, Jack avea ideile lui.

– Vreau în fiecare zi ceva nou, le spuse el părinţilor. Vreau să mă trezesc dimineaţa şi să ştiu că ziua de marţi va fi complet diferită de ziua de luni.

– Bine, dar trebuie să ai siguranţa slujbei, îi reaminti George, tulburat de ideea că fiul său va deveni un sîngeros mercenar în Africa de Sud sau Tasmania. Eu aprob aventura, Jack, dar mai devreme sau mai tîrziu, vei simţi nevoia să ai o viaţă liniştită. Printre cuvinte se subînţelegea plăcerea lui George de a trăi o viaţă comodă, într-un orăşel neînsemnat, cu o moştenire primită de la bunicul şi tatăl său. Trei generaţii de Brassfield au deschis în fiecare dimineaţă, la ora şapte, uşile magazinului. Ocupaţie sigură şi bună.

– Pentru Dumnezeu, George, interveni Susan. Lasă-l să hotărască atunci cînd îi va veni vremea.

Şi, totuşi, influenţa asupra hotărîrii lui finale nu a venit de la părinţii săi, ci de la un vecin.

Domnul D'Angelo era un bătrîn cu părul alb, care avea o farmacie. Intimidat de temperamentul său, intrigat de persoana lui, Jack îşi pierdea vremea pe la uşa magazinului. Într-o zi, pe neaşteptate, domnul D'Angelo i-a dat o carte.

– Mark Twain. Cînd mai vii pe aici, îmi spui dacă ţi-a plăcut.

Cărţile au devenit motivul apropierii dintre ei. Jack avea acum un motiv să-şi viziteze prietenul mai în vîrstă şi să discute cu el. Prin ochii domnului D'Angelo, Jack a cunoscut un trecut idilic, al onoarei, curajului şi tradiţiei.

Şi, totuşi, prin moartea bătrînului său prieten, Jack şi-a văzut pentru prima oară, fără urmă de îndoială, viitorul.

La Guido D'Angelo veneau vecinii atunci cînd aveau nevoie de un purtător de cuvînt pentru a-şi susţine drepturile în faţa autorităţilor. Odată ce îi treceau stările de furie, provocate de artrită, Guido D'Angelo era

bărbatul a cărui prietenie devenea o adevărată comoară pentru ceilalţi. Tot el a fost şi bărbatul atins de scandaluri şi condamnat de propria sa familie.

Şocată de felul în care el şi-a sprijinit nepoata cînd era însărcinată, familia i-a renegat pe amîndoi. Lucy, cu cîţiva ani mai mare decît Jack, a fost sedusă şi abandonată de un tînăr din Georgia, aflat în trecere prin oraş în căutare de lucru.

– Mi-a spus că mă iubeşte, protesta Lucy. Mi-a spus că se întoarce şi se căsătoreşte cu mine, imediat ce îşi găseşte o slujbă.

În ciuda protestelor furioase ale tatălui lui Lucy – fiul său favorit –, Guido a făcut imediat loc pentru Lucy în viaţa lui şi planuri pentru copilaş, imediat ce va putea merge şi vorbi.

Oare ce este în capul lui? se întreba familia lui Guido. Chiar şi un avort secret ar fi fost mai bun, în ciuda religiei lor catolice.

– Nu te supără ce vor spune oamenii? l-a întrebat Jack.

– De ce să mă supere? ridică din umeri prietenul său. Ar fi trebuit să mă supere dacă nepoata mea rămînea pe străzi şi nepotul meu nu avea un nume.

Dorindu-şi de fapt un băiat, Jack nu a văzut niciodată un om mai fericit în acea seară de vineri, cînd Guido l-a invitat să sărbătorească naşterea fetiţei Angelina Gabrielle, insistînd că el a ştiut întotdeauna că va fi fetiţă.

– Să toastăm! propuse Guido, atent să umple cele două pahare cu vin italian.

– Nu cred că trebuie să beau, ezită Jack.

– Să nu sărbătoreşti viaţa?! întrebă Guido uimit. Mă depăşeşte!

Înainte de a pleca Jack în seara aceea, bîntuit de vina că nu şi- a terminat treburile acasă, farmacistul i-a înmînat o carte cu copertă purpurie – *„Adam şi Eva"* de Mark Twain.

– Bărbaţi şi femei! Copii! Viaţă! oftă Guido, îmbujorat de vin. Dar te ţin de vorbă, se scuză şi îl împinse pe Jack pe uşă. Mai vorbim mîine dimineaţă – dar nu prea devreme.

Cînd Jack a sosit sîmbătă, a fost întîmpinat de o patrulă de poliţie în faţa familiarului magazin al farmacistului. Cînd a încercat să intre, Jack a fost oprit de un ofiţer.

– Nu poţi intra, băiete, îi spuse bărbatul.

– Dar eu îl cunosc! El este prietenul meu!

În anii care au urmat, Jack închidea ochii şi revedea trăsăturile bărbatului – detectivul de la omucideri – care l-a luat blînd de mînă şi i-a spus că domnul D'Angelo a murit, fiind victima unui jaf brutal. Un jaf de zece dolari şi cîteva pachete de gumă de mestecat.

Vocea lui Daniel suna furioasă, în timp ce Beth cobora scara.

– De ce naiba nu mi-ai spus cînd s-a întîmplat? îl auzi ea. La dracu', Marissa! De aceea îi plătim pe oamenii aceştia!

– Înseamnă că îi plătim prea mult! se apără Marissa. Ori rezolvi problema, ori mă mut cu ea în California! Este singurul membru al familiei noastre şi să mă ia naiba dacă o las să mai sufere!

Un val de roşeaţă se strecură în obrajii lui Beth; vorbeau despre ea. Beth se opri, stînjenită de amploarea strigătelor şi totuşi atrasă de înţelesul lor. Daniel şi Marissa nu se certau niciodată, erau mereu

de acord. Să se certe acum – evident din cauza ei – era uimitor.

– Te rog să nu mai ţipi, şuieră Daniel. Am rugat-o să coboare şi trebuie să apară...

– Perfect, se răsti Marissa. Atunci poţi să îi spui în faţă ce ai de gînd să faci.

Urmă o tăcere profundă – aproape îngheţată – şi Beth se întrebă dacă nu îi auzeau respiraţia şi bătăile inimii, chiar dacă se afla dincolo de uşa biroului lui Daniel.

– Ei bine, insistă Marissa. Ce ai de gînd să faci?

– Nu ştiu, spuse Daniel într-un tîrziu. Pur şi simplu, nu ştiu.

Beth inspiră adînc şi intră în birou.

– Îmi pare rău că am întîrziat, se scuză ea. Croiam o mînecă şi a trebuit să termin. Ce s-a întîmplat?

Aruncă o privire spre Marissa, care o evită şi care era roşie la faţă. Totuşi, Daniel se întoarse spre ea cu un zîmbet studiat.

– Marissa tocmai mi-a povestit despre întîmplarea care a avut loc noaptea trecută. Poate că vrei şi tu să îmi explici?

– O, pentru Dumnezeu, Daniel! explodă Marissa. Uneori cred că ţi-ai greşit cariera; îţi stătea mai bine la tribunal. Beth nu a făcut nimic.

– Nu cred că am spus că a făcut Beth ceva, spuse Daniel, supărat. Pur şi simplu, vreau să ştiu totul înainte de a mă face de rîs în faţa oamenilor care muncesc pentru mine.

– Ce vrei să ştii? întrebă Beth. Despre ce vorbiţi? Voi doi vă contraziceţi, din cauza mea.

Cu o privire rece adresată soţului ei, Marissa îşi ridică bărbia în semn de sfidare.

– Este vina mea, dragă, explică ea. Nu ar fi trebuit să îi spun despre scrisul de pe oglindă şi despre muzica aceea.

Beth simţi cum i se încordează fiecare fibră. Marissa îi sugerase doar să rămînă un secret al lor.

– Mi-am spus în gînd că eşti tulburată, continuă Marissa. Apoi am urcat şi am auzit piesa preferată a lui Edward, pe care o ascultai tu...

– Eu nu eram acolo, o contrazise Beth. Ori poate că ai impresia că şi asta este imaginaţia mea?

Marissa reuşi să zîmbească.

– Beth, noi două nu am minţit niciodată. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama că nu mi-ai spune nimic altceva decît adevărul.

– Din cauza asta, interveni Daniel ferm, a venit la mine. Şi eu cred că în situaţia dată, tu trebuia să vii la mine.

Beth deschise gura să răspundă, dar Marissa interveni:

– Şi cît ai fi crezut, Daniel? îl sfidă ea. Părerea ta despre astfel de lucruri nu este chiar un secret...

– Adică, despre „stafii"? întrebă Daniel ironic, arcuindu-şi sprînceana şi nereuşind să-şi ascundă amuzamentul. Ai dreptate, draga mea. Nu cred că o stafie ori un extraterestru se ascunde în spatele acestei poveşti. Se aşează pe marginea mesei. Eu cred că este o fiinţă umană, cu un deosebit talent pentru glume proaste... adevărata problemă este că sistemul de pază nu a funcţionat.

– Şi ce ai de gînd să faci? îl întrebă din nou Marissa.

– Exact ce aş fi făcut azi-noapte sau la prima oră, azi-dimineaţă, dacă voi două aţi fi privit acest lucru în

mod raţional. Voi afla cine a fost în casă şi nu trebuia să fie, şi îl voi întreba ce naiba a căutat aici.

După ce s-au despărţit, realitatea a înlocuit repede încrederea infuzată de Daniel. Oricine ar fi fost persoana care a intrat în casă cu o seară în urmă, aceasta a ştiut exact care era camera ei...

Este aproape perversă, se gîndi bărbatul, această fixaţie a lui de a aprinde torţele. Foc şi moarte. Moarte şi foc. Era lugubru de plăcut să îşi amintească.

Leneş, bărbatul mai trase un fum din ţigară, apoi o stinse în nisip, unde dormea cunoştinţa agăţată de el acum trei zile. Cu o privire lascivă, bărbatul o studie. Un aparat de fotografiat, îşi spuse el viclean. Va trebui să cumpere şi să o roage să pozeze pentru el. Nu... Să îi spună să pozeze pentru el. Intrigat de posibilităţile pornografice, o privi pe femeia relaxată, întrebîndu-se la ce visează... şi dacă visele ei erau la fel de delicioase ca ultima lor rundă din camera de hotel. Judecînd după zîmbetul ei, probabil că era.

Un nimb de păr ca un halo electric îi înconjura faţa; un contrast angelic cu adevăratul ei statut social. Liliac, se gîndi bărbatul. Culoarea părului ei îi amintea de liliac... o nuanţă care nu prea îi plăcea. Dacă vor mai rămîne împreună, îi va spune să o schimbe.

Strigătele înotătorilor o treziră pe femeie. Cum o cheamă? se întrebă bărbatul, dar alungă gîndul, spunîndu-şi că putea să-i spună oricum.

În contrast cu el, primul lucru pe care îl făcu femeia a fost să îi şoptească numele. Proasta, se gîndi el, întrebîndu-se dacă a fost o idee bună să îi spună cine este.

– Vrei să ne întoarcem şi să ne jucăm? se alintă ea

trecîndu-şi degetele prin părul lui. Apoi se apropie şi îl îmbrăţişă cu amîndouă mîinile, şoptindu-i promisiuni aţîţătoare.

– Ţi-am spus că am treabă, o repezi el dur. Te duc înapoi la hotel.

Indiferent la privirea jignită din ochii ei, bărbatul îşi trase tricoul şi scoase grămada de chei pe care o aruncase într-un pantof.

– De ce eşti atît de grăbit? o auzi el scîncind în timp ce se îndrepta spre maşină.

Într-adevăr, de ce eragrăbit? Atîta doar că doi ani erau foarte lungi pentru o persoană scoasă din circulaţie.

9

Atîta interes pentru un mort? întrebă Lena, îmbiindu-l pe Jack să mai ia o porţie de pui cu ananas.

– Pură curiozitate.

Lena strîmbă din nas.

– Greu de crezut. Care este adevăratul motiv?

Ochii lui Jack străluciră.

– Să spunem doar că mă interesează puţin soţia tipului.

– Nu te pot condamna, deşi cred că „puţin" nu ţi se prea potriveşte. Femeia din reviste avea o frumuseţe naturală, care se completa perfect cu frumuseţea brunetului Jack, se gîndi Lena. Poate că ar trebui să vezi dacă nu ai nevoie de ochelari, îl tachină cu voce tare. Pe femeia asta eu nu aş lăsa-o deloc să-mi scape.

Jack rîse bine dispus.

– Parcă vorbeam despre soţul ei...?

– Soţul ei mort, îl corectă Lena. Mai ia puţin orez.

– *Touché!*

– Deci, ea s-a recăsătorit? insistă Lena, curioasă.

– Cred că expresia cea mai potrivită este „încă duce torţa", răspunse el, umplînd paharul cu vin.

Chipul femeii se înnegură dezamăgit.

– Şase luni este normal. Poate chiar un an. Dar doi ani... Lena clătină din cap. Dar oamenii reacţionează diferit. Cu ani în urmă, cînd eu l-am pierdut pe Duncan, am fost deprimată cam trei săptămîni, după care mi-am spus că a fost o experienţă îngrozitoare şi atît. Duncan, aşa cum ştia Jack, şi ceilalţi, a fost „pierdut" numai în sensul că a căzut din maşină pe drumul dintre Kaneohe şi Haleiwa, acum zece ani. Din punctul de vedere al albinuţei de Lena şi al fiilor ei, era o pierdere care le permitea să trăiască foarte comod fără el.

– Spune-mi şi mie, de ce o fac femeile? întrebă Jack visător.

– Ce fac?

– Se agaţă de ceea ce nu mai pot avea.

– Depinde de legătură, explică Lena. Îşi spun întotdeauna că jumătatea cuplului care iubeşte mai puţin decît cealaltă jumătate este şi cea care controlează totul.

– De ce să controleze totul? Căsnicia este un parteneriat în termeni de egalitate.

– Nu din ceea ce se vede că a fost între prietena ta şi soţul ei, băieţel.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că din ceea ce am citit, se pare că

el controla borcanul cu miere. Eu nu aş rămîne nici două minute cu un tip care mi- ar conduce viaţa şi ar hotărî în locul meu.

– Dar este evident că Beth Hudson a rămas. Ai vreo idee de ce?

– Sigur, o mulţime de explicaţii. De exemplu, ce nu ar face o femeie ca să cutreiere lumea în lung şi în lat, pe banii altuia şi să-şi cumpere o mulţime de haine elegante?

– Altceva?

– Poate că relaţia lor sexuală era perfectă, spuse Lena, candid. Deşi, cu programul lui încărcat, mă surprinde că a avut timp să o lase însărcinată.

– Însărcinată?

Lena regretă imediat remarca. Jack era uluit.

– Aşadar, are un copil? se întrebă Jack, mişcînd absent vîrful degetului pe marginea paharului său cu vin.

Lena se foi stînjenită.

– Se pare că, la cîteva zile după moartea lui, ea a căzut şi... cuvintele au rămas nerostite. În cele din urmă, Jack a fost acela care a rupt tăcerea.

– Îţi sînt recunoscător că ai obţinut articolele atît de repede. Pot deja să-mi trec în agenda de lucru cîteva nopţi de lectură.

Cu o uşurare pe care nu o simţea, Lena îl întrebă dacă avea de gînd să o mai întîlnească pe Beth Hudson.

– Se pare că de multă vreme nu a mai întîlnit un bărbat drăguţ.

– De ce am eu sentimentul, spuse Jack zîmbind, că tu şi sora ta încercaţi să mă însuraţi?

– Pentru că încercăm, recunoscu Lena. Şi de data

aceasta, nu este chiar oricine. O să ne învingeţim de invidie şi o s-o urîm – oricine ar fi ea, dar vom dori să te vedem fericit.

Jack îi făcu din ochi şi începu să o ajute la spălat vasele.

– Am să încerc să nu uit asta...

Nici chiar cerul înstelat, nici aerul sărbătoresc al mesei din acea seară nu au reuşit să reînnoade prietenia tipică între membrii familiei Hudson. Daniel, distant şi taciturn, a petrecut mai toată seara cufundat în lectura unei reviste medicale şi a răspuns monosilabic remarcilor ocazionale ale Marissei. Beth s-a închis şi ea într-o tăcere semnificativă, cîntărind în minte sentimente noi care, categoric, îi erau străine. Sentimentul că a fost trădată.

Putea înţelege dorinţa Marissei de a vorbi cu Daniel; ceea ce o deranjase însă era succesiunea etapelor parcurse de cumnata ei după ce a luat această hotărîre. La început, Marissa a considerat evenimentele serii un produs al imaginaţiei – al imaginaţiei lui Beth. Pentru o prietenie clădită pe încredere, acţiunile ei erau total deplasate. Destul de rău că Marissa a acţionat din umbră, fără să o prevină. Să accepţi scepticismul ei în faţa altei persoane însemna să ridici problema respectării valorilor lui Beth în legătura dintre ele.

– Eu cred că totul a mers foarte bine, o auzi pe Marissa spunînd. Beth avu nevoie de cîteva momente pentru a realiza că era vorba despre petrecerea care avusese loc cu o zi înainte. Abia aştept să ne invite şi ei, continuă Marissa. Dacă Daniel nu reuşeşte, tu şi cu mine vom merge în Japonia.

Beth dădu din cap, mecanic, păsîndu-i de vorbele

Marissei numai pentru un singur motiv.

– Să înţeleg că nu au fost probleme cu doctorul Watanabe?

Degetul lui Daniel se opri brusc pe textul pe care îl citea.

– Poftim?

– Am auzit pe cineva vorbind, la petrecere.

Beth era conştientă de schimbul de priviri dintre Daniel şi Marissa.

– Eram curioasă.

– Ce au vorbit? întrebă Daniel, lăsînd revista din mînă.

– Că este o persoană controversată. Că nu este prea popular pe insule şi nici între colegii săi...

– Acesta, spuse Daniel, este un punct de vedere. Unii dintre noi cred că el este un geniu.

– Exact, cu ce se ocupă el de se bucură de o asemenea apreciere din partea ta? continuă Beth, mulţumită că l-a scos din tăcerea încăpăţînată.

– Genetica fetală.

– Ce subiect minunat pentru desert, interveni Marissa sarcastic. Daniel!

– Şi cine ai spus că a menţionat numele doctorului Watanabe? întrebă Daniel, refuzînd cafeaua oferită de soţia sa.

– Vă rog să mă scuzaţi, îi întrerupse Hapu. Un domn, aşteaptă la telefon, doreşte să vorbească cu doamna Hudson.

– Cine poate fi? oftă Marissa, alunecînd din scaun şi aranjînd şerveţelul lîngă farfurie. Spre surpriza ei, Hapu ridică o mînă făcînd un gest stînjenit:

– Nu, doamnă, explică el repede. Cu *cealaltă* doamnă Hudson.

10

Deşi Beth auzise vocea aceasta numai o singură dată, a recunoscut-o imediat.

– Tocmai am răsfoit dosarul dumneavoastră, doamnă, o informă vocea foarte sobră, şi se pare că trebuie să plătiţi o amendă semnificativă. Atît de semnificativă, încît mi s-a cerut să verific personal.

– Nu cumva este vorba de amenda de noaptea trecută de pe autostrada Pali? intră ea în joc. Credeam că am la dispoziţie o săptămînă.

– Greşiţi, doamnă, spuse vocea. În zilele de sfîrşit de săptămînă, amenzile trebuie plătite în douăzeci şi patru de ore. Altfel, partea vinovată va trebui să suporte consecinţele.

– Consecinţele?

– Cina cu ofiţerul reprezentant al părţii acuzatoare. Numai dacă nu cumva acesta este căsătorit – şi vă asigur că este – caz în care responsabilitatea este transferată în mod automat unei a treia părţi, care s-a întîmplat să fie în zonă şi să asiste la infracţiune.

– Adevărat?

– Secţiunea 2205, articolul 7, regulament 43, cită vocea. Cea mai veche din regulamentul nostru.

– Dacă este cea mai veche, de ce este numărul unu?

– Considerente tehnice, doamnă.

– Ei bine, nu m-am lămurit, spuse Beth.

– Pot să vă lămuresc uşor, se oferi Jack. Vreţi să luăm cina împreună mîine seară?

– Cu asemenea argumente – începu Beth să rîdă – cum aş putea refuza?

– Să înţeleg că acceptaţi?

Beth ezită, flatată în acelaşi timp.

– Da, acceptă ea într-un tîrziu.

Chiar de dincolo, de la capătul firului, Beth simţi căldura zîmbetului lui Jack.

– Ce ziceţi de *Orhideea neagră?*

Sugestia lui o luă prin surprindere. Elegantul restaurant din Ala Moana – cunoscut pentru celebritatea proprietarilor săi, Tom Selleck şi Larry Manetti – părea o alegere nepotrivită pentru un poliţist. Dar Jack Brassfield nu părea bărbatul care să aleagă un restaurant doar pentru a o impresiona; dacă *Orhideea neagră* era pe lista lui de restaurante preferate, evident el avea resursele financiare necesare.

– Ne întîlnim acolo la şapte, sugeră ea, evitînd cu tact perspectiva de a se întîlni cu el în faţa uşii vilei cumnaţilor săi.

– Şapte este perfect. Abia aştept să te văd, spuse Jack, şi îi dădu numărul de telefon, în cazul în care intervenea ceva neaşteptat.

Zîmbind, Beth închise telefonul. Dialogul lor putea foarte bine constitui o însemnare umoristică în jurnalul ei.

Cînd se întoarse în sufragerie, Daniel şi Marissa nu mai erau la masă.

– Au plecat la plimbare, o informă Hapu. Plimbarea obişnuită, doamnă Hudson, dacă vreţi să îi ajungeţi din urmă.

După un moment de gîndire, Beth hotărî că preferă să îşi petreacă singură seara. Fricţiunea dintre ea şi Marissa era un motiv; mai bine să aştepte pînă mîine

cînd va discuta cu ea. Izolîndu-se temporar, reuşea să evite să le explice de la cine a primit telefonul – dacă le va explica vreodată. Luna viitoare, îşi reaminti, va începe o viaţă nouă şi va avea secretele ei. Putea chiar să înceapă de pe acum.

După cum era convinsă, Beth Hudson era novice în arta flirtului monden; din punctul ei de vedere, dragostea mai putea aştepta.

Era o idee pe care şi-o formase după ce a studiat îndelung nefericirea părinţilor ei. Conştientă de sacrificiul mamei sale, Beth s-a maturizat cu hotărîrea de a nu-şi pierde niciodată personalitatea odată cu inima. Pînă cînd l-a întîlnit pe Edward.

Pînă în acel moment, ea nu a cunoscut starea de euforie, surplusul de adrenalină, emoţia de a se îmbrăca pentru ocazii deosebite şi tremurul de a aştepta pînă după miezul nopţii un telefon promis pentru ora opt. Pînă la Edward Hudson, Beth nu a cunoscut puterea epuizantă a dragostei.

Din punctul ei de vedere, femeile care ţipau la spectacole cînd vedeau actele de iluzionism ale lui Edward nu erau nimic mai mult decît punctele slabe care atrăgeau publicul. În mod ironic, această părere i-a fost schimbată de bărbatul care i-a devenit soţ.

Chiar din primele zile ale carierei lui, Edward şi-a dat seama că o atmosferă carnavalescă avea nevoie de momente de suspans pentru a atrage mulţimile şi pentru a-i înfrînge pe sceptici. Perfecţionismul, hotărî el, îl va aduce în cele din urmă pe culmile gloriei. A fost o strategie care şi-a dovedit valabilitatea prin disciplina celor paisprezece ore de repetiţie şi laudele criticilor: *„Spectacolele lui Hudson transcend hotarele*

convenienţelor, încît eşti înclinat să crezi în magie şi ocultism".

Desigur, nimeni nu mai trebuia convins de celelalte calităţi ale lui Edward. Avea trăsăturile clasice şi părea imaginea întinerită a lui Robert Redford. Femeile îl găseau sexy şi atrăgător; bărbaţii îl considerau un om abil.

– Pentru actul următor, am nevoie de o femeie care să se ofere voluntar.

Conştientă că nu suportă situaţiile stînjenitoare, prietenele lui Beth nu numai că au insistat să se ofere ea, dar au şi început să-i strige în cor numele, pînă cînd, exasperată, ea a cedat.

Ochii albaştri ai lui Edward au vibrat şăgalnic în timp ce i-a întins mîna şi a invitat-o galant pe scenă.

– Ce-ai spune dacă te-aş vrăji? a întrebat-o el.

Ceea ce nu i-a spus el atunci a fost că ea se va afla sub această vrajă chiar şi peste zece ani.

11

Spre deosebire de Beth, Edward şi fratele lui mai mare, Daniel, s-au născut într-o familie cu bani, clasă şi prestigiu social. Aveau o descendenţă impresionantă, strămoşi care au inaugurat Alexandria şi Virginia, la jumătatea anilor 1700. Chiar şi în secolul al XX-lea, numele de Hudson era asociat cu cel de onoare.

– Nu contează ce veţi face cu vieţile voastre, băieţi, le spunea Clay Hudson copiilor săi, atîta vreme cît nu aduceţi ruşinea şi nu discreditaţi familia.

La începutul anilor de liceu, era evident că Daniel –

mai mult decît Edward – va deveni exact fiul la care sperau tatăl său şi strămoşii lui. Serios şi introspectiv, Daniel s-a concentrat să termine şcoala cu note foarte mari. Ambiţiile lui de a deveni doctor erau lăudate şi considerate un credit solid pentru moştenirea familiei Hudson. Nu s-au făcut economii, nu s-au evitat contactele sociale, pentru ca el să fie acceptat la cele mai bune şcoli şi la cele mai bune instituţii medicale.

Pe de altă parte, Edward a fost dezamăgirea şocantă a tatălui său. Ţelul său de a deveni succesorul lui Harry Houdini, a fost primit cu furie şi respingere amară. Ideea îi repugna bătrînului Hudson. Dacă Edward nu va abandona această nebunie, l-a prevenit el, va fi dezmoştenit, categoric.

Totuşi, Edward a refuzat să se supună dorinţei tatălui său, mergînd pînă acolo încît să se mute de sub acoperişul părintesc. Clay Hudson, îndurerat peste măsură de lipsa de respect a fiului său, nu a avut de ales decît să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Din ziua aceea, Edward Hudson nu a mai existat.

Daniel, totuşi, nu a procedat la fel. Fiind mai mare, mai înţelept, a simţit că este de datoria lui să mai menţină în secret legătura cu fratele său, să-l mai ajute dacă avea nevoie de ajutor. De fapt, cu sprijinul generos al lui Daniel, Edward şi-a făcut debutul. Tot Daniel, a cărui reputaţie de medic la Stanford era renumită, i-a făcut lui Edward intrarea în cercuri restrînse care îl puteau lansa în carieră.

– Ştii ce, spunea Daniel mereu, poate că într-o zi şi eu voi avea nevoie ca tu să mă ajuţi.

Înţelegerea lor frăţească, pe bază de reciprocitate, a fost acceptată de Edward fără scrupule. În afară de sumele fabuloase de bani pe care el le-a anticipat,

putea să facă şi altceva.

– Sigur, bineînţeles că te voi ajuta, i-a promis el lui Daniel, fără să se gîndească o clipă la adevăratul înţeles al cuvîntului. La mai puţin de două luni de la căsătoria lui Edward cu Beth, Daniel a apărut pe neaşteptate, să-şi primească ajutorul.

– Dar de ce vrea el să-şi părăsească slujba de la Stanford? îl întrebă Beth, confuză, cînd Edward i-a spus că Daniel se va alătura trupei sale, ca medic.

– Pentru că l-am rugat eu, i-a răspuns Edward, evitînd abil adevărul cu mult mai negru al unui scandal care ameninţa la orizont.

– Cu cine spuneai că te întîlneşti diseară? o întrebă Marissa, rezemîndu-se de uşa băii şi privind-o pe Beth care-şi pieptăna părul.

Beth reuşi să-şi alunge un zîmbet răutăcios. După o zi întreagă cînd a fost „prea ocupată" să se aşeze şi să stea de vorbă, Marissa era deodată numai atenţie, subliniind faptul că murea de curiozitate.

– Cu *Fiicele Hawaiului,* chicoti Beth. Era sigură că în seara aceea, pe undeva, în Oahu, asociaţia femeilor va avea o întîlnire.

– Ei bine, dacă sînt pe acolo şi ceva fii ai Hawaiului, vor avea la ce privi.

– Mulţumesc. Beth aruncă o privire în oglindă, mulţumită de ceea ce vedea. Bluza de mătase albă, ornată cu strasuri argintii, strălucea. O primise cadou de la Edward cînd au împlinit cinci ani de căsnicie. Pantalonii negri îi conturau talia şi şoldurile, îi puneau în evidenţă supleţea, mai mult chiar decît rochia de la petrecere. În mod normal, ar fi îmbrăcat o fustă. Era oare, se întrebă ea, o latură sălbatică în fiinţa ei care

dorea să meargă pe motocicletă?

– Şi unde mergi? insistă Marissa.

– De ce atîtea întrebări? zise Beth, bucurîndu-se în secret de nemulţumirea Marissei.

Îmbufnată, Marissa se străduia să scoată ceva de la Beth. Mulţumită că a lăsat-o suficient să sufere, Beth vorbi prima:

– Uite ce este, cred că amîndouă trebuie să ne obişnuim să nu ne mai dăm socoteală una celeilalte.

Marissa flutură dintr-o mînă, încercînd să înţeleagă ce i se spune.

– Aşadar, este din cauza lui Daniel, nu-i aşa?

– Ce este din cauza lui Daniel?

– Modul acesta al tău... de a mă îndepărta, aşa, deodată. Nu-ţi seamănă deloc.

Beth lăsă peria de păr şi luă mîna Marissei.

– Uneori mă întreb dacă voi doi ştiţi într-adevăr cum sînt eu. Am şi eu sentimente, Marissa. Uneori am impresia că voi uitaţi acest lucru.

– Cum poţi spune aşa...

– Şi, continuă Beth neintimidată, nu am vorbit despre asta pînă acum, pentru că am pus sentimentele voastre înainte de orice. Reuşise să spună cu diplomaţie gîndurile care au frămîntat-o toată ziua. Nu-mi place deloc ideea că ai acţionat pe la spate, fără să mă previi. Am nevoie să fiu convinsă că pot avea încredere în tine.

– Dar poţi, insistă Marissa. Şi, crede-mă, nu aş fi făcut-o, dacă... Căuta cuvîntul potrivit, dar nu îl găsea.

– E în regulă, o asigură Beth, uşurată că au discutat fără ocolişuri. Uite, eu trebuie să plec. Nu lipsesc mult, dacă vrei să mai discutăm, continuăm după ce mă întorc.

– Unde ai spus că mergi? întrebă din nou Marissa, zîmbind jucăuş, în timp ce Beth se întorcea din nou spre ea, plină de exasperare. Ai perfectă dreptate. Nu este treaba mea...

Este de-a dreptul palpitant să joci rolul femeii misterioase, se gîndi Beth. În timp ce gonea pe Moana Boulevard, mintea ei exalta la gîndul că a evitat subtil curiozitatea Marissei. Şi a lui Daniel, bineînţeles, deşi la el se manifestase cu totul altfel.

Pe vremea aceasta, luna viitoare, lucrurile vor sta cu totul altfel. Poate că de aceea a acceptat invitaţia locotenentului. Dat fiind exodul ei din Paradis, nu avea rost să se gîndească la altceva, decît la o cină plăcută. Jack Brassfield era în siguranţă, la fel era şi inima ei.

Intrînd în parcare, scrută cu privirea locul, în căutarea motocicletei, întrebîndu-se dacă a ajuns prea devreme sau prea tîrziu. Numai o singură maşină – un Corvette vechi – se afla în parcare, maşină pe care Beth probabil că ar fi ignorat-o, dacă nu ar fi fost bărbatul care a coborît imediat din ea, cînd a văzut-o.

12

Un fior cunoscut îl străbătu pe Jack Brassfield, în timp ce se apropia, un magnetism sexual, mai puternic ca oricînd. Este o crimă ca un bărbat să fie atît de frumos, se gîndi Beth, visătoare. Şi, în mod categoric, era o crimă ca unei femei să îi treacă prin minte gîndurile care tocmai o asaltau pe ea... Nerăbdătoare, Beth îşi alungă acele gînduri şi se concentră asupra

bărbatului, care acum se afla doar la cîţiva paşi de ea, zîmbindu-i irezistibil şi oferindu-i galant braţul.

– Eşti frumoasă, remarcă el, chiar înainte de a o privi în toată splendoarea ei. Trebuia să mă îmbrac mai frumos pentru tine.

Umărul lui atinse tentant umărul ei şi ea îi simţi căldura prin materialul subţire al bluzei. Era îmbrăcat cu pantaloni gri, foarte bine croiţi, care-i scoteau în evidenţă coapsele musculoase şi înălţimea; cămaşă fină albă şi, spre surprinderea ei, cravată asortată. Sacoul bleu era aruncat neglijent peste umăr, agăţat într-un deget – precis era o concesie, din cauza umidităţii insulei.

Surprinsă, Beth îl asigură că şi ţinuta lui era demnă de eleganţa restaurantului *Orhideea neagră*.

– Sacoul şi cravata m-au luat într-adevăr prin surprindere, mărturisi ea zîmbind. Nu se prea potrivesc cu motocicleta.

– Nu se potrivesc o mulţime de alte lucruri pe care le fac eu, Beth, spuse Jack, în timp ce ea îl ajuta să-şi îmbrace sacoul. Poate că de aceea nu am vrut să te las cu imaginea aceea despre mine.

Intimitatea storurilor la fiecare fereastră, eleganţa îndrăzneaţă a vazelor de onix împodobite cu desene stilizate de păsări-orhidee creau o ambianţă plăcută, atemporală şi îndepărtată de vecinătatea cosmopolită a Honolulului. Chiar dacă nu ar fi existat prietenia cu proprietarii şi preferinţa pentru specialităţile bucătarului-şef, Jack tot ar fi preferat *Orhideea neagră* şi ar fi invitat-o aici pe Beth.

– Nu prea ştiu ce să te sfătuiesc în privinţa stridiilor, spuse Jack, dacă cumva eşti nehotărîtă.

– Deci, mi le recomanzi?

– Dimpotrivă. Văzînd că Beth este uimită, el îi explică: adevărul este că mi-e milă de ele. De aceea te sfătuiesc să alegi altceva.

Deşi glumea, Beth ghici că dincolo de ton, se ascundea adevărul. Iată, avea în faţa ei un om căruia îi păsa de lucrurile din jurul său şi care aprecia viaţa. Ironic era faptul că avea o carieră care-i punea viaţa în pericol, în timp ce el apăra oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea.

– De ce te-ai făcut detectiv? se trezi întrebîndu-l.

– Vrei un răspuns exact? o privi el speculativ. Răspuns scurt, sau răspuns lung?

– Să-l auzim pe cel scurt.

– Uite-aşa!

– Înseamnă că trebuie să mi-l dai şi pe cel lung, spuse ea, în timp ce el comanda cocktailurile.

Licărul din ochii lui era fără nici o îndoială amuzat.

– Eşti sigură că asta vrei? Răspunsul lung va ţine, probabil, mult şi vom avea nevoie de două pahare de aperitive şi încă o dată gustări...

– Eu nu mă grăbesc, ridică din umeri Beth.

– Bine, dar să fim corecţi, o preveni el. Dacă tu mă poţi întreba despre cariera mea, atunci te pot întreba şi eu pe tine. Corect?

– Adică, vrei să ştii cum se trage o linie dreaptă şi cum se cos nasturii?

Înainte de a înflori un zîmbet pe faţa lui, încăpăţînarea lui Beth se topi.

– Nu ştii niciodată cînd ai nevoie şi de astfel de lucruri. Dar să ne întoarcem la întrebare... de ce m-am făcut detectiv?

Jack deveni serios şi-i spuse povestea lui Guido D'Angelo.

– Au prins vreodată făptaşul?

Jack dădu din cap, apoi spuse cu dispreţ:

– După şase luni, doi băieţi. Din cauza vîrstei, unul din ei a fost încredinţat autorităţii tutelare. Celălalt a primit minumum de pedeapsă şi a fost eliberat mai repede pentru comportare exemplară.

– Este un sistem cinic... mai ales că îl cunoşti din interior, comentă Beth, impresionată de suferinţa lui.

Ochii lui reflectară imediat o întrebare curioasă:

– Nu... de fapt aş spune că este o similitudine cu felul în care gîndeşti tu despre magie.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că pentru marea majoritate a oamenilor, un om dotat ca Houdini este considerat un supraom... poate chiar supranatural. Pentru cineva care munceşte în culise şi cunoaşte realitatea, pasiunea este mai puţin intensă, pentru că el ştie mecanismele şi ştie că magicianul este şi el un muritor.

– Cred că sînt prea tînără să fi putut munci cu Houdini, spuse Beth, apărîndu-se.

– Care crezi că era secretul lui?

– Al lui Houdini?

– Bineînţeles, el a vrăjit o generaţie cu trucurile lui. Cum crezi că le făcea?

– Chiar despre Houdini vorbim sau despre Edward Hudson? îl provocă Beth.

– Cred că despre amîndoi, spuse Jack blînd. Amîndoi au fost consideraţi genii ale acestei profesii. Poate că dacă eu aş cunoaşte cîteva dintre trucurile lor, aş fi cu un pas înaintea colegilor mei de profesie şi i-aş prinde pe cei care se evaporă.

– Da, dar un magician bun nu-şi divulgă niciodată secretele. Nu ţi s-a spus niciodată acest lucru?

Peste paharul cu Martini sec, ochii lui Jack o priveau contemplativ.

– Păi, de aceea am întrebat-o pe soţia magicianului.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule, îi întrerupse fotograful restaurantului, îmbrăcat şi el în frac. Nu doriţi, dumneavoastră şi doamna, să vă fac o fotografie? Amintire pentru seara aceasta?

Beth dădu din cap, dar Jack i-o luă înainte.

– Cînd vei fi un renumit creator de modă, o să-mi facă plăcere să îmi amintesc că ne-am cunoscut.

– Serios?

– Cît se poate de serios, o tachină Jack, deşi este prea devreme să prezicem ceva.

Zîmbetul pe care i-l aruncă era intim şi deosebit de cald, ca un sărut.

– Eu doream să spun că...

– Doamna mea, nici chiar marele Houdini nu ar putea evada de data asta. Te-am prins la mijloc. Jack se apropie de ea şi îi prinse delicat mîinile între palmele lui, apoi i se adresă fotografului:

– Sîntem încîntaţi să facem o fotografie.

13

Odată trecută de neîncrederea iniţială, Beth se trezi în entuziastul rol de profesor, împărtăşind în mod selectiv trucurile din spatele celor mai comune acte de iluzionism.

– Bineînţeles, explică ea, specialităţile ca *Dublu Conundrum* şi *Excalibur*, vor trebui să meargă cu mine în mormînt.

– Nici o problemă, spuse Jack cu gura plină de pui *Cordon bleu*. Elementele de bază deja m-au ameţit. Dar, cum spuneai şi tu...?

– Cum spuneam, continuă Beth, foarte multe din elementele de rutină, folosite de Houdini, se bazau pe faptul că păcăleau oamenii, făcîndu-i să vadă ceea ce de fapt nu exista acolo.

– De exemplu?

Beth simţi că pe Jack îl interesează fiecare cuvînt pe care-l spune ea.

– Bine, dă-mi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

O îngrijorare ironică crestă sprîncenele lui Jack, în timp ce scotea din buzunarul hainei moneda cerută.

– Mi-o dai înapoi, da? întrebă extrem de îngrijorat. Anul acesta nu mi-au mărit salariul.

Beth tuşi, prefăcîndu-se neafectată de apropierea dintre ei.

– Acum o vezi, i-o arătă ea în palmă. Acum nu mai este şi strînse pumnul.

Jack privi amuzat.

– Pînă aici am înţeles.

Beth repetă de două ori aceleaşi cuvinte, însoţindu-le cu închiderea şi deschiderea pumnului.

– Nu-mi place să fiu pretenţios chiar de la prima întîlnire, dar crezi că o să fie şi ceva mai mult decît atît? Poate nişte iepuraşi? Vreun şoricel? O bancnotă de o sută de dolari?

Beth îl prinse strengăreşte de bărbie.

– Imediat. Fii atent! Mai deschise o dată palma. Acum o vezi, acum...

Cu viteza fulgerului, Jack o prinse de încheietura mîinii, tocmai cînd ea încerca să închidă palma deja goală.

– Unde a dispărut? o întrebă el, încîntat de moliciunea mîinii ei.

– Caută în buzunarul de la piept, îl sfătui Beth dulce, încîntată de expresia de pe chipul lui.

– Cred că încep şi eu să învăţ cîte ceva, comentă Jack, după ce îi lăudă talentul.

– Şi eu, spuse Beth susţinîndu-i cu îndrăzneală privirea. Nu Houdini sau aceste spectacole te interesează, nu-i aşa? Se ascunde ceva în spatele acestor întrebări.

Flacăra lumînării de pe masă se reflecta metalic în părul negru al lui Jack. O privea atent.

– Cred că da, spuse el într-un tîrziu. Nu *spectacolele* m-au interesat din momentul în care ne-am aşezat la masă. De fapt, ca să fiu mai exact, din momentul în care te-am văzut, la petrecere... Brusc, Jack se lăsă pradă impulsului de a da cărţile pe faţă. Nu mi se întîmplă des să întîlnesc o femeie pe cît de frumoasă, pe atît de inteligentă. De aceea, vreau să te cunosc mai bine... înainte de a te topi într-un nor de fum.

– Vraja cu norul nu ţine decît pînă la miezul nopţii, spuse ea încet.

– Ce se întîmplă cînd un magician cere ajutorul unor persoane din sală? întrebă Jack, diplomat, reluînd firul conversaţiei iniţiale. De ce face asta?

– Din două motive, explică Beth, uşurată că s-a întors pe teren solid. Fie aşa-zişii voluntari sînt asistenţi colaboratori, fie cei solicitaţi nu au absolut nici o legătură cu trucul final.

– Aha, heringul roşu!

– Exact. Este un mod de a implanta presupunerea că oamenii sînt obiectivi şi rămîn neatinşi în timpul rutinei.

– Şi nu rămîn?

Beth profită de o mică pauză pentru a-şi termina

pilaful din farfurie.

– De exemplu, sacul dublu este un truc foarte folosit de magicieni.

– Da, o persoană intră în sac şi iese altă persoană.

– Nu uita că gura sacului este strînsă şi verificată.

– Nu uit, dar nu înţeleg.

Beth rezolvă iute misterul.

– Orice persoană din sală ar fi în stare să jure că sacul este bine izolat pe toate cele trei laturi. De aceea, nici nu le trece prin cap că fundul sacului se poate tăia cu o lamă. Pe acolo se iese şi se intră.

– Şi nu se coase la loc?

– Nu este nevoie. Odată ce se deschide gura sacului şi se scoate altă persoană, aceasta lasă să cadă marginile sacului pentru a ieşi pe scenă, iar sacul este luat înainte de a-şi pune cineva vreo întrebare.

– Miracolele chirurgiei moderne, oftă Jack impresionat. Dar cine coase toţi sacii înainte de spectacol, tu sau cumnatul tău?

Beth îl privi tolerant.

– Întotdeauna eşti la fel de alunecos şi schimbi vorba? În cazul acesta, l-ai adus în discuţie pe Daniel.

– Pentru asta primesc bani, spuse Jack, uimit de simţul ei de observaţie. Obiceiurile proaste se uită greu.

– Şi amintirile, constată Beth, privind în pămînt.

Scuzele sincere şi blînde oferite de Jack au dus la o tăcere stîngace între ei.

– Soţul tău a fost un om foarte norocos, Beth.

– Dacă ar fi fost *atît* de norocos, începu ea timid, ar fi încă...

Rămase într-o atitudine împietrită, care o făcea şi mai vulnerabilă.

– În viaţă? Într-o secundă se simţi cuprins de sen-

timente contradictorii; dar mai ales de macabrul sentiment de bucurie că Edward nu mai era şi nu mai avea nici o putere asupra frumoasei lui soţii. La fel de repede pe cît a apărut, sentimentul a dispărut, alungat de raza strălucitoare a diamantului de pe mîna stîngă a lui Beth.

14

– Te rog să mă scuzi... murmură Beth şi se ridică.

Jack se ridică împreună cu ea, nedumerit.

– Nu te simţi bine? o întrebă prinzînd-o blînd de mînă.

Prin ochii lui Beth trecu o lucire fugară, asemănătoare cu aceea a smaraldului, ecou al nesiguranţei care o cuprindea.

– Ba da, minţi ea, încercînd să-şi alunge stînjeneala. Vreau doar... să-mi refac puţin machiajul.

Jack o privi, cîntărindu-i parcă vorbele.

– Îmi promiţi că te întorci? Ştiu din surse autorizate că desertul este excepţional aici.

Faptul că un bărbat atît de sigur pe femei, cum era Jack Brassfield, îi pusese o asemenea întrebare o surprinse total. Categoric, între ei doi ea era aceea care se simţea mai nesigură. De la moartea lui Edward nu a prea avut experienţe, întîlniri, pentru că puţini au fost bărbaţii care s-au încumetat să o caute şi a treia oară, după ce şi-au dat seama că este atît de îndrăgostită de soţul ei.

Şi, totuşi, Jack Brassfield era cu totul altfel decît ceilalţi bărbaţi. Provenea dintr-un mediu cu totul diferit de al ei dar prezenţa lui îi dădea siguranţă – parcă s-ar

fi cunoscut de o viaţă.

Priveşte adevărul în faţă, îşi spuse Beth, bărbatul acesta nu va face altceva decît face de obicei în meseria lui. Poate că i-a făcut plăcere să converseze, încercînd doar să o cunoască mai bine. Evident, nu semăna deloc cu poliţiştii şi reporterii care au vînat-o după moartea lui Edward, avizi de detalii lugubre.

– Ce zici? îi întrerupse el gîndurile, amintindu-i că-i datorează un răspuns.

Prinsă în plasa privirii lui pătrunzătoare, Beth încercă să se apere.

– Au şi ciocolată?

Jack îşi aruncă o buclă rebelă de pe frunte.

– Ei, dacă nu au aici, ştiu eu un loc grozav pe Maui. Cît de bine ştii să înoţi?

Cînd se întoarse după cîteva minute, îl găsi admirînd fotografia.

– Am comandat două, îi spuse Jack în timp ce ea se aşeza. În cazul în care *eu* sînt cel care voi deveni bogat şi faimos.

– Ce glumeţ eşti, spuse ea, apoi îl privi pe fotograf. Data viitoare o să-ţi spună, probabil, că Magnum în persoană l-a învăţat să facă fotografii.

Beth îşi ridică surprinsă privirea spre omul prietenos cu chip de star care sosise pe neaşteptate stîrnind în urma lui un murmur de bîrfe şi chicoteli.

– Thomas! îl salută Jack din toată inima. O cunoşti pe Beth Hudson?

– Dacă aş fi cunoscut-o, cu siguranţă mi-aş fi amintit de ea, răspunse Selleck prietenos şi se scuză apoi faţă de Beth că i-a întrerupt din conversaţie. Intrasem doar să tranşez o afacere şi l-am văzut pe Rudy cu fotografia ta. Cum v-aţi simţit aici? Vă place?

– Excelent, îl asigură Jack. Ce mai face copilul?

– Creşte ca o trestie şi îl termină pe bătrîn. Ei, dar trebuie să vă las în pace, nu vreau să vă stric seara. L-am văzut pe Larry în bucătărie. E cam periculos dacă se hotărăşte să pregătească reţeta lui personală de *chili* pentru consumatori. Zîmbind, bărbatul îl bătu pe umăr pe Jack şi îi făcu cu ochiul lui Beth. Băiatul ăsta este modest. Ai cuvîntul meu, altul mai bun nu există.

– Pare un fan de al tău, comentă Beth după ce plecă Selleck.

– Societatea locală, spuse Jack. Ştii, a venit de cel puţin două ori pe săptămînă cînd eram în spital. Le-a ameţit pe toate asistentele.

– De ce ai stat în spital?

– O, m-a împuşcat cineva acum cîţiva ani.

– Te-a împuşcat cineva! exclamă Beth.

– Ei, nu-ţi face probleme, o calmă Jack. Am împuşcat şi eu... mai mult ca ei...

Cu un amestec de sentimente, Beth a acceptat invitaţia lui Jack să facă o plimbare după cină.

– Putem lua maşina ta dacă vrei, sugeră el privind-o intens. Astfel, dacă devin nesuferit, mă poţi arunca la primul colţ de stradă sau în Canalul Ala Wai.

– Eşti vreodată nesuferit? îl întrebă Beth.

– Nu. Ai aruncat vreodată pe cineva în canal?

– Nu. Beth rîdea în hohote.

– Toate lucrurile au un început, se încruntă Jack. Poate că ar trebui să luăm amîndouă maşinile...?

– Şi să folosim de două ori mai multă benzină?

– Asta înseamnă să-l votăm pe Exxon? Poate că ar trebui să ne hotărîm înainte să ne sugereze că ar fi mai

bine să mergem pe jos.

– Bine, luăm maşina ta, spuse ea impulsiv, privindu-l cum îi spune băiatului să-i aducă Corvette-ul.

– Cîte blocuri înalte crezi că se vor mai putea construi pe o insuliţă ca asta? speculă Jack, cîteva minute mai tîrziu, mergînd pe bulevardele străjuite de zgîrie-nori şi scheletele clădirilor în construcţie.

– Îmi aminteşte puţin de Tokyo, spuse Beth, visătoare.

– Nu mă surprinde. Dacă mă gîndesc bine, după ultimele calcule, Tokyo posedă optzeci la sută din Honolulu.

– Eu mă refeream la clădiri, se explică Beth. Zgîrie-norii de acolo sînt destul de impresionanţi, dar cînd te gîndeşti că au construit şi sub pămînt... poate chiar mai mult...

– Crezi că te vei întoarce vreodată acolo?

– La Tokyo? Cred că da. Şi în multe locuri din Europa aş vrea să mă întorc. Cred că e o problemă de timp. Ideea subterană şi cea mai apropiată de adevăr era: Cred că e o problemă să găsesc pe cineva, să călătoresc aşa cum am călătorit cu Edward.

– Ei bine, cu noua ta slujbă, vei avea şi timpul şi ocazia, sublinie Jack. Nu trebuie să vezi ultima modă la Paris înainte de a intra în competiţia de la New York?

– De unde ştii tu? Beth era uimită.

– O, ai rămîne surprinsă dacă ai şti prin cîte am trecut. Apropo, ne apropiem de un loc important, pe care vreau să ţi-l arăt.

– Adică?

– Unde trăiesc eu.

Într-o fracţiune de secundă, muşchii lui Beth s-au

contractat, în timp ce Jack îi arătă neglijent spre Hobron Lane.

– Etajul paisprezece, pe latura aceea albă care se numeşte *Capul diamantului,* spuse el, dar nu încetini şi nu dădu nici un semn că ar dori să intre pe străduţa respectivă. Dacă se întîmplă vreodată ceva şi ai nevoie de un prieten, vreau să ştii unde mă poţi găsi...

15

Era o ofertă curioasă care nu-i ieşise din minte, nici după două ore cînd Beth se îndrepta spre casă, spre Banyan Ridge. Cuvintele lui îi răsunau în minte ca o promisiune prea sinceră pentru a fi ignorată, iar conţinutul lor îi oferea un refugiu necondiţionat cu mult timp înainte ca ea să creadă că are nevoie de el. Beth se surprinse zîmbind la gîndul că, la urma urmei, politeţea nu a murit, dimpotrivă, exista chiar undeva pe Hobron Lane.

Şi încă o manifestare a politeţii lui era faptul că el nu a insistat să o sărute la despărţire.

– Să conduci cu atenţie, i-a spus, şi buzele lui i-au atins uşor fruntea, înainte de a o întreba dacă o mai poate vedea. Abia la jumătatea drumului şi-a dat seama că din neatenţie i-a oferit o scuză rezonabilă pentru a o mai căuta: lăsase fotografia pe bancheta maşinii lui.

Eşti o proastă, îi spuse raţiunea. Jack Brassfield nu are nevoie de manipulări, dacă vrea ceva. Tu nu vezi că nu seamănă aproape deloc cu bărbaţii pe care i-ai întîlnit; este o personalitate care îşi acceptă sentimentele şi este sensibil la sentimentele altora.

Străbătută de un fior, Beth realiză că Jack nu semăna deloc cu Edward.

Doar două lucruri în viaţă le considera Edward egale cu talentul său în secretele magiei: înfăţişarea fizică şi potenţa sexuală. Femeile care făceau greşeala să neglijeze vreuna din aceste laturi erau pentru el o adevărată sfidare.

– De cînd te-ai aşezat la masă nu şi-a luat ochii de la tine, o tachină prietena ei la mijlocul programului. Probabil că i-ai stîrnit ceva sentimente.

Beth se îndreptă în scaun şi privi în jurul ei cu indiferenţă studiată.

– N-ai decît să visezi, spuse ea, tipul nu este genul meu.

Măcar acest lucru era adevărat. Bărbaţii care arătau ca Edward Hudson şi deveneau subiecte ale fanteziilor feminine, nu erau priviţi ca potenţiali soţi. În afară de asta, Beth dorea să-şi facă o carieră, singură, în care nu era loc pentru schimbări bruşte cauzate de pasiuni rebele. Cu cît nega atracţia reciprocă dintre ei, cu atît mai mult insista prietena ei.

– Este o prostie, se supără Beth. Dacă ai fi fost puţin mai atentă, ai fi văzut cum a făcut trucul.

– Dar am fost atentă, chicoti fata. Tipul este nebun după tine.

Ceea ce s-a întîmplat după spectacol, în foaierul teatrului, nu i-a uşurat situaţia lui Beth. Edward se hotărîse să apară în mulţime şi să dea autografe, apoi s-a îndreptat direct spre ea. Fîstîcită, Beth a început să îşi mototolească jacheta.

– Gata, gata, spuse el ridicîndu-şi amîndouă mîinile în semn că se preda. Mi-ar plăcea să bem ceva

împreună!

– Poftim? întrebă Beth, uluită.

– Gîndul acela secret pe care îl ai acum, te rog să îl amîni pentru mai tîrziu. Hai, nu fi timidă. Tu ai vrut ca eu să vin şi să te invit, nu-i aşa?

Şocul iniţial pe care l-a avut Beth s-a transformat repede în nelinişte. Îşi ridică bărbia şi îi înfruntă privirea cu mult curaj.

– Nu ai de gînd să mă întrebi spre ce „semn" merg? îi răspunse ea cu ironie evidentă.

Zîmbetul lui Edward avea, fără îndoială, nuanţe erotice.

– E în regulă, m-am prins – spre ce semn te îndrepţi?

– „Ieşire", răspunse Beth, îi întoarse spatele şi se îndepărtă agale de el.

– Las-o în pace, Edward, auzi o voce de bărbat, care vorbea autoritar şi rece, în timp ce Edward îi striga din spate că şi-a ratat şansa vieţii. Deşi nu a privit să vadă cine este bărbatul, acesta a ajuns-o din urmă afară şi ea l-a recunoscut.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară. Un bărbat blond, îmbrăcat impecabil, se apropia de ea. Am văzut ce s-a întîmplat acolo şi... ei bine, eu cred că a fost foarte nepoliticos.

Poate că severitatea din tonul lui a făcut-o pe Beth să răspundă defensiv.

– De partea mea sau de partea lui? se auzi ea întrebînd.

– De partea lui, bineînţeles, spuse străinul surprins parcă. Fratele meu are obiceiul de a deveni puţin agresiv cînd este vorba de femei.

– Fratele dumitale?

– Daniel Hudson, se prezentă bărbatul, întinzînd mîna. O lucire ciudată în privirea lui o deconcertă pe Beth. Poate că o invitaţie la cină este cea mai nepotrivită recompensă pentru comportamentul fratelui meu, se scuză bărbatul, dar măcar este ceva, decît nimic.

– Nu, protestă Beth, nu este nevoie să vă scuzaţi. Nu trebuie să o faceţi dumneavoastră.

– Viaţa, adică viaţa mea, se explică el, este prea plină de „trebuie" Vă rog să consideraţi invitaţia ca pe un „vreau" să vă invit.

Sinceritatea lui Daniel înclină situaţia în favoarea lui, chiar dacă mai tîrziu a recunoscut că se vor întîlni şi cu Edward la *Tarantella.*

– Dacă vrei, îl voi obliga să-şi ceară scuze pentru ce a făcut.

– Nu, te rog, se grăbi Beth să refuze. Să nu mai discutăm despre asta.

Poate că nimeni nu a fost mai intrigat de ei doi, decît Edward însuşi, care îi privea surprins peste capul roşcatei aşezate pe genunchii lui şi hrănindu-l cu aperitive. „Ultima cucerire", explică Daniel; dar seara a decurs liniştit, fără ca Edward să mai încerce vreo remarcă răutăcioasă. Este snobism sau intimidare? se întrebă Beth, dar nu-i trecu prin minte că de fapt Edward îl evita pe Daniel.

– Ceea ce trebuie să înţelegi, începu să îi explice Daniel, este că Edward devine foarte irascibil în fiecare an de ziua lui. Din fericire, durează doar o săptămînă.

– Întotdeauna a fost aşa? întrebă Beth.

– Numai de cînd a plecat de acasă. Pentru el nu a fost uşor.

– Se spune că fiecare om reacţionează diferit de

ziua lui. Pare totuşi ciudat că un tînăr ca el este deja îngrijorat că îmbătrîneşte.

– Mă tem că nu bătrîneţea îl deranjează. Daniel tăcu un timp, contemplîndu-şi paharul. Vezi tu, Edward şi tatăl nostru nu sînt în relaţii bune. Nici nu vorbesc unul cu altul, nici nu s-au văzut de cîţiva ani. În fiecare an, Edward speră că tata îi va trimite o felicitare de ziua lui, măcar ca recunoaştere a faptului că el există. Cînd vede că nu o primeşte... Se încruntă supărat. Săptămîna aceasta trebuia să fiu la Atlanta pentru o conferinţă medicală. Am amînat-o numai ca să fiu lîngă el, dacă va avea nevoie de mine.

– Are noroc că îi eşti frate, comentă Beth.

– Ei, mă simt responsabil pentru ceea ce se întîmplă cu el, îi mărturisi Daniel. Dacă Edward nu reuşeşte în viaţă, nu mă are decît pe mine. Nu are moştenire, familie, nu are nimic. Personal, eu nu cred că cineva ar trebui să fie atît de furios, doar pentru că are în cap nişte visuri nebuneşti.

– Nu înţeleg.

Pe măsură ce se derula povestea, Beth simţea cum îşi schimbă părerea despre Edward. Înainte de a se termina masa, Daniel reuşise să distrugă aparenţa egoistă de playboy, lăsînd în locul ei un tînăr talentat dar nesigur, care încerca disperat să umple golul lăsat de tatăl său. Poate chiar din seara aceea a început Beth să se îndrăgostească de el.

În anii care au urmat, gîndul i-a fugit de multe ori la conversaţia din seara aceea. Undeva, într-un fald al raţiunii, Beth ştia că a existat un motiv foarte serios care explica de ce Clay Hudson i-a lăsat pe neaşteptate toată averea lui nu fiului preferat, ci lui Edward, fiul care l-a sfidat cu atîta mîndrie.

16

Robotul de pe telefonul lui Jack clipea insistent – avea trei mesaje. Toate trei veneau de departe.

„Nu am nici un ajutor, se plîngea o voce de femeie. *Mama vrea să amînăm totul măcar pînă la primăvară... Tu nu eşti aici să mă ajuţi... Eu sînt pînă peste cap ocupată cu treburi... şi ghici cine spune că nu se descurcă, după ce s-a ţinut de mine atîta timp..."*

Jack rulă banda pentru mesajul al doilea: *„Nu-mi place rochia... nu o pot suferi pe mama... urăsc această idee prostească de a face o nuntă mare... oare te-ai supăra dacă am fugi? Adică, te-ai supăra tare? Cred că mama ar muri..."*

„Dar unde ai fost? Ai avut o întîlnire? De ce nu m-ai sunat? începu al treilea mesaj. *Bine, bine, poartă-te tu aşa... vorbim despre cea mai mare zi din viaţa mea... şi eu care credeam că vrei să fii lîngă mine... nu te răzgîndeşti, nu? Trebuie să vorbim... cred că ţi-am lăsat nouă mii de mesaje..."*

Jack îşi privi ceasul. Peste cîteva ore, soarele se va ridica deasupra New York-ului, vestind o nouă zi. De ce să sune acum, se întrebă el, cînd ea va reveni la vechiul eu de la lumina zilei, uitînd catastrofele matrimoniale, furia şi confuzia?

Era un lucru cu care se obişnuise în ultimele două luni. Poate că ar trebui să-mi iau liber şi să ajung acolo puţin înainte de nuntă, să o ajut, se gîndi zîmbind, şi trăsăturile i se înmuiară cînd dădu cu ochii de fotografia pe care i-a trimis-o cu ultima scrisoare. Poate dacă sînt

acolo, îi mai iau greutăţile de pe suflet şi îi dau curaj.

Dar totul se va petrece ca de obicei şi el se va înţelege mai bine cu mama ei. Nu era o idee rea. Era de preferat o nuntă amînată decît o căsnicie ratată. Nu trebuie să te pripeşti cînd este vorba de căsnicie.

Inexorabil, gîndurile lui s-au întors la Beth Hudson şi la teancurile de articole şi reviste de pe masă. Ce fel de căsnicie a avut Beth? se întrebă visător. Din ceea ce vedea, fotografii şi articole, toate spuneau că era un cuplu perfect – prea frumos ca să fie adevărat.

Dincolo de cuvintele rostite de Beth, s-au trădat aluzii că nu a fost chiar aşa. Oare cum a spus? Jack se încruntă. *Misticism...* luă un creion şi scrise cuvîntul pe o foaie de hîrtie.

– Edward era pasionat de misticism şi ştiinţe oculte, i-a spus Beth strîmbînd din nas în semn de dezaprobare. De parcă nu ar fi controlat pe toată lumea şi fără ele.

Control? Jack sublinie cuvîntul pe hîrtie. Pe cine controla? Pe soţia lui? Pe fratele lui? Ideea de control era o motivare obişnuită în mintea unui criminal. Dorinţa de a exercita putere asupra presupuşilor inamici. Dar nu era un lucru să i se potrivească lui Edward Hudson, mai ales pentru că el şi fratele său se născuseră într-o familie bogată şi se bucuraseră de toate privilegiile. Bine şi, la urma urmei, nimeni nu a spus că Edward Hudson a fost un criminal; a avut doar ghinionul să moară în timpul unui truc de magie.

„Evadarea perfectă!" era titlul mai multor articole care fabulau pe marginea ideii de risc şi de sfidare a morţii. Înainte de aceasta, fotografiile făcute în timpul turneului prin lume i-au asigurat o participare masivă la spectacole. Chiar şi un agent secret, care îi însoţea pe Preşedinte şi pe soţia sa, verificase cătuşele de la

mîinile lui Edward şi afirmase că sînt perfect închise.

Mintea lui Jack se întoarse spre o altă idee dezvăluită de Beth: *„Fie că voluntarii din sală sînt asistenţi din trupă, fie că sînt naivi care nu au absolut nici o legătură cu rezultatul final al trucului"* Ei obligă publicul să creadă că văd pe scenă ceva semnificativ. Dar nu văd de fapt ceea ce trebuie.

Evadare perfectă, scrise Jack sub numele lui Edward şi pentru prima dată îi trecu prin minte o idee nebună, sfidînd un lucru evident. Dacă iluzia era o acoperire pentru un lucru mult mai spectaculos şi mult mai periculos? Dar dacă scopul final nu a fost să demonstreze o evadare perfectă, ci să facă în faţa spectatorilor o crimă perfectă?

Pregătită să blocheze şuvoiul de întrebări din partea Marissei, Beth intră în salonaşul unde Daniel şi Marissa îşi luau de obicei ceaiul. Îl găsi acolo doar pe Hapu, îngrijind o plantă exotică, bucuria şi mîndria lui.

– Au plecat să danseze, îi explică Hapu. Cred că la *Cadillac.*

– Vrei să spui *Studebaker,* nu? sugeră Beth reprimîndu-şi un zîmbet.

– Da, da, acceptă Hapu, zîmbind şi el.

Mică e lumea, se gîndi Beth. *Studebaker* – cunoscut pentru preferinţele de muzică disco ale anilor şaizeci – se afla în apropierea restaurantului *Ordiheea neagră.* Ar fi putut să dea nas în nas cu Daniel şi Marissa. Din fericire, nu s-au întîlnit.

– Doriţi un ceai, doamnă Hudson? întrebă Hapu politicos, scoţîndu-şi mănuşile albe.

– Nu, mulţumesc, spuse Beth. Este tîrziu – cred că urc să mă culc.

În timp ce urca scara, se surprinse gîndindu-se la seara petrecută cu un sentiment de bucurie. Oare cît a trecut de cînd s-a simţit atît de bine în compania unui bărbat? Chipul frumos al lui Jack se focaliză în memoria ei. *Poate că precipit prea mult plecarea în California...* în următorul moment alungă această idee. O singură dată înainte şi-a mai amînat proiectele personale pentru cineva pe care l-a iubit. Acum era rîndul ei. Rîndul ei să mai facă ceva pentru ceea ce i-a mai rămas din viaţă. Indiferent de ce simte sau ce vrea...

Intră în dormitor şi aprinse lumina. Dimineaţa arată totul altfel, se gîndi ea intenţionînd să-şi pună poşeta în dulap. Tresări şi o scăpă din mînă, privind îngrozită la fotografia de nuntă care avea acum sticla spartă.

17

Primul impuls a fost să o ridice. Apoi îşi dădu seama că nu era bine... ceva...

Deodată înţelese.

Încet, Beth îşi trecu vîrful degetelor peste suprafaţa noptierei şi îşi confirmă suspiciunile; se lăsă apoi în genunchi şi privi cu atenţie covorul. Nu găsise nimic. Se ridică şi privi încă o dată fotografia. Gîndeşte, îşi impuse ea. Cum se poate sparge o sticlă fără să împrăştie absolut nici un ciob şi fără ca bucăţile să cadă din ramă? Categoric, se elimina un accident. Cineva *a aranjat* fotografia acolo pentru ca ea să o vadă, să o ia în mînă, ceea ce era să şi facă. Cineva.

O avertizare primitivă şi întunecată îi trecu prin minte. Pentru a treia oară în tot atîtea zile s-au în-

tîmplat cu ea lucruri care nu aveau nici o explicaţie rezonabilă. Lucruri care duceau spre Edward, tulburînd-o, ducîndu-i gîndul spre acea latură a lui care o speriase dintotdeauna. Inexorabil, ochii îi erau atraşi de fotografie. De data aceasta, observă că sticla era spartă exact în dreptul inimii lui Edward.

Nu la asta trebuie să te gîndeşti, îşi impuse ea. „Stafia" lui Edward nu face astfel de lucruri, oricum nu este geloasă. O persoană reală, o persoană vie, cineva...

Într-o secundă, imaginaţia lui Beth îi furniză un răspuns atît de simplu încît părea caraghios. Acel misterios cineva, îşi spuse ea, este destul de real pentru a avea degete şi amprente. Chiar şi Daniel putea acum să descopere şi să confirme supoziţiile ei. Categoric, după ce o vor examina, îşi vor da seama că asupra ei era dirijată această acţiune.

Atunci îşi făcu loc în sufletul ei neliniştea din cauza iritării şi a schimbului de cuvinte cu Daniel şi Marlssa în privinţa acestor lucruri. Acum, se hotărî ea, de ce să le mai spun lor, mai ales că pot rezolva mult mai obiectiv problema?

Mîine pe vremea asta, va avea deja o explicaţie. Oftă încurajată. Şi îl va vedea pe Jack cu această ocazie.

– Un măr glasat şi o cafea, comandă Jack aşezîndu-se la o masă din *Hyatt Regency*. O dimineaţă noroasă părea să fie responsabilă pentru numărul mic de turişti care îşi luau micul dejun. Chiar şi cei mai înverşunaţi iubitori de soare aruncau priviri îndoielnice spre cer, supăraţi pe Mama Natură că le strică vacanţa. Privirea lui Jack se opri la doi tineri – fără îndoială, în luna de miere – care se sărutau senzual. Iată, se gîndi el amuzat, mai sînt o mulţime de lucruri plăcute pe care

le poate face omul dacă cerul este înnorat.

– Hei, J.B.! auzi o voce cunoscută de femeie.

Gata cu imaginaţia, se gîndi Jack amărît, cînd femeia cu sîni dezvoltaţi se apropie de masa lui.

– Nu te-am văzut de un car de vreme! exclamă ea trecîndu-i mîinile prin părul ondulat. Ce ai mai făcut?

– Mi-am găsit de lucru, răspunse Jack încercînd fără succes să-şi amintească numele folosit de ea ultima dată cînd a arestat-o.

– Brie, îl ajută femeia, aşezîndu-se fără a fi invitată. Brie Saint John!

Ciudat nume, se gîndi Jack.

– Cookie spune că ai avut treabă pe străzi.

– Cookie ştia probabil înainte ca Ministerul de Interne să afle. Vrei să spui că am dispărut?

– Nu prea, rîse Brie, cu ochii strident machiaţi. Tu ai fost întotdeauna un poliţist drăguţ...

– M-ai înveselit pe ziua de astăzi. Să-ţi ofer o cafea?

– Nu, am vrut doar să te salut. Cochetînd şi ridicînd spre el un deget, Brie şopti: Foarte curînd n-ai să mă mai găseşti pe stradă. M-am gîndit că o să-ţi facă plăcere să auzi asta.

– Nu, zău? Cum aşa?

– Acum cîteva zile am întîlnit un tip, zîmbi Brie, timid. Este tare drăguţ, J.B. Se poartă altfel cu mine. Cred că, în sfîrşit, l-am găsit.

Jack sorbi gînditor din cafea întrebîndu-se de cîte ori a auzit fete ca Brie mărturisindu-i că, în sfîrşit, l-au găsit pe Domnul Bărbat Potrivit. În meseria ei, acest om era practic inexistent.

– Ştii, s-a ocupat multă vreme de spectacole, continuă Brie, emoţionată. Are multe cunoştinţe – îmi poate găsi o slujbă de fotomodel. Nu pentru multă vreme,

desigur, pentru că vrea să stau acasă şi să-i fac copii...

Prefăcîndu-se că ascultă, mintea lui Jack zbura deja spre alte orizonturi. Oamenii de teatru – ce naiba aveau ăştia de cădeau femeile în vraja lor? Vrajă, repetă în sinea lui – cuvîntul îi aminti de charismaticul Edward Hudson. Parcă era o poveste tradiţională – Beth Hudson era prinţesa care s-a căsătorit de bunăvoie cu încîntătorul magician şi a devenit victima inocentă a vrăjitoriilor lui. Dar astfel de vrăji puteau fi rupte, îl contrazise raţiunea. Nu trebuia decît să descopere *cum.*

Beth lăsă receptorul în furcă, blestemînd în gînd telefoanele cu robot pentru felul pervers în care înregistrau greşelile de exprimare. Trebuia să ştie că este la serviciu, se certă ea. Poate că ar trebui să îl sun acolo... nu, se hotărî după un moment de gîndire. Nu era chiar o problemă oficială. Nu avea rost să-i facă necazuri pentru o rugăminte care mai putea aştepta.

Fotografia înrămată se afla acum în sertarul ei, învelită cu grijă şi aşezată într-o cutie. Mulţumită de ingeniozitatea ei, Beth îşi dezbrăcă chimonoul de mătase galbenă şi intră în baie să-şi facă duşul de dimineaţă.

18

Marissa o privi veselă şi lăsă ziarul din mînă, cînd intră Beth.

– Ce bine! exclamă ea. Cîteva minute am avut impresia că voi lua singură micul dejun.

– Unde este Daniel? întrebă Beth, sorbind suc de ananas.

– O urgenţă. Ei – Marissa ridică din umeri – cum a spus întotdeauna mama mea, doctorii nu prea au casă sau viaţă personală; sînt întotdeauna lîngă alţii, niciodată lîngă tine. Şi cum a fost întîlnirea cu... cu cine ai spus?

– Plăcută, spuse Beth, veselă. Am auzit că aţi fost la dans.

– Ca doi adolescenţi! E o satisfacţie să fii măritată cu un bărbat cu o condiţie fizică minunată! Ah, să nu uit, te-a sunat cineva acum cîteva minute. Am sunat eu la tine, dar probabil că erai în baie.

– Cine era?

– Pe mine mă întrebi? Dar a spus că o să revină. Peste ornamentul floral din mijlocul mesei, Marissa o studie cu un zîmbet dulce, visător. Părea tare frumos...

– Poate că a fost agentul de la agenţia de voiaj în legătură cu biletul de avion, se prefăcu Beth nepăsătoare. Aşteptam să mă sune.

Marissa se încruntă îngrijorată.

– Aşadar, nu vrei să renunţi, nu?

– Marissa, am mai discutat despre asta...

– Ştiu, ştiu. Cred însă că nu sînt pregătită să mă despart de tine, scumpo. O să fie tare urît aici fără tine.

– Te descurci. Îl ai pe Daniel.

– Ştii ce vreau să spun, răutăcioaso. Intimităţile noastre, cumpărăturile, coafurile...

– Niciodată nu ne-am coafat una pe alta, i-o întoarse Beth.

– Bine că nu ne-am coafat, oftă Marissa. Şi aşa sînt destul de deprimată. Dacă ar fi trebuit acum să mă obişnuiesc cu altcineva să-mi facă părul, cred că aş

muri. Atîta doar că am stat atît de mult timp împreună, încît nu mi te imaginez singură de cealaltă parte a oceanului.

– Este doar un ocean, Marissa. Vorbeşti de parcă aş pleca pe altă planetă.

– Ar fi totuna. Am încercat să-i explic lui Daniel, dar ştii cît de obtuz este. Parcă le vorbesc pereţilor.

– Pari să fii pe acelaşi flux cu ziua de ieri, spuse Beth, apăsat. Venise vremea să le spună lucrurilor pe nume.

– Tot mai eşti necăjită? Ochii Marissei se agăţau de ea studiindu-i reacţiile. Beth, am făcut doar ce-am crezut că este mai bine. Şi acum, că am dat cărţile pe faţă...

– Eu m-am făcut de rîs, interveni Beth tăios.

– Nu-i adevărat. Ştii doar că noi te adorăm... măcar ar trebui să ştii. Şi imediat ce Daniel va avea timp, va studia problema, va... Marissa se opri conştientă că a greşit.

– Vrei să spui că încă nu a făcut nimic?

Marissa tresări surprinsă de tonul lui Beth.

– Ştii, are de făcut o comunicare ştiinţifică şi încă nu a început să o scrie; şi, pe urmă, s-a ocupat de toate aranjamentele pentru delegaţie şi...

În timp ce Marissa vorbea repede, sentimentul de dezamăgire al lui Beth la fost înlocuit de un singur gînd – promisiunea pe care i-a făcut-o Daniel în noaptea în care a murit Edward nu era o chestie obligatorie, cum i-a plăcut ei să creadă.

Dumnezeule, Doamne, fă ceva să nu fie adevărat! îşi repeta Beth în gînd, intrată în panică. În timp ce se ruga febril, o cuprinse o ameţeală la gîndul că Edward

nu mai era în puterea lui Dumnezeu şi nu mai putea fi salvat. Paralizată, văzînd că temerile ei cele mai crunte deveneau adevărate, Beth nu putea decît să privească de departe strădaniile cumnatului ei de a ţine situaţia sub control. Lacrimile îi brăzdau obrajii, iar corpul îi tresărea convulsiv. Nici Marissa nu o putea linişti.

– Nu, hohotea Beth. Te rog, Doamne, nu.

Echipa tehnică rămăsese împietrită în semicerc, tulburată doar de sosirea impresarului Babcock Hess.

– Ce este? Ce se întîmplă? întreba acesta tremurînd. Hess era un bărbat cu faţă rotundă şi cu prea multe kilograme; apariţia lui în spatele scenei nu era o ciudăţenie. Îşi privi neliniştit ceasul. Nu-i pot lăsa să aştepte toată noaptea! exclamă acesta, referindu-se la public. Ce să fac?

– Să taci şi să chemi o ambulanţă! se răsti Marissa, dar nu-i spuse ce ştiau deja cu toţii. Era prea tîrziu pentru ambulanţă.

– Este oribil. Pur şi simplu este oribil, repeta Babcock, privind cu o curiozitate macabră spre locul unde se afla Edward. Dacă află presa... îşi frîngea mîinile cărnoase... Dumnezeule! Am uitat.

Marissa îl privi crunt. Cum putea cineva să uite că echipa de la CBS şi reporteri de la şaisprezece ziare se aflau în sală?

– Vă rog să mă scuzaţi... un tînăr îşi făcea loc spre Daniel. Sînt doctor. Am fost în sală... Vă pot ajuta cu ceva...?

În săptămînile care au urmat, răspunsul rapid al lui Daniel i-a venit de multe ori în gînd lui Beth. Căldura şi îngrijorarea lui au emoţionat-o profund.

– Vă rog să aveţi grijă de cumnata mea. Este însăr-

cinată şi un asemenea şoc...

– Sigur, sigur. Doctorul a reacţionat instantaneu, venind imediat lîngă Beth şi Marissa care rămăseseră într-o îmbrăţişare împietrită.

Încă mai era o ciudăţenie pentru ea cum de nu şi-a pierdut minţile în noaptea aceea. Imaginile care îi reveneau în memorie erau ca loviturile de bici – o secundă vedea un chip, o expresie, un om de la montaj deplasîndu-se cu mişcări lente, în cealaltă secundă vedea că un altul vorbeşte, dar ea nu înţelegea ce spune.

– Ştiu că nu te poate consola, îi spuse Daniel, dar vreau să ştii că moartea lui Edward a fost rapidă şi fără suferinţe.

– Nu trebuia să moară, insistă Beth, nereuşind să găsească explicaţii pentru cele întîmplate. Dar mai mult decît orice, era împietrită de sentimentul propriei vinovăţii că nu a reacţionat mai devreme.

Daniel a prins-o hotărît de umeri.

– Să nu spui asta. Nimeni nu putea face nimic. Asta trebuie să îţi repeţi. Nu numai o dată, de mii de ori.

Printre lacrimi, Beth văzu totuşi frustrarea din ochii lui.

– Trebuie să te gîndeşti la copil, Beth. Copilul lui Edward. Ştii că asta şi-ar dori el.

– Nu pot, hohotea Beth. Nu singură. Nu fără Edward.

– Dar ne ai pe noi, îi reaminti Daniel cu blîndeţe. Marissa şi cu mine. Noi vom fi lîngă tine... întotdeauna.

– Vreau să merg acasă, murmură Beth. Acasă. Desigur, era ultima ironie. În zece ani, „acasă" era doar un cuvînt fără sens. Hoteluri, vile, case ale unor celebrităţi,

aici erau ei aşteptaţi după fiecare spectacol.

Daniel se lăsă cuprins de tăcerea dintre ei.

– Mă tem că va fi nevoie ca noi să stăm aici puţin mai mult timp.

– De ce? De ce? Cuvintele ieşeau furioase din gura lui Beth. Nu am stat deja destul aici?

– Este vorba de poliţie, Beth. Vor să ne pună cîteva întrebări.

19

Vocea lui Jack suna ca o invitaţie plăcută.

– Să mă hazardez şi să întreb dacă este vorba despre ce ai uitat în maşină aseară?

– Da şi nu. Mă întreb dacă te pot ruga să-mi faci un serviciu.

– Absolut. Numeşte-l.

Spontaneitatea lui o făcu să rîdă.

– Nici măcar nu ţi-am spus despre ce este vorba.

– Este puţin probabil că îmi voi schimba atitudinea. Despre ce este vorba?

– Dacă cineva ar dori să ştie dacă se găsesc amprente pe ceva, începu ea şovăielnic, ce ar trebui să facă?

– Este acest misterios *cineva* o anume doamnă pe care eu o cunosc personal? Înainte ca Beth să-i răspundă, vocea lui deveni serioasă. S-a întîmplat ceva, Beth?

– Nu sînt sigură. Este greu să-ţi explic la telefon.

– Poate astăzi după-amiază? Trebuie să merg la Kailua, am un caz acolo, dar mă întorc pînă la trei.

Ezitarea lui Beth îl făcu să adauge imediat: sau să ne întîlnim pe plajă la *Royal Hawaïan,* să zicem peste o jumătate de oră? Este bine?

– Perfect. Eşti sigur că nu te deranjez?

– Sînt convins, o asigură Jack cu căldură. Ah, încă ceva...

– Da?

– Acel obiect cu posibile amprente este mic?

– Îl aduc cu mine. Adică, numai dacă vrei.

– Nici o problemă. Ne întîlnim peste o jumătate de oră.

Dramatismele nu i se potrivesc, se gîndi Jack, după ce închise telefonul. Şi, totuşi, ceva din vocea ei i-a telegrafiat că nu l-ar fi rugat dacă nu ar fi avut încredere în discreţia lui profesională. Amprente, hm? Nu prea făceau parte din rutina zilnică a unei doamne. Îl atrăgea ideea că astfel o va putea cunoaşte mai bine... o va putea ajuta să-şi rezolve problema, indiferent de unde îi venea necazul. Iar vrei prea mult, îl certă conştiinţa. Ea are deja doi aliaţi foarte puternici... sau nu-i are? Cu o curiozitate sumbră, Jack îşi reîmprospătă impresia pe care i-au făcut-o Daniel şi Marissa Hudson, uimit de încăpăţînarea cu care nu-i putea suferi.

– Nu trebuie decît să ai lîngă tine doi oameni şi imediat îi priveşti cu neîncredere, îi spusese mama lui odată.

Oare Beth era singură? Jack nu era sigur.

Arhitectura roz, elegantă, a hotelului *Royal Hawaïan* era cartea de vizită a turismului de pe plaja Waikiki. Construit în 1927 cu o taxă revoltătoare de trei dolari pe zi, acesta adăpostise doar celebrităţi şi familiile lor. Culoare cu bolte elegante, covoare pluşate orientale,

aminteau vag de un palat al sultanului. Se spunea că locul începuse a fi vizitat încă din 1920, cînd se putea servi suc de ananas de la fîntînile arteziene interioare. Mai nou decît fratele său, hotelul *Moana,* era simbolul unei ere noi, pasul spre modernizare.

Grădinile erau cele mai valoroase proprietăţi ale hotelului. Cărări romantice se strecurau pe sub arbuştii tropicali şi duceau spre magazinul hotelului, o îngrămădire de magazinaşe care îi făcea pe turişti să uite imediat de planificarea bugetară.

Imaginează-ţi ce vor face cînd vor ajunge acasă şi vor vedea notele de plată, se gîndi Beth, intrînd în parcare. Spre dezamăgirea ei, primele două nivele ale garajului erau complet ocupate – dovada concretă a popularităţii lui. Continuîndu-şi drumul spre nivelul trei, văzu că îi iese în faţă un camion galben. Numai reflexele rapide au salvat-o de la coliziune.

– Oameni! murmură Beth, descoperind un loc de parcare. Încă agitată de invazia de adrenalină, Beth parcă maşina şi apăsă butonul care deschidea portbagajul. Ceea ce descoperi, însă, o lăsă fără culoare în obraji.

Frîna bruscă aruncase pe jumătate fotografia din cutie; sticla pe care ea o văzuse spartă cu o seară în urmă, era acum intactă şi strălucea.

20

Era împietrită de şoc şi privea fix fotografia. Fii raţională, îi şoptea insistent vocea ei interioară. Sticla nu s-a schimbat singură, în portbagaj; cineva a schimbat-o înainte de a pleca de acasă.

Mintea lui Beth trecea în revistă febril ultimele douăsprezece ore, dar nu reuşea să găsească momentul cînd s-ar fi putut petrece înlocuirea. Chiar cînd a coborît la micul dejun, a încuiat uşa dormitorului; cînd s-a întors, a controlat şi cutia era la locul ei. Daniel era la spital şi Marissa pe terasă – rămîneau doar două posibilităţi tulburătoare, cineva din personalul din casă.

Faptele o tulburau. Deodată, realiză că trebuia să fie atentă în propria ei casă. Realitatea îi îngheţa simţurile. Daniel şi Marissa îi considerau sentimentele drept un produs al stresului şi supărării.

Pe furiş, ca un hoţ, Edward se strecură în gîndurile ei. Nu, îşi spuse ferm. Edward nu avea nici un amestec în această problemă. Chiar şi mort, Edward o iubea prea mult pentru a-i juca asemenea feste răutăcioase, care vizau sănătatea ei mentală.

– Ce vrei? se înecă Edward. Erau la Acapulco, era o zi plină de soare, şi erau într-o barcă închiriată de Daniel. În razele soarelui, părul lui avea reflexe de aur. Ca un nimb, se gîndi Beth, deşi vorbele lui erau departe de a fi angelice.

– O slujbă, repetă ea răbdătoare, dorindu-şi să aibă curajul să-i smulgă din mînă paharul şi să-l arunce în apă.

– De ce naiba vrei o slujbă? Eu nu îţi dau suficienţi bani?

– Edward, nu aceasta este problema.

– Precis aceasta este, draga mea, continuă el. Tu nu trebuie să-ţi faci probleme de bani şi note de plată... nu atîta vreme cît profitul meu este cît datoria unei naţiuni.

Beth se aplecă spre el hotărîtă.

– Dar sînt banii tăi, Edward.

– Banii noştri. Dacă ne despărţim, jumătate sînt ai tăi, ştii foarte bine. Dar asta nu se va întîmpla, nu-i aşa?

– Nu ne despărţim, îl întrerupse Beth. Eu vreau...

– Şi atunci de unde aceste probleme despre bani? Draga mea, oftă Edward, uneori mă întreb cine îţi bagă în cap aceste idei ridicole? Întoarse capul spre Daniel care tocmai ieşea din cabină. Danny, ai venit la timp să rezolvi o ceartă de familie.

Chiar fără să îl privească, Beth simţi nemulţumirea lui Daniel la versiunea prescurtată a numelui său, nume pe care Edward părea să-l folosească intenţionat pentru a-l supăra.

– Eu sînt doctor, ştii? îi aminti el lui Edward. Pentru certurile de familie, este mai bine să chemi un avocat.

– Ei, haide, durează doar o secundă, insistă Edward. Doar nu faci nimic important, nu?

– Am grijă să nu ne scufundăm, răspunse Daniel studiind harta.

– Dumnezeule, Danny, pentru asta ne-am angajat echipaj. Vino aici, trage un scaun şi ascultă.

Beth se ridică să plece.

– Îmi dau seama că nu vrei să fii serios.

– Dar sînt, o contrazise Edward. Cred doar că ar trebui să auzim şi o altă părere. Chiar şi Danny o să-ţi spună că nu este nevoie să faci astfel de lucruri. Am dreptate, Danny?

– Eu sînt sigur că Beth este capabilă să ia o hotărîre fără ajutorul nostru, spuse Daniel.

– I-ai spus deja? o tachină Edward.

– Are dreptate, continuă Daniel, înainte ca Beth să răspundă. Cine spune că trebuie să existe un singur

întreţinător de familie? Din ceea ce mi-a spus despre creaţiile ei...

– Interesantă poziţie, îl întrerupse Edward. Mai ales din partea unei persoane căreia îi semnez un cec în fiecare săptămînă...

Privirea ostilă dintre cei doi bărbaţi o înfurie pe Beth.

– De ce îţi este frică? se răsti ea.

– Frică? Edward îşi ridică o sprînceană.

– Da, frică, repetă ea. De ce să faci *tu* întotdeauna totul... să iei toate hotărîrile... să le spui întotdeauna oamenilor ce pot şi ce nu pot face? De ce trebuie ca tu să controlezi întotdeauna totul?

Încercarea lui Edward de a o calma nu ajunse pînă la ea. Cum de m-am înşelat în privinţa lui? se întreba Beth, intrînd furioasă în cabină.

La începutul căsniciei lor, dorinţele lui au părut rezonabile; dorindu-şi din suflet ca legătura lor să fie perfectă, Beth şi-a dat seama că trebuie să-i acorde lui Edward atenţia ei totală.

– Noi, scumpa mea, vom avea o nesfîrşită lună de miere, i-a promis el atunci. Chiar după şase luni, chiar după un an, profeţia s-a dovedit adevărată. Ce femeie nu ar vrea să fie căsătorită cu Edward? Gîndul lui Beth alunecă spre călătoriile lor.

Totuşi, în al doilea an de căsnicie, popularitatea lui Edward a crescut, iar dorinţa lui Beth de a-şi făuri o carieră se topea văzînd cu ochii.

– Am nevoie de tine în spectacol, spunea mereu Edward. Uită-te la Daniel. El nu fuge cînd am nevoie de el...

Stătea pe pat şi plîngea amintindu-şi aceste schimburi de cuvinte, incapabilă să mai judece obiectiv. *Şi*

atunci, cînd va veni rîndul meu? Ar fi dorit să strige, înfuriată de protestele şi egoismul lui Edward, pe care la început le-a considerat semne de afecţiune. Auzi o bătaie în uşa cabinei.

– Scumpo? şopti Edward.

– Lasă-mă în pace. Dar Edward era deja lîngă ea şi o mîngîia.

– Îmi pare rău. Am vrut doar...

– Doar ce? se răsti Beth, cu faţa scăldată în lacrimi.

– Ai dreptate, spuse el blînd, neîncercînd să-şi ascundă tristeţea din ochi. Îmi este frică. Mai frică decît îţi imaginezi tu.

Era o recunoaştere care a luat-o prin surprindere – îl arăta vulnerabil, complet altfel decît omul care ieşea pe scenă. Aproape fără să se mai gîndească, îi întinse mîna.

– De fiecare dată cînd ies pe scenă, murmură el ca într-un monolog, cel mai teribil lucru care îmi trece prin minte este că mi se va întîmpla ceva, ceva care mă va smulge de lîngă tine pentru totdeauna. Uneori, am un vis – un vis urît – visez că magia va dispărea şi, odată cu ea, vei dispărea şi tu din viaţa mea şi eu nu voi avea ocazia să-ţi spun cît de mult te iubesc. În fiecare secundă cînd eşti departe de mine, mă întreb dacă nu este ultima... Edward se opri şi o îmbrăţişă. Beth, am nevoie de tine! Am nevoie să ştiu că nu vei fi niciodată departe de mine.

Edward începu să plîngă, agăţîndu-se cu putere de ea. Beth îşi dădu seama că ea şi Daniel erau tot ce avea pe lume Edward Hudson.

Nu a ştiut cît timp a stat în faţa portbagajului şi a privit înăuntru. Realitatea întîlnirii cu Jack va fi stînje-

nitoare. Privi la ceas – întîrziase deja. O să mă creadă o nebună.

Un zîmbet cald inundă faţa lui Jack cînd o văzu apropiindu-se de el.

– O secundă m-am gîndit că nu ne-am înţeles bine, o întîmpină el făcîndu-i cu ochiul, semn că o ierta pentru întîrziere.

În cîteva clipe ochii lui antrenaţi i-au descoperit îngrijorarea.

– Beth? întrebă blînd. Îşi dădea seama că se întîmplase ceva serios. O mîngîie uşor cu vîrful degetelor. Îngrijorarea lui sinceră îi dădu curaj.

– Poate mai tîrziu, murmură Beth, cînd vom avea timp să stăm de vorbă...

– Dar am timp acum, se oferi Jack, arătînd cu capul spre plaja scăldată de soare. Vrei să ne plimbăm?

21

Au mers spre vest de Laguna Hilton şi erau la jumătatea drumului de întoarcere, cînd Beth îşi termină povestea. Ţinuta relaxată a lui Jack o făcu să uite că de fapt avea program de serviciu.

– Probabil că ai impresia că înnebunesc, se scuză ea.

– Nu, reflectă Jack. Poate că cineva doreşte ca tu să simţi asta.

Beth se încruntă.

– De ce?

– Poate că ar trebui să începem cu „cine", sugeră el. Ar putea exista cineva care să vrea să se răzbune?

Ideea o tulbură profund.

– O spui de parcă aş fi ţinta unei ameninţări cu moartea.

– Categoric, eu sper să nu fie aşa. Dar oamenii de felul acesta nu sînt chiar îngeraşi. Cu vîrful degetului, Jack îi contură obrazul. Cineva ştie din interior cum te poate face să suferi, Beth. Nu te întreb decît dacă în ultima vreme nu ţi-ai făcut duşmani care să dorească asemenea lucruri.

Beth rîse relaxat.

– Mă simt de parcă aş fi un caz care trebuie rezolvat. Nu de asta am vrut să te văd, Jack.

– Fii sigură că nici eu nu am vrut să te văd din această cauză. Am alte motive.

– La ce te uiţi, dragule? se alintă Brie masîndu-l cu loţiunea, exact cum îi plăcea lui.

– Nu-i treaba ta, se răsti el, urmărind cu privirea tăioasă cuplul care se plimba pe plaja Halekulani. Exista în apropierea dintre ei un fel de intimitate. Privindu-i, gura bărbatului se lungi într-o expresie de dezgust pentru blonda care îl însoţea. Cîte luni a aşteptat după înmormîntare, se întrebă el, înainte de a umple singurătatea nopţilor de văduvie?

Neştiind la ce se concentrează bărbatul, Brie continuă să vorbească despre ce ar dori să facă.

– Tu nu taci niciodată? se răsti el, mulţumit că o face să sufere. Mulţumit chiar şi de scuzele ei că l-a supărat.

– Ar trebui să îţi pară rău. Începi să devii o adevărată pacoste, ştii asta?

Ca un copil obraznic, Brie îşi muşcă buza şi îl privi pe furiş.

– Te iubesc, şopti ea. Nu am vrut să te supăr.

– Da, da.

Proastă. Va fi lîngă el atîta timp cît îi servea scopurile, nici un minut mai mult. Deja începuse să pună prea multe întrebări. Unde a fost cu o noapte înainte, unde a plecat de dimineaţă. Lucruri care nu ar fi trebuit s-o intereseze.

Fata reluă mesajul, iar parfumul loţiunii îi reaminti bărbatului că, la urma urmei, era într-o vacanţă binemeritată.

– Ţi-am spus vreodată că mi-am schimbat numele în Brie? întrebă ea şi îi sărută lobul urechii.

Te-am întrebat? ar fi vrut să o întrebe sarcastic.

– Brie, este un fel de brînză.

– Asta şi este, chicoti fata, mulţumită că a reuşit să-i atragă atenţia. Ştii, cu cîţiva ani în urmă, eram cu fetele şi ne întîlneam cu un tip bogat. Fetele spuneau că este ca o brînză. Oricum, lui îi plăcea să cheltuiască bani prin localuri scumpe. M-a prezentat prietenilor de pe Wall Street, de parcă aş fi fost ceva special pentru el. Şi, într-o seară, mi-a spus că am nevoie de un nume deosebit, pentru că numele meu adevărat i se părea prea comun...

– Şi care este numele tău adevărat?

– Janet. Janet Landon. Oricum, el mi-a spus că lui i se spune Brie, nume drăguţ şi distins, pe care eu nu-l voi uita după ce el va dispărea...

Un zîmbet satanic lungi buzele bărbatului în timp ce ochii i se îndreptară spre nemărginirea albastră a Pacificului. Brie. Janet. La sfîrşit, ce mai conta ce nume are?...

Cînd Beth s-a întors acasă, după cîteva ore, Daniel era tot la spital, iar Marissa plecase la o întîlnire cu o

personalitate.

– Se întorc la cină, îi spuse Lehua.

– Şi eu, spuse Beth.

Se întîlnea din nou cu Jack; profitase de absenţa prietenei sale şi „împrumutase" cartea de oaspeţi a Marissei. Acolo înregistrase ea toate persoanele care au venit la petrecere. Aşteptîndu-l pe Jack pe terasa cafenelei *Princess*, Beth răsfoi paginile, intrigată de sugestia lui Jack că ar putea să le dezvăluie ceva.

– Cocktail, doamnă? întrebă chelnerul.

Mai Tais erau specialitatea casei.

– Două, te rog, spuse Beth, care tocmai îl văzuse pe Jack făcîndu-i din mînă.

– Cum te-ai descurcat astăzi? îl întrebă în timp ce el se aşeza. O întrebare inocentă la suprafaţă, dar care îi făcea simţurile să-i vibreze. În zece ani de căsnicie cu Edward, această întrebare a lipsit; au fost împreună în fiecare minut. Jack era pentru ea o enigmă. Ar putea trăi cu el o viaţă şi tot nu ar şti totul. Ce a spus prietenul tău despre amprente? îl întrebă nerăbdătoare.

– Ei bine, marginea sticlei, cea care intră în ramă, este puţin ciobită. Va fi o mică problemă să obţinem o amprentă completă. Sticla totuşi ne poate spune ceva, chiar şi hîrtia fotografică. Chiar dacă nu eşti un „caz" oficial, cum spui tu, o să te sun imediat ce primesc un răspuns. Zîmbind, Jack privi cartea de pe masă. Văd că ai găsit-o.

Beth i-o întinse.

– Dacă aş fi avut timp să fac copii...

– Nu-i nici o problemă. Mai am de lucru în noaptea asta. O s-o citesc şi ţi-o dau mîine dimineaţă.

Jack privea amuzat conţinutul paginilor, studiind cîteva momente scrisul elegant care însemna detaliile

de meniu, decorul, chiar şi selecţia muzicală.

– Frumoasă regie, constată el. Tu ai făcut-o?

– Marissa. Noi am spus întotdeauna că şi-a greşit cariera. Putea face o avere...

– Întotdeauna scrie totul pentru posteritate?

Însemnările din caiet privind meniul şi vinurile se întindeau pe trei pagini.

– Aşa este Marissa; Beth ridică din umeri conştientă de dezaprobarea din vocea lui.

– Acolo unde am crescut eu, noi făceam asemenea însemnări într-un fel demodat. Bătu cu degetul în tîmplă. Le scriam aici.

– Poate că ar trebui să iau lecţii de la tine. Răspunzînd la privirea lui mirată, Beth îi mărturisi că s-a gîndit toată după-amiaza fără nici un rezultat. În Daniel şi Marissa am încredere totală. Servitori sînt în toată casa, dar nu pot găsi un singur motiv pentru care ar putea să-mi facă aşa ceva. Rămîne doar teoria ta – că altcineva are acces în casă, cineva care a intrat şi ştie cum va intra şi altă dată.

Jack privea şirurile ordonate de coloane cu numele oaspeţilor, constatînd că erau doar nume prestigioase.

– Cumnatul tău mi-a spus ceva despre sistemul de protecţie...

Beth îşi ascunse zîmbetul.

– Mă tem că Daniel nu are înclinaţii tehnice. Poate că nu ar trebui să-ţi spun, dar uneori se agită că s-a ars prăjitorul de pîine, cînd, de fapt, nici nu l-a pus în priză.

– Deci, după părerea ta, nu era o problemă importantă?

Beth clătină din cap cu ochii la paginile jurnalului.

– Ai găsit ceva interesant acolo?

– Nimic care să nu poată aştepta, răspunse Jack şi

îl închise. Nu avea sens să o îngrijoreze cu faptul că jurnalul i-a confirmat ceea ce suspecta deja ca fiind foarte ciudat.

22

Coşmarul i-a revenit în noaptea aceea, atît de puternic, atît de viu şi atît de intens, încît retrăia strigătele de groază ale mulţimii, chiar şi cînd lupta să spargă platoşa visului şi să se trezească. Cu o zvîrcolire spasmodică, s-a ridicat din pat; îi bătea inima, dar era mulţumită să descopere că a fost doar un coşmar. Şi-a presat ochii cu amîndouă mîinile pentru a alunga imaginile înfiorătoare ale morţii lui Edward, dar, ca de obicei, zdrobitorul sentiment al vinovăţiei s-a furişat în sufletul ei şi i-a blocat orice alt gînd – vina de a fi ezitat să răspundă primelor semne de nelinişte că se întîmpla ceva neobişnuit în cutia metalică.

Poate că, dacă nu i-ar fi fost teamă de temperamentul coleric al lui Edward, i-a mărturisit ea lui Daniel în dimineaţa de după accident, dacă ar fi vorbit mai repede, ar fi putut să îi salveze viaţa.

Totuşi, Daniel era hotărît să îi alunge aceste temeri.

– Nici o persoană din echipa tehnică – nici chiar eu – nu ne-am putut da seama că se întîmplă ceva neobişnuit. Dacă trebuie să învinovăţim pe cineva că nu a reacţionat mai repede, Beth, atunci acela este Edward, pentru felul în care ne-a antrenat şi pentru felul în care obişnuia să controleze singur fiecare detaliu, în loc să aibă încredere în noi şi în judecata noastră. Tu ştii mai bine decît oricine acest lucru... ori măcar ar trebui să

ştii, după toţi aceşti ani de căsnicie. Daniel nu încerca să îşi ascundă amărăciunea. Uneori cred că ducea această atitudine de perfecţionist atît de departe, încît şi el credea... îşi muşcă buza pentru a opri cuvintele care nu făceau decît să o rănească pe Beth.

– Credea ce? întrebă Beth, uluită. Ce credea, Daniel? repetă ea.

Buzele lui Daniel se subţiară într-o grimasă neplăcută.

– Edward credea că – indiferent ce face – niciodată nu greşeşte. Poate că de aceea se complăcea în acest mod de viaţă, Beth, sfidînd pericolul în loc să îl respecte. Privi dincolo de ea în gol, pierdut în amintiri. Eu sînt convins că Edward credea... nu ştiu cum să-ţi spun... credea că este nemuritor... că lucrurile care îi afectează pe ceilalţi oameni, pe el nu îl vor afecta niciodată. Nu va mai exista niciodată o persoană care să-i semene.

Marissa, care străbătea acum holul hotelului, le întrerupse conversaţia şi le aminti că o parte din spiritul lui Edward încă trăieşte – prin copilul care se va naşte la primăvară.

– Are perfectă dreptate, acceptă Daniel. La copil trebuie să te gîndeşti acum. Trebuie să fii puternică şi să depăşeşti situaţia de dragul copilului.

– Iar noi vom fi lîngă tine, la fiecare pas, şi te vom ajuta să îl creşti, interveni Marissa. Îţi promit.

A fost o promisiune pe care ea şi Daniel nu au avut ocazia să o ducă pînă la capăt. După trei zile, însoţită de ei doi, Beth s-a prezentat la primul dintre interogatoriile menite să rezolve aspectele deosebite ale morţii soţului ei. La puţin timp după ce au ieşit din sala tribunalului, a început să plouă mărunt; apa înmuia frunzele

care acopereau treptele de marmură ale clădirii.

În ciuda reacţiei rapide a Marissei de a o prinde, Beth a alunecat, s-a dezechilibrat şi apoi s-a rostogolit pe trepte pînă jos în stradă.

Copilul murise înainte ca ei să ajungă la spital.

– Bineînţeles că sînt acolo în dimineaţa asta, răspunse Lena, întrebîndu-se care putea fi cauza acestui telefon matinal de la Jack Brassfield. Ce s-a mai întîmplat?

– Păi, este ziua ta liberă şi mă gîndeam că poate ai alte planuri.

– Da, sigur, rîse Lena. Noi, documentarîstele, avem întotdeauna un as în mînecă. Serios, Jack, ce mai ai în cap? Şi cum mai merge legătura cu prietena ta?

– Lovitură dublă, da? La care vrei să-ţi răspund mai întîi?

– Vrei să spui că îmi răspunzi? insinuă Lena. Aş putea să jur că eşti în stare să te însori sub nasul meu iar eu voi fi ultima persoană care va afla.

– Este posibil, o necăji Jack. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, legătura mea merge bine.

– Cît de bine înseamnă „bine"?

– Destul de bine. Şi acum să îţi spun de ce te-am sunat...

– Ascult!

– Cum te descurci în japoneză?

– Acceptabil. Să cred cumva că urmează o favoare?

– Nimic nu-ţi scapă, Lena, spuse Jack, admirativ. Am nevoie de tine să dai cîteva telefoane astăzi.

– Presupun că nu este o chestiune „oficială" a poliţiei.

Jack zîmbi. De cînd le cunoştea pe Lena şi pe sora

ei, Kiana, „neoficial" devenise un eufemism pentru tot ce nu trebuia să ştie Kiana. Legătura lui cu Beth ar fi sporit, fără îndoială, bursa de curiozităţi cotidiene de la serviciu; în comparaţie cu ea, Lena era persoana care făcea un lucru şi nu punea întrebări.

– Este vorba de petrecerea dată de familia Hudson acum cîteva seri, continuă Jack, citind notiţele pe care le făcuse după caietul de oaspeţi. Citise metodic numele companiilor care au asigurat diferitele servicii pentru acest eveniment.

– Vreau o listă completă a angajaţilor care au intrat şi au ieşit din casa aceea, îi explică el. Ah, şi furnizorii... presupun că au fost aceiaşi pe care i-au folosit şi cu alte ocazii. Vezi dacă poţi afla care dintre chelneri au ieşit din casă, care au mai fost angajaţi cu alte ocazii, cu cît timp în urmă.

– Şi vrei toate chestiile astea în japoneză? întrebă Lena, nedumerită. Sînt bună, J.B., dar nu chiar aşa.

– Japoneza este pentru ceva mai important, replică Jack şi începu să-i explice ce plan a făcut. Ce zici?

– Zic că eşti nebun, îl informă Lena, dar asta nu m-a oprit niciodată să te ajut. Presupun că nu voi primi răspuns la un „de ce", pentru toate aceste lucruri.

– Nici nu ştiu măcar ce caut, mărturisi Jack. O, apropo, mai am nevoie de încă ceva.

– Dă-i drumul!

– Am nevoie să îmi găseşti un foarte bun magician. De preferinţă, un localnic.

Lena începu să rîdă.

– Ai de gînd să arunci o vrajă asupra prietenei tale?

– Nu, încerc doar să „arunc" puţină lumină asupra unui act de dispariţie.

23

Impactul loviturii de pe obrăzul ei o făcu pe Brie să strige de durere. Speriată, îşi ridică mîna spre faţă şi simţi sîngele cald care i se prelingea din buza de jos.

– Ţi-am spus să nu-ţi bagi nasul în lucrurile mele! se răsti bărbatul cu o vehemenţă care o făcu să tremure de frică. Ce dracu' vrei să ştii?!

– Nimic, şopti ea, speriată că va primi o altă lovitură. Am vrut doar...

– Căutai ceva, nu-i aşa? Bărbatul o prinse de umeri şi începu să o scuture, indiferent la protestele ei de nevinovăţie. Ce căutai? Ce căutai?

– Doream doar să îţi cumpăr un cadou, şopti fata. Mă uitam la haine să văd ce măsuri ai...

Era în bărbatul acela o furie atît de înspăimîntătoare, încît nu exista scăpare.

– Mă spionezi, nu? strigă el şi o prinse de păr, la baza gîtului, trăgînd-o cu putere. Nimeni nu-mi face mie aşa ceva, fără să fie pedepsit, mă auzi? Eu nu fac favoruri – nici tu nu faci excepţie!

Buzele care au sărutat-o atît de tandru doar cu o oră în urmă, erau acum contorsionate într-un zîmbet cinic care îi îngheţa sufletul lui Brie.

– Acum mai vii de acasă, mîrîi bărbatul amuzat de groaza de pe chipul ei. Şi acum ai să-ţi primeşti lecţia – o trase mai tare de păr, îi sfîşie halatul şi o aruncă pe pat cu faţa în pernă – n-o să te deranjeze că ceea ce mi se cuvinte va fi gratuit...

Ar trebui să scap de ea chiar acum, se gîndi băr-

batul, aruncînd de pe el prosopul în care se înfăşurase cînd a ieşit din baie şi a găsit-o controlîndu-i buzunarele pantalonilor. Numai Dumnezeu ştia cît de mult îl putea încurca, mai ales dacă i-a descoperit portmoneul.

Geamătul gutural de durere de sub el îl făcu să rîdă, încîntat că i se confirmă faptul că el o domina complet. Pe ea şi pe toate femeile ca ea.

Marissa privi pe furiş spre uşa închisă de la biroul lui Daniel, unde acesta s-a retras mohorît după prima ceaşcă de cafea şi unde stătea sechestrat de două ore.

– Lipseşte doar un semn mare şi roşu care să anunţe *„Intri pe riscul tău. Violatorii vor fi împuşcaţi".*

– Se pare că este tulburat mai mult decît merită, remarcă Beth, gîndindu-se la neliniştea cumnatului ei legată de comunicarea pe care trebuia să o prezinte la convenţia medicilor. Ar putea foarte bine să se inspire din altele.

– Ei, doar îl cunoşti pe Daniel, îi place să se streseze singur. Probabil că va scrie pînă în momentul în care va fi chemat la microfon. Mulţumesc cerului că eu nu trebuie să merg acolo...

Cuvintele au surprins-o pe Beth.

– Cum adică, tu nu mergi?

– M-am gîndit că poate ai nevoie de companie, spuse Marissa ridicînd din umeri. Pe urmă, doar ai fost şi tu la aceste dineuri, scumpo, ştii cum este – singurul lucru care se schimbă este aranjamentul la masă. Oricum, i-am spus lui Daniel că eu...

– Marissa...

– Bine, bine – mint şi sînt egoistă. Eu am nevoie de companie, de compania ta. Numai Dumnezeu ştie dacă şi cînd vei mai avea timp pentru noi, după ce te muţi în

oraşul acela oribil pe care tu îl numeşti civilizat. Probabil că nici vederi n-o să ne scrii, ce să mai zicem de vizite.

Beth îşi ridică o sprînceană.

– Dacă şi cînd?

– Nu cred că vei avea timp liber. Ascultă un om care a muncit toată viaţa lui pentru a-şi cîştiga existenţa – o slujbă regulată îţi organizează exact viaţa de zi cu zi. Muncă, somn, muncă, somn – un cerc vicios. Crede-mă, ai să regreţi momentul cînd te-ai hotărît să faci aşa ceva.

– Ei bine, dacă asta te linişteşte, o să mă vezi în fiecare aprilie pentru plata taxelor. Că veni vorba, crezi că am...

Apelul telefonului întrerupse la jumătate întrebarea lui Beth. Marissa ridică receptorul, apoi îl lovi în furcă, vizibil afectată. Beth o privi surprinsă.

– Urăsc aceste apeluri! Marissa se înfioră de dezgust.

– Obscene?

– Probabil un californian, spuse Marissa, încercînd să-i explice.

– Sună de acolo sau este aici în vacanţă? o necăji Beth, recunoscînd totuşi cît de enervante puteau fi asemenea telefoane.

Grimasa de pe faţa Marissei se transformă iute cînd lovi din neatenţie vaza de pe masă. Apa şi florile au împroşcat totul, deşi a reacţionat foarte repede să le prindă. Beth a fost imediat în picioare, să o ajute.

– Prosoape! strigă Marissa. Adu prosoape! Dumnezeule, ce mizerie! O să păteze, ştiu eu că o să păteze!

Beth abia avu timp să facă zece paşi, cînd telefonul sună din nou. Se întoarse să vadă ce face Marissa,

ştiind amîndouă că era probabil aceeaşi persoană.

– Lasă-l să sune, afurisitul! se răsti Marissa, mai preocupată acum de mobilă. Blestema în şoaptă persoana care sunase şi care era motivul accidentului.

Cînd Beth se întoarse cu Lehua şi un teanc de prosoape, camera era goală iar telefonul era mut.

– Ciudat, îi spuse ea menajerei, văzînd-o în ultimul moment pe Marissa ieşind agitată din biroul lui Daniel.

– L-am rugat pe Daniel să răspundă el, le explică Marissa. Pe gît i se întindea o pată de roşeaţă. Ştii cum se poartă oamenii ăştia cînd le răspunde un bărbat, continuă ea să vorbească, luînd un prosop şi începînd să şteargă apa. Sînt convinsă că nu ne mai deranjează dacă îi răspunde Daniel.

Pentru a doua oară în decurs de o săptămînă, Beth simţi cum cumnata ei o minte. Dar de ce? Deodată o fulgeră un gînd.

– Marissa, de ce nu iei tu florile să le pui în apă? Eu şi Lehua putem strînge aici.

– Da, dar...

– Fără dar, insistă Beth. Nu are rost să facem toate trei acelaşi lucru. Ne încurcăm una pe alta.

Oftînd, fără tragere de inimă, Marissa luă florile şi plecă în bucătărie, lăsîndu-le singure.

– Este foarte nervoasă în ultima vreme, spuse Beth neglijent, încercînd să o atragă pe menajeră în conversaţie. Se poate spune chiar că săptămîna asta nu a avut noroc cu vazele de flori, nu? A avut noroc că aceasta nu s-a spart.

– A fost foarte ocupată, spuse Lehua, continuînd să-şi vadă de treabă.

– Da, păcat că cealaltă s-a spart. Aceea care stătea sus, în holul scării.

– Da, mai sînt accidente. Păcat.

– Ştiu că nu era una din vazele ei preferate, totuşi... Beth o privea pe menajeră printre genele mătăsoase. Era convinsă că Lehua ştia ce s-a întîmplat. Cred că ţi-a spus deja cum de s-a spart? insistă Beth. Destul de ciudat, nu?

Lehua îşi ridică privirea blîndă spre Beth.

– Ah, ştie că nu aţi vrut să o faceţi, doamnă Hudson.

– Ce să fac?

– Să spargeţi vaza, spuse Lehua, uimită. Nu asta m-aţi întrebat?

24

– Cel mai bun plan, murmură Jack în timp ce formă din nou numărul lui Beth.

– Ai un minut, Brassfield? îl întrebă Curry, şeful său, deschizînd uşa şi închizînd-o imediat fără să aştepte răspuns.

Un minut? se gîndi Jack. Sigur. Atît de mult îi trebuie şefului? Oftînd, luă ceaşca de cafea şi porni pe hol spre biroul şefului. Trecînd pe lîngă fete, Kiana îi aruncă o privire de simpatie, întrebîndu-se fără îndoială ce a mai făcut de-l cheamă şeful.

Biroul lui Gerald Curry era unul obişnuit, foarte aglomerat, inspirînd sentimentul că aplicarea legii pe insulă era dezorganizată şi ineficientă. Fiecare centimetru de pe perete era ocupat de amintiri din lunga carieră a lui Curry; fiecare centimetru de pe birou era ocupat cu resturi de hîrtie şi resturi de cartofi prăjiţi.

Proeminente printre amintirile lui erau fotografii de

mărimea unui poster cu imagini din filme şi cu autografe – *„Hawaï Cinci-O"*, *„Îngerii lui Charlie"*, *„Fiul Insulei"* şi *„Robocop"*. Bîrfa spunea că Curry a primit un sărut fantastic de la Farrah Fawcett.

Fişetele din metal şi teancurile de ziare arătau că şeful lui era în general un om idealist, care se conducea pe o singură linie de raţionament, fără incidente sau controverse.

– Aud că ai fost chemat la Banyan Ridge, pe zece, începu Curry în timp ce Jack se aşeza pe singurul scaun liber.

– Pe nouă, îl corectă el.

Curry răsfoi printre rapoartele dezordonate de pe masă.

– Da, l-am găsit. Pe nouă. La locuinţa familiei Hudson, corect? Despre ce a fost vorba acolo?

– Petrecere de nevropaţi, ridică Jack din umeri şi începu să îi explice discuţia cu eminentul doctor Daniel Hudson. I-am explicat modul nostru de acţiune şi i-am spus că oamenii angajaţi pentru pază ar trebui să rezolve orice problemă.

– Şi au fost? Vreau să spun, probleme.

– Nu, din cîte ştiu eu.

De dincolo de birou, Curry mîrîi ceva neinteligibil, în timp ce scotea un alt document.

– S-a întîmplat ceva, şefule?

– Asta tu trebuie să-mi spui, Brassfield. Mîinile pufoase îi întinseră lui Jack o hîrtie. Asta a venit azi dimineaţă la prima oră. Poate că îmi explici şi mie?

– *„Arogant, sarcastic şi neglijent"?* cită Jack din textul de pe hîrtie.

– Se pare că opinia doctorului Hudson despre persoana ta nu este una dintre cele mai bune. Curry îşi

ridică într-un rînjet colţurile gurii de crocodil.

– Da, se pare că sentimentele sînt reciproce, spuse Jack, neafectat. Şi care e problema?

Curry se foi în scaun, stînjenit de aplombul tînărului său subaltern.

– Problema este că va informa departamentul că doreşte să colaboreze cu altcineva atunci cînd are probleme.

Jack îşi arcui o sprînceană în semn de curiozitate.

– „Cînd"? Vrei să spui că deja planifică să aibă probleme?

– *Dacă*, sublinie Curry. Dacă va mai avea nevoie de serviciile noastre. Cred că din această scrisoare înţelegi clar că nu tu vei fi alesul. Acum, eu ştiu că faci totul numai după cum te taie capul, Brassfield. Şi mai ştiu că ai impresia că ţi se acordă mai multă libertate decît celorlalţi. Totuşi, în această comunitate, noi avem de apărat o imagine – o imagine care spune că sîntem cinstiţi şi respectabili...

Cinstiţi şi respectabili, repetă Jack în gînd. Şi asta vine de la omul care îşi foloseşte în mod regulat cravata pe post de şerveţel la micul dejun.

– iar pe viitor, vreau ca tu să te comporţi profesional şi să nu laşi sentimentele personale să intervină în problemele poliţiei. Mai mult decît atît...

O bătaie discretă în uşă îl opri pe Curry la jumătatea discursului.

– Vă rog să mă scuzaţi, şefu'! spuse secretara, dar îl avem pe linie pe congresmanul Martin Halemau.

– Oare ce vrea? se răsti Curry întinzînd mîna spre telefon, gest pe care secretara îl opri impulsiv.

– Doreşte... este pentru locotenentul Brassfield, se scuză ea pentru confuzia creată.

– Mai vrei să-mi spui ceva, şefule? întrebă Jack amabil, ridicîndu-se în semn că audienţa s-a terminat.

– Ăăăă... uh, nu, asta e tot, se bîlbîi Curry privind în tavan.

Întors în intimitatea biroului său, Jack se amuza cu speculaţia că probabil Curry încă mai privea la telefon, vexat că nu el era cel chemat.

– Ştii cîţi ani primeşti pentru că te-ai substituit unui congresman? glumi Jack cu vocea de la capătul firului. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gîndi bine înainte să fac asta.

– Dar nu am spus decît că este biroul congresmanului, chicoti Kiana. Şi pe urmă, tocmai ai primit un telefon care cred că te interesează. De la o doamnă.

– A lăsat un număr de telefon? întrebă Jack încălzindu-se la ideea că a fost Beth.

– Ai creion? Codul zonei 2-1-2...

Dezamăgit de primele trei cifre, Jack începu să spună numărul cu voce tare.

Era din nou de la New York.

Din uşa bucătăriei, Beth, cu mîinile încrucişate, îşi studia prietena cu o privire tăioasă.

– Nu ştiu ce vreau să aud mai întîi, îi spuse Marissei. Un răspuns sau o scuză.

– Ce s-a întîmplat, scumpo? o întrebă Marissa peste umăr, neştiind – pînă nu s-a întors cu faţa de la chiuvetă – că Beth era furioasă.

– Tocmai am avut o discuţie foarte interesantă cu Lehua, continuă Beth. Se pare că am devenit starul bîrfelor din casa asta şi nici măcar nu ştiu.

– O? Ce fel de bîrfă?

– Se pare că Lehua are strania impresie că eu sînt

puţin somnambulă după ce lumea din casă se culcă.

Curiozitatea de pe faţa Marissei dispăru şi fu înlocuită de un zîmbet cuceritor.

– Lehua a spus asta? Sînt sigură că ai înţeles greşit, ştii că nu vorbeşte bine englezeşte. Mă întreb de ce a...

– Sînt sigură că singura persoană pe care am înţeles-o greşit eşti tu, Marissa. Beth îşi ascundea tulburarea sub un calm aparent. De ce ai apelat la o minciună atît de revoltătoare despre mine? Eşti ultima persoană din lume de la care mă aşteptam să mă facă de rîs şi, totuşi, iată că asta faci. De ce?

Marissa făcu un pas înapoi, speriată de tonul lui Beth.

– Mai bine îl chem pe Daniel, spuse, lăsînd din mînă prosopul.

Beth îi blocă ieşirea.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Marissa. De ce i-ai spus lui Lehua că am mers în somn în noaptea dinaintea petrecerii şi am spart vaza, cînd ştii că nu este adevărat?

O privire vinovată apăru în ochii Marissei, de parcă s-ar fi jenat să spună mai mult.

– Este adevărat, Beth, spuse ea îndurerată. Chiar eu te-am văzut.

25

– Ţi-am spus că nu iese nimic bun, dacă nu îi spunem! Beth îl auzea pe Daniel strigînd de parcă ar fi fost dezgustat. Nu ai făcut decît să încurci şi mai mult lu-

crurile, Marissa.

Răspunsul de apărare al Marissei se pierdu cînd îşi dădu seama că Beth intra în cameră.

– Ai dreptate să fii furioasă pe noi, spuse Daniel, hotărît.

Beth îl fixă cu o privire verde.

– Ştiu că am, Daniel.

– Este vina mea... începu Marissa, dar Daniel îşi ridică mîna cu severitate.

– A sosit momentul să le spunem lucrurilor pe nume, continuă el. Dacă nu o facem, totul se va transforma într-un fel de vînătoare fără noimă.

– Nu mi se pare a fi fără noimă, Daniel, cînd o persoană îşi ia libertatea de a-mi intra în cameră cînd eu nu sînt acolo.

– Dacă acel cineva există, spuse Daniel.

– Ceea ce înseamnă că?

– Înseamnă că – Daniel schimbă iute o privire cu soţia lui – eu cred că noi trei trebuie să ne aşezăm comod şi să discutăm. Nu va fi deloc uşor...

Mergînd în urma lor spre salon, Beth simţi ceva diferit în atitudinea cumnatului său, ceva care o tulbura. Parcă abia îşi controla nervii, parcă era în gardă, parcă ascundea un secret oribil. O singură dată a mai simţit Beth că atitudinea protectoare a lui Daniel nu se echilibra cu conştiinţa lui. A fost în noaptea în care a murit Edward.

– Poliţia vrea să ne pună cîteva întrebări de rutină, i-a explicat Daniel cu blîndeţe; numai insistenţele ei din noaptea aceea i-au smuls, în sfîrşit, adevărul. *Poliţia investiga posibilitatea unei crime.*

– O voi lăsa pe Marissa să-ţi spună cum s-a întîmplat cu vaza, spuse Daniel, aşezîndu-se pe un fotoliu

aproape de Beth. După aceea... ei bine, vom vorbi la momentul potrivit.

Marissa inspiră neliniştită şi îşi începu povestirea.

– Ştii, nu puteam dormi; cu petrecerea de a doua zi şi cu tot felul de gînduri în cap, nu puteam dormi. Şi, stînd în pat cu ochii deschişi, mi-a trecut prin minte gîndul îngrozitor că uitasem complet să îl chem pe omul care trebuia să aranjeze lanternele japoneze în grădină. Ştii, lanternele decorative. Bineînţeles că nu uitasem, dar nu puteam scăpa de obsesia că am uitat şi am hotărît să cobor şi să verific pe lista mea de aranjamente. Marissa se opri şi chipul ei îşi schimbă expresia. Am auzit un zgomot şi am ieşit din bucătărie să văd ce se întîmplă. Lumina nu era prea bună, dar te-am văzut pe tine stînd în capătul scărilor şi privind fix la candelabru. Oricum, nu am vrut să te sperii că a intrat cineva în casă şi te-am strigat să îţi spun că sînt eu – nu prea tare, pentru că nu doream să-i trezesc pe toţi.

– Şi eu ce am făcut? întrebă Beth.

– Nu ai făcut nimic, scumpo. La început am crezut că poate nu m- ai auzit şi te-am strigat din nou. Apoi te-ai întors şi am presupus că pleci în camera ta.

– Mă tem că nu sînt dispusă să înghit chestia asta, Marissa. Eu am fost în pat toată noaptea.

– Las-o să termine, interveni Daniel.

– Ei bine, nu am crezut nimic rău pînă cînd nu am urcat scara după cîteva minute şi am găsit vaza spartă. Probabil că acesta era zgomotul pe care îl auzisem mai devreme. Văzînd cioburile, m-am gîndit că poate te-ai tăiat şi m-am îndreptat spre camera ta să văd dacă nu ai păţit ceva. Am bătut la uşă şi cînd am văzut că nu-mi răspunzi, am deschis-o puţin. Marissa îi aruncă din nou

o privire rugătoare lui Daniel.

– Marissa mi-a spus că dormeai tun, o ajută Daniel.

– Bineînţeles, toată noaptea am stat în pat şi am dormit tun. Marissa, uneori ajungi la cele mai stranii concluzii.

– Dar era... Marissa ezită.

– Era ce?

– Am... am păşit pe ceva, continuă Marissa, stînjenită. Era o bucată de porţelan. Probabil că ţi s-a prins de capot şi ai dus-o...

Ochii lui Beth îi prinseră pe ai Marissei într-o privire îngheţată.

– Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit în viaţa mea! Şi mai ales ridicol, atunci cînd îl împrăştii drept bîrfă printre servitori...

– Terminaţi amîndouă, interveni Daniel. Nu am timp să mă ocup de certurile voastre şi nici nu am timp să vă las să vă tăiaţi în cuţite. O privi pe Beth. Ceea ce a făcut Marissa, a fost o mare greşeală – faptul că nu ţi-a spus – chiar de la început i-am spus că este o greşeală.

– Nu mi-a spus ce? se răsti Beth. O idee bizară că eu merg prin somn, sparg antichităţi în casă şi uit totul pînă dimineaţa?

Cu o şoaptă înăbuşită, Marissa se scuză şi ieşi în fugă din cameră. Nerăbdătoare, Beth se întoarse spre Daniel aşteptînd o explicaţie.

– Marissa mi-a spus şi altceva, Beth; ca frate al lui Edward, nu pot trece cu vederea, mai ales dacă îţi afectează siguranţa.

– Ce legătură are Edward cu toate aceste lucruri?

– Poate nimic. Poate totul. Îţi aminteşti cînd Edward te hipnotiza înainte de spectacol ca să nu ai emoţii?

Beth dădu din cap. Tehnică de relaxare, aşa îi spunea Edward. După cîteva momente, timp în care îi limpezea starea de emoţie, putea ieşi pe scenă. După trei ani, ea nu a mai avut nevoie de acest lucru.

– Edward obişnuia să te sugestioneze, continuă Daniel liniştit. Şi cînd ieşeai din transă nu-ţi aminteai nimic, nu-i aşa?

– Ce legătură are asta cu noaptea trecută? îl înfruntă Beth.

– Marissa mi-a spus că aveai o privire ciudată – ochii mari deschişi, dar nu vedeai nimic. Nici nu auzeai nimic – nu ai auzit cînd ai spart vaza, nici nu ai auzit cînd te-a strigat Marissa. M-au trecut fiorii cînd mi-a povestit, pentru că mi-am amintit de... Daniel clătină din cap. Beth, cred că trebuie să te odihneşti mai bine. Uneori cînd eşti obosită, mintea ta poate... ştii, poate face lucruri foarte ciudate, lucruri pe care nu le poţi controla.

– Spune-mi ceva, zise Beth, după un moment de gîndire.

– Da.

– Pe care din noi două o crezi tu?

O tăcere stînjenitoare îi cuprinse pe amîndoi.

– Cred că trebuie să fiu loial în mod egal. Daniel oftă. Marissa este soţia mea şi nu cred că are motive să mă mintă.

– Şi eu?

– Tu, spuse Daniel cu un zîmbet trist, ridicîndu-se să plece din cameră, tu vei fi întotdeauna femeia pe care am iubit-o prima dată...

Jack sună la New York şi i se răspunse imediat.

– Nu mai stai deloc acasă, îl certă fata ca o eroină

martiră.

– Cîteodată aşa este viaţa. De la ce a izbucnit criza de data asta?

– De la repetiţia pentru dineu.

– Repetiţie pentru dineu? întrebă el nedumerit. Deci nu ai amînat?

– Isteţule! se răsti fata. Ţi-ai scris discursul?

– Ce discurs, Gabs?

– Cel pe care trebuie să-l ţii la dineu. Nu ştii nimic?

– După cum vezi, nu ştiu.

– Mama spune...

– E acolo? Dă-mi-o la telefon să vorbesc cu ea.

După cîteva secunde, se auzi vocea obosită a lui Lucy D'Angelo.

– Copiii! oftă ea exasperată, cu accent italian. Să nu ai niciodată copii, Jack, îl sfătui. Să nu te însori... nici măcar să nu te îndrăgosteşti, dacă poţi.

– Cred că ai întîrziat puţin cu sfatul ăsta, Lucy. Deja a început să se întîmple.

26

Implicaţiile romantice din cuvintele lui Daniel au cîntărit greu în mintea lui Beth, mult timp după ce el a plecat din cameră, mult timp după ce ea a plecat la plaja Makua, unde s-a prăbuşit pe nisip visînd cu ochii deschişi. Foarte puţini turişti îşi găseau timp să caute plaje izolate ca aceasta; seninătatea tropicală a acestei plaje era tulburată doar de ţipetele pescăruşilor deasupra apei cu străluciri de diamant. Totuşi, chiar dacă plaja ar fi fost la fel de aglomerată ca şi la Waikiki, Beth

s-ar fi simţit tot singură.

– Pînză de păianjen încurcată, murmură pentru sine, negăsind altă frază care să concentreze cursul complicat al vieţii ei. Şi, totuşi, pentru ea era o întrebare la care nu găsea răspuns – cine înşela pe cine?

Gîndul că cumnatul ei încă o mai iubea după atîţia ani, o tulbura – căsnicia lui cu Marissa părea confortabilă, părea să aibă tot ce se putea dori de la o soţie. Şi acum păreau tineri căsătoriţi – se gîndise la asta în ultimele zile. Nu aveau nevoie să iubească pe altcineva. Ultimele lui cuvinte sugerau totuşi ceva la care ea nu s-a aşteptat şi nici nu a dorit să audă.

Daniel ţine la mine pentru că eu l-am iubit atît de mult pe Edward, raţionă ea. Mai bine să uit că am auzit aceste cuvinte. Da şi mai bine ar fi să mă mut cît mai repede.

Îi scăpă un oftat involuntar. Îşi ridică un picior, îşi sprijini bărbia pe genunchi şi mîngîie cu ochii imensitatea oceanului, preocupată de problemele ei, de trecutul ei şi de viitor.

În Daniel, tînăra Beth Portwood a văzut imaginea omului pe care l-ar fi dorit mama ei pentru ea – frumos, inteligent şi sigur din punct de vedere financiar. Statutul său de medic respectabil era perfect. În primele cîteva săptămîni cînd s-au întîlnit, Beth chiar şi-a imaginat cum ar fi viaţa de soţie a unui doctor. Bineînţeles, faptul că a încurajat-o în ambiţiile ei şi faptul că nu a grăbit-o spre o legătură intimă pentru care nu era pregătită, l-au ridicat în ochii ei.

Maturitatea lui îl deosebea net de ceilalţi tineri pe care îi cunoştea ea. Idealul lor în ceea ce priveşte distracţia era foarte mărginit: să mănînce un hamburger,

să meargă la un film şi să facă dragoste, pe cînd gusturile lui Daniel erau marcate de eleganţă – spectacole la operă, vizite la galerii de artă şi cina la cele mai bune restaurante din San Diego.

– Îţi cheltuieşti toţi banii cu mine, a protestat ea, aproape vinovată, după o asemenea cină costisitoare la *Gazebo.*

Daniel a convins-o că banii nu au fost niciodată o problemă pentru el.

– Nu cum au fost pentru Edward, a adăugat el.

Faptul că Beth a dorit să ştie mai mult l-a încurajat pe Daniel să vorbească.

– Edward a fost întotdeauna un rebel imprevizibil. Nu ca mine, care am avut un drum drept pe care l-ai aflat deja după rutina mea zilnică. Tata avea planuri mari pentru Edward, planuri pentru care alţi tineri ar face orice. Vezi tu, de cînd am început medicina, nu a fost nimeni care să preia conducerea corporaţiilor *Hudson*. Tata ne-a dat întotdeauna frîu liber să facem ce vrem; este o tradiţie nerostită în familia noastră. Cînd a venit vremea, tata a aşteptat ca Edward să înţeleagă că are şi responsabilităţi faţă de renumele familiei.

– Probabil că acest lucru a creat o presiune asupra fratelui tău.

– O, Edward se descurcă, sînt sigur. Nu în privinţa banilor – nu s-a descurcat niciodată cu matematica – dar ca stil, comportament, cu ce doresc oamenii – la aceste lucruri Edward a fost întotdeauna bun.

– Cu alte cuvinte, aceleaşi lucruri pe care le face acum pe scenă. Îi dă publicului ceea ce doreşte.

– Imperiul *Hudson* nu se poate compara cu iepurii scoşi din joben de femei pe jumătate dezbrăcate, comentă Daniel. Dar, da, într-un fel, ai dreptate. Edward

şi-a urmat visul şi a fost pedepsit pentru asta.

– Crezi că tatăl tău se va răzgîndi vreodată? întrebă Beth. Din tot ce mi-ai spus, se pare că este doar o problemă de timp, pînă cînd fratele tău îşi va dovedi capacitatea.

– Nu am nici o îndoială. Însă în ceea ce îl priveşte pe tata... Daniel lăsă fraza neterminată.

Înainte de a se sfîrşi săptămîna, Edward a devenit din nou subiect de conversaţie, însoţit de o propunere curioasă.

– Am rezervat o masă pentru noi trei, marţi seara, o anunţă Daniel.

– Noi trei? repetă Beth.

– Eu şi Edward sîntem foarte apropiaţi, mult mai apropiaţi decît dacă am trăi sub acelaşi acoperiş. Cred că de asta sînt necăjit că voi doi nu vă înţelegeţi bine.

– Nu ne înţelegem bine? chicoti Beth. Aş zice că nu ne înţelegem deloc.

Daniel rămase totuşi serios.

– Dacă noi doi vom continua să ne vedem, Beth, şi eu vreau acest lucru – pentru mine este important ca noi trei să ne întîlnim din cînd în cînd şi... să ne distrăm. Înţelegi logica?

– Cred că noţiunea de distracţie are pentru fiecare din noi alt înţeles, spuse Beth. Eu nu mi-l imaginez pe fratele tău distrîndu-se decît dacă are în faţă un public care să îl adore.

– Asta pentru că nu-l cunoşti foarte bine, insistă Daniel. Eu sînt primul care recunosc că voi doi nu aţi început bine – ţi-am explicat de ce, nu? Dar aşa este Edward. Cînd îl vei cunoaşte cu sufletul...

– Bine, bine, acceptă Beth. Dacă pentru tine este atît de important, voi suporta o seară compania lui. La

ce te-ai gîndit?

Planul lui Daniel era ca Beth să îi întîlnească pe amîndoi la *Reuben*, marţi seara, singura seară în care Edward nu avea spectacol. Conform obiceiului de a ajunge mai devreme, Beth era la masă de douăzeci de minute, cînd în restaurant a intrat Edward, singur. El a recunoscut-o imediat şi a pornit printre mese cu mersul lui legănat de playboy şi zîmbetul încîntător, după care, cînd a ajuns lîngă ea, i-a plantat un sărut pe obraz, de parcă se cunoşteau de cînd lumea.

– Să mai spui că nu avem ghinion, începu el. Bătrînul Daniel a fost reţinut la spital pentru Dumnezeu ştie cît timp. Se aplecă spre ea şi cu gesturi galante scoase de undeva din aer un boboc de trandafir galben.

– Se pare că am rămas noi doi, fetiţo.

Noi doi, fetiţo. Cuvintele acestea arogante erau la fel de proaspete în memoria ei cum au fost şi atunci, seara, cînd au fost rostite. Nu ştia nici ea cum – poate a fost magie – dar seara aceea a fost începutul unei perioade pe care nu ar fi ghicit-o nici într-un milion de ani.

Dar a fost şi sfîrşitul.

– Îmi rămîi dator, Brassfield, spuse vocea de la capătul firului.

Cînd a sunat telefonul, Jack era hotărît să îl ignore. Era cu jacheta în mînă, cu ochelarii negri ridicaţi pe frunte, gata de plecare. Numai gîndul că ar putea fi Beth, l-a hotărît să răspundă.

– Cum te-ai descurcat cu amprentele? întrebă Jack.

– Bine pentru un începător, spuse Augie, dar ai un material cam şubred. Ţi-am mai spus asta, da? Tuturor vă spun, dar ce, voi mă ascultaţi? Voi vreţi miracole! Dacă vreţi amprente clare, trebuie să- mi daţi materiale

clare. După cum îţi spuneam...

Jack bătea absent cu creionul în birou. Deşi Augie era un vrăjitor la descoperirea amprentelor şi a evidenţelor-cheie, toată lumea ştia că omul se purta ca o pacoste. Zece minute, îşi spuse Jack, şi o să-mi spună ce vreau să ştiu.

Zece minute mai tîrziu, Augie reluă subiectul despre fotografie.

– După cum ţi-am spus, Brassfield, are rama cu toate înfloriturile alea. Am obţinut ceva parţial şi tu ştii la fel de bine ca mine că acestea nu sînt primite ca probă.

– Deci nu ai luat nimic?

– Nu de pe metal, dar am luat suficient de pe sticlă şi de pe hîrtia fotografică. Eşti pregătit?

– Numai urechi.

– Numele este Elizabeth Elaine Portwood. Căsătorită Hudson.

– Alte amprente?

– Cum am spus. Rama este îngrozitoare, Brassfield. Pe de altă parte, hîrtia...

– Ce-i cu hîrtia?

– Dumnezeule, nu-i sufăr pe tipii care mă întrerup, oftă Augie exasperat. Gîndeşte şi tu o secundă...

– Nu înţeleg nimic.

– Pe spatele pozei se află amprenta întreagă a unei mîini stîngi. Vreau să spun, începînd cu podul palmei.

– Identificată?

– Drept cine mă iei, Brassfield? Am încurcat eu vreodată ţiţele? Bineînţeles că a fost identificată.

– Şi?

– Acelaşi nume. Hudson. Da, deschide urechile, spuse Augie, şi citi cu voce tare – Edward Phillip Hudson...

27

Ca un ecou al stării ei sufleteşti, cerul se întunecă cu nori ameninţători. Nici contemplarea calmă a plajei, nici prînzul la *Trader Vic* nu au reuşit să-i împrăştie starea de nelinişte. Iar acum, aflată în maşină în drum spre casă, Beth recunoscu că tot ce a făcut în după-amiaza aceea, au fost pretexte pentru a-şi prelungi cît mai mult întoarcerea la Banyan Ridge.

Oricît de mult îi iubea, Marissa şi Daniel erau ultimii oameni pe care îşi dorea să îi vadă. Neavînd o explicaţie mai bună, trebuia să-i creadă pe cuvînt, să îi creadă că ea a fost presupusa stafie. Să stea acum în faţa lor la masa de seară, cunoscîndu-le sentimentele, era mai mult decît putea suporta.

Trăsăturile regulate ale lui Beth se înăspriră cînd îşi aminti de fotografia pe care i-a dat-o lui Jack. Poate că el credea că ea este nebună – deoarece nu i-a spus nici pînă acum cui aparţin amprentele. Şi chiar dacă nu a căutat-o, nu-i putea cere încă fotografia, fără să-i confirme o probă incriminatorie. Pînă acum am fost cinstită cu el, reflectă ea, iar el a fost cel mai puţin sceptic dintre toţi. Prieten. Un prieten pe care nu dorea să-l piardă.

Gîndul neliniştitor că era mai mult decît o prietenie i se strecură perfid în conştiinţă. Jack Brassfield a trezit în ea sentimente deosebite. Zîmbetul lui a deschis în sufletul ei drumul spre amintiri pe care dorise să le îngroape. Atitudinea lui relaxată a încurajat-o să fie ea însăşi. O voce interioară a tachinat-o cu speculaţii şi comparaţii, din primul moment în care s-au cunoscut.

Of, termină, se certă Beth şi întoarse cheia în contact. Cînd vină curba, în spatele ei porni o altă maşină.

Aceeaşi maşină care a urmărit-o de cînd s-a întors în Honolulu.

– Mi-ar plăcea, spuse Jack la telefon, dar nu am decît puţină carne rece.

– Carne rece? mormăi Lena la celălalt capăt al firului.

– O cină perfect respectabilă pentru un celibatar.

– Cum adică, prietena ta nu găteşte?

– Eşti la fel de rea ca şi sora ta. Care prietenă?

– Haide, haide, rîse Lena. Nu sînt chiar oarbă. Pe urmă, cine ţi-a făcut rost de ziare, mai ţii mînte?

– Vorbesc serios, continuă Jack, asta vreau să fac la noapte.

– Să citeşti ziare ori să-ţi inviţi prietena? îl necăji Lena.

– Dacă aş fi genul de om care să jignească o femeie, Lena, ţi-aş spune că eşti nesuferită.

– Înainte sau după ce îţi spun ce am descoperit?

– Miroase a şantaj.

– Şi mie îmi miroase a friptură de porc de la mine din bucătărie. Sigur nu te răzgîndeşti?

– Resturile vor fi mai bune mîine, promise Jack. Ce ai descoperit?

– Dă vina pe japoneza mea, dar să ştii că la capitolul ăsta nu am ajuns prea departe.

– Cît de departe înseamnă „departe"?

– Înseamnă că am sunat cu două zile mai tîrziu. Respectivul a plecat, J.B.

Jack începu să mîzgălească pe hîrtie.

– Şi la aeroport?

– Ştii ceva, eu mai am şi slujbă. Una unde mă plăteşte pentru asemenea chestii.

– Cu alte cuvinte...?

– Mă ocup mîine. Cît despre cealaltă problemă, numele este Tomata. S-a specializat să transforme tigri în fete mari şi invers. Stă trei săptămîni la *Hawaian Regent* şi este liber să te întîlnească marţi dimineaţa.

– Am nevoie de translator?

– Numai dacă în mintea ta Chicago înseamnă o ţară străină. Oricum, să ştii că tipul este nostim, dacă reuşeşti să te strecori dincolo de starea de hocus-pocus.

– Cum să îţi mulţumesc?

– Nu poţi. Practic, este imposibil. Doar dacă o să-i dai primului tău copil numele meu.

– Adjudecat! exclamă Jack, şi închise pentru că interfonul îi semnala un vizitator.

Cînd Jack a deschis uşa, Beth a roşit. Ce impuls nebun, se întrebă ea, m-a făcut să vin pe neanunţate?

– Cum ţi-am spus la interfon, se grăbi ea să-i explice pentru a-şi ascunde stînjeneala, m-am gîndit să te scutesc de un drum pentru caietul de oaspeţi.

– Şi după cum ţi-am spus eu cînd ţi-am dat adresa, interveni Jack cu blîndeţe, nu ai nevoie de scuze, eşti întotdeauna binevenită.

– Cred că mama mea nu ar fi de acord cu asta.

– Da?

– Este lipsă de educaţie să vizitezi un bărbat.

– Ei, nu te poate condamna că ai încălcat regula.

– Dacă ai la îndemînă caietul, plec imediat.

– Eşti pe punctul de a stabili un nou record.

– Poftim?

– Marea majoritate a oamenilor care au intrat aici, au reuşit să suporte ambianţa măcar o jumătate de oră. Dar tu...

Beth zîmbi încîntată de felul în care o liniştea.

– Apartamentul arată grozav. (Chiar dacă interiorul era modest, îmbinarea culorilor şi mobila reflectau aceeaşi perfecţiune curată a persoanei care locuia aici.) Atîta doar că simt că am dat buzna.

– Nu vreau să aud. Ai mîncat?

– Păi...

– Gata, mi-ai răspuns. Probabil că ai să pleci cînd o să-ţi spun că am doar carne rece.

– Carne rece? repetă Beth.

– Nu-ţi face probleme, mă revanşez cu vinul. Îţi torn un pahar?

– Te deranjează dacă merg în baie să-mi dau cu puţină apă pe faţă?

– După colţ, îi spuse Jack. Te aştept cu paharul plin.

Cînd Beth s-a întors după cîteva minute, zîmbetul ei era înlocuit de o expresie de nedescifrat.

– Cred că am greşit camera, spuse ea liniştit.

Lui Jack i-a trebuit doar o privire spre mîna ei stîngă pentru a înţelege motivul schimbării.

A intrat din întîmplare în birou, unde Jack îngrămădise pe masă toate revistele şi notele pe care planificase să le citească.

28

Jack i-a prevenit întrebarea, privind-o direct şi deschis în ochi. Ochii lui negri micşorau distanţa dintre ei.

– Am făcut-o pentru că din primul moment în care te-am cunoscut, am simţit că se petrec lucruri ciudate, Beth. Tu trebuia să fi scăpat de durere, după doi ani şi, totuşi, nu ai reuşit. Am vrut să aflu de ce.

– Ce legătură are acest lucru cu astea? întrebă ea,

arătînd spre reviste.

Jack îşi cîntări foarte bine răspunsul.

– Dacă nu mă înşel, aceste articole au foarte mare legătură cu totul. Pentru că, undeva acolo, este cheia care te va descătuşa şi te va elibera de sentimentul vinovăţiei nefondate.

– Despre ce vorbeşti tu?... Beth îi evită privirea, simţindu-se invadată de un amestec tumultuos de sentimente. Pe coperta primei reviste pe care o ţinea în mînă era ultima fotografie a lui Edward, făcută înainte de noaptea fatală. Hohote de plîns îi sfîşiau sufletul; scăpă din mînă toate revistele cînd îşi ridică palmele să-şi acopere ochii. Înainte să-şi dea seama ce se petrece, braţele lui Jack o înconjurau, era lipită la pieptul lui şi auzea cuvinte mîngîietoare.

– Este numai vina mea, spuse Beth printre suspine.

– Nu puteai face nimic pentru a salva viaţa soţului tău, Beth. Şi, crede-mă, te afli în prezenţa unei persoane care a văzut destule accidente şi ştie ce vorbeşte.

Tandreţea din gesturi şi cuvinte o ameţi. Era mult prea uşor să se piardă dacă o privea aşa. Prea uşor... de ce? Pentru că era reconfortant? Pentru că el o făcea să simtă că îl cunoaşte de cînd lumea? Sau din cauza singurătăţii celor doi ani, în care nu a iubit-o nimeni? Beth nu era sigură; ştia numai că atingerea lui, grija lui, îngrijorarea din ochii lui, o duceau periculos de aproape de el şi puteau schimba pentru totdeauna starea de lucruri dintre ei.

Ca un spectru invizibil, Edward a fost acela care a făcut-o să se retragă, un moment mai tîrziu... Edward, a cărui amintire a făcut-o să murmure cuvintele pe care nu le mai rostise niciodată faţă de un alt suflet:

– Şi dacă nu a fost un accident?

Spre surprinderea ei, Jack nu a părut afectat de

cuvintele ei, de parcă le aştepta.

– La ce te gîndeşti?

– Edward planifica întotdeauna totul, cu foarte multă grijă, spuse Beth foarte încet. Planifica totul atît de bine, încît nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva a planificat chiar propria lui moarte...

Pînă să pregătească Jack mîncarea şi să o aducă la masă, a început să plouă. Picăturile de ploaie băteau reconfortant în pervazul ferestrei la care stătea Beth, privind în gol. Fără să o tulbure, Jack tăie felii de carne şi umplu paharele cu vin, folosind momentul pentru a se gîndi la discuţia pe care au avut-o.

Săptămîna dinaintea morţii lui Edward, i-a spus Beth, a fost una foarte obişnuită. Mai bună decît cu o săptămînă în urmă, cînd toată lumea se îmbolnăvise de gripă. Din fericire, Edward a avut o formă uşoară şi nu a fost necesar să-şi amîne spectacolul. Beth reuşise să evite complet epidemia de gripă.

Jack o întrebă cum s-a simţit cumnatul ei, ceea ce o făcu să rîdă.

– Eu şi Marissa l-am tachinat că doctorii nu trebuie să se îmbolnăvească.

– Deci, şi el a avut gripă?

– Puţin, dar a avut.

Deşi era nerăbdător să afle teoria lui Beth privitoare la moartea lui Edward, Jack a lăsat-o totuşi să-şi spună povestea în ritmul ei, începînd, cum era de aşteptat, cu primele zile din viaţa de magician a lui Edward.

– Era hotărît să aibă succes, subliniie Beth. Nu pentru că era bun şi merita, nu pentru că îi plăcea această viaţă extravagantă. Dorea să demonstreze ceva şi Daniel a fost, probabil, singurul om care a înţeles de ce.

Povestea despre cearta lui Edward cu tatăl său

l-a introdus pe Jack într-un aspect pe care nici unul din articole nu l-a abordat. Amenințări, ostracizare, dezmoștenire – faptul că un om cum era Clay Hudson s-a putut purta atît de crud era străin de persoana lui Jack, ai cărui părinți îi arătau în fiecare zi cît de mult îl iubesc.

– Edward mi-a spus odată că nu magia îl deranja pe tatăl lui, ci celălalt aspect.

– Care aspect?

– Satanismul, magia neagră, vrăjitoria... Edward credea în ele. Mai mult chiar decît doream eu. Beth își lăsă paharul pe masă. Îmi pare rău. Încă mă tulbură să vorbesc despre asta.

– Să înțeleg deci că soțul tău avea mai mult decît un interes trecător pentru ocultism?

– Edward era convins că poți face absolut orice îți pui în minte să faci. După cum ți-am spus, a început prin a avea un control absolut, iar acest control îi era conferit de abilitatea cu care se concentra asupra oamenilor sau obiectelor. Poate că folosea hipnotismul pe propria lui persoană.

– Hipnotism?

– Așa ne-am întîlnit prima dată, spuse Beth, și îi povesti momentul. Cînd Beth și-a continuat ideea și i-a povestit teoria lui Daniel și a Marissei privind bizarele întîmplări de la Banyan Ridge, Jack se încruntă.

– Și crezi că există o șansă ca tu să fi fost hipnotizată?

Buzele frumoase tremurară ușor.

– Edward este singurul care ar fi putut s-o facă. El a fost singurul căruia i-am permis să ajungă atît de aproape de mine.

Ideea începu să capete formă în timp ce o urmărea prin Honolulu. O sperietură, se gîndi el. Orice lucru care

ar putea-o speria grozav.

Cînd a văzut că parchează maşina pe Hobron Avenue, sentimentele lui se gradară. Ce treabă ar putea avea ea aici? Poate un prieten? Un amant? Gura bărbatului se deformă grotesc cînd îşi aminti de bărbatul brunet cu care se plimbase pe plajă.

Probabil că aici locuieşte, se gîndi el, copleşit deodată de silă faţă de ei doi, dar şi gelos pe libertatea pe care i-o dădea ei văduvia.

O simplă sperietură nu i se mai părea suficientă acum, cînd orele treceau şi ea nu mai ieşea din clădire. Avea nevoie de ceva mult mai serios, se hotărî el, mult mai potrivit acum.

Ochii i se opriră pe maşina decapotabilă din parcare. Vîrful limbii se plimba uşor sub buză, pe măsură ce planul lua formă. La adăpostul întunericului şi ferit de privirile trecătorilor ocazionali, nu-i va fi greu să-i lase doamnei Hudson un mic cadou.

29

– Sigur nu spui asta numai din politeţe? o necăji Jack, privind-o cum termină ultima bucată de carne.

– Vorbesc foarte serios, insistă Beth, eşti un foarte bun bucătar.

– Reţeta de bază pentru supravieţuirea unui burlac. Tot ce ştiu îi datorez lui Lucy D'Angelo. Cînd i-am spus că mă mut aici, s-a foit ca o tigroaică prin casă şi s-a jurat că nu voi mînca decît nuci de cocos şi banane.

Beth îl studia sorbind din vin.

– Este frumos că aţi păstrat legătura.

– Cred că am simţit că i-o datorez bunicului ei. Jack

ridică din umeri. Cît despre Gabs, este o bombă cu efect întîrziat. Ce să-ţi mai spun? Jack se ridică. Mai vrei legume?

– Va trebui să mă rostogoleşti pînă acasă, dacă mai mănînc ceva.

– Şi eu care speram să mai rămînă puţin loc şi pentru desert! L-am pregătit special pentru tine.

Beth îşi arcui o sprînceană.

– Cum ai făcut-o, cînd nu ştiai că vin?

– *Touché!*

– Nu trebuia să te agiţi atît de mult.

– Ce agitaţie? Mă menţine în formă să fiu o gazdă bună.

– Ar trebui să iau lecţii de viaţă domestică, rîse Beth. Probabil că în prima mea noapte în California o să ard apa în loc să o fierb.

Avea din nou ocazia să vorbească depre Edward.

– Ai avut ocazia să fii casnică, atîta vreme cît erai numai pe drumuri? o întrebă.

Rîsul ei cristalin umplu camera.

– Nici nu am avut timp să rostesc cuvîntul, ce să mai vorbim de practică! Obişnuiam să glumesc că voi ieşi pe scenă şi voi recita meniurile celor mai mari restaurante din lume.

– O femeie cu nenumărate talente, oftă Jack.

– Mă tem că nu au fost puse în practică.

– Să cred că tocmai am auzit un regret? Cred că multe femei îşi doresc să călătorească.

– Este un tîrg din care nu cîştigă mare lucru. Beth strîmbă din nas. Îmi pare rău, iar am devenit nesuferită.

– Este un lucru cunoscut că reţetele mele culinare au astfel de efecte asupra oamenilor. Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

– Am vrut să spun că am fost nerecunoscătoare, nemulţumită că nu a fost suficient ce am avut.

– Şi a fost? Ochii lui negri reflectau lumina solitară a lumînării arsă pînă la jumătate.

– Aproape, spuse Beth liniştită. Edward şi cu mine am discutat această problemă, în ultimele lui săptămîni de viaţă... despre cum putem schimba lucrurile, despre cum am putea trăi altfel. Mai normal.

– În ce sens?

– Ştii, descoperisem că... Beth ezită, conştientă de panta intimă pe care alunecase discuţia. Eu şi Edward aşteptam un copil. Primul. O secundă de stînjeneală se reflectă pe chipul ei. Probabil că nu îţi spun ceva nou.

– Orice am citit sau nu, spuse Jack, nu are nici o importanţă pentru mine, faţă de sentimentele tale. Se aplecă şi o mîngîie pe obraz. Niciodată nu te-aş presa să-mi spui ceva ce te-ar face să te simţi stînjenită, Beth.

– El a vrut întotdeauna să avem o familie, continuă Beth după un moment de gîndire. După zece ani, cred că renunţasem la ideea că o persoană ca Edward se va aşeza vreodată la casa lui şi va accepta responsabilitatea creşterii unor copii. Holurile de hotel şi cabinele de machiaj nu sînt tocmai locul potrivit să creşti copii.

– Sînt pitoreşti. Dar cred că ai dreptate în privinţa stabilităţii.

Ochii lui Beth se înceţoşară de amintiri.

– Nimeni nu a fost mai surprinsă ca mine în momentul în care Edward a abordat singur subiectul – eram în Anglia. Eram acolo pentru un spectacol de gală, comandat de regină şi familia ei. Cînd ne-am întors la hotel, Edward... Beth privi în gol, melancolic. Să

spunem doar că Edward era în stare să se supere şi pe mama natură, dacă intervenea cumva în dorinţa lui de control absolut. Odată ce îşi punea ceva în minte, era ca şi cum dorinţa lui era săpată în stîncă.

Jack aşteptă răbdător ca Beth să continue.

– Îmi place să cred că era bucuros că trebuia să devenim părinţi. Bineînţeles că Daniel îi spunea mereu că trebuie să mai aibă şi alte preocupări în afară de spectacole. Şi Marissa... ei bine, Marissa plutea în nori. Pentru că ea nu putea avea copii, şi-a pus în gînd să devină cea mai grozavă mătuşă din lume pentru copilul nostru. Cred că ar fi fost, dacă... dacă lucrurile nu ar fi luat altă întorsătură.

Amintirea copilului îi readuse durerea în suflet; inima ei se consola numai la gîndul că îi vorbea unui om care ştia deja foarte multe lucruri despre ea şi nu trebuia să mai explice nimic.

Din adîncurile ochilor lui Jack ieşea la suprafaţă o profundă compasiune.

– Nu cred că te poate consola, dar să ştii că eu cred că anumite lucruri se petrec pentru că aşa ne este scris. Chiar şi cele mai rele... ca să putem aprecia cum se cuvine seninul care urmează furtunii.

– Chiar crezi asta?

– Da, spuse Jack şi se ridică să strîngă masa. Da, chiar cred asta!

Jack a insistat ca ea să se relaxeze cît timp el spăla vasele, lucru pe care Beth nu l-a putut comenta şi a trebuit să-l respecte. I-a fost atît de uşor să se supună, încît, pînă să se întoarcă el din bucătărie, Beth era deja adormită pe canapeaua din salon. Deşi era foarte tîrziu, lui Jack i s-a părut că ar viola această stare de linişte,

greu găsită după atîta zbucium. Cu tandreţe, a învelit-o şi a contemplat în tăcere frumuseţea oaspetelui său neaşteptat, mîngîindu-i cu buzele tîmplele fierbinţi, într-o nerostită urare de somn uşor.

– Nici o stafie nu te va tulbura aici, i-a promis el.

Totuşi, nu a putut să adoarmă. Fragmentele de gînduri despre Edward, culese din conversaţia cu Beth, i-au provocat un vulcan de întrebări, mai ales în legătură cu spectacolul de la Washington, iar acum era nerăbdător să-şi clarifice gîndurile.

Înfrigurat, Jack a început să răsfoiască hîrtiile care erau cît pe ce să distrugă prietenia lui cu Beth; era obsedat de un sentiment ciudat că a citit ceva mai devreme – ceva obscur – şi totuşi nu reuşea să-i găsească semnificaţia.

Intuiţia i-a fost curînd răsplătită, cînd a descoperit propoziţia căreia mai devreme nu i-a acordat atenţie:

„Spectacolul va fi televizat prin CBS, la sfîrşitul lui decembrie."

Cuvîntul *televizat* îţi sărea în ochi şi lui Jack i s-a părut o prostie că nu l-a văzut de prima dată. Ultimele două ore de viaţă ale lui Edward Hudson existau pe film.

Nu trebuia decît să găsească o copie...

30

Beth s-a trezit brusc în sunet de apă curgătoare. Era duşul. I-a trebuit un moment să se dumirească; a clipit din ochi şi a privit în jurul ei, în camera pe care nu o recunoştea; apoi şi-a amintit exact unde se afla. Era în apartamentul lui Jack.

Privi ceasul şi tresări cînd realiză că dimineaţa începuse fără ea, conştientizînd faptul că îşi petrecuse toată noaptea pe canapeaua lui Jack. Zîmbind, mîngîie blana înfăşurată misterios peste picioarele ei, întrebîndu-se cum s-a întîmplat, ştiind intuitiv răspunsul.

Ropotul apei continua, făcînd-o să se simtă ca marinarul lui Lorelei. Am să mă spăl puţin la chiuvetă şi am să mă pieptăn, se gîndi ea. Mincinoaso, o certă glasul conştiinţei, în timp ce se îndrepta spre baie. Deşi aburit, geamul duşului dezvăluia corpul suplu şi atletic care se pregătea să înceapă o nouă zi.

Nu te mai uita ca proasta, se certă ea. Dar în sufletul ei îi era dor de braţele unui bărbat. O năpădi o dorinţă nebună privind umerii largi, talia îngustă, muşchii relaxaţi şi pielea bronzată. Bărbatul acesta putea să rivalizeze cu toate statuile greceşti pe care le-a văzut ea călătorind prin lume; avea un fizic atletic şi senzual, la fel de perfect ca acelea dăltuite în marmură...

Dacă ai avea curaj, îşi spuse Beth, ai deschide uşa, te-ai arunca în braţele lui şi ai uita de California. Zgomotul apei îi acoperea bătăile inimii, dar simţurile îi delirau şi îi semnalau că magnetismul lui Jack era la fel de puternic la lumina zilei, aşa cum l-a simţit şi la pîlpîirea jucăuşă a flăcării lumînării de noaptea trecută. Numai cînd îi văzu mîna întinsă spre buşon şi auzi că s-a oprit şuvoiul de apă, numai atunci s-a furişat Beth afară din baie, înainte să o surprindă el şi ea să trebuiască să-i explice.

Întoarsă în bucătărie, privirea îi căzu pe filtrul de cafea şi două ceşcuţe aranjate pe o tavă cu şerveţele. Impulsiv, porni filtrul şi se întrebă dacă Jack îşi lua de obicei micul dejun, sau era unul dintre aceia care nu mîncau nimic pînă la ora prînzului. Edward a fost din categoria acestora din urmă.

Bine măcar că ştiu să fac o omletă şi pîine prăjită, se gîndi ea, încîntată de faptul că acum se putea revanşa pentru cina din seara trecută. Bolborositul filtrului acoperi intrarea lui Jack în bucătărie, în timp ce Beth studia frigiderul şi căuta ingredientele necesare pentru masă.

– Pur şi simplu ţi-a plăcut la nebunie friptura mea şi acum o cauţi, nu-i aşa?

Beth tresări şi scăpă un strigăt uşor de surpriză. Jack se sprijinea de tocul uşii, îmbrăcat într-un chimono negru de mătase, care nu-i acoperea picioarele bronzate. Parfumul proaspăt de lămîie, asociat cu prezenţa lui, îi gîdilă nările şi o învălui într-o senzaţie extrem de plăcută. Simţindu-se undeva între uimire şi încîntare, Beth se trezi murmurînd:

– Bună dimineaţa, zise, savurînd cuvintele şi înfăţişarea irezistibilă a bărbatului căruia îi erau adresate.

– Vrei să iei micul dejun? îl întrebă, dar nu se simţi în stare să-l privească fără să nu-şi amintească imaginea trupului sculptural de sub duş. M-am gîndit să fac o omletă...

– Excepţional! exclamă Jack şi o privi admirativ. Te pot ajuta?

– Doar dacă îmi primeşti scuzele pentru noaptea trecută.

Jack îşi arcui o sprînceană, în semn de surpriză.

– Scuze? Pentru ce?

– Pentru nepoliteţea de a mă fi invitat aici, de a fi stat la masă şi de a fi adormit pe canapea. Nu te condamn dacă nu-mi vei mai deschide niciodată uşa.

Jack se apropie de masă şi turnă cafeaua în ceşti.

– Iar eu n-o să mă iert toată viaţa dacă sînt motivul acestor gînduri neavenite.

Beth simţi cum i se înmoaie genunchii cînd el i-a

cuprins talia şi i-a ridicat bărbia, cerîndu-şi dreptul la sărutul pe care nu i l-a dat cu o seară în urmă. Cu nesfîrşită ţandreţe, buzele lui au întîlnit buzele ei, sărutînd-o cu o uşurinţă de parcă asta ar fi făcut toată viaţa. Tremurînd, Beth s-a lipit de el, şi-a lăsat trupul să se moduleze după trupul lui şi l-a lăsat să o devoreze cu o dorinţă care promitea mult mai mult. Cînd într-un tîrziu s-au descleştat, Beth ştia că în ea ardea un foc pe care nu l-a mai simţit după ce a murit Edward.

Un mesaj nerostit, dar încărcat de pasiune, radia din privirea lui Jack.

– Probabil că nu trebuia să fac asta, spuse el, absorbind fiecare detaliu al chipului care îl privea.

– De ce nu?

Zîmbetul lui cald, dezarmant şi generos îi anula complet raţiunea.

– Pentru că ar putea deveni un obicei periculos.

31

Pentru Jack ar fi fost un efort minor să o ia în braţe şi să o ducă în patul în care îşi petrecuse singur noaptea. Totuşi, în ciuda experienţei vulcanice prin care tocmai trecuseră, Jack a fost acela care a făcut prima mutare pentru a domoli pasiunea.

– Aş putea să îţi spun că acum, dimineaţa, noi ar trebui să fim fiecare în alt loc, murmură el, dar nu ar fi adevărat. Degetele lui îi răsfirau părul rebel.

– Şi atunci, care este adevărul? îl întrebă ea, mai vulnerabilă în acel moment decît era dispusă să recunoască.

Absent, Jack îşi alunecă uşor mîna pe mîna ei şi îi

înlănţui degetele.

– Ai nevoie de timp să te obişnuieşti cu ideea că trebuie din nou să faci loc dragostei în viaţa ta, Beth. Timp, şi eu nu te pot grăbi, nu pentru că nu aş vrea, ci pentru că legătura noastră trebuie să aibă un viitor. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

– Faptul că plec în California este cumva un motiv? îndrăzni ea, ezitînd totuşi.

– Mă tem că nu acesta este motivul. Ridică între ei mîna pe al cărei deget strălucea diamantul soţului ei. Cred că Edward încă îşi mai face simţită prezenţa...

I-a fost extrem de greu să păstreze la cote neutre conversaţia din timpul micului dejun. Nu mai putea da vina pe înfăţişarea lui Jack; în timp ce ea pregătise masa, el s-a îmbrăcat în jeanşi şi o cămaşă de culoarea orhideelor. În faţa ei la masă stătea acum un bărbat cu a cărui prezenţă se putea obişnui orice femeie, un bărbat pe care îl va pierde cu siguranţă dacă va lăsa loialitatea faţă de Edward să-i domine viaţa.

– şi să ştii că după aceea îndemînarea nu a mai fost aceeaşi, spuse el chicotind.

– Te rog să mă scuzi. Ce ai spus? întrebă Beth vinovată. Cred că visez cu ochii deschişi.

– Ba eu cred că te plictisesc. Prietenii mă ştiu de vorbăreţ fără leac. Mai vrei cafea?

– Nu, mulţumesc. Beth îşi privi ceasul. Cred că trebuie să plec.

Jack o privi amuzat.

– Ştii, nu este treaba mea, dar te deranjează să mergi acasă îmbrăcată cu hainele de ieri?

Întrebarea lui i se păru caraghioasă.

– Te oferi să scrii o scrisorică explicativă?

– Bineînţeles. Jack îi făcu cu ochiul. Voi scrie că

ţi-am compromis onoarea şi voi cere să-mi fii returnată în vederea căsătoriei, imediat.

– Bine că Daniel este doctor. Marissa, dacă ar şti, ar muri!

– Vrei să spui că ei nu ştiu unde eşti?

– Pe Marissa nu ar deranja-o, se grăbi să explice Beth. Dar pe Daniel... nu ştiu... l-a idolatrizat pe Edward; cred că m-aş simţi ciudat... Lăsă gîndul neterminat, şi schimbă subiectul: Să nu uit, mai bine îmi dai acum caietul de oaspeţi. Ah, da, şi fotografia, dacă o mai ai.

– Pentru ultima va trebuia să mai aştepţi. Este încă la laborator. Apropo, am uitat dacă mi-ai spus cine ţi-a dat-o.

– Edward, răspunse Beth. La aniversarea căsătoriei... la ultima aniversare. Avea spectacol la *Caesar Tahoe*. Nici nu credeam că îşi va aminti, a avut o săptămînă foarte încărcată. Pun pariu că Marissa a fost aceea care i-a amintit.

Ticălos înfumurat, se gîndi Jack, ştiind că o dată atît de importantă lui nu i-ar scăpa din memorie, dacă s-ar căsători cu o femeie ca Beth Hudson.

– Ţii la Marissa foarte mult, nu-i aşa?

– A fost întotdeauna lîngă mine cînd am avut nevoie de ea. Vocea ei mătăsoasă devenea sfidătoare. Tu ce crezi despre ea?

– Nu am decît o primă impresie pentru a-mi permite o părere.

– Şi între timp?

– Între timp, cred că-mi este greu să înţeleg ce aveţi voi două în comun.

– Aşa spune toată lumea. Beth îl privi speculativ. Care a fost prima ta impresie despre mine?

Jack îşi aminti noaptea cu petrecerea şi imaginea captivantă a lui Beth în rochia de smarald.

– Absolut favorabilă, spuse Jack şi apoi îi povesti cum a fost nelămurit şi le-a confundat pe cele două „doamne"

– Nu mi s-a întîmplat des să fiu fericit că am greşit ceva.

Încă ameţită de sărutul care a pecetluit afirmaţiile lui Jack, Beth a hotărît că era o fericire la care putea spera.

– Deja ai întîrziat destul de mult la serviciu din cauza mea, de ce să iei liftul să cobori, apoi să urci şi apoi să cobori iar?

– De cînd ne contrazicem aici puteai fi deja în maşina ta.

– Înseamnă că nu ne mai certăm, trebuie neapărat să plec...

Prin consens, ceea ce a mai rămas din conversaţia lor s-a amînat pentru sfîrşitul unei săptămîni care ameninţa să fie aglomerată. Cu alţi bărbaţi, asemenea aranjamente i-ar fi lăsat un sentiment de nelinişte sau scepticism. Nu şi cu Jack. Vedea limpede multe alte calităţi care îl deosebeau de ceilalţi. Zîmbind ascuns, cu un optimism romantic, Beth răsuci cheia în contact.

32

Din însemnările pe care le-a făcut în dimineaţa aceea şi cu o noapte înainte, Jack îşi formă în minte o imagine mult mai completă despre celebrul soţ al lui Beth, imagine care nu era tocmai flatantă.

Hudson era soarele în jurul căruia se rotea personalul din echipa tehnică, familia – redusă bineînţeles

strict la fratele lui şi soţia acestuia. Tatăl lui lipsea de multă vreme din aceste sentimente. Jack înconjură cu un cerc numele lui Clay Hudson, cu toate că furios fiind, acesta modificase clauzele testamentare şi Edward se trezise unic moştenitor al averii.

Jack era intrigat şi de emoţia lui Edward faţă de ideea de a avea un copil. Era oare pentru el o şansă de a îndrepta trecutul şi de a-şi trata mai bine propriul copil? Ori sarcina se dovedea a fi o altă afirmare a puterii lui asupra lui Beth? Şi cum ar fi putut un copil să-i afecteze cariera lui Edward? Concepte ca „a te aşeza la casa ta", „a avea responsabilităţi", pur şi simplu nu se potriveau cu viaţa vulcanică pe care a dus-o Edward Hudson – obişnuit să fie adorat de public.

A dus-o. Jack sublinie cuvîntul, amintindu-şi referirile lui Beth la ocultism. Faptul că Edward nu a reuşit să scape de flăcări, nu a fost oare o încercare de a-şi demonstra superioritatea asupra morţii? Pentru un magician care se mîndrea cu faptul că nu scăpa nici un detaliu, era lipsit de logică să fi trecut cu vederea vreunul tocmai în noaptea unui spectacol atît de important. Numai dacă nu cumva credea sincer în puteri alternative... ori a ignorat crunt riscurile, refuzînd să ceară ajutor.

Măcar Jack avea posibilitatea să vadă singur ce s-a întîmplat în noaptea aceea. Bineînţeles dacă va găsi un suflet bienvoitor la CBS, care să-i facă rost de copia filmului, în mod neoficial.

„Neoficial", acest lucru era cel mai greu. O singură scăpare şi toată lumea va sări în aer. Beth nu merita deloc o asemenea publicitate, nu după tot acest circ mass-media în care a trăit în ultimii doi ani.

Nu, va trebui să-l procure cumva normal, cu o explicaţie perfect plauzibilă.

Un zîmbet luminează faţa lui Jack, cînd realiză că are

un astfel de aliat, care ar putea face o asemenea cerere ca pe cel mai natural lucru din lume.

– că fac un film despre evadarea unui artist magician? repetă Thomas la celălalt capăt al firului. Da, presupun că este o scuză bună; la fel de bună ca oricare.

– Şi nu vei atrage atenţia?

– Ei, nu am spus asta. Tot ce fac actorii atrage atenţia. Este doar o problemă de şcoală.

– Eu mă gîndesc că dacă este prea mare bătaia de cap...

– Cine spune că tu vei fi acela cu bătaia de cap? Ştii, ar putea fi un sîmbure de idee aici, care ar putea plesni într-o chestie extraordinară. Nu-ţi face probleme, JB, astfel de lucruri se fac mereu.

– Deci ţi se pare ceva normal? O parte a procesului de pregătire prin care trec actorii? Cînd era vorba de actori şi de arta lor, Jack se considera un novice, ceea ce îl făcea încă şi mai recunoscător faţă de prietenul lui.

– Bineînţeles. Pentru un rol se face muncă de cercetare; doar trebuie să asiguri credibilitatea personajului. De exemplu, tipul despre care vorbeşti tu – lui îi plăcea să-l imite pe Houdini. Părerea mea este că probabil a pus o avere la bătaie şi a pus mîna pe tot ce se putea şti despre Houdini. Poate că a găsit chiar şi un film cu Houdini. Nu crezi?

– Noi vorbim despre iluzie. Orice este posibil, spuse Jack.

– Cum se spune, dacă vrei să joci bine rugby, căpitane, mergi şi te spînzură împreună cu o echipă de rugby.

– Numai că asta nu este tocmai rugby, sublinie Jack.

– Nu, dar mi se pare că ai trecut multe obstacole. O să-mi spui şi mie de ce este atît de important acest clip

cu Edward Hudson?

– Imediat ce îmi voi da şi eu seama. Hai să-ţi mai spun o dată toate datele problemei.

– Apropo... Tu şi prietena ta – Beth, nu? – sînteţi un cuplu reuşit.

– Mulţumesc, şi eu cred la fel.

– Vasăzică de data aceasta este serios?

– Da, răspunse Jack zîmbind încordat. Al naibii de serios!

Sînt obosită, se gîndi Beth, punînd pe seama oboselii lipsa de coordonare în mişcări la volanul maşinii. Asta şi efectul ameţitor al prezenţei lui Jack şi efectul acelui sărut care nu-i mai ieşea din minte. În condiţii normale îşi conducea perfect Mercedesul. În dimineaţa aceea însă, se întrebă dacă nu ar trebui să pună semnul „cursant începător", pentru a-i avertiza pe ceilalţi că este un pericol.

A observat prima dată cînd a virat curba la Hobron, manevră relativ uşoară, dar care aproape că a aruncat-o în faţa unui RV. Hei, trezeşte-te! s-a certat ea. A prins strîns volanul, simţind că îi răspunde altfel, dar neştiind să spună de ce.

Of, nu mai da vina pe maşină, îi spunea raţiunea. În dimineaţa asta te-ai lăsat ameţită de un bărbat care nu vrea decît să-ţi arate cum poate fi dragostea şi pasiunea şi ia te uită ce surprinsă eşti! Surprinsă? O atracţie atît de puternică putea fi bănuită de la bun început... atîta doar că el a văzut-o din perspectiva lui.

Şi acum de ce mergi acasă? se întrebă Beth. Jack era atrăgător. Jack era frumos. Jack era... Beth scutură din cap. Jack nu era Edward. Şi pînă în momentul în care nu va mai face această comparaţie, nu exista loc pentru o altă persoană.

Beth se trezi din reverie, tresări şi deveni mai atentă, cînd execută un alt viraj defectuos; văzu că volanul din mîinile ei răspunde cu un tremur neregulat. Este vina mea că am lăsat maşina afară toată noaptea. Fără îndoială maşina era acum victima umidităţii tropicale a insulei. O să-l rog pe Daniel să o verifice.

Abia la virajul de pe Waikiki, în drum spre Banyan Ridge, Beth consideră situaţia cu toată seriozitatea. Dealul îşi luase numele de la splendizii copaci care îl străjuiau, mulţi dintre ei sculptaţi de vînt în forme extrem de ciudate. Coroanele bogate umbreau bulevardele, aruncînd umbre dintre cel mai curioase. Acum, Beth ajungea la o curbă din care copacii au fost tăiaţi pentru a permite vizibilitatea; spaţiul creat se deschidea spre imensitatea azurie a Pacificului.

Neliniştea pe care a simţit-o Beth pentru că maşina nu-i răspundea, se transforma încet în îngrijorare; încetini şi luă mult mai uşor curbele. Sub degetele ei volanul înţepenea. Cînd va ajunge acasă...

Beth strigă speriată cînd văzu că volanul nu mai răspundea deloc. Nu mai putea menţine maşina pe şosea. În timp ce maşina se îndrepta inexorabil spre parapet, ultimul ei gînd a fost că o stafie nevăzută a defectat-o; îngheţase de groază.

33

– Doamnă! Doamnă! Ce s-a întîmplat?

Vocea bărbătească venea de undeva de foarte departe, aducînd-o încet pe Beth spre starea de conştienţă. Prin ochii verzi tulburi, se trezi privindu-l în faţă pe Edward.

Nu, nu era Edward, înţelese ea. Era un bărbat cu mult mai tînăr, dar cu acelaşi păr blond, musculos şi bronzat...

– Cum vă simţiţi, doamnă?

O altă voce, de femeie, se auzi din spatele lui, înainte ca Beth să poată răspunde:

– Este moartă, Jimmy?

Exact în spatele bărbatului, Beth distinse silueta unei femei foarte slabe, cu părul lung pînă în talie.

– Îşi revine, răspunse bărbatul şi se întoarse din nou spre Beth. Poate că nu ar trebui să vă mişcaţi, doamnă, îi sugeră el.

Are în jur de douăzeci şi doi de ani, estimă Beth. Categoric, aer de turist. Cuvîntul „doamnă" folosit mereu de tînăr, îi amintea de accentul din Ohio.

După ce reveni la realitate, Beth revăzu în gînd ultimele momente ale accidentului. Înfiorată de groază, privi spre parapetul care o salvase de zborul spre neant.

– Cineva acolo sus vă iubeşte, doamnă, spuse tînărul.

– Aţi... aţi văzut cum s-a întîmplat? murmură Beth, ducîndu-şi degetele la tîmplă şi simţind sîngele cald năclăit.

În loc de răspuns tînărul o şi întreba pe însoţitoarea lui dacă nu are şerveţele de hîrtie.

– Şi cheamă imediat poliţia. Apoi i se adresă lui Beth: maşina este închiriată şi are un telefon portabil, trebuie să meargă... Ai găsit numărul, scumpo?

– Accidentul... începu Beth.

– Tocmai luam curba şi atunci v-am văzut, doamnă. Dacă Gina – adică soţia mea – dacă Gina nu era atentă la drum, puteam să intrăm direct în dumneavoastră. Noi

căutam un drum ascuns.

– Ascuns?

– Băiatul de la staţia de benzină ne-a spus că pe deal locuiesc numai oameni bogaţi şi... bărbatul numit Jimmy observă diamantul de pe degetul ei... uh, murmură el evident stînjenit. Cred că am intrat pe o proprietate privată?

– Chiar dacă sînteţi, este o întîmplare fericită, zîmbi Beth, şi vă puteţi considera iertaţi.

Marissa vorbea întruna, vorbea de aproape o oră, de cînd asistenta a introdus-o în salonul lui Beth la spitalul *Kaiser.*

– ...şi dacă ei nu apăreau la timp, tu ai fi putut sîngera şi ai fi murit, oricum ai fi fost într-o situaţie îngrozitoare.

– Nu este o rană mare, Marissa, o linişti Beth. Doctorul spune că nu am nimic.

– Pfui, ce ştiu doctorii? declară Marissa solemn şi indignată. Ai uitat că eu sînt măritată cu un doctor? Voi insista să mi se spună absolut totul. Dumnezeule, cînd mă gîndeasc ce s-ar fi putut întîmpla! În voiaj de nuntă ai spus? Parcă aşa mi-a spus fata, da, şi după felul în care se agăţa de el, parcă era lovită de dambla – ai văzut şi tu? Îţi dai seama numai dacă te uiţi la ei. Stai, lasă-mă să-ţi aranjez pernele...

– În ritmul ăsta, cred că vrei să mă desfiinţezi, o necăji Beth. Ah, să nu uit, ai aflat unde locuiesc tinerii aceia? Aş vrea să le mulţumesc cu ceva mai deosebit.

– Cred că la *Aloha Surf.* Cred că poliţia are adresa, tu ce zici? Şi, ce ai de gînd să faci? Vrei să le dai un cadou? Poate ceva foarte pretenţios? Dumnezeu ştie ce gusturi mai au tinerii din zilele noastre... deşi, cu

bicepşii lui, cui îi mai pasă de gusturi?

– De fapt, eu mă gîndeam să-i invit la o cină sau cam aşa ceva... undeva... la un restaurant elegant şi romantic.

– Bineînţeles! Cum de nu m-am gîndit! Marissa radia. Da, numai tu te poţi gîndi la astfel de lucruri! Te gîndeşti la un anume restaurant?

– Ce zici de *Orhideea neagră*? sugeră Beth. Marissa strîmbă din nas:

– *Orhideea neagră*? Nu crezi că-i cam sofisticat? Vreau să spun că fata s-a purtat ca o... Tu cîţi ani crezi că are? Nouăsprezece? Douăzeci? Cred că nu-i destul de mare să bea tărie, deşi pare totuşi să fie majoră, Beth.

– Cred că sînt prea îndrăgostiţi ca să vadă ce este în jurul lor, spuse Beth. Oare şi ea şi Edward au arătat la fel? Spera să fi fost aşa.

– Bine, bine, dacă aşa spui tu! Şi pentru că se pare că vei fi imobilizată pentru un timp, am să mă ocup eu de asta.

Beth îşi arcui o sprînceană, surprinsă.

– Imobilizată? Marissa, am de gînd să eliberez patul astăzi după-amiază, dacă nu cumva chiar mai repede.

– Nu cred, după cum a spus doctorul! Cum îl cheamă? Bowen? Blondin? Bovine? Eu personal cred – Marissa ridică din umeri – că are dreptate. Nu se poate şti ce ai.

– Nu am decît cîteva zgîrieturi, insistă Beth.

– Asta înseamnă că eşti într-o stare cu mult mai bună decît maşina, dragă. Ah, apropo, Daniel m-a rugat să-ţi transmit că se ocupă el de toate şi să nu-ţi faci nici o problemă.

– Cît de repede va afla ce are maşina?

– Ce are maşina?

– Păi, cu volanul, îi aminti Beth. Nu-ţi aminteşti că ţi-am povestit despre asta?

– Să spun drept, cred că eram prea îngrijorată şi nu mai ţin minte. Ce-i cu volanul?

– Se blocase – era înţepenit. Parcă l-a prins cineva într-o menghină şi nu-i dădea drumul, continuă în gînd Beth.

– S-a mai întîmplat şi altă dată?

– Nu, am observat abia azi dimineaţă, cînd... Beth se opri la timp... cînd am ieşit la plimbare.

Spre marea ei uşurare, Marissa nu a menţionat nimic în legătură cu lipsa ei de acasă.

– Ei bine, nu pot să spun decît că putea fi mult mai rău. Cînd te gîndeşti că va trebui să-i fii recunoscătoare pentru viaţa ta unui parapet! Marissa începu să se agite cu buchetul de flori pe care-l adusese. Spune, cum este mîncarea aici? Ţi-au dat ceva de mîncare?

– Nici nu este ora prînzului. Şi, după cum ţi-am spus, nu am de gînd să rămîn aici. Mă simt perfect.

Marissa o ignoră.

– Doamne, este îngrozitor, am să mă furişez cu un hamburger şi cîţiva cartofi prăjiţi. Apropo, adăugă ea brusc, ce căuta caietul meu de oaspeţi pe bancheta maşinii tale?

34

Niciodată pînă acum expresia *„îngerul lui Dumnezeu"* nu a fost mai potrivită. În salon intră asistenta.

– Scuzaţi-mă, doamnă Hudson, i se adresă femeia Marissei, doamna Hudson are nevoie de odihnă. Zîmbea amuzată de repetarea celor două nume.

– Categoric, acceptă Marissa. Mă întorc mai tîrziu după-amiază, cu Daniel. Numai dacă îl pot smulge de la biroul la care scrie caraghiosul acela de discurs. Tot la asta transpiră şi acum.

– Sînt sigură că ajung acasă pînă atunci, spuse Beth, dar Marissa ieşise deja pe uşă.

– Sper că nu am întrerupt ceva important, se scuză sora Griggs.

Beth îi alungă repede temerile.

– Are tendinţa de a exagera rolul de mamă cloşcă. Bine că nu mi-am rupt nimic, altfel nu ştiu ce mai trebuia să suport din partea ei.

– Este iertată din cauza florilor, are gust, spuse asistenta admirînd fără rezerve florile tropicale care umpleau aproape toată încăperea. Deşi ocupă atît de mult loc, sper să găsim un loc şi pentru celelalte.

– Celelalte?

– Le admirăm de o jumătate de oră în camera de gardă, mărturisi femeia. Pot să le aduc imediat, dacă vreţi.

– Repede mai merge bîrfa, oftă Beth.

– Ei, unii oameni sînt foarte cunoscuţi. Ştiţi, le spuneam colegelor mele că nu ţin minte de cînd nu am mai văzut gura leului cu flori atît de mari.

– Gura leului? repetă Beth.

– Da, cele pe care le-am ţinut în camera de gardă.

Gura leului... florile pe care i le-a cumpărat Edward prima dată cînd legătura lor a început să devină serioasă. Florile pe care i le dădea de fiecare dată cînd era supărată. Numai în jurnalul ei a mărturisit această ciudăţenie a lui Edward, de a-i dărui asemenea flori.

– De la cine sînt? întrebă ea. Sigur buchetul acesta era doar o coincidenţă.

Sora Griggs se încruntă.

– Ia te uită, abia acum mi-am dat seama că buchetul acesta nu are o carte de vizită...

– Ţi-a spus vreodată cineva că vrei cam multe pentru un om care nu păţeşte nimic? se plînse Lena.

– Da, spuse Jack. Tu mi-o spui de fiecare dată cînd te rog ceva.

– Ceea ce, însă, nu te împiedică să-mi ceri în continuare cîte ceva.

– Dacă este atît de greu...

– Las' că ştiu eu chestia asta cu pseudovinovăţia, JB. Ştii că mă înmoi cînd văd un Făt-Frumos.

– Adică?

– Adică, nimeni nu trebuie să fie aşa frumos ca tine şi să scape neînsurat. Cum a fost cina cu prietena ta?

– Schimbi vorba, o necăji Jack.

– Nu, îţi plătesc cu aceeaşi monedă, îl corectă Lena. Dacă departamentul poliţiei nu-mi plăteşte ore suplimentare, este cinstit să-mi spui şi mie ce se mai bîrfeşte măcar.

– Adică nu-ţi spune destul sora ta? Prin geamul biroului său, Jack o vedea pe Kiana discutînd animat cu secretara lui Curry şi cu un poliţist din Patrula de Coastă. Mă întreb pe cine mai aruncă tăciunii aprinşi, de data asta, se gîndi Jack. La telefon, auzi cum Lena bate nerăbdătoare în receptor.

– Ei? M-ai uitat?

– A adormit şi şi-a petrecut toată noaptea pe canapeaua din salon, spuse Jack.

– Pe ce? Cred că nu aud bine...

– Pe canapea, Lena. M-ai auzit foarte bine.

– Auzit, da! Crezut, nu.

– Ce altceva pot să-ţi spun?

– Ori îţi pierzi farmecul şi îndemînările, ori eşti cel mai mare mincinos, după fostul meu soţ.

– Dumnezeule! Ce raţionament!

– Sau, după cum te cunosc, probabil că spui tot adevărul şi numai adevărul. Plictisitor, JB. Extrem de plictisitor.

– Mulţumesc. Lucrez la caz. Acum să ne întoarcem la Clay Hudson – uite ce vreau să ştiu...

Beth îşi muşcă buza ca să nu-l întrebe pe doctorul Bowen dacă ea era prima lui pacientă. Tînărul imberb de la patul ei îi amintea de băieţii cu care s-ar fi întîlnit, dacă nu ar fi fost deprimată după moartea soţului ei.

– Mă bucur să vă văd zîmbind, spuse doctorul, neştiind că el este sursa amuzamentului ei.

– În parte pentru că anticipez plecarea acasă. Cînd voi pleca?

– Depinde. Rezultatele preliminare ale testelor noastre indică faptul că sînteţi...

– Perfect sănătoasă...

Doctorul Bowen oftă intrigat.

– Cumnatul dumneavoastră m-a avertizat că puteţi fi dificilă.

– V-a spus şi faptul că am foarte multă energie şi imaginaţie? Sînt destule cearceafuri pe-aici, numai bune pentru o evadare.

– Vă cred în stare. După toţi aceşti ani în care l-aţi asistat pe soţul dumneavoastră... tînărul doctor se opri, conştient de schimbarea de atitudine a lui Beth la auzul numelui soţului ei. Am fost un mare fan, doamnă Hudson... nu am pierdut nici un spectacol. Continuă după

un moment de tăcere: într-un fel, cred că de aceea am acceptat propunerea cumnatului dumneavoastră de a vă ţine peste noapte pentru observaţii.

– Cum aţi spus?

– Doctorul Hudson mi-a spus că aţi fost foarte deprimată în ultima vreme... poate melancolică?

– Mă gîndesc la foarte multe lucruri, spuse Beth, dar nu aş merge chiar atît de departe încît să mă consider deprimată.

– Şi cum rămîne cu momentele de leşin?

Nuanţa insinuantă din tonul lui o enervă pe Beth, mai ales că venea de la o persoană cu mult mai tînără decît ea.

– Te gîndeşti la ceva anume, doctore Bowen?

– Păreţi o femeie care merge direct în miezul problemei. În cazul acesta, aşa voi proceda şi eu. Accidentul pe care l-aţi avut azi-dimineaţă se putea întîmpla oricui, dar noi nu vrem să trecem cu vederea posibilitatea că ar fi fost posibil să vă pierdeţi cunoştinţa la volan. Doar pentru siguranţa dumneavoastră, dorim să vă ţinem aici pînă mîine... bineînţeles şi cu permisiunea dumneavoastră.

– Tot timpul am fost conştientă, doctore Bowen, interveni Beth tăios. Cît despre petrecerea nopţii aici, ar fi o pierdere de timp şi pentru mine şi pentru dumneavoastră.

– Aşadar, dumneavoastră ce propuneţi?

– Să-mi aduceţi tot ce trebuie să semnez pentru a fi externată.

– Natural, dacă aceasta este alegerea dumneavoastră...

– Asta înseamnă „da"?

Doctorul ezită.

– În aceste condiţii, doar poliţia trebuie să vă încredinţeze unei persoane responsabile. Dacă doriţi să le sun pe rudele dumneavoastră...

– Ce-ar fi să sunaţi la poliţie? îl contrarie Beth. Vi se pare suficient de responsabilă?

– Se pare că vă gîndiţi deja la cineva.

– Da, replică Beth apăsat. Mă gîndesc la cineva.

35

– Mă simt ca un turist, spuse Beth, privind tricoul lung pe care i-l cumpărase Jack de la magazinul spitalului.

– Aveam de ales între ăsta cu inscripţia *Beach Club*, sau cel cu *Police Athletic League*. Am unul în portbagajul maşinii şi vine imediat ce îl fluier. Dar cred că acesta se potriveşte mai bine cu stilul tău.

– Deja ţi-am dat destulă bătaie de cap... La o jumătate de oră după ce l-a sunat, Jack a fost la spital, lăsînd-o pe Beth să se întrebe dacă nu cumva a folosit sirena maşinii şi a ignorat toate semafoarele deşi ea l-a asigurat la telefon că se sime foarte bine.

– Datorie civică. Oamenii spitalelor se încruntă cînd le trece pragul cineva cu bluza pătată, spuse Jack privind pieziş spre bluza pe care o împacheta Beth. Crezi că vor ieşi petele?

– Poate că nici nu ar trebui să încerc – ar putea să „reapară" peste un an.

Cînd ridică ochii spre el, îl văzu privind-o cu intensitate şi se simţi învăluită în căldura lui, care sfida orice încercare de a o explica.

– Sigur te simţi bine, Beth? Chiar şi aerul păru să-şi ţină respiraţia, în timp ce el îi aştepta răspunsul.

– Sigur, îl linişti ea şi se cuibări în protecţia binecuvîntată a braţelor sale.

– Dacă s-ar fi întîmplat ceva cu tine... murmură Jack strîngînd-o la piept.

Îşi apropie buzele şi Beth îl aşteptă la jumătatea drumului, simţindu-i pasiunea şi puterea.

Sub cămaşa subţire, îi simţi respiraţia agitată. Atingerea lui îi stîrnea dorinţele demult uitate. Se lipi de el, gîndindu-se cît de multe s-au petrecut între ei doar în cîteva ore.

– Este foarte bine că te-ai schimbat din cămaşa de noapte de la spital, îi şopti Jack.

– De ce?

Mîna lui Jack alunecă şi se opri ca din întîmplare pe şoldul ei.

– Pentru că, altfel, cred că mi-ar fi foarte greu să-mi amintesc că sînt în timpul serviciului...

În ciuda faptului că Jack era un conducător auto expert, urcarea pantei spre Bunyan Ridge pentru a doua oară în aceeaşi zi o umplu pe Beth de un sentiment de teamă care se concretiza într-un tremur de nestăpînit.

– Încearcă să nu te mai gîndeşti la asta, iubito, o sfătui Jack, simţindu-i neliniştea. O prinse de mînă.

– Nu contrazice asta ceea ce mi-ai spus altădată, să încerc să-mi amintesc fiecare detaliu?

– Cred că deja ţi-ai amintit. Şi după cum mi-ai povestit, cred că este bara de direcţie.

– Vrei să spui că a fost tăiată?

– Să sperăm că nu este atît de sinistră explicaţia. Se

poate uza, ca orice haină. Măcar aşa putem explica de ce ai putut totuşi parcurge o parte din drum. Bine că s-a întîmplat ziua şi nu noaptea.

– Şi cum explici ceea ce am simţit eu?

– Că îţi ţinea cineva volanul? De asta spun că a fost bara de direcţie. Cu alte cuvinte nu cred că putem da vina pe fostul tău soţ.

Nu a vrut să o supere, dar Beth se încordă cînd auzi comentariul neutru la presupusa prezenţă a lui Edward.

– Viu sau mort, Edward nu mi-ar face niciodată rău.

Tocmai intrau în curba în care era cît pe ce să-şi piardă viaţa. Numai parapetul şi cîteva cioburi mai stăteau mărturie accidentului petrecut aici.

– Te poţi gîndi la cineva care ar dori?

– Ce să dorească?

– Să te omoare.

– Ce motive ai să spui asemenea lucruri?

– Mă gîndeam la ce m-ai întrebat – dacă a fost tăiată bara. Nu este un lucru care îţi vine în minte aşa din senin, fără să ai o bază.

– Vrei să spui că nu se înscrie pe linia celor petrecute pînă acum?

– Celelalte au fost făcute să te neliniştească. Chiar şi astea, continuă Jack arătînd spre buchetul de gura leului. Dar faptul că ţi s-a umblat la maşină, duce lucrurile un pas prea departe. Apropo, unde ai spus că ai parcat-o azi-noapte?

Tensiunea lui Beth crescuse vertiginos.

– Adică atunci a umblat cineva la ea? Cît timp am fost la tine?

– Aş răspunde la întrebarea „Cînd?"

– Asta înseamnă că ştia care este maşina mea.

– Nu neapărat. Poate fi şi o persoană care nu

suportă maşinile Mercedes.

– Sau vreo prietenă care are ceva cu tine.

Jack începu să rîdă.

– Pentru că m-am despărţit de ele întotdeauna în termeni prietenoşi, nu cred să fie vreuna suspectă.

– Mai bine să vedem ce află Daniel, înainte să exagerăm totul.

– Daniel?

– Marissa mi-a spus că a dus-o la un atelier.

– Ţi-a spus cumva unde?

– Chiar dacă mi-a spus, nu am reţinut. Nu prea m-am ocupat de reparaţiile maşinilor.

Intrînd pe aleea care ducea la vilă, observară că porţile erau larg deschise, ca în noaptea petrecerii.

– Întotdeauna stau aşa? întrebă Jack.

– De obicei, nu, dar cred că acel camion poate explica de ce.

– *„Fielding Security"*, citi Jack inscripţia de pe camion.

– Daniel i-a mai chemat de cîteva ori, pentru că sistemul de securitate este defect.

– De fiecare dată acelaşi echipaj?

– Nu am fost atentă. De ce?

– Gîndeam cu voce tare.

Jack parcă maşina.

– Poţi să mă laşi aici. Ştiu că trebuie să te întorci la slujbă.

– Şi să nu te duc în siguranţă pînă la uşă? Ce fel de cavaler mă crezi?

– Mă gîndeam că nu-ţi face plăcere să te întîlneşti cu Daniel. Văd că maşina lui este aici.

– Dar nu mă deranjează deloc, o asigură Jack. Voi avea ocazia să- i pun cîteva întrebări.

36

Lehua privi speriată cînd Beth şi frumosul ei însoţitor au intrat în casă.

– Doctorul Hudson ne-a spus că aţi avut un accident îngrozitor şi sînteţi la spital!

– Nu atît de îngrozitor, încît să mă ţină la pat, o asigură Beth, mulţumindu-i bătrînei pentru grija pe care i-o purta. Daniel este la el în birou?

– Da, doamnă Hudson, dar... Lehua ezită vizibil stînjenită. Este foarte ocupat astăzi.

– Îi spun doar că am venit acasă.

În timp ce ea şi Jack se apropiau de uşa sanctuarului lui Daniel, auziră cîteva replici furioase, care arătau clar că vorbeşte la telefon.

– Trebuie să fii nebun să crezi că îţi voi da mai mult decît am acceptat pînă acum! îl auzi Beth. Nici nu vreau să discut!

Exact în momentul în care Beth îl privea pe Jack pentru vreo sugestie, Daniel trînti telefonul. A ajuns la uşă înainte ca Beth să fi făcut vreo mişcare, reacţionînd la prezenţa ei cu o uşoară tresărire, cu o expresie limpede de dezaprobare.

– Tu trebuia să fii la spital..., abia atunci îl observă pe Jack. Ia te uită! exclamă Daniel de parcă tocmai văzuse o insectă. Să tot fie locotenentul Copperfield.

– Mă tem că vă lasă memoria, mă numesc Brassfield.

– Recunosc. Sînteţi într-o vizită de curtoazie, locotenente?

– M-a condus acasă, interveni Beth.

Daniel ridică o sprînceană.

– Nu mai spune! Atunci, presupun, continuă el întorcîndu-se spre Jack, că vei prelua toată responsabilitatea ieşirii premature din spital a cumnatei mele.

– Mă simt foarte bine, Daniel. Nu-i nevoie să faci aşa...

– Cum te simţi şi cum eşti în realitate, Beth, sînt două lucruri complet distincte, care trebuie lăsate în seama oamenilor de specialitate. Nu a *poliţiştilor.* Tonul lui Daniel era dispreţuitor. Îmi cer scuze că te-am eliminat, locotenente, dar cred că şeful tău aşi...

– Plîngerea? De fapt, da, mi-a citit-o. Ceva în legătură cu asigurarea defectuoasă a protecţiei casei din seara petrecerii, nu? Cu colţul ochiului văzu reacţia lui Beth, care nu ştia nimic despre faptul că Daniel l-a discreditat. Apropo, cum s-au rezolvat lucrurile pînă la urmă?

– Nu am chef acum să discut despre asta, locotenente. Dacă nu doreşti nimic altceva...

– Despre ce plîngere este vorba, Daniel? întrebă Beth, revoltată de comportarea lui Daniel.

– Nu te interesează pe tine. Din punctul meu de vedere, problema este încheiată.

– Că veni vorba de probleme încheiate, interveni Jack, mă întreb dacă mi-aţi putea răspunde la cîteva întrebări, doctore Hudson.

– Sînt întrebări „oficiale"?

– Cred că ar putea fi, dacă doriţi neapărat. Sînt o simplă curiozitate.

Daniel îşi încrucişă braţele, semn evident că era neliniştit.

– Timpul liber este pentru mine un adevărat lux,

locotenente. Ceea ce trebuie să afli este că mi-l pierd cu dumneata, fie că eşti sau nu curios...

– Atunci am să le scurtez... încep cu – unde aţi dus la reparat maşina lui Beth?

– La un atelier şi sper să lucreze bine pentru ca Beth să o poată folosi din nou.

– Ei bine, înainte de a o repara, aş fi interesat să văd ce defecţiune a avut.

– Şi eu, spuse Daniel cu răceală.

– Înseamnă că nu aveţi nimic împotrivă dacă voi vorbi personal cu mecanicul.

– Vorbiţi de parcă suspectaţi ceva nefast.

– Ar trebui?

– Am o după-amiază foarte aglomerată. Dacă nu ai probleme mai importante, trebuie să-ţi spun că nu am timp pentru dumneata.

– Bine, sigur nu vreau să vă stînjenesc, cedă Jack cu un zîmbet. Totuşi, întrebarea mea referitoare la petrecere pare să nu-şi găsească un răspuns.

– Şi ce întrebare era?

– Motivul real pentru care aţi chemat poliţia a fost că eraţi îngrijorat din pricina siguranţei oaspeţilor dumneavoastră, nu? Acum, pentru că tot aţi făcut o plîngere despre felul în care m-am ocupat de caz, mă întreb dacă grijile dumneavoastră s-au materializat.

– Întrunirea noastră s-a dovedit a fi liniştită, aşa cum am planificat-o, locotenente. Îţi mulţumesc totuşi pentru grija întîrziată.

– Cu plăcere, răspunse Jack. Nu ştiu de ce, dar am avut sentimentul că veţi menţine situaţia sub control.

– Vă rog să mă scuzaţi...

– Cînd am intrat, te-am auzit vorbind cu cineva, spuse Beth, oprindu-l. Cine era?

Uitînd parcă absolut totul, ca prin minune, atitudinea lui Daniel se transformă dintr-o ostilitate fățișă, într-o prietenie generoasă.

– Ceea ce ați auzit este exact faptul că imbecilul de mecanic nu merită nimic mai mult... ceea ce trebuie să discut cu Marissa. Dar asta, mai tîrziu.

– Și acest imbecil, are cumva și un nume?

Vocea lui Daniel deveni din nou iritată.

– Nu cred că un telefon privat te privește pe dumneata, locotenente. Părere pe care o voi transmite și șefului dumitale.

– Oh? Cînd intenționați s-o faceți?

Cu satisfacția cavalerului care și-a găsit în sfîrșit Graalul, Daniel răspunse:

– Imediat!

– Simt că trebuie să mă scuz pentru felul în care s-a purtat, spuse Beth după ce Daniel ieși din birou. Nu are obiceiul să fie atît de agresiv, mai ales pentru un lucru minor.

– Mă tem că nu voi accepta de la tine, Beth, deși apreciez intenția. Ia spune-mi, dacă de obicei este numai lapte și miere, ce crezi că l-a deranjat atît de mult acum?

– Poate faptul că am ieșit din spital l-a supărat mai mult decît am bănuit eu.

– Poate, spuse Jack criptic, privind la ceas. Sînt sigur că nu se va simți jignit dacă eu voi pleca înainte ca el să se întoarcă.

– Nu vreau să te mai reții. Trebuie să scot cît mai repede petele de sînge de pe bluză.

A fost o remarcă ce a adus la suprafață un gînd care-l sîcîia pe Jack.

– Asta-mi aminteşte...

– Îţi aminteşte... de ce?

– Te superi dacă te rog să-mi arăţi ceva înainte de a pleca?

– Depinde ce doreşti să vezi.

Făcînd un semn din cap, Jack arătă spre uşile de sticlă din cameră.

– Unde duc uşile?

– Spre piscină. De ce?

– Pot să văd şi eu?

Uimită, dar binevoitoare, Beth îl conduse.

– Chiar crezi că se va ţine de cuvînt? întrebă ea preocupată. Adică, îl va suna pe şeful tău?

– Ah, fără nici o urmă de îndoială, spuse Jack indiferent. De fapt, cred că aş fi puţin dezamăgit dacă nu ar face-o...

37

Cu foarte multă timiditate, Daniel i s-a alăturat lui Beth pe terasă, la cîteva secunde după ce a plecat Jack.

– Văd că a plecat deja, murmură el conciliant.

Beth îl fixă cu privirea-i de smarald.

– După felul în care te-ai purtat, nu mă miră de ce a plecat.

– A fost o...

– *Ce,* Daniel? Cuvintele au căzut ca loviturile de ciocan, iar ea îl înfrunta pe cumnatul său cu o furie greu de stăpînit. Nu ai avut nici un motiv să spui ceea ce ai spus. Nu ai nici un motiv să tratezi pe nimeni care îţi

intră în casă, aşa cum ai făcut astăzi.

– Cred că fiecare avem alte coordonate cînd apreciem cine este „oaspete" în această casă şi cine nu este binevenit, făcu Daniel o tentativă de a explica. Cînd am ajuns la uşă şi te-am văzut lîngă un poliţist, mai ales cînd nu te aşteptam deloc... pierduse şirul cuvintelor şi încercă să reformuleze. Cred că a fost coincidenţa de a da cu ochii de persoana care a fost aici cu alte treburi... asta m-a luat prin surprindere. Nu ştiu dacă mai ajută Beth, dar îmi cer scuze că te-am pus într-o situaţie neplăcută. Mi se pare un înfumurat arogant.

– Nu de la mine trebuie să-ţi ceri scuze, spuse Beth cu răceală. Şi află că nu a fost o coincidenţă prezenţa lui aici. Locotenentul Brassfield m-a adus acasă. Era un lucru pe care nu a dorit să-l recunoască, totuşi acum era necesar. Eu l-am sunat de la spital şi l- am rugat să mă aducă acasă.

Daniel se încordă, tulburat de surprinzătoarea revelaţie.

– Tu l-ai sunat? Vrei să spui că tu îl cunoşti pe omul acesta?

Beth zîmbi fără să vrea văzîndu-l pe cumnatul ei, de obicei foarte sigur de el, atît de nedumerit acum.

– Este o persoană cu care m-am întîlnit în ultima vreme, continuă ea, hotărînd să omită durata acestei legături.

Cuvintele păreau să-l lovească dramatic.

– Oh! reuşi Daniel să articuleze. Cuvînt minuscul care îngloba în el un ghem de sentimente nerostite – mînie, confuzie, uimire, stînjeneală... orice în afară de bucurie pentru ea. De cît timp durează?

– De o vreme.

– El ştie că vrei să pleci în California?

– Am amintit ceva, de cîteva ori. De altfel am discutat despre multe alte lucruri.

– Oh! murmură din nou Daniel. Cred că asta aduce o cu totul altă lumină în situaţia dată, nu?

– Da. Şi mai înseamnă de asemenea că trebuie să-i ceri scuze, îl sfătui Beth. Dacă aş fi în locul tău, eu aş retrage şi plîngerea împotriva lui.

Ochii albaştri ai lui Daniel radiau un amestec de înfrîngere şi de îngrijorare. Întinse mîinile în semn de scuză spre ea.

– Cred că astăzi m-am purtat ca un măgar, nu? Nu-mi place să fiu pus în situaţia de a mă apăra, de parcă aş fi un criminal.

– După cum te-ai purtat, nu aş spune că aşa ai simţit. Din cîte am văzut, tu ai fost cel mai nepoliticos. De exemplu, atunci cînd Jack a întrebat de mecanic...

– Poate ar trebui să-ţi mărturisesc ceva, înainte de a merge mai departe, o întrerupse Daniel. Poate că măcar reuşesc să limpezesc atmosfera, cum ai făcut tu cu mine. Vreau să spun, în legătură cu faptul că te întîlneşti cu locotenentul.

– Ascult.

– Ştii, conversaţia de la telefon, atunci cînd aţi apărut voi? Nu ştiu cît de mult aţi auzit din ea, dar este bine să ştii adevărul înainte de a continua. Beth aştepta nerăbdătoare ca el să continue. Marissa mă bate la cap de luni de zile să mai fac şi eu cîte ceva prin casă. De parcă nu ar arăta ca o casă! I-am spus că vom discuta după ce termin cu afurisita asta de conferinţă şi ce face ea? Îi ia la rînd pe toţi furnizorii casei şi începe să cheltuiască după cum şi-a pus în cap! Daniel reuşi să

zîmbească. Îmi pare rău că a trebuit să mă auzi vorbindu-i aşa, dar nu am rezistat, femeia asta şi-a căutat-o cu lumînarea...

– Adică, vorbeai la telefon cu Marissa? întrebă Beth uimită.

– Da, deşi nu-mi face plăcere să recunosc. Şi după cuvintele prietenului tău... ei bine, nu ştiu, numai Dumnezeu mai ştie ce era în stare să facă, dacă nu mă purtam aşa.

– Dacă spuneai, sînt convinsă că Jack ar fi înţeles. Probabil că nu este prima dată cînd aude doi soţi certîndu-se.

– Să spunem că nu-mi place să spăl rufele familiei în public. Sînt convins că ne-a ajuns că a ştiut toată lumea ce s-a întîmplat acum doi ani la Washington. Mai ales ţie. Îşi muşcă buza de jos, reflectînd. Cred că de aceea m-a surprins că tu, de la care mă aşteptam cel mai puţin, tocmai tu vii acasă cu un poliţist...

Dacă Beth ar fi închis ochii, şi-ar fi amintit toate detaliile acelei nopţi. Cy Halloran i-a vizitat în apartamentul închiriat la Washington – se plimba ca un leu într-o cuşcă prea mică pentru el, fumînd nervos. Daniel, sensibil la starea ei de greaţă, i-a spus foarte ferm, ori să stingă ţigara, ori să termine interogarea. Fără alte cuvinte, Halloran a găsit o scrumieră, a stins ţigara şi a continuat:

– Aţi avut probleme maritale cu soţul dumneavoastră, doamnă Hudson?

Înainte ca ea să deschidă gura, Daniel a răspuns în locul ei.

– Cred că starea de fapt a cumnatei mele răspunde clar la această întrebare.

Halloran îl ignoră şi se întoarse spre Beth, aşteptînd răspunsul.

– Eu şi soţul meu eram foarte fericiţi, domnule căpitan. Mai ales acum, cînd aşteptam un copil.

– Mai aveţi copii, doamnă Hudson?

– Nu, acesta... este primul. Spiritul lui Edward era o părticică din copil, o parte din el mai trăia încă. Timpul trecut nu însemna neapărat trecutul.

– Şi care au fost sentimentele decedatului cînd a aflat că sînteţi însărcinată?

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea îngheţat, văzînd că Edward s-a transformat dintr-un om vibrant şi plin de viaţă, într-o cifră statistică.

– Vreau să spun, a fost încîntat? A fost planificat de amîndoi acest copil? Sau...?

Daniel se ridică în picioare, revoltat.

– Nu-mi plac deloc întrebările dumneavoastră. Orice aţi dori să implicaţi...

– Daniel, te rog! Nu îşi face decît datoria. Îi făcu semn lui Halloran că este pregătită să continue.

– Ce legătură exista între soţul dumneavoastră şi KK Blaine, doamnă Hudson?

– Poftim?

– Un membru din echipa tehnică ne-a spus că doamna Blaine a asistat la spectacolul său, acum cîteva săptămîni. La Syracuza, parcă acolo a fost?

– Mulţi oameni urmăreau spectacolele soţului meu, răspunse Beth calmă.

– Da, dar nu multe stele ale filmului pornografic, mai ales de calibrul doamnei Blaine. Din colţul ochiului, Beth îl văzu pe Daniel foindu-se stînjenit.

– Era un lucru obişnuit ca o asemenea persoană să fie invitată în culise.

– Cred că da, dacă se cunoşteau de multă vreme.

Edward o cunoştea pe KK?

– Edward cunoştea mulţi oameni, de fapt cred că de pe vremea cînd îşi începeau cu toţii cariera. Orice au devenit prietenii lui după aceea, Edward nu se purta ca un snob cu ei.

– Aşadar, vizita doamnei Baine în cabină, la Syracuza, nu v-a deranjat?

– Deloc.

Din obişnuinţă, Halloran băgă mîna în buzunar după o ţigară, apoi se răzgîndi.

– Să ne întoarcem la actul acela de evadare din cutia metalică. Aţi spus că l-a mai făcut?

– De două sute treizeci şi una de ori, spuse Daniel crispat.

– A avut vreo problemă? Vă amintiţi vreun amănunt care ar putea ajuta?

– Absolut nimic. Soţul meu era un perfecţionist.

– Cu excepţia acestui spectacol, sublinie Halloran. S-o luăm de la capăt.

– Mai exact, ce vreţi să ştiţi? Beth era obosită de întrebări.

– Cum trebuia să se desfăşoare? Mai exact, cum ieşea soţul dumneavoastră din cutia aceea? Cum a ieşit de două sute treizeci şi una de ori?

38

– Ştii, am bănuit că s-a schimbat ceva la tine în ultima vreme! exclamă Marissa cu ochii strălucind.

Aşa-mi trebuie dacă accept confidenţe, se gîndi Beth ironic. Deja regreta înţelegerea pe care a făcut-o cu Daniel de a ignora cearta de la telefon şi încordarea

dintre ei.

– Bineînţeles că trebuia să întîlneşti şi tu pe cineva. Exact asta îi spuneam şi eu lui Daniel, noaptea trecută...

– Ce-mi spuneai? întrebă Daniel intrînd din hol.

– Că în sfîrşit a întîlnit şi ea pe cineva. Deşi este oribil, nu? continuă Marissa oftînd. Întotdeauna se întîmplă aşa – exact în momentul în care începi să faci ceva, tocmai atunci se întîmplă ceva neaşteptat şi te dă peste cap. El ştie că tu te muţi? Crezi că o să meargă să te vadă? Crezi că...

– Crezi că, o întrerupse Daniel eficient, ai putea-o lăsa în pace? Privi spre paharul lui Beth. Mai vrei să-ţi torn? Beth clătină din cap, recunoscătoare pentru salvarea temporară.

– Termină, nu mai fi atît de urîcios! îl acuză Marissa. Cred că este un lucru minunat. Hai, povesteşte-mi, se întoarse ea spre Beth. Cum ai spus că îl cheamă? Mac?

– Jack, o corectă Beth. Din partea opusă a camerei, Daniel îşi ridică ochii în tavan, exasperat.

– Şi? Detalii, o presă Marissa, spune-mi totul!

– Nu am multe să îţi spun, minţi Beth dulce.

– Bine, atunci mă mulţumesc cu descrierea fizică. Înalt? Brunet? Frumos?

– Toate, răspunse Beth.

– Nu că ar interesa pe cineva, interveni din nou Daniel, dar am s-o rog pe Lehua să-mi aducă un platou cu mîncare rece în birou.

– Pa, se strîmbă Marissa. De cînd are o cuvîntare prioritate faţă de cina cu două femei frumoase?

– De cînd amîndouă v-aţi pus în cap să mă împiedicaţi să o scriu, răspunse Daniel arţăgos şi le părăsi.

– Şi cum spuneai? o îndemnă Marissa.

Avînd experienţă cu metodele Marissei, Beth îşi aminti că nu spunea nimic.

– Pun pariu că este as al motocicletei, continuă Marissa că sporovăiască. Te-a dus la plimbare? Nu? Nu contează, nici nu vreau să ştiu – dacă îţi pui cască nu păţeşti nimic. Cine s-ar fi gîndit! Bine, dar o femeie ca tine ar arăta minunat şi într-un sac de pînză! Pe neaşteptate, Marissa se opri să respire. Am văzut florile cînd am venit acasă. De unde naiba a ştiut că ţie îţi place gura leului?

Prestigiul şi reuşita spectacolului nu-l privau pe Kevin Tomata de lucruri mărunte şi plăcute, cum ar fi conversaţia cu interlocutorul său. Sinceritatea tînărului magician a fost evidentă din primul moment, cînd a deschis uşa camerei de hotel.

– Presupun că sînteţi locotenentul Brassfield, a spus şi a întins o mînă. Intraţi, vă aşteptam.

Copia din Orientul Îndepărtat a lui Michael Jackson, se gîndi Jack, izbit de asemănarea gazdei sale cu cîntăreţul intergalactic.

– Asociata dumneavoastră, doamna Hanel, mi-a spus că sînteţi fascinat de magie, continuă Tomata, după ce s-au aşezat comod.

Asociată, se gîndi Jack amuzat, reprimîndu-şi un zîmbet. Mare minune că Lena nu a spus că-i este şefă.

– Cît de multe lucruri ştiţi din profesia lui Edward Hudson? intră Jack direct în subiect.

Tomata repetă numele magicianului, cu voce tare, savurînd fiecare sunet.

– Un adevărat artist în materie! Păcat că nu a ajuns să realizeze tot ce ar fi putut să facă!

– Nu? îl provocă Jack. Din cîte am citit, ştiu că a făcut foarte multe lucruri.

Un hohot spontan de rîs umplu camera.

– Da, sigur. Dar în comparaţie cu ce ar fi putut să facă... cu ce iluzii ar fi putut crea... ce să mai spun? Omul era un geniu total.

– Actul acela final, cu focul şi cutia metalică, l-aţi văzut?

– Spre regretul meu, nu. Am avut şi eu spectacole... Tomata ridică din umeri. De ce mă întrebaţi?

– Aş fi vrut să ştiu cum i-a reuşit?

Ochii lui Tomata licăriră amuzaţi, timp în care cîntărea întrebarea lui Jack.

– După cum cred că ştiţi deja, între confraţii de breaslă există o lege nescrisă, faţă de societatea căreia îi aparţin – o lege foarte... strictă.

– De a păstra secretul? Da, am auzit de ea.

– Cred că înţelegeţi, desigur.

– Bineînţeles. La drept vorbind, şi noi, printre detectivi, avem o astfel de lege nescrisă.

– Să le încălcaţi pe ale noastre?

Zîmbetul deschis al lui Tomata îi relaxa trăsăturile.

– Doamna Hanel nu a minţit atunci cînd mi-a spus că sînteţi o prezenţă foarte plăcută.

– Mă tem că motivul pentru care sînt aici, domnule Tomata, nu este legat de spectacolul în sine.

– Este suficient, insistă magicianul. Da, asociata dumneavoastră m-a pregătit pentru ceea ce mă veţi întreba.

– Şi?

– O teorie care mă intrigă foarte mult, locotenente... deşi, personal, nu mi-ar plăcea să se dovedească a fi corectă.

– Da?

Tomata se gîndi puţin, înainte de a continua.

– Edward Hudson făcea parte dintr-o categorie unică, dintre cei mai mari iluzionişti ai secolului... poate cel mai bun după Houdini. Noi, ceilalţi... ei bine, noi sîntem egali între noi.

– Se pare că dumneavoastră aţi depăşit acest stadiu. Ştiu că aveţi succes, sublinie Jack cu respect. Ştia de la Lena că Tomata reuşise un act de evadare dintr-o cuşcă cu lei fioroşi.

– Este vorba doar de a te afla la locul potrivit, la momentul potrivit. Am avut ocazia şi am exploatat-o. De atunci, eu şi animalele mele ne-am descurcat foarte bine. Zîmbetul lui avea totuşi o urmă de tristeţe. De aceea, locotenente, teoria dumitale mi se pare foarte tulburătoare.

– De ce?

– Dacă Edward Hudson este încă în viaţă, spuse el foarte rar, înseamnă că este cel mai mare magician al tuturor timpurilor, beneficiind probabil de moartea lui tragică... Tomata clătină din cap. Statutul pe care-l am eu acum – în fruntea topului – nu este un lucru la care să renunţ de bunăvoie.

39

– Atunci să ne întoarcem la ceva mai uşor, propuse Jack. Desigur mai uşor decît conceptul că Edward Hudson a înviat din morţi. Cum a ieşit din cutia metalică?

Buzele lui Tomata se strînseră, implicînd o întrebare mută.

– Tenacitatea, locotenente, nu este una dintre cele mai admirabile trăsături umane.

– Probabil că nu, acceptă Jack, dar am descoperit că mă ajută să demolez opoziţia.

– Aceste răspunsuri, întrebă Tomata îngrijorat, dacă ar fi să vi le dau cum ar fi ele folosite?

– Nu pun la cale o răsturnare spectaculoasă a carierei dumneavoastră, dacă la asta vă gîndiţi, spuse Jack sincer.

– Dacă ai face asta, locotenente, nu am nici cea mai mică umbră de îndoială că ai fi un adversar de temut.

– Felul în care le voi folosi, continuă Jack după ce-i mulţumi pentru compliment, depinde numai de conţinutul lor.

Totuşi Tomata avea o reticenţă să-şi încalce jurămîntul de a păstra secretul.

– Să vă răspund direct, m-aş simţi foarte stînjenit.

– Ce-ar fi să spuneţi numai ceea ce nu vă stînjeneşte? Mi s-a spus că mă descurc destul de bine la finalizarea concluziilor.

Tomata îşi sprijini bărbia în palme.

– Poate, spuse el mai mult pentru sine, poate că ar exista o soluţie care să ne satisfacă pe amîndoi...

Beth scutură din cap uluită.

– Cred că am fost mai obosită decît am crezut, îi spuse ea Marissei. Numai personajele din desene animate adorm aşa, brusc.

– Foarte bine. Scumpo, nici să nu te gîndeşti. Daniel spune că este o reacţie foarte normală după traumatismul accidentului. Perfect normală.

– Şi ce altceva mai spune Daniel? Ceva foarte difuz

din subconştientul ei îi amintea că l-a auzit pe cumnatul ei foarte furios. Lucru neobişnuit pentru el.

– Ei, nu-i chiar foarte încîntat că ai venit mai repede acasă; adică e supărat pe frumosul tău că te-a adus. Dumnezeu ştie ce ai şi nu se poate afla decît prin analize. Nu că aş vrea să te alarmez, dar poate că nu a fost o idee bună să pleci atît de repede din spital.

– Mă simt bine, Marissa, insistă Beth.

– Da, de fapt mi-a trebuit ceva curaj noaptea trecută să-l conving pe scumpul meu soţ să nu te urce în maşină şi să te ducă la spital.

– Cum de a renunţat?

– Nu ştiu. L-am convins să te ducă totuşi în camera ta. I-am spus că eu pot avea grijă de tine, la fel de bine ca asistentele. Ochii Marissei începură să strălucească. Ştii ce? Ce-ar fi să stăm în capoate toată ziua şi să lenevim?

– Nu cred că este necesar, Marissa. Pe urmă, eu am chef să fac ceva, nu să stau.

– Mai poate aştepta cîteva zile, indiferent ce-ar fi. Hai, Beth, o să ne simţim bine, mai ales că Daniel este la conferinţă.

– A plecat deja?

– Cum s-a crăpat de ziuă. Cred că şi-a pus în cap să se închidă în camera de hotel şi să urle la pereţi. Buzele Marissei se arcuiră răutăcios. Poate că-l invităm şi pe prietenul tău la cină?

– Tot mai pescuieşti informaţii?

– De fapt, spuse Marissa şăgalnic, întind plase întregi, dar se pare că nici una nu merge. Nu prea sînt bună de detectiv, nu? Dacă aş fi reuşit pînă acum să am toate răspunsurile, mai ales să descopăr misterul florilor pe care le-ai primit!

– Ce spui?

– Păi, mi s-a părut că eşti neliniştită în privinţa lor şi am sunat la florărie, azi dimineaţă. M-am gîndit să-ţi fac o surpriză şi să aflu.

– Să afli pentru mine sau să-ţi potoleşti curiozitatea ta?

– Foarte nostim! Vrei să ştii ce am aflat sau nu?

– Ce spune serviciul de comisioane?

– Ei bine, a fost trimis printr-o maşină curier care trece pe la mai multe magazine, cum se obişnuieşte aici în Honolulu. Niciodată nu scriu de la cine sînt comisioanele. Pur şi simplu mă depăşeşte, cum reuşesc oamenii ăştia să facă afaceri?

– Oricum, îţi mulţumesc că ai încercat.

– Eşti sigură că nu le-ai primit de la prietenul tău, detectivul? întrebă Marissa mulţumită că ar fi putut astfel rezolva misterul măcar pe jumătate. Poate că el este un timid şi îi place să fie misterios.

– Nu, spuse Beth convinsă. Nu este stilul lui Jack...

Tomata închise ochii, meditînd.

– Trebuie mai întîi să te gîndeşti la un elefant, murmură el.

– De ce?

– Cîtă nerăbdare, locotenente! Tomata oftă. Dacă nu poţi vizualiza un elefant, nu te poţi rupe de lumea limitată pe care o depăşeşte misterul magiei.

– Bine, acceptă Jack. Acum văd un elefant. Ce urmează?

– Acum fă-l să dispară.

– Cred că dacă-i pun lesă şi-l trag de pe scenă, nu merge...

– Fă elefantul să dispară, locotenente.

– Nu este asta specialitatea dumneavoastră?

– Imaginaţie. Pentru a face elefantul să dispară, trebuie să-ţi foloseşti din plin imaginaţia şi să-l ascunzi undeva.

– Nu vorbim despre un animal tocmai micuţ. Să-l ascunzi după ceva mult mai mare?

– Se poate şi aşa, spuse Tomata misterios. Acum, imaginează-ţi o cutie de carton.

– Am înţeles. O cutie destul de mare ca să-l ascund pe elefant?

– Elefantul intră în cutie şi se trage cortina. Cînd se trage din nou cortina, elefantul a dispărut. Sau nu a dispărut?

– Ceva îmi şopteşte că animăluţul mai este pe scenă. Am dreptate?

– Ai dreptate.

– Cutia asta are cumva un compartiment dublu? Unul pe care publicul nu-l poate vedea?

Colţurile gurii lui Tomata se lungiră într-un zîmbet misterios.

– Poţi ascunde orice, dacă ştii să fii misterios.

– Am înţeles că acea cutie metalică în care s-a prăjit Edward avea un compartiment, în care el se putea ascunde şi – aici nu mai ştiu – de unde putea ieşi, putea intra în sală şi apărea în spatele publicului?

– Foarte bine, locotenente.

– Bine, acum să calculăm timpul. Avea la dispoziţie mai puţin de douăzeci de secunde să iasă de acolo, corect?

– Şi timpul este o iluzie uneori, sugeră Tomata. Houdini a fost probabil cel mai bun la acest capitol. Ştiai că s-a încuiat într-un seif de bancă în care avea aer numai pentru zece minute? După ce au trecut patruzeci şi cinci de minute, publicul a început să fie neliniştit în privinţa siguranţei lui şi, pe bună dreptate. Publicul a

cerut să se deschidă seiful.

– Şi?

– Au descoperit, triumfă Tomata, că Houdini era în spatele scenei şi citea o carte, reuşind să iasă din seif în primele zece minute.

– Aşadar, probabil că astfel a procedat şi Hudson. Citea o carte?

– Oh, el nu avea timp pentru astfel de prostii, îl corectă Tomata. Nu, probabil că a ieşit, amestecîndu-se printre oamenii din echipa tehnică. Văzînd că Jack este uluit, Tomata explică: Atunci cînd toată atenţia publicului este îndreptată asupra starului, nu au cînd să numere oamenii care sînt pe scenă, darămite să observe unul în plus, apărut între începerea spectacolului şi sfîrşitul lui.

– Cred că ne mai rămîne o singură întrebare.

– Şi anume?

– Dacă planul a fost atît de simplu, cum se face că nu a reuşit să scape atunci, ultima dată? Cum de a rămas şi a ars de viu?

– Poate că, spuse magicianul cu inflexiuni ciudate, nu era Edward în cutie...

40

Un fard bun acoperă multe păcate; cel puţin aşa gîndea Brie, fardîndu-se şi încercînd să ascundă vînătaia de la gură. Nu o mai durea atît de tare, cum a durut-o ieri. Durerea a dispărut imediat ce el şi-a cerut scuze pentru furia fără motiv.

– Mă enervează cînd oamenii îmi umblă prin lucruri.

Intuiţia îi spunea lui Brie că reacţia a fost cauzată de

ura pe care încă o mai simţea pentru femeia pe care a iubit-o înaintea ei. O femeie rea, hotărî Brie. O femeie lacomă după banii lui, preocupată numai să îi cheltuiască şi negîndindu-se la alte lucruri pe care le-ar fi putut el oferi. Rănile de acest fel ale bărbaţilor durează mai mult decît la femei. Brie era convinsă de asta, din proprie experienţă.

Poate că are nevoie de timp, se gîndi ea. Multe lucruri se pot schimba în cîteva săptămîni. Poate că va putea în sfîrşit să scrie acasă şi să-i spună mamei că se va căsători. Sau că este deja căsătorită. Oftînd, Brie începu să se gîndească la această posibilitate. La urma urmei, el era un bărbat impetuos, plin de surprize. Poate că chiar în acel moment era la un magazin şi cumpăra un inel; un lucru era clar, îi plăcea să fie foarte misterios cu felul în care îşi petrecea timpul.

Va trebui să arate foarte bine, să-şi dea cu parfumul pe care i l-a făcut cadou după o altă ceartă.

– Cred că o să-mi placă să miroşi aşa, i-a spus atunci.

Poate că parfumul şi jocurile de dragoste pe care le făceau de obicei or să-l facă să uite de necazuri, se gîndi ea şi începu să-şi perie părul.

Zgomotul cheii în broască o făcu să tresară.

– Bună, scumpule, şopti ea. Făcu un pas să-i iasă în întîmpinare şi se opri la jumătatea drumului. Trăsăturile bărbatului reflectau o furie ieşită din comun. Era expresia omului care tocmai a primit veşti care nu-i făceau deloc plăcere.

Congresmanul Martin Halemau se ridică atunci cînd îl văzu pe Jack. Faţa i se încreţise într-un zîmbet, care i se transformă în îngrijorare cînd văzu că detectivul era singur.

– Doamna, prietena ta, nu a reuşit să vină?

– Nu, din păcate, spuse Jack, explicîndu-i apoi că Beth a hotărît să rămînă acasă şi să se odihnească. I-am spus unde ne găseşte, în caz că se răzgîndeşte.

– Nu-i absolut nici o problemă, îl asigură Martin. Şi Dani a avut treabă în seara asta. Avem ocazia să mai discutăm şi noi.

Halemau era în legislatură de mai puţin de un an cînd l-a întîlnit Jack. Avea o popularitate printre electori, care îl eclipsa pe predecesorul său. Ca şi ceilalţi insulari intraţi în slujbe publice, Halemau recunoştea că o educaţie bună şi o politică corectă erau esenţiale pentru a îmbunătăţi calitatea vieţii concetăţenilor pe care-i reprezenta.

Alimentat de poveştile copilăriei, Halemau era convins că preţul paradisului de pe insule a fost amarnic plătit. În timp ce bunul simţ îi spunea că hawaïenii nu se vor mai lăsa niciodată conduşi de monarhie, recunoştea totuşi adevărul incontestabil că aceştia erau victimele tacite ale unui guvern creat în mod idealist.

De la bun început cruciada lui Halemau l-a atras pe Jack amintindu-i de observaţia lui Edmund Burke *„totul este util pentru că răul triumfă atunci cînd oamenii nu fac nimic"* Halemau era omul hotărît să facă ceva, cu orice risc. A fost datoria lui Jack să-l protejeze de risc şi tovărăşia lor s-a extins într-o prietenie solidă şi plină de respect. De la Guido D'Angelo, Jack nu a mai cunoscut un mentor atît de influent.

În ziua în care Halemau trebuia să depună o mărturie foarte importantă pentru guvern, o neşteptată presimţire l-a făcut pe Jack să-şi revoce toate planurile şi să-l însoţească. A fost o hotărîre care a reuşit să blocheze o încercare de asasinat, dar şi una care i-a

dovedit o dată în plus că şi-a ales bine meseria de poliţist.

– Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc ce s-ar fi întîmplat, dacă nu ar fi intervenit locotenentul Brassfield.

Aşa suna declaraţia lui Halemau, în ediţia de dimineaţă a ziarului *Honolulu Star Bulletin*. Bineînţeles că răspunsul era pe buzele tuturor celor şocaţi de eveniment. Mai mult ca sigur că congresmanul Halemau era mort acum.

– Sînt tare curios în ce constă cazul la care lucrezi acum, spuse congresmanul şi-i făcu semn chelnerului.

– Are legătură cu magia, explică Jack.

– Magia? Pare destul de departe de cîmpul tău de activitate.

– Mda, cred că este. Astăzi am stat de vorbă cu o persoană care o practică.

– Şarlatani, spuse Martin şi ridică din umeri. Deşi trebuie să recunosc că unii dintre ei sînt extrem de buni.

– Dar, în general, crezi că sînt şarlatani?

– Bineînţeles. Toată lumea ştie că unicul magician a fost Menehune.

– Adevărat?

Martin privi surprins.

– Stră-stră-bunica mea nu mintea niciodată...

Probabil că este la masă, se gîndi Beth, poate că ar fi trebuit să ignore bunul simţ care-i spunea să stea acasă şi să se odihnească. Dar Jack a asigurat-o că vor mai avea ocazia să-l întîlnească pe prietenul lui. Dacă el nu s-a îngrijorat, de ce ar fi ea îngrijorată?

– Tocmai mi-a trecut prin cap cea, mai minunată idee de afacere! o anunţă Marissa intrînd în cameră cu

un braţ de casete video. Video uşă – la uşă – ce zici?

– Mai întîi spune-mi ce înseamnă şi pe urmă îţi ofer şi părerea mea.

– Mi-a fost îngrozitor de greu să aleg casetele video, pentru noaptea asta.

– Doar pentru noaptea asta? Mie mi s-a părut că ai făcut provizii pentru o vacanţă.

– Exact, aşa am gîndit şi eu. Nu m-am putut hotărî şi am luat mai multe. Acum, dacă ar avea cineva ideea de a face o videotecă mobilă, la care să se poată urmări un film din două camere deodată... ei, spun şi eu, este doar un gînd. Ce ai vrea să vezi? Unul mai vechi cu Tyrone Power, un western spaghetti cu Clint Eastwood, sau ceva sexy cu Mel Gibson?

– Alege tu. Eu probabil că voi termina cartea.

Marissa era dezamăgită.

– Şi atunci cine mănîncă toate floricelele de porumb? Ştii, Beth, nu eşti deloc distractivă cînd nu te simţi bine...

După o oră şi jumătate, cu un castron de floricele de porumb între ele, Beth simţea cum revine vechiul sentiment de prietenie dintre ea şi cumnata sa. O să-i fie dor de Marissa, îşi mărturisi în sinea ei, deşi era o femeie sîcîitoare.

– Partea asta care urmează îmi place la nebunie, spuse Marissa cu gura plină. Prima dată cînd am văzut-o am fost în nori!

– În nori?

– Îmi place replica pe care i-o spune.

Nu au apucat să audă replica, pentru că atenţia le-a fost atrasă de un zgomot îngrozitor de sticlă spartă, de undeva din hol.

41

Dacă îi plăcea ceva la nebunie lui Martin Halemau era să proiecteze viitorul insulei Hawaï, menţinîndu-l pentru reiterarea istoriei prin tradiţie orală.

Categoric îşi greşise cariera; era un orator înnăscut, se gîndi Jack, în timp ce Martin îi spunea o colorată poveste colonială cu regele porc Kamapua, zeiţa focului Pele şi sora ei Kapo. Era o poveste pe care nu o spunea decît celor mai apropiaţi prieteni.

– Ce avea? Un zburător magic?

Martin îi primi întrebarea cu un rîs scurt.

– Ai auzit bine. Englezii şi francezii nu au aşa ceva pe piaţă.

– Se pare că nu.

– Oricum, Kapo a hotărît să-l trimită de acolo, pentru că îi făcea curte surorii ei.

– Ah, da, oftă Jack. Vechea chestie cu zburătorul magic. Şi i-a plăcut?

– Judecata lui Kamapua, continuă Martin trist, a fost umbrită de viziunea care venea din cer şi îl ademenea să o urmeze. Nu-şi putea crede ochilor.

– Nu-mi dau seama de ce, îl ironiză Jack. Decît dacă i-au expirat subscripţiile...

– S-a repezit spre locul unde a aterizat, cu toată puterea lui...

– Oare mai vreau să ştiu cum se termină? se întrebă Jack cu voce tare. Îmi spune mie ceva că este dureros.

– Sfîrşitul poveştii, anunţă Martin triumfător, ne spune cum s-a format craterul Koko. Oficial este numit Ko-

helepelepe, care tradus în hawaïană înseamnă...

– Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, îi întrerupse chelnerul cu un telefon portabil în mînă. Vă caută o doamnă, domnule locotenent Brassfield. O urgenţă.

Beth şi Marissa au fugit în hol şi au rămas amîndouă împietrite de imaginea pe care o aveau în faţa ochilor. De la înălţimea etajului doi, candelabrul enorm a căzut, într-o explozie de cristale şi metal.

– Bine că nu a fost nimeni... Marissa rămase împietrită cînd ochii i se opriră pe cioburi. Strivit de rama enormă de metal a candelabrului de sub cioburi se vedea corpul încremenit al menajerei Lehua.

Beth înaintă spre femeie, fără să se mai gîndească la cioburile de cristal.

– Oooh, fii atentă, strigă Marissa, care se mişca de colo-colo, ca un spectator neajutorat.

Înainte de a îngenunchea lîngă trupul strivit, Beth se simţi cuprinsă de o premoniţie îngrozitoare. Ştia că nu mai putea face nimic. Era prea tîrziu.

Un braţ vertical de metal a străpuns tîmpla lui Lehua, lăsînd o urmă din care acum curgea un firişor de sînge. Beth îşi stăpîni sentimentul de repulsie şi îi luă pulsul. Nu mai avea puls.

– Sună salvarea! Acum! Beth o auzi pe Marissa strigînd. Hapu, cenuşiu la faţă, privea încremenit, incapabil să se mişte.

– Am spus acum, repetă Marissa isteric, înţelegînd adevărul rostit de privirea lui Beth. Oh, Dumnezeule... ar fi bine să-l sunăm şi pe Daniel...

– Unde aţi spus că este soţul dumneavoastră, doamnă Hudson? întrebă Billy Akaka, umezind vîrful

creionului în gură.

– La *Turtle Bay Hilton*, la o consfătuire medicală. Dar acum este în drum spre casă. Aruncă o privire nervoasă spre ceas. Oricît ar dura, va veni...

– L-am sunat imediat, explică Beth. Peste umărul detectivului, vedea specialiştii făcîndu-şi datoria. Se mişcau lent, era o imagine aproape suprarealistă.

– Şi aţi vorbit amîndouă cu el? întrebă Akaka, notînd informaţia primită de la Marissa.

– Eu am vorbit cu el, clarifică Marissa lucrurile. Dar cumnata mea era aici, lîngă mine. El ne-a spus să nu atingem nimic pînă nu vine cineva.

– Păcat că nu v-a spus asta înainte să o atingeţi. Beth simţi înţepătura remarcii, ştiind că-i era adresată.

– Am crezut că mai există o şansă de a o salva. Şi dacă ar fi...

– Nu o lăsam noi, fără să aflăm! sări imediat Marissa în apărarea lui Beth. Orice persoană cu bun simţ...

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Hudson, o întrerupse Akaka, aş dori să continui, dacă nu vă deranjează, aşa că vă rog să nu ne mai irosiţi timpul. Vă supără dacă voi simplifica lucrurile şi-i voi spune uneia dintre dumneavoastră domnişoară? V-aş ruga să mergeţi puţin la ofiţerul Lee, doamnă Hudson, îi sugeră el Marissei. Aş dori să-mi continui întrebările cu domnişoara Hudson.

Marissa acoperi ostentativ mîna lui Beth.

– Ai să te simţi bine în prezenţa lui, scumpo? Ai trecut prin multe încercări în ultima vreme.

Cu colţul ochiului Beth observă reacţia detectivului la cuvintele Marissei.

– Bineînţeles că mă simt bine, răspunse Beth neliniştită.

– Bine, dacă spui tu. Oftînd, Marissa se întoarse

spre poliţistul pe care i l-a indicat Akaka.

– Ce doriţi să mă întrebaţi?

Nici nu a apucat detectivul să scoată un sunet, că atenţia le-a fost atrasă spre scări, la balcon, unde tocmai se descoperise ceva ciudat.

42

– Ah... asta! spuse Marissa şi anulă descoperirea cu un gest al mîinii. Este doar un ciob de vază spartă.

– Cînd s-a spart? întrebă Akaka.

– Cînd? Cînd s-a spart vaza? Marissa o privi pe Beth. Acum cîteva zile. Cred. Nu este chiar atît de important, nu-i aşa?

Akaka o privea suspicios.

– Aţi spus că decedata era menajera dumneavoastră?

– Exact.

– De cît timp?

Marissa ridică din umeri.

– Nouă ne plăcea să spunem că am primit-o odată cu casa.

– În principal, care erau responsabilităţile ei în casă?

Marissa dădu ochii peste cap, enervată de o asemenea întrebare.

– Păstra ordinea. În general, asta face o menajeră.

– Deci, ea făcea toată treaba în casă? Singură?

– Doamne, nu! O casă atît de mare ar fi omorît-o... Obrajii Marissei luară foc după vorbele negîndite. Am vrut să spun că ea făcea o parte din muncă, dar în principal avea grijă ca ceilalţi să-şi facă treaba. Era bună. Nu repezea pe nimeni, dar ştia cum să-i pună la

treabă.

– Aţi spus oamenii?

– Da, cîţiva care veneau zilnic. Nu locuiau împreună cu noi.

– Dar menajera locuia aici?

– Da. V-am spus că îl supraveghea şi pe Hapu? Şi pe Luka? Ei sînt valetul şi bucătarul. Dacă avem ceva deosebit, angajăm oameni prin agenţie.

– Înţeleg. Aţi avut o petrecere?

Beth făcu un pas înainte, să-i dea Marissei timp să se odihnească.

– O delegaţie de doctori din Japonia; apoi dădu cîteva detalii.

– Casa a trebuit curăţată după petrecere, nu?

– Bineînţeles că a fost curăţată. Toată, interveni din nou Marissa.

– Vaza aceea, despre care aţi spus că s-a spart, doamnă Hudson, s-a spart înainte sau după petrecere?

– S-a spart cu o seară înainte. De ce?

Deşi Marissa nu înţelegea întrebarea lui Akaka, pentru Beth totul devenea foarte limpede.

– Mi se pare ciudat ca după o asemenea curăţenie, să rămînă totuşi un ciob de porţelan.

Niciodată nu s-a bucurat Beth mai mult, decît cînd l-a văzut pe Jack intrînd, cu cravata desfăcută şi mînecile suflecate, de parcă era un prinţ contemporan pregătit să dea o luptă. În timp ce se apropia de grupul lor, Jack înţelese de ce i se părea familiar numele Billy Akaka – fusese cîndva partenerul său. Akaka părea să fie pe cît de şocat de apariţia neaşteptată a lui Jack, pe atît de plăcut surprins.

– Motive personale, se explică Jack. Ce ai aflat, Billy?

Ar fi vrut să zboare pe scări direct în braţele lui, să-i simtă căldura şi puterea, să uite urîţenia şi groaza din jurul ei.

Era destul de aproape de ea. Îi putea simţi siguranţa. Ar fi vrut să îl atingă, ar fi vrut să o privească, dar ştia că aceste dorinţe trebuiau reprimate.

Doar pentru o secundă – cînd el privi în sus – a citit Beth emoţia din ochii lui şi uşurarea copleşitoare că ea este bine, iar el a ajuns la ea cît a putut de repede. În secunda următoare, chipul lui avea din nou masca profesionistului devenind ceea ce se aştepta de la el – un detectiv disciplinat, aflat la locul unui accident cel puţin ciudat.

– Vă rog să coborîţi, doamnă Hudson, i se adresă Marissei ofiţerul Lee.

– Da, ai dreptate, ai cîteva întrebări, nu? Oftă. Hai să coborîm.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Jack.

– Mai am de luat cîteva declaraţii, spuse Akaka, privindu-şi notiţele. Ale domnişoarei Hudson... valetul... Lee a făcut deja doi oameni din sistemul de pază.

– O iau eu pe domnişoara Hudson, spuse Jack. Este vreo cameră liberă?

– După cît se pare... o mulţime, remarcă Akaka, fără să scape glisarea interesului lui Jack. O lăsăm pe domnişoara Hudson să aleagă.

Beth nu a reuşit decît să imite indiferenţa lui Jack şi să-l conducă spre dormitorul ei. Înainte ca uşa să se închidă, braţele lui au înconjurat-o, iar faţa lui s-a îngropat în moliciunea gîtului ei, murmurîndu-i numele cu o asemenea intensitate, încît Beth a reuşit să elibereze lacrimile rămase suspendate în gît pînă atunci.

– Am venit cît am putut de repede, iubito, şopti el, simţind cum îi bate inima. Gata, Beth... acum sînt aici. O

să fie bine, scumpa mea...

Sub mîngîierile lui blînde, Beth simţi cum i se usucă lacrimile, ridică gura să o întîlnească pe-a lui şi îl primi cu infinită dorinţă. A fost un sărut carnal, dar delicat, un sărut care cerea ceea ce împrejurările nu le puteau oferi. Cuibărită la pieptul lui, Beth nu-şi mai dorea decît să fie cît mai departe de Banyan Ridge... şi cît mai aproape de Jack – atît cît puteau fi un bărbat şi o femeie.

– Calmează-te, şoptea el, umezindu-i obrazul cu respiraţia lui fierbinte. Spune-mi exact tot ce s-a întîmplat...

43

– Curry te desfiinţează dacă află despre tine şi despre blondă, îi spuse Akaka între două fumuri de ţigară.

– Şi sînt sigur că putem conta pe prietenul tău, doctorul Daniel, să-i spună cu siguranţă, răspunse Jack amuzat.

Au stat pînă la unu dimineaţa să descopere probele din casa Hudson, iar apoi Akaka a sugerat să se oprească împreună la un bar de noapte.

– O să ne putem compara notiţele. Totuşi prima întrebare care i-a ieşit din gură după ce s-au aşezat la masă şi au comandat a fost aceea care îl apăsase toată seara, aceea despre „motive personale"

– Unde intră în schemă blonda? începu Akaka.

– Beth? întrebă Jack vexat că fostul său partener alege o trăsătură fizică şi evită numele persoanei.

– Bine, Beth. De unde o cunoşti?

– Ne-am întîlnit după o petrecere.

– Şi?

– Şi ce?

– Cît de bine o cunoşti?

– Cred că este ceva între doamna în cauză şi mine. Tu ce zici?

– Nu asta am întrebat...

Cute ilare apărură în jurul ochilor lui Jack.

– Poate că nu, dar pun pariu că ai fost numai urechi dacă ţi-aş fi spus, îl tachină Jack. Recunoaşte.

– Dacă şi tu recunoşti ceva mai întîi.

– Ce anume?

– E trăsnet de frumoasă, Jack.

Jack ridică mîinile în semn că se preda.

– Da, mărturisesc, ai perfectă dreptate. Şi eu am observat asta la ea.

Akaka îl privea cu o expresie de toleranţă.

– Cum am reuşit să fiu partenerul tău şi să nu te împuşc? Oftă.

– Nu ştiu dacă are vreo importanţă, Billy, dar cred că ştiu ce vei spune mai departe.

– Nu zău!

– E vorba de obiectivitate, nu? Asta te deranjează.

Akaka stinse ţigara şi duse mîna la buzunar după pachet.

– Ştiu că nu ar trebui. Eşti unul dintre cei mai buni detectivi, Jack. Cîteodată mă faci gelos de moarte, dar aş umple de sînge pe cel care nu ţi-ar recunoaşte meritele. Este al naibii de încurcată treaba. Blonda ta spune ceva, cealaltă spune altceva. Una zice că a auzit un ţipăt, cealaltă spune că nu a auzit nimic. Corpul a fost mişcat, obiectele au fost atinse.

– Concret, Billy.

– De unde ştii că prietena ta spune adevărul?

– De ce nu aş crede-o?

– Dintr-un motiv stupid – cum ar fi că eşti atras de ea şi vrei să o crezi.

– Mă cunoşti mai bine de atît, nu? Măcar, trebuia să mă cunoşti pînă acum.

– Da, dar cum rămîne cu cei care nu te cunosc? De exemplu, Curry? Dacă-i suflă cineva că te-ai încurcat cu o puicuţă bogată...

– Ştii cum se spune despre poduri, îl întrerupse Jack. Am să mă ocup de asta, cînd va fi cazul.

– Din cîte ai spus despre Hudson, va fi mai repede decît te aştepţi. Cum naiba de îţi poartă pică?

– Nu ştiu.

– Gelos? speculă Akaka. Poate că îi ard călcîiele după cumnata lui şi nu-i place concurenţa.

– E căsătorit, îi aminti Jack.

– Şi, mă rog, de cînd este asta o piedică? Dacă mă întrebi pe mine, mie mi se pare ciudat ca ei trei să trăiască sub acelaşi acoperiş, ca o familie fericită.

– Poate că aşa sînt.

– Crezi?

– Tu ce crezi?

– Dacă sînt fericiţi? Păi, dacă aş fi fost eu în această situaţie şi văduva fratelui meu ar veni să stea la noi zi de zi, mi-aş lua cîmpii. Akaka ridică din umeri, filozofic. Bine, dar soţia fratelui meu nu este atît de frumoasă şi atît de blondă. Poate că m-aş obişnui. ...Ţi-a spus că s-au certat?

– Cine ţi-a spus asta?

– Cred că prietena se simte foarte prost, după ce a ţipat la menajeră ieri. Acum este prea tîrziu pentru împăcare.

– Beth, spuse Jack, nu este genul de femeie care ţipă.

– Da, am pus un pic de sare. Şi valetul a spus că atmosfera a fost foarte tensionată în ultima vreme, dar nu ştia de ce. Ce fel de a muri!

– Ştiai că are diabet?

– Cine?

– Meṇajera.

– De unde ştii asta?

– Mi-a spus Beth. Făcea insulină în fiecare seară, înainte de a se culca.

– Şi?

– Ei, şi – femeia era în cămaşă de noapte, cu halatul pe ea, intenţionînd evident să încheie ziua.

– De unde întrebarea *de ce a coborît*?

– Sau, se oferi Jack, *a coborît scările*?

– Ce vrei să spui? Cum adică *„a coborît scările"*? Se ascunde ceva aici?

– Încă nu ştiu. Probabil că nu voi şti pînă nu voi avea examenul patologic.

– Numai cîteva? zise Akaka. Ei, pînă ne vom lămuri, un singur lucru este sigur.

– Care?

– Am să am grijă ca nici unul să nu plece din oraş.

– Asta, comentă Jack criptic, pare să fie cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima săptămînă...

44

– Cît timp crezi că o vor ţine? o întrebă Marissa pe Beth. Toată dimineaţa au discutat numai despre accidentul suferit de Lehua; marea tragedie era faptul că nu avea nici o rudă, nici alţi prieteni apropiaţi. Asta însem-

na că înmormîntarea ei trebuia rezolvată de oamenii care au angajat-o.

– Bineînţeles că vreau să-i organizez serviciu religios, continuă Marissa. Ţi-a spus vreodată ceva despre religia ei? Nu ştiu dacă putem să-i facem o slujbă catolică. Ciudat, nici nu-mi amintesc dacă mergea la biserică sau nu. Tu ştii?

– Sînt sigură că tot ce vei face tu va fi foarte bine.

– Da, dar lucrurile de felul acesta sînt întotdeauna atît de stresante. Urăsc gîndul că o voi coborî în mormînt fără să ştiu dacă ei i-ar fi plăcut la ce mă gîndesc eu. Privirea Marissei alunecă spre uşile de sticlă şi mai departe spre piscină, unde Daniel încerca să se descurce cu un agent de asigurare şi cu un alt poliţist. Cei doi veniseră aproape amîndoi odată, la puţin timp după ora opt. Se înfioră.

– Să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu s-a întîmplat cu unul dintre noi, murmură ea.

Comentariul lipsit de menajamente o făcu pe Beth să tresară şi să o privească furioasă pe cumnata ei.

– Oh, doar ai înţeles ce am vrut să spun, se bîlbîi Marissa.

– Da, Marissa, cred că ştiu exact ce vrei să spui. Este într-adevăr deranjant, nu-i aşa? Daniel şi conferinţele lui, tu şi grijile tale, dacă nu găseşti o menajeră pînă mîine...

– Beth...

– Nu ai putea măcar să te prefaci că îţi pare rău? strigă Beth. Edward mi-a spus întotdeauna că te pricepi la asta.

Cuvintele au căzut ca o lovitură de pumnal.

– Dar îmi pare rău...

Dar Beth aruncase deja zarul şi ieşi din casă, aproape lovindu-se de Daniel.

– Nu numai din cauza lui Lehua este atît de agitată, se grăbi să explice Marissa. A început cînd am vorbit despre autopsie...

Fără un cuvînt, cei doi s-au privit, realizînd brusc ce lovitură a primit Beth în momentul în care au rostit cuvîntul „autopsie"

O celebritate nu are niciodată o moarte obişnuită. Era o filozofie pe care Edward Hudson o afirmase cu mult timp înainte de moartea sa. S-a dovedit a fi profetică.

Starurile, spunea Edward, sînt mult deasupra oamenilor de rînd. Chiar şi după moarte, el nu i-a dezamăgit pe fanii săi, întotdeauna lacomi să afle cît mai multe detalii.

– Măcar ştiu că s-ar fi bucurat de această curiozitate, spuse Daniel, încercînd să-i aline disconfortul cumnatei care era urmărită de reporteri. Era o consolare pe care nu a auzit-o nimeni, pentru că Beth era absolut distrusă şi de pierderea soţului şi de pierderea copilului.

– Poate că îi irită pe poliţişti, s-a oferit Marissa să explice. Ştii, nu este bine pentru firmă cînd moare cineva atît de renumit, tocmai în parohia lor.

Cînd Edward a fost transportat de la teatru în seara aceea, toată lumea a dat vina pe neglijenţa lui. Dacă ar fi fost altcineva, se gîndi Beth tristă, ar fi avut parte de o înmormîntare liniştită.

Dar el era Edward Hudson. Un om care nu era obişnuit cu lucruri simple şi comune. Poate că Daniel avea dreptate. Poate că lui Edward i-ar fi plăcut că moartea sa a generat atîta agitaţie şi atîtea articole în presă.

În vînătoarea lor, reporterii nu au lăsat nici un centimetru necontrolat la *Kennedy Center*. Dezamăgiţi par-

că de autopsie, ale cărei rezultate spuneau limpede că Edward nu consumase nici un strop de alcool ori droguri, detectivii şi-au concentrat cercetările asupra tehnicii de realizare a actului de iluzionism şi fiecare dintre ei a contribuit cu o părere de două parale, ajungînd la concluzia cum că tehnica era rudimentară şi oricum ar fi sfîrşit la fel. Aşadar, hotărîrea judecătorului de instrucţie a districtului a fost limpede – Edward Hudson a murit ars, într-o încercare eşuată de a evada dintr-o cutie metalică.

Pentru ceilalţi însă, hotărîrea oficială nu se potrivea deloc cu senzaţionalul. De aceea ziarele spuneau cu totul alte lucruri.

Sinuciderea lui Hudson!
Pactul cu diavolul duce la moartea prin foc!
Evadarea finală a artistului, fuga de o soţie lacomă!

– Ar trebui să-i dăm în judecată pe ticăloşii ăştia! spumega Daniel. Ce dacă ea este singura lui moştenitoare? Ea l-a iubit pe fratele meu şi sînt în stare să omor pe oricine spune altfel!

Dar nu devotamentul vindea ziarele. Împotriva voinţei ei, Beth a devenit punctul în jurul căruia se învîrteau toate suspiciunile, toate bîrfele – că ea l-ar fi împins pe Edward spre Satana sau că ea l-ar fi deprimat prin aventurile ei extraconjugale, pînă l-a adus la sinucidere.

– Nu le da atenţie, scumpo, o sfătui Marissa. Se vor plictisi repede şi vor uita.

Dar cum putea cineva să nu dea atenţie, cînd erau zilnic invadaţi, cînd peste tot li se cereau interviuri, cînd tot timpul persoane care pretindeau că ştiu totul despre ei făceau declaraţii în presă.

Chiar şi ultima săptămînă de spectacole pe Coasta de Est a devenit repede subiect public şi l-a obligat pe Daniel să ia atitudine.

– Toată echipa a avut gripă, nimic altceva, a spus el, pentru a anula bîrfa că Edward şi Beth au contractat o boală sexuală. Nimic serios.

Într-adevăr, numai McCambridge a acuzat greţuri şi vomă şi a primit liber pentru o săptămînă.

Supoziţia Marissei s-a dovedit a fi corectă. În mai puţin de un an, locul lui Edward a fost ocupat de un evanghelist, acuzat de practicarea pornografiei infantile.

Pentru Beth, totuşi, ieşirea de sub reflectoare nu s-a petrecut suficient de repede; era furioasă pe toţi cei care au făcut un circ din tragedia lor.

– Poate că în sfîrşit vom scăpa de piticul acela, cum îl cheamă? comentă Marissa, referindu-se la o persoană înfiorătoare care transformase în iad viaţa lui Beth, înnebunind-o cu telefoane şi scrisori veninoase, urmărind-o pas cu pas şi fotografiind-o de fiecare dată cînd i se ivea ocazia.

Oricît de optimistă a fost Beth, încercînd să o creadă pe Marissa, o parte din ea se temea că într-o zi acesta îi va ieşi din nou în cale şi îi va aminti cu vocea-i veninoasă că el nu a renunţat la urmărirea ei, pentru că dorea să demonstreze că ezitarea ei, care ar fi putut să-l salveze pe soţul ei, a fost deliberată.

45

Buzele albe ale lui Brie opriră un suspin, în timp ce unghiile se împlîntau în carne pentru a opri lacrimile.

– De ce? şopti ea, suferind agonia respingerii lui. De

ce te porţi atît de crud cu mine?

– Pentru că eşti o tîrfă proastă! scuipă el cuvintele cu dispreţ.

Răspunsul furios i-a înăsprit trăsăturile, i-a deformat gura într-un rînjet sadic, transformîndu-l într-o imagine de nerecunoscut; nu mai era nici urmă din omul sensibil şi drăgăstos de la început.

– Nu am făcut decît să-ţi pun o întrebare, spuse ea, înecîndu-se în lacrimi şi cuvinte. Nu am...

– Da, dar ai întrebat ce nu trebuia! Nepăsător la suferinţa ei, bărbatul se întinse pe canapea, luînd din nou ziarul pe care acum cîteva momente ea a încercat să i-l smulgă, din dorinţa de a-i atrage atenţia asupra ei.

Ridicînd o sprînceană, într-un gest de dispreţ amuzat, bărbatul citi articolul care i-a atras interesul, încîntat de faptul că familia Hudson era din nou în centrul atenţiei.

Din celălalt colţ de cameră, Brie privea uluită. Nu înţelegea transformarea bruscă a bărbatului ei. Era acum un om care o făcea în mod deliberat să sufere.

Dacă ar fi fost numai o suferinţă fizică, ar fi acceptat-o. Dar bărbatul acesta avea o latură sinistră a caracterului său, era crud. Oricît de mult îl iubea şi ar fi vrut să îl facă fericit, el părea că şi-a pus în minte să o umilească. Strivită de izbucnirile vulcanice de furie, Brie se trezi visînd cu ochii deschişi la ceea ce ar fi putut fi viaţa ei.

El avea foarte mulţi bani – măcar atîta lucru ştia. Şi, totuşi, nu a invitat-o niciodată la restaurante elegante, unde să poată fi văzuţi împreună. Locurile romantice, cum ar fi *Canlis,* sau *Hy*, unde bărbaţii şi femeile luau cina la lumina lumînărilor, nu erau pentru ea. El o trimitea să cumpere pizza şi mîncare chinezească la pachet, mîncau numai acasă, iar restul timpului şi-l

petreceau în pat. La început ea şi-a spus că el o dorea numai pentru el. Mai tîrziu, totuşi, ceva s-a schimbat între ei. Ceva care o îngrijora foarte mult.

Absenţele lui erau din ce în ce mai frecvente, accesele de furie din ce în ce mai pronunţate. Nu a vrut nici măcar să meargă împreună cu ea pe plajă.

– Mergem la noapte, i-a spus indiferent.

Poate că nu-i plăcea soarele tropical. Sau poate că..

Brie alungă repede gîndul înspăimîntător care-i trecuse prin minte – acela că a făcut ceva şi era urmărit de cineva. Imposibil, hotărî ea. Cum putea un bărbat atît de perfect să facă ceva rău...?

– Oh, cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă recepţionera pe frumosul tînăr care apăruse în faţa ei. Dacă participa şi el la conferinţa medicilor, era un miracol că nu l-a observat pînă acum. Bărbaţi frumoşi ca acesta nu veneau în fiecare zi. Ameţită de zîmbetul cuceritor, femeia nu a auzit prima parte a întrebării şi, stînjenită, a trebuit să-l roage să o repete.

– Aş vrea să ştiu dacă un prieten de-al meu s-a cazat aici astăzi, repetă Jack. Trebuia să luăm legătura ieri, dar nu am reuşit.

– Staţi să verific. Cum se numeşte persoana?

Unghiile lungi şi sidefate se plimbară pe foaia de registru.

– Da, confirmă ea. Avem un doctor Daniel Hudson care s-a cazat ieri dimineaţă.

Zîmbetul lui Jack dispăru în momentul în care primi informaţia.

– Sînteţi sigură? Poate mai există un Hudson aici.

– Îmi pare rău, domnule, dar acesta este singurul Hudson pe care l-am primit pe terminal. Poate că prietenul dumneavoastră stă la un alt hotel.

– Nu, nu, el este. Colţurile gurii îi căzură într-o expresie de uimire, încît fata nu se putu abţine să nu-l întrebe ce s-a întîmplat. Secretara mea trebuia să ia legătura cu el aseară. De obicei este o fată descurcăreaţă.

– Aş putea să-l caut în cameră, dacă doriţi.

– De fapt, spuse Jack privindu-şi ceasul, ar fi trebuit să fiu la o întrunire de zece minute. Poate că aş... Nu, staţi puţin, poate că îmi puteţi spune altceva...

– Vă rog.

– Trebuie doar să aflu dacă a primit mesajul meu de aseară – să zicem după ora opt. Măcar, dacă a primit informaţia pe care o aştepta, pot pleca liniştit.

– Mă tem că noi trebuie să asigurăm secretele oaspeţilor noştri. Eu nu pot avea acces la mesaje, fără să...

– Dar este un mesaj de la mine, interveni Jack. Dacă vrei, pot să-ţi spun verbal ce conţine. Aşa voi putea afla? Nu trebuie decît să-mi spui dacă l-a primit, pentru a putea încheia afacerea astăzi după-amiază.

Fie că a fost influenţată de argumentul logic, fie că era fermecată de bărbatul care îi vorbea, recepţionera acceptă să coopereze.

– Cum suna mesajul? întrebă ea.

– Scooter vrea friptură, Snookums vrea tăiţei, recită Jack.

– Ce fel de mesaj este ăsta? chicoti fata.

– Este un cod pentru o afacere mare, spuse Jack cu o voce conspirativă. Nu pot spune mai mult. Ei, a ajuns?

Fata a format de două ori cheia de intrare în computer, a format-o şi a treia oară, dar nu a găsit ce căuta.

– Mă tem că nu este aici.

– Şi eu care aveam atîta încredere în el să-l găsească.

– Poate că l-a găsit. Aici avem doar intrările pe ter-

minal dacă centrala se defectează temporar.

– Nu înregistraţi şi apelurile făcute la camere?

– Îmi pare rău, numai cele care se fac cu exteriorul.

– Deci centralista nu are o situaţie a apelurilor?

– Nu putem şti decît dacă la apel s-a răspuns, dacă s-a sunat şi nu s-a primit răspuns, nu avem de unde şti.

– Cred că trebuie doar să sper că l-a primit, spuse Jack zîmbind.

În timp ce Jack îi întindea mîna în semn de mulţumire, o voce cunoscută se auzi din spatele lui.

– Măi să fie, locotenentul Brassfield. Ce mică e lumea...

46

– Şi în fiecare minut se micşorează, observă Jack amuzat.

– Cred că ai un motiv foarte bun să te afli aici, locotenente.

– Chiar dacă aş avea un motiv foarte rău, nu aş simţi nevoia să ţi-l împărtăşesc.

Daniel tresări la remarca neaşteptată.

– Mă referam la obiceiul prost de a apărea pe neaşteptate.

– Te deranjează, doctore?

– Ceea ce mă deranjează, răspunse Daniel trăgîndu-l pe Jack din raza auditivă a recepţionerei, este felul în care profiţi de cumnata mea. Nu-mi place. Şi nici tu nu-mi placi.

– Am observat deja. Dar nici tu nu ai fost chiar

Domnul Bunăvoinţă. Înainte ca Daniel să-i poată răspunde, Jack lansă o altă întrebare: Mă întreb de ce nu mă suporţi?

– Efectiv nu am timp să discut cu tine.

– Sînt multe motivele, hm?

Ochii albaştri ai lui Daniel se îngustară cu un dispreţ îngheţat.

– Nu, spuse într-un tîrziu, numai unul din punctul meu de vedere. Sentimentele lui Beth.

– Ce-i cu ele?

Atenţie. Daniel şi-a structurat întreaga viaţă pe criteriul necesităţii, practică evidentă acum.

– A trecut printr-un coşmar, văzîndu-l pe fratele meu murind. Au fost zile, săptămîni, cînd eu şi soţia mea am supravegheat-o să nu se sinucidă, atît era de deprimată, mai ales după ce a pierdut şi copilul. Chiar şi mai mult, atunci cînd a aflat că nu va mai... Daniel lăsă propoziţia neterminată, din pricina furiei. Nu ai idee cum a fost pentru ea.

– Asta s-a întîmplat acum doi ani. Timpul trece, nu stă pe loc.

– Timpul nu contează cînd pierzi un om pe care l-ai iubit aşa cum l-a iubit ea pe Edward.

– Pari foarte sigur de asta.

– Foarte sigur sînt, locotenente, că tu nu-i poţi da lui Beth viaţa pe care i-a oferit-o Edward.

– Din cîte ştiu, asta este problema mea.

– Tot sigur sînt, continuă Daniel cu un ton amar, că ea nu va simţi niciodată ceea ce a simţit pentru Edward. Şi încă mai simte. Nu-ţi va da inima ei.

Billy Akaka îl aştepta la birou. O asculta pe Kiana şi se punea la zi cu ultimele bîrfe.

– Presupun că ai veşti bune? speculă Jack, în timp ce Billy o părăsi pe Kiana şi îi ieşi în întîmpinare.

– Ce m-a trădat?

– Dacă feţişoara aia a ta ar fi galbenă, ai arăta ca un balon pe care scrie *„Îţi doresc o zi bună, omule".*

– Ai un minut liber?

– Sînt al tău.

În intimitatea biroului lui Jack, Billy nu pierdu vremea, intră direct în subiect.

– Orice putea să aibă menajera în sînge, numai insulină nu.

– Ce avea?

– Laboratorul de patologie lucrează. Dilley bănuieşte că este Pavulon.

– Doar bănuieşte? Dilley era mai bun.

– Materialul trebuie lucrat la iuţeală, Brassfield. Băieţii de la morgă i l-au adus prea tîrziu. Pentru tine este suficient să-ţi spun că era moartă înainte de a muri. Înţelegi?

– Cu cît timp înainte?

– O jumătate de oră, maximum o oră. Campbell îţi va trimite o copie a raportului. Sprîncenele lui Akaka se arcuiră încruntate. De data asta nu le va fi prea bine prietenilor tăi.

– Prietenă, singular, îl corectă Jack.

– Da, bine. Doar dacă se vor acoperi foarte bine şi vor demonstra unde au fost noaptea trecută.

– Nu uiţi ceva? îi aminti Jack.

– Ţine-ţi bine pantalonii, ajung şi acolo. Vrei să ştii cum a ajuns jos.

– Asta mi-am imaginat deja. Azi noapte. Cînd stăteam pe balcon cu tine.

– Deşteptule. Dacă nu te-aş cunoaşte bine, ai fi

primul pe lista mea de suspecţi.

– Pentru că am judecat logic?

– Nu, pentru că ai judecat logic înaintea mea. Mă faci să mă simt ca un mucos.

– Departe de mine asta. Am învăţat tot ce ştiu în Brooklyn.

– Hmm?

– Geometrie, Billy. Unghiuri. Vrei să arunci o minge din partea stîngă în buzunarul drept, trebuie să ştii cum o arunci.

– Şi dacă vrei să prăbuşeşti candelabrul peste menajeră...?

– O arunci pe ea de la etajul doi, iar greutatea ei îi slăbeşte suportul de susţinere, candelabrul şi femeia aterizează pe podea – dar candelabrul ajunge deasupra ei, pentru că ea este mai grea şi ajunge prima.

– Eşti sigur că ai un alibi pentru noaptea trecută?

– Cel mai bun. Martin îţi transmite salutări.

– Tu ce zici? Poate că au luat-o amîndouă şi au aruncat-o peste balcon.

– Fii serios!

– Ce ai aflat despre doctorul Face-Bine?

– Că are destui tipi din convenţie care ar putea jura că l-au văzut ieri noapte. Nimeni precis, pentru că el s-a retras în camera lui să termine discursul.

– Bine intenţionaţi?

– Mai bine zis intoxicaţi. Cîtorva dintre ei nu ai îndrăzni să le aprinzi un chibrit la gură.

– Dar despre telefonul primit de la nevastă-sa? Ai verificat?

– Nu aşa cum am vrut eu. Îl putea suna undeva aproape de hotel. Ori putea suna la *Hilton* şi închide

înainte de a fi contactată de centralistă.

– Cred că a doua variantă este mai plauzibilă. Blonda ta spune că era în cameră cînd s-a dat telefonul.

– Ştiu, spuse Jack grav. De fapt asta mă deranjează cel mai mult.

47

Beth a încercat să se odihnească după confruntarea cu Marissa, dar era torturată de gînduri. Intervenţiile lui Daniel nu au îmbunătăţit deloc situaţia.

– De ce se mai ceartă fetele mele acum? le-a întrebat, încercînd să destindă puţin atmosfera. Marissa a spus ceva nepotrivit?

Beth a dat din mînă, sfîşiată între dorinţa de a spune adevărul şi respectul pentru sentimentele lui Daniel. Parcă citindu-i gîndurile, Daniel a răspuns în locul ei.

– Cred că povestea aceasta cu Lehua a avut acelaşi efect asupra noastră, a tuturor. Dumnezeule, ce încurcătură!

Beth simţea căldura lui tandră, simţea mîna care-i mîngîia mîna.

– Voi încerca să-i ţin cît mai departe de voi, promise Daniel.

– Pe cine?

– Pe poliţişti, răspunse el surprins. Deşi, faptul că tu te întîlneşti cu unul din ei...

Beth îşi retrase mîna, cu o fulgerare spontană de nelinişte în ochi, tăind brusc orice încercare de a discuta viaţa ei intimă.

– Ştiţi, eu trebuie să mă întorc la conferinţă. De fapt,

am venit să vă întreb dacă nu vreţi să veniţi cîteva zile la *Hilton*. Amîndouă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Vrei?

– Nu cred, spuse Beth, tulburată de propriile ei reacţii.

În afară de cele cîteva aluzii, făcute cu cîteva zile în urmă, Daniel a fost întotdeauna foarte drăguţ. Nu avea rost să-i răstălmăcească cuvintele. Şi totuşi...

– Eşti sigură, Beth? Eu m-am gîndit că te-ai putea relaxa puţin, departe de circul acesta cu poliţia.

– Mulţumesc. Beth îi evită intenţionat privirea.

– Ei bine, cred că există şi un lucru bun în tot ce s-a întîmplat.

– Şi anume?

– Vei sta cu noi puţin mai mult. Marissa o să fie într-adevăr fericită.

Urmărindu-l cu privirea, Beth nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva şi Daniel era fericit că ea trebuia să mai rămînă pe insulă...

Phil Dilley mima zelos concertul pe care-l văzuse cu o seară în urmă, folosind drept baghetă o jumătate de morcov. Parcă este John Williams dirijînd orchestra simfonică din Boston, se gîndi Jack amuzat.

De fapt comparaţia cu un clasic nu era chiar deplasată. Dincolo de ramele groase ale ochelarilor şi buclele negre cu reflexe metalice, se ascundea inteligenţa unui om care îi cunoştea bine pe toţi compozitorii, ştia pe de rost operele lui Stephen Sondheim şi categoric putea deosebi un Cézanne de un Monet. Totuşi nu despre artă venise să vorbească Jack.

– Pavulon, spuse Dilley, intuind că vizita lui Jack nu era una de curtoazie. A fost greu să-l descopăr, este cu

acţiune rapidă şi parşiv.

– Deci eşti sigur?

– Şase din zece. După cum i-am spus şi prietenului nostru comun, este greu să fii categoric, mai ales dacă nu te încrezi în timp. Dar tot te mai pot ajuta cu ceva.

– Ascult.

– Este injectabil. Asta se potriveşte cu teoria ta că femeia era convinsă că-şi injectează insulină.

– Deci şi-a făcut singură injecţia?

– După cum arată şi judecînd după faptul că era stîngace, aş spune că da. Punct pentru criminal – a pus victima să-şi ia singură viaţa.

– Ca să nu mai spunem de amprente!

– Sînt ale ei?

Jack clătină din cap. Nici camera victimei, nici dulăpiorul de medicamente nu au scos la iveală nimic spectaculos. Nu că s-ar fi aşteptat la asta; minuni din astea se petreceau numai în filme.

– Ai de-a face cu un expert în substanţe toxice, continuă Dilley. Chiar mai viclean încă, dacă ştia că victima are şi probleme cu rinichii.

– Şi bineînţeles că avea.

– Da. Oricum, substanţa duce la paralizie rapidă şi insuficienţă respiratorie. Bang-buf, tot sistemul organic se prăbuşeşte.

– Există antidot?

– Sigur. Neostigmine şi Edrophonium... Dilley recita numele de parcă erau o listă de legume. Mai vrei să ştii ceva? Eu şi Campbell probabil că nu mai apărem pînă diseară.

– Despre Pavulon.

– Dă-i drumu'!

– Este accesibil?

– Cea mai uşoară întrebare pe ziua de azi. În spitale. Este folosit pentru relaxarea muşchilor în timpul anesteziei.

48

A plecat din nou. Brie ştia înainte de a lăsa din mînă poşeta şi înainte de a-l striga. I s-a aprins un beculeţ chiar atunci cînd el a rugat-o să se îmbrace şi să meargă să-i cumpere nişte ţigări. Deci dorea să scape de ea. S-a învăţat minte şi nu l-a mai contrazis, mai ales după cearta aceea îngrozitoare. Probabil că mama i-ar spune că bărbaţii au nevoie de libertate de mişcare.

Mulţi bărbaţi pe care îi cunoscuse ea i-au spus acest lucru. Libertate. Destulă libertate, folosită de obicei pentru a alerga după o altă femeie.

Numai gîndul că el o înşeală, o făcu să-i tresară stomacul. Nu, el nu ar face aşa ceva. El era altfel decît ceilalţi. Altfel pentru că ea ştia că el o iubeşte. Şi ce dacă trecea prin momente de nebunie? Nu trecem toţi prin asta? Pînă la urmă totul se sfîrşeşte cu bine.

Brie privi spre telefonul din hol, atît de prinsă în gîndurile ei optimiste, încît aproape că nu văzu colţul de ziar pe care era mîzgălit un număr de telefon din şapte cifre.

Un număr de telefon? Îl privi mai bine. Prefixul insulei, restul îi era necunoscut.

O trecu un fior de paranoia. Poate că era numărul de telefon al unei femei. L-a lăsat la vedere din greşeală sau anume? Poate că nu era nimic, îşi spuse imediat. Poate că el dorea ca ea să îl sune acolo, cînd se

întoarce de la cumpărături.

Nu exista decît un mod de a descoperi. Va suna la acest număr şi va vedea cine răspunde.

Şocul morţii lui Lehua, îl adusese pe bietul Hapu într-o stare de blocaj total. La insistenţele lui Daniel, Marissa i-a dat lui Hapu două zile libere.

– Bine, deşi, Dumnezeu ştie cine ne mai răspunde la telefon şi la uşă, spuse Marissa iritată.

Beth îşi muşcă limba să nu mai spună ceva critic la adresa Marissei.

De la bun început, bogăţia şi prestigiul familiei i s-au potrivit Marissei ca o mănuşă, a intrat în noul stil de viaţă de parcă era o prinţesă europeană. Servitorii i s-au supus, la fel cum a făcut-o şi Daniel, lăsîndu-i ultimul cuvînt. În cei doi ani care trecuseră, Marissa şi-a concentrat toate energiile pentru a juca rolul de amfitrioană perfectă. Acum, aceasta era viaţa ei.

Deşi Beth nu mai avea prea multă răbdare cu cumnata ei, pentru că era din cale-afară de curioasă, îi admira totuşi ambiţia, pentru că Marissa reuşea să facă foarte bine tot ce-şi punea în cap. Las-o să se simtă bine, se gîndi Beth. A muncit destul şi merită.

– Răspunzi tu la telefon? strigă Marissa de pe scări.

– Am sunat să văd cum te simţi, spuse Jack cînd o auzi pe Beth.

– Încerc să rezist. Tu?

– Fug ca un ogar de curse. Am sperat să-mi fac timp să te văd, dar...

Oare va auzi puţină dezamăgire în glasul lui?

– Nu-i nimic. Şi aici totul este într-o nebunie.

– Oh?

– Marissa a încercat să mă pună la treabă în ultimele ore.

– Ce să faci?

– Am răsturnat casa cu susu-n jos să căutăm nişte scrisori de recomandare. Lehua le avea cînd a fost angajată aici.

– Nu înţeleg. De ce vrea scrisorile?

– Cred că vrea un punct de unde să înceapă. Încearcă să afle pe cine să invite la funerarii. În cele din urmă a renunţat şi a hotărît să intre în camera lui Lehua. Ofiţerul de serviciu ne-a dat voie. Beth ezită. Aţi descoperit ceva? îndrăzni ea.

Era rîndul lui Jack să fie reţinut, conştient fiind de efectele posibile asupra nervilor ei.

– Beth, mă tem că nu a fost un accident.

Beth strînse cu putere receptorul.

– Vrei să spui că trebuia să cadă peste unul din noi?

– Vreau să spun... Jack se opri, dorind de fapt să nu-i spună adevărul.

– Jack, ce s-a întîmplat?

– A fost ucisă, scumpo, spuse el într-un tîrziu, foarte încet.

Ceea ce nu i-a spus însă era faptul că reuşea să facă legăturile şi să descopere de ce. Şi Beth era chiar în centrul acestor conexiuni.

49

Beth asculta cu un vag sentiment al irealităţii, împietrită de cuvintele lui.

– Otrăvită şi apoi aruncată? repetă ea. Închise ochii. Îi era rău. Nu are nici un sens...

– Crimele nu au sens, pînă nu descoperi motivele

din spatele lor.

– Dar pentru aceasta nu exista nici un motiv! protestă Beth. Ea nu a făcut niciodată, nimic, Jack! Categoric nu a făcut nimic care să facă pe cineva să dorească să o omoare, mai ales aşa cum descrii tu lucrurile.

– Mai spune-mi o dată despre insulină, scumpo, spuse Jack blînd. Mi-ai spus că îşi administra în fiecare seară, înainte de a se culca.

– Da.

– Cîţi oameni ştiau acest lucru?

– Că lua insulină?

– Nu, se explică Jack. *Cînd* îşi făcea injecţia. Asta vreau să ştiu.

– De fapt, toţi ştiam. Lehua era un om dependent de tabieturi – adică făcea lucrurile într-o anumită ordine. Puteai chiar să-i cronometrezi acţiunile.

– Impulsivă?

– La greşeli. Era o menajeră bună. Ne-am obişnuit cu ea.

– Întotdeauna a fost diabetică?

– Din copilărie. Am discutat despre asta într-o dimineaţă destul de mult.

– Avea probleme cînd îşi făcea injecţiile?

– Numai cînd era foarte obosită. Atunci îl ruga pe Daniel sau... pe mine.

Spre surprinderea ei, Jack nu i-a luat în seamă ezitarea.

– Dar Marissa?

– Nu are răbdare. Beth spuse, înainte ca Jack să se gîndească la următoarea lui întrebare: Dacă murise deja după injecţie, de ce a trebuit criminalul să facă mai mult? Să pară ceea ce nu este?

– Pentru a ascunde ceva, murmură Jack. Nu prea sînt sigur ce.

El şi Dilley au întors întrebarea pe toate feţele, dar tot nu au găsit răspunsul. Numai injecţia l-ar fi scutit de alte scenarii. Excluzînd sinuciderea, mai rămîneau două fire care duceau la crimă premeditată; şi amîndouă o implicau pe Beth. Cineva dorea ca Beth să fie suspectată şi totuşi să nu fie acuzată legal.

Îi simţea frica.

– Totul pare un coşmar. Ceva de care nu poţi scăpa.

– Poate că poţi totuşi scăpa. Măcar pentru un timp.

– Ce vrei să spui?

– Nu ai un alt loc unde să pleci? Un loc sigur?

Lîngă mine, ar fi vrut să adauge.

– Dar sînt acasă la mine! exclamă Beth uimită. Vrei să spui că nu sînt în siguranţă dacă stau aici? Chiar în momentul în care spunea cuvintele, Beth realiza că Banyan Ridge a fost legat de toate lucrurile ciudate care i se întîmplaseră.

– Vreau doar să fii atentă, Beth, o avertiză el. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă şi sînt lîngă tine – ai să ţii minte asta?

Un zîmbet îi luminã faţa lui Beth – o încălzea grija lui.

– O să fiu foarte bine. Eu şi Marissa vom lua cina în seara asta şi ne vom întoarce devreme acasă. Ţi-am spus că Daniel s-a întors la conferinţă?

– Nu era nevoie. Deja m-am lovit de el acolo.

– La Turtle Bay? Ce făceai acolo?

– Urmam un fir. Apropo, te superi dacă te rog ceva?

– Ce?

– Spune-mi, a mai existat cineva în viaţa cumnatului tău – vreo poveste romantică – înainte de a se căsători

cu Marissa?

– După cum era de însurat cu medicina, noi ne-am mirat că a avut timp să se întîlnească cu Marissa. O poveste romantică? repetă Beth. Cred că a fost cineva. Dar a fost cu mult timp în urmă. Trebuie să mă uit să văd.

– Să te uiţi?

– Dacă este important, probabil că am notat în jurnalul meu. Flatată de curiozitatea lui, Beth îi mărturisi că şi-a notat în jurnal cele mai importante momente din viaţa ei.

– Şi, am ajuns şi eu acolo? o necăji Jack.

– Asta numai eu ştiu.

– Iar eu oricum voi afla.

– Numai dacă ai să ştii unde să cauţi.

– Pare o provocare. Atunci lui Jack îi trecu prin minte un gînd tulburător. Edward ştia că tu ai un jurnal?

– Bineînţeles. Obişnuia chiar să mă bată la cap să scriu anumite lucruri acolo.

– Cum ar fi?

– În cea mai mare parte, despre el. Cîţi oameni au fost în sală, cîte scrisori a primit de la fani...

– Şi ai scris?

– Uneori. Întotdeauna am avut impresia că citeşte pe furiş.

– Au fost şi momente pe care nu le-ai scris, sau nu ai putut să le scrii, sau le-ai amînat o vreme?

Beth simţea unde dorea el să ajungă.

– Te referi la accidentul de acum doi ani? Cînd a murit Edward, nu?

– Mă gîndeam că ţi-a fost greu să-l treci pe hîrtie.

– De fapt a fost un fel de catharsis. Am revărsat pe hîrtie ceea ce nu am putut spune cu voce tare în prezenţa lui Daniel şi a Marissei. Probabil că nu voi mai recunoaşte ce am scris.

– Poate că vei recunoaşte.

– Hmm?

– A fost doar un gînd, spuse Jack absent. La ce oră crezi că vei fi acasă diseară?

– În jur de opt. Poate nouă.

– Aş vrea să mă suni, da? Dacă voi face o pauză... Jack se răzgîndi. Bineînţeles că va face o pauză. Nici un „dacă". Auzi în fundal o voce de femeie care o striga pe Beth. Probabil Marissa.

– Se pare că este nevoie de mine sus, explică Beth, uimită de expresia neliniştită de pe chipul cumnatei sale.

– Mă suni?

– Te sun, promise ea. O, am uitat să-ţi spun. În sfîrşit am reuşit să scot de la Daniel un nume, în legătură cu maşina mea.

Jack notă imediat numele mecanicului şi adresa. Pentru un doctor care avea bani de aruncat, alegerea atelierului de reparaţii lăsa de dorit.

– Îi place să sprijine întreprinzătorii insulari, îi explică Beth cînd Jack se arătă nedumerit. Ştie cum este pentru ei în situaţia concurenţei de pe insulă...

Sînt convins că ştie, se gîndi Jack după ce închise, mai mult ca niciodată conştient de faptul că nici măcar moartea nu-l putea salva pe doctorul Daniel Hudson de umbrele omnipotente ale trecutului, aruncate asupra lui de fratele său mai tînăr.

50

– Cine ar fi crezut că şi-a atîrnat tablouri? o întrebă Marissa cînd Beth o urmă în dormitorul menajerei. Poate că nu ştia că nu are voie.

Deşi generoşi la prima vedere, Hudsonii erau spartani din fire. Camerele erau lejere, spaţioase, nu aveau căldură şi personalitate.

Uşa care ducea la baie fusese lăsată deschisă, probabil de către ofiţerul care a verificat dulapul cu medicamente. Numai un scaun, o masă de scris şi un cufăr oriental constituiau tot mobilierul din cameră. În faţa cufărului se agita acum Marissa.

– Nu am ştiut ce să cred cînd le-am găsit. La început am crezut că i-le-ai dat tu – ştiu şi eu, un cadou poate. Dar, cu cît mă gîndeam mai mult la asta... adică... la asta şi la alte lucruri pe care le-am găsit aici, înţelegeam că tu nu aveai de ce face acest lucru.

– Ce să fac?

Marissa ezită, apoi scoase o mapă dintr-un sertar al cufărului.

– Era ascunsă sub nişte reviste vechi şi o carte pe care uitasem că i-am dat-o să o citească. Dacă nu aş fi cunoscut-o, aş fi spus că a ascuns-o. Poate că tu vei înţelege ceva.

Beth deschise mapa; conţinutul i se revărsă pe pat. I se tăie respiraţia. O fotografie de-a lui Edward, datată cu şase luni înainte de moartea lui, „Pentru Lehua, cu dragoste"

– Nici mie nu mi-a venit să cred, continuă Marissa să vorbească, în timp ce Beth scotea celelalte fotografii. Are tăieturi din reviste, pagini de programe, are chiar şi o fotografie color pe care am făcut-o noi pentru Cancun. Dumnezeu ştie de unde o are... Beth? Nu te simţi bine?

– Se pare că are o colecţie completă, spuse Beth încordată. Printre colaje, mai erau şi tăieturi din articolele de ziar despre moartea lui Edward şi o poză a lui

Beth, pe care cineva o tăiase cu un x în cerneală.

Marissa clătină din cap dezgustată.

– Cînd te gîndeşti... crezi că-i cunoşti pe oameni şi...

– De cît timp îl cunoştea pe Edward? o întrerupse Beth. Ştia...

– Că voi doi eraţi căsătoriţi? Mulţi oameni ştiau asta. Nu am ţinut secret...

– Vreau să ştiu, îl cunoştea din timpul vieţii lui? Din cîte văd aici, pare să fi avut o obsesie de lungă durată.

– Ca şi alte milioane de femei ca ea. Doar ştii cum era Edward, iubito. Avea acest efect asupra oamenilor. Îl adorau.

– Dar tu cum explici asta? spuse privind tulburată la imaginile din faţa ei, care veneau în totală contradicţie cu relaţiile plăcute pe care le avusese întotdeauna cu servitorii:

În cameră se lăsă o linişte plină de semnificaţie.

– Nu ştiu, spuse Marissa. Nu ştiu ce să mai cred...

Vizitatoarea lui Jack era o prezenţă de noapte binevenită, după agitaţia din timpul zilei.

– Primiţi un curier?

– Sînt impresionat.

– Scopul nostru este să vă impresionăm, glumi Thomas, înmînîndu-i cu generozitate caseta video.

– Punct pentru reţeaua de televiziune. Nu credeam că vor reacţiona atît de repede. Cred că ştiu ce voi face noaptea asta.

– În loc să te întîlneşti cu doamna? Munceşti prea mult, Brassfield.

– De unde ştii?

– Mi-ai prezentat-o, mai ţii minte? Dacă ai de gînd să stai în casă şi să-mi spui că preferi să vezi o casetă

video, în loc să-ţi petreci seara cu ea...

Rîsul bărbatului se dizolvă cînd ochii i se opriră pe pagina de ziar pe care Jack o lăsase deschisă la articolul despre moartea lui Lehua. Fără un cuvînt, omul citi articolul.

– Cred că mi-am primit răspunsul.

– Adică?

– Am mai citit despre asta şi în ziarul de dimineaţă. Este aceeaşi Beth Hudson, nu?

– Aceeaşi.

– Cum rezistă doamna ta?

– Este împietrită. Să ştii că acolo este o adevărată conservă cu viermi.

– Mulţumesc pentru votul de încredere. Dacă cineva aici deţine recordul la sfărîmat viermi, tu eşti acela şi-l vei rezolva pînă la sfîrşitul săptămînii.

– Nici nu ar trebui să mă ocup de caz.

– Conflict de interese?

– Conflict de personalităţi. Îl ţii minte pe Curry?

Actorul privi în tavan exasperat.

– Mă străduiesc să-l uit. Ce-a mai făcut bondarul de data asta?

Thomas ascultă atent; Jack îi povesti doar ceea ce putea.

– Şi cînd te gîndeşti că ar putea fi chiar fericit că are pe cineva care poate verifica lucrurile din interior.

– Akaka este un poliţist foarte bun.

– Ştii ce vreau să spun.

– Cum rămîne cu obiectivitatea? Dacă şeful Curry află, iar eu sînt convins că doctorul Măgăreaţă are grijă să afle – că eu am un interes personal, va respinge din start orice argument i-aş aduce.

– Nu. Nu cred.

– De ce nu?

– Pentru că eu te cunosc, Jack. Şi Martin te cunoaşte. Şi te cunosc toţi poliţiştii care au lucrat cu tine. Ai încredere în mine. Este stînjenitor să recunosc, dar tu nu ai greşit niciodată. Probabil că asta îl roade pe Curry. Asta şi o mie de alte motive, pe care sînt sigur că le cunoşti. Eşti în fruntea topului.

– Nu ai uitat ceva?

– Ce?

– Nu mă ştii să fi fost îndrăgostit.

– Mda, recunoscu Thomas amuzat. Dar mai e ceva.

– Hmmm?

– Ai depăşit demult vîrsta. Urmează-mi sfatul şi nu o lăsa să-ţi scape de data asta.

51

– Bineînţeles că poţi lua maşina mea, spuse Marissa. Vrei să merg şi eu cu tine?

Beth îşi trăgea pe cap un pulover.

– Ies puţin la aer, Marissa. Nu lipsesc mult.

– Eşti sigură că nu vrei să te însoţesc? Din momentul în care au găsit mapa în camera menajerei, Marissa a urmat-o pas cu pas în toată casa, întrebînd-o mereu cum se simte şi ce crede despre ce au descoperit. Hotărîrea lui Beth de a rămîne singură, nu a făcut decît să întărească hotărîrea Marissei de a se ţine scai de ea. Beth, mă îmbrac într-o secundă.

– Nu, te rog, vreau să fiu singură, insistă Beth.

– Nu poţi să-mi spui măcar unde mergi?

– Nu ştiu. La aer.

Marissa aruncă o privire neliniştită spre mapa de pe patul lui Beth.

– Ce faci cu astea?

– Probabil că le voi da poliţiei.

– Da?

– Tu ai face altfel?

– Nu înţeleg la ce i-ar folosi poliţiei. Ar putea chiar crede că... oh, nu are nici o importanţă.

– Crede ce?

– Păi, mă gîndeam cît de ciudat a fost – pervers chiar – ca ea să ţină toate aceste lucruri despre Edward şi noi nici măcar nu am bănuit. Nu-ţi imaginai că o persoană ca Lehua poate fi un fan, nu? Nu părea genul. Cel puţin mie nu mi se părea. Tu ce zici?

– Tu spuneai că era adorat.

– Da, dar această coincidenţă pare ciudată. Să afli că menajera ta este în secret îndrăgostită de...

Beth începu să rîdă.

– Doamne, Marissa, era destul de bătrînă să-i fie mamă.

– Nu era chiar atît de bătrînă. Nu s-a ocupat de persoana ei. Unii oameni nu ştiu ce să facă.

– Te las să meditezi asupra subiectului. Eu plec.

– Ştii, în privinţa mapei...

– Ce-i cu ea?

– Dacă mă întrebi, află că eu nu cred să fie o idee bună să o dai poliţiei.

– Tot nu mi-ai spus de ce?

Marissa inspiră adînc.

– Doar ştii cum se poartă poliţia în astfel de probleme. Nu aş vrea să facă vreo legătură între tine şi crima aceasta îngrozitoare.

Văzînd că Beth se pregăteşte să argumenteze,

Marissa continuă naiv:

– Bine, dă-mă în judecată pentru insinuare. Cine să mai înţeleagă ce se petrece aici. Am auzit că spuneai la telefon ceva despre otrăvire...

– Sînt sigură că noi am fi primii care am şti.

Oftînd melodramatic, Marissa schimbă subiectul.

– Daniel ne-a invitat la hotel. Crezi că am putea merge?

– Mergi dacă vrei. Eu rămîn aici.

– Cum, şi să te las aici singură? Rămîn şi eu. Ochii Marissei se opriră pe noptieră. Cînd ai luat de acolo fotografia de nuntă?

– De mai mult timp, minţi Beth. E prima dată cînd vezi că nu mai este?

– Cred că în ultima vreme am cam fost în ceaţă. Oricum este un prim pas bun, mai ales că la orizont a apărut un bărbat. Poate că urmează şi un inel.

Beth o sărută la repezeală pe obraz şi o lăsă să speculeze singură.

Era un miracol că nu s-au întîlnit pînă acum, se gîndi bărbatul. Oahu era o insuliţă. Îşi şi imagina expresia de pe faţa ei, dacă l-ar fi recunoscut. Bineînţeles că asta ar fi pus regeşte capac la toate. Nu, a ajuns prea departe şi a aşteptat prea mult pentru a-şi asuma un astfel de risc. Mai bine să rămînă în umbra în care l-au aruncat soarta şi marile puteri. Să se ţină de plan.

Trase leneş din ţigară şi se pierdu printre copaci, obsedat de un gînd – poliţistul era problema.

Ascunşi de lentila opacă a ochelarilor, ochii bărbatului căpătară reflexe dure. Nu era bine că se afla un poliţist în preajmă. Complica lucrurile, iar lui nu-i plăcea deloc. Un copoi bun aducea necazuri – dar ăsta era

prea bun, pentru a mai trăi în siguranţă.

Tot poliţistul ăsta se pare că nu se putea ţine departe de ea. Nu că ea l-ar fi alungat; şi ei îi plăcea. Noaptea aceea petrecută în apartamentul lui i-a confirmat supoziţia că femeia obosise să mai fie văduvă şi toţi să o compătimească. Ei, nu chiar *toţi.*

Într-un fel acum îşi dorea să fi făcut mai mult decît să o sperie. Să-i taie gîtul? Dulce răzbunare pentru cum l-a tratat ea întotdeauna. Dar asta ar fi distrus tot planul.

Chestia cu menajera a fost bineînţeles o prostie, chiar dacă se puteau dispensa de ea. Dacă vedea cineva? Nu că ar fi fost problema lui. Copoii erau acum prea ocupaţi pentru a înţelege ceva. Mda, poate că nu toţi copoii. Isteţul şi-a băgat nasul şi s-a purtat de parcă ar înţelege ceva. Dar cum să poată el înţelege? Nu, planul era grandios.

Doi ani. Încă mai zîmbea cînd îşi amintea. Crima perfectă. Păcat că nu va şti nimeni niciodată.

Doar o găurice în noaptea aceea, pe care nu a luat-o nimeni în seamă.

Şi de ce, după doi ani, încă îl mai sîcîia? Pentru că *ea* a observat-o. A observat-o dar nu a scos un cuvînt. Sau a spus? Dacă a scris în caietul acela în care avea obiceiul să scrie?

Ar fi simplu de aflat. Ar fi şi o problemă de bun simţ dacă l-ar distruge. Dar l-ar face pe amicul copoi să adune doi cu doi.

Poate că şi ea presupune ceva. Întotdeauna a avut impresia că este mai isteaţă decît alte femei. Şi dacă începe să vorbească? Şi dacă o ascultă cineva?

Nu, se hotărî, strivind ţigara şi scoţînd alta din pachet. Pînă să ajungă să vorbească – dacă trăia pînă atunci – nu va mai fi *nimeni* să o asculte.

52

– Îmi pare rău, tocmai a plecat, o informă sergentul de la uşă. Aruncînd o privire spre plicul pe care Beth îl ţinea în mînă, o întrebă dacă doreşte să lase ceva.

– Nu, o să-l ajung din urmă pe locotenentul Brassfield.

Şi ce-o să-i spui? se întrebă ea. Că au mai apărut nişte încurcături sordide în tot misterul? Că Lehua şi Edward au fost amanţi? Că după toate aparenţele, ea, Beth, ar fi prima suspectă?

Categoric, stau de prea mult timp pe lîngă Marissa.

Dar şi cu Edward a trăit destul pentru a înţelege puterea pe care o exercita asupra femeilor de toate vîrstele. Totuşi, nu ştia nimeni acest lucru mai bine decît Edward Hudson însuşi.

În primele zile de glorie, Edward îşi petrecea mult timp semnînd autografe.

– Ei mă vor face cel de mîine, îi plăcea lui să spună, ştiind cît de mult îl puteau sprijini fanii pentru a se lansa.

La fel de tulburat ca şi Beth, pentru faptul că Edward ardea lumînarea la ambele capete, era Daniel, care îi spunea mereu că se bagă singur în mormînt.

– Asta îi place, sublinia Daniel. Nu i-o poţi scoate din sînge.

Aşa cum nu-i puteau scoate din cap ideea că trebuia să demonstreze cine este, pentru el şi pentru tatăl lui. În fiecare seară, văzînd cum se pregăteşte de spectacol, Beth se întreba dacă îşi lăsa vreodată ura la

o parte, dacă făcea vreodată pace cu sufletul lui.

– Invită-l la un spectacol, îi spunea Beth.

– Cine naiba are grija asta? Cine are nevoie de bătrîn, cînd eu am toată lumea la picioarele mele? Ei mă iubesc. Lor le pasă de mine.

Şi touşi, pe măsură ce treceau anii, pe măsură ce creştea popularitatea lui Edward, aceeaşi mulţime începuse să pătrundă în intimitatea lui.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, trecerea la snobism ar fi fost amendată de oameni şi ei şi-ar fi găsit un alt idol. La Edward, însă, încercarea de a se izola de public nu făcea decît să îl atragă pe acesta şi mai mult.

– Nimeni nu vede un centimetru din mine, se lăuda el arogant faţă de tehnicieni, decît dacă plăteşte biletul şi dacă *eu* vreau să mă vadă.

De aceea, pentru Beth a fost o surpriză, într-o seară, după spectacolul de la Siracuza, să audă că Edward are un vizitator. Din cîte ştia ea, nimeni nu fusese programat.

– Eu nu aş da buzna acolo, dacă aş fi în locul tău, auzi Beth în spatele ei, pe cînd se apropia de cabină.

– Poftim?

Din prima zi cînd a venit la echipa tehnică, Horace Domani i-a inspirat un sentiment de teamă. Privirea lui era îngheţată şi insolentă. Pielea galbenă se întindea peste fălcile colţuroase, amintindu-i lui Beth de marionetele cioplite în lemn. Părul blond ţepos, alb deja, deşi nu avea decît treizeci de ani, era pieptănat peste cap ca o creastă de vultur şi se termina într-o codiţă la spate. Bănuind că braţele îi erau tatuate, Beth se gîndea că nu puteau fi decît scene obscene.

Numai Edward spunea că Domani era perfect în munca pe care o făcea – lucru recunoscut chiar şi de domnul McCambridge.

– Nu-i poţi găsi greşeli, spunea bătrînul. Face exact ceea ce trebuie.

– Dacă nu-ţi place, îi spunea Edward, nu vorbi cu el.

Dar astfel de momente, cum era acesta de acum, o făceau să vrea cu încăpăţînare ca omul să fie dat afară.

– Am spus că eu nu aş intra, repetă Domani. Omul tău este ocupat cu recrutările.

– Sînt convinsă că nu ştiu despre ce vorbeşti, făcu Beth un efort de conversaţie.

– Eu ştiu de ce, spuse Domani cu ochii strălucind. Nu-ţi trebuie prea multă minte...

– Nu ai nimic de făcut, domnule Domani?

Privirea lui obraznică trecu încet peste trupul ei.

– Nimic care mi-ar face plăcere. Prefăcîndu-se că-şi aranjează cureaua, Domani îşi trecu sugestiv mîna printre picioare. Am auzit că bătrînul ţi-a pus sămînţă pînă la urmă.

Beth înlemni. De ce a trebuit Edward să le spună oamenilor?

– Se întîmplă ceva aici? îi întrerupse o voce. Daniel o privi pe Beth.

– Tocmai o felicitam pe doamna pentru copilaş, minţi Domani, zîmbind cinic.

– Parcă şi despre Edward ai spus ceva, îi aminti Beth. Sînt convinsă că l-ar interesa şi pe Daniel. Cum exact aţi spus, domnule Domani? Repetaţi.

– Nici o scofală. Domnul Hudson are un vizitator, spuse el ridicînd din umeri. Nu am auzit nume.

– Bărbat sau femeie?

Limba lui Domani era numai sarcasm.

– Semăn eu cu o codoaşă? Nu am observat.

– Atunci poate că ai observat că mai ai de fixat două şuruburi şi de înlocuit o placă pînă mîine.

Ridicîndu-şi batjocoritor degetul la tîmplă, Domani

se întoarse şi plecă.

– Vrei să intru eu la Edward? se oferi Daniel.

– Nu-i nevoie. Intru eu, spuse Beth hotărîtă.

Totuşi, după ce intră, îl simţi pe Daniel un pas în urma ei.

– Am uitat să-l întreb ceva, îi explică Daniel.

– Este deschis, interveni Edward.

Bineînţeles că a respins imediat ideea absurdă că Edward ar avea ceva de ascuns. De ce aş fi binevenită, dacă el ar fi făcut ceea ce implica vulgarul de Domani.

Numai după o secundă, încrederea ei dispăru.

– Bună, salută o femeie care stătea pe genunchii lui Edward şi a cărei rochie dezvelea mai mult decît era cuviincios.

O femeie, care lui Beth i se părea extraordinar de cunoscută.

53

– Ce mică este lumea. Edward îi întîmpină cu un zîmbet stingher. Ţi-o aminteşti pe Karen Kessel, nu-i aşa, iubito?

– Acum mi se spune KK, adăugă femeia, întinzînd o mînă plină de bijuterii. KK Blaine.

Într-o epocă deschisă tuturor posibilităţilor sexuale, cu o mare densitate de filme de acest fel, era imposibil să nu fi auzit de ea. Apariţia meteorică a lui KK Blaine, ca regină a filmului pornografic, era încă subiect al curiozităţii publice. Şi totuşi, nu notorietatea ei ca star al pornografiei o făcuse pe Beth să vibreze; ci faptul că se afla în braţele lui Edward, cu picioarele încrucişate pentru a dezvălui destul de multe promisiuni.

– Sînt sigur că Danny îşi aminteşte de ea, spuse Edward pentru a acoperi tăcerea îngheţată a lui Beth. Nu-i aşa, Danny?

O fracţiune de secundă, Beth surprinse expresia de pe chipul lui Daniel, în oglinda din cabină. Trăsăturile lui se înăspriseră şi clocotea de furie.

– Vin mai tîrziu, spuse el încordat, cînd nu vei mai fi ocupat.

– Ce îl roade? întrebă KK rîzînd, după ce Daniel a ieşit trîntind uşa cabinei.

– Nu cineva atît de bun ca tine, rîse şi Edward. Se amuzau amîndoi de glumă, excluzînd-o total pe Beth. Am rugat-o pe KK să ia cina cu noi, spuse Edward cînd văzu că Beth se întoarse să plece. Cred că nu te deranjează, iubito.

– Poate altă dată, răspunse Beth cu un sentiment de greaţă. Cred că voi lua un taxi pînă la hotel.

O îngrijorare bruscă pentru soţia lui alungă imediat orice urmă de zîmbet de pe faţa lui Edward.

– S-a întîmplat ceva, Beth? o întrebă, împingînd-o uşor pe KK din braţe.

– Sînt puţin obosită. Mergi tu dacă vrei.

– Bine, dacă spui tu. Dar nu lua taxiul scumpo. Roagă-l pe Danny să te conducă, da? Probabil că vom lua cina la *Sarducci,* dacă te răzgîndeşti. Îţi place mîncarea italiană KK?

– Mai ales dacă este scund, brunet şi sexy, spuse KK, imitînd-o pe Marilyn Monroe.

– Ca în vremurile bune, rîse Edward, lovind-o pe coapsă.

Mîncare italiană. Vremurile bune. Mintea lui Beth se întoarse cu zece ani în urmă; o masă aglomerată la *Tarantella,* după spectacolul din Del. Primul spectacol în care l-a văzut. În acea fulgerare de memorie, Beth îşi

aminti tînăra frivolă care stătea în braţele lui.

„Ultima cucerire a fratelui meu", i-a spus Daniel.

După zece ani, se părea că „ultima" cucerire se încadra foarte bine în imagine.

– După privirea din ochi, zise Lena, aş spune că sperai să fie altcineva.

– Prostii, o primi Jack, deschizînd larg uşa. Eşti întotdeauna o muşafiră plăcută.

– Mincinosule.

– Ce te aduce în colţul ăsta de pădure?

Lena scoase din poşetă un teanc de reviste.

– Am o prietenă plasatoare la teatru şi le-a adunat. Unele dintre ele le-am văzut, dar nu şi *Variety* şi *New Star;* am găsit în ele cîteva articole despre Edward Hudson, la începutul carierei. Dacă meritã...

– Lena, eşti un înger, spuse Jack zîmbind.

– Un înger plin de draci, completă ea. Nu cumva să mă laşi să fac progrese. Aştepţi pe cineva, nu?

– De fapt...

– În fond, de ce nu? Dacă mergi în ritmul ăsta nu te mai însori niciodată, JB.

– Dacă ştii că faci un lucru bun, merită să aştepţi.

– Da, numai să nu aştepţi prea mult, vreau să am o căruţă de fini, înainte să fiu prea bătrînă; vreau să arăt bine. Ştii, am nişte fixaţii în privinţa asta.

– Lena, eşti incorigibilă.

– Aşa spun toţi.

– Dacă tot ai venit, serveşti ceva?

– Bineînţeles. Ce-ar fi să mă serveşti cu fratele tău geamăn?

– Dar nu am un frate un geamăn.

– Atunci mă mulţumesc cu un Scotch. Lena îşi aruncă sacoşa pe primul scaun şi îl urmă pe Jack în

bucătărie. Eşti sigur că nu te deranjez?

– Tu? Niciodată.

– Ce-i asta? întrebă Lena şi luă în mînă caseta video. *CBS Video?*

– Ultimul spectacol al lui Edward Hudson.

– *Ultimul*? Acela în care a ars?

– Acela.

– Cam macabru, JB.

– Eu mă gîndeam că poate fi instructiv.

– Deci tu crezi că poţi descoperi ceva aici?

– Sper.

– Ce anume?

– Nici eu nu ştiu, pînă nu văd.

– Te deranjează o pereche de ochi în plus? Din întîmplare sînt liberă astă seară. Şi nu am mai fost la un film de cînd s-a făcut *„Sunetul Muzicii".*

– Serios?

– Am eu faţă de femeie care minte?

Jack scoase tăviţa de plastic şi lăsă două cuburi de gheaţă în pahar.

– Ai, numai atunci cînd ştii că vrei să scapi de ceva.

– Bine, atunci îmi beau scotch-ul şi zbor acasă.

– Stai puţin...

– Ei?

– Două capete sînt mai bune decît unul.

– Mai ales dacă unul dintre capete este ca o varză.

– Adică?

– Adică, dă-mi paharul şi fă nişte floricele de porumb. Avem de văzut un film.

Oricît de multe a aflat despre Edward Hudson şi oricît de des i-a văzut fotografia în ultima săptămînă, Jack simţi totuşi ceva straniu privind imaginea celebrului iluzionist de pe ecran.

– Tu arăţi mult mai bine ca el, comentă Lena. Tipul ăsta este atît de perfect, încît ţi se pare de ceară. Nu crezi?

– Lena, nu vrei să termini? Eu nu concurez cu tipul!

– Bineînţeles că nu, iubitule, dar eu am multă experienţă cu personalitatea masculină. Trebuie să recunoşti că ai fost puţin curios.

– Nu prea.

– Mincinosule. Lena luă un pumn de floricele. Nici el nu arată chiar rău, are ceva muşchi. Beth i-a văzut pe ai tăi?

– Vrei să taci din gură? se răsti Jack, aruncînd cu o pernă în ea. Aceasta este partea la care vreau să fiu foarte atent.

– Gata! Mai ales dacă face să-i dispară pantalonii.

Încet, camera de luat vederi se apropie de Edward pentru un prim plan. Îi surprinse zîmbetul strălucitor, albastrul magnetic al ochilor, în timp ce el explica publicului următorul act – evadarea din cutia metalică.

Cu gura plină de floricele, Lena se repezi la Jack strigîndu-i să oprească filmul şi să-l deruleze înapoi.

– Nu vrei să mai termini cu prostiile? se supără Jack, supărat pe el că acceptase ca ea să rămînă.

Lena înghiţi ce avea în gură, înecîndu-se.

– Dar tocmai *am văzut* ceva! insistă Lena. Cred că este ceea ce cauţi...

54

– Bine, priveşte acum, cînd ridică mîna, îl instrui Lena pe Jack după ce derulase banda.

– Da, ce-i cu asta?

– Vei vedea. Ca un animal gata să se repeadă la pradă, Lena se aplecă spre ecran, gata de acţiune.

– Aici!

Speriat de ţipătul Lenei, Jack opri imaginea.

– Nu înţeleg la ce ar trebui să mă uit, spuse Jack, nevăzînd nimic neobişnuit în imaginea îngheţată.

– Bărbaţii nu observă niciodată lucrurile astea.

– Care lucruri?

– Priveşte-i mîna stîngă.

Prea nerăbdătoare să aştepte ca Jack să observe ceea ce vedea ea, Lena îi arătă ceea ce i-a atras atenţia.

– Vezi? Are verighetă.

– Şi?

– Şi a purtat-o pe mîna dreaptă tot timpul spectacolului. Acum o are pe mîna stîngă.

– Eşti sigură?

– Nu mă crezi? Femeile văd întotdeauna verighetele. Nu ştii asta?

– Categoric am trăit în incubator!

– Ei, haide, JB, nu ai întîlnit niciodată pe nimeni care să-ţi atragă atenţia şi primul lucru pe care l-ai făcut a fost să verifici dacă are verighetă?

– Tocmai ai spus că bărbaţii nu observă aceste lucruri, îi aminti Jack.

– De ce nu derulezi puţin banda să verifici?

– Nu vrei să vezi cum se termină chestia asta?

– Ştim cum se termină, JB. Tipul se face scrum şi eu nu mă grăbesc să îl văd aşa. Cred că schimbarea verighetei de pe mînă este un lucru important.

– Dacă insişti, oftă Jack.

Amintirea braţelor lui Jack, strîngînd-o şi mîngîind-o, îi invadă memoria lui Beth, iar ea se abandonă recu-

noscătoare acestui sentiment.

Nu mai avea îndoieli – ei se îndreptau spre o legătură pe care o doreau amîndoi, dar care era acum împotmolită din cauza complicaţiilor. Evident, o femeie urmărită de un strigoi, trebuia recunoscută. Urmau apoi stafiile propriilor ei vise, cariera pe care a amînat-o prea mult timp. Ar trebui oare să renunţe la carieră şi să rămînă pe insulă cu Jack?

Ori ar trebui să renunţe la un bărbat extraordinar, pe care tocmai începea să-l iubească, un bărbat care părea să răspundă profund sentimentelor ei?

Semaforul se schimbă în verde şi Beth viră spre Bulevardul Ala Moana, deloc încîntată că trebuia să se întoarcă la Banyan Ridge.

Nu te întoarce, dacă nu vrei, o provoacă conştiinţa. Fă altceva. Fă ceva ce doreşti cu adevărat.

Învăluită deodată în dorinţa de a-l vedea, Beth schimbă drumul şi porni impetuos spre stînga – spre Hobron.

O nouă şi neaşteptată căldură îi arăta drumul. Nu conta dacă Jack Brassfield avea la fel de puţine răspunsuri la întrebări, ca şi ea. Cu cît erau mai puţine, cu atît era mai bine – în acest moment, ei se aveau unul pe celălalt.

În condiţiile date, părea suficient.

– Recunoşti că am avut dreptate cu inelul? îl tachină Lena.

– Termină cu vorba şi priveşte acolo.

– Dar recunoşti că am avut dreptate?

– Ai dreptate numai atunci cînd explici şi de ce.

– Arăt eu a detectiv? Fii serios, JB! Asta este treaba ta!

Filmul a confirmat afirmaţia Lenei. Era clar. În timpul

spectacolului, verigheta a fost mutată de pe o mînă, pe cealaltă, probabil în timpul unei ieşiri de pe scenă, la schimbarea costumului, pentru scena finală. Dar de ce? se întreba Jack. Cît de puternic putea influenţa această schimbare sensul actului de magie?

– Cei trei fac parte din spectacol? întrebă Lena privindu-i pe voluntarii de pe scenă, care examinau cutia metalică.

Jack dădu din cap.

– Singurul „actor" aici, este Daniel, iar el se află acolo, în capătul scenei.

– Actor?

– Participă la actul magic, îi explică Jack, arătîndu-i cît de multe a învăţat din discuţia cu magicianul. Houdini obişnuia să-i plaseze în sală, cînd „ghicea" gînduri.

– La fel făcea şi Duncan.

– Nu ştiam că soţul tău citea gîndurile.

– Nu le ghicea. Făcea glume proaste la petreceri. De aceea avea nevoie de voluntari care să rîdă de poante. Atenţia Lenei se îndreptă din nou spre ecran. Ce a spus doctorul? Nu am auzit.

Jack derulă banda. Daniel le explica voluntarilor pericolul prin care va trece Edward Hudson.

– Îi pune să verifice totul, nu?

– Mă interesează mai mult ceea ce *nu* vor verifica, spuse Jack, amintindu-şi conversaţia cu Tomata. Aşa cum era prezentată, cutia de metal arăta ca o cutie normală. Are un compartiment secret, îi mărturisi el Lenei.

– Strici totul, se răsti ea. Apropo, ţi-am spus? Eu cred că prietena ta este drăguţă. Îi spusese de cîteva zeci de ori – de fiecare dată cînd Beth apăruse pe

scenă, în timpul spectacolului. Pare că Edward Hudson domină totul, nu-i aşa? Nu-i de mirare că nu o lasă prea mult pe scenă – oamenii ar putea să se uite la ea şi să-l ignore pe el.

Voluntarii îşi terminaseră examinarea şi se întorceau în sală.

Camera se apropie din nou de faţa lui Edward, în timp ce el intra în cutia metalică. Mai privi o dată peste umăr, salută publicul şi închise uşa. Videocamera interioară intră în acţiune.

– Salvat de soneria de la uşă, comentă Lena, auzind-o. Vrei să deschid eu?

– Opreşte imaginea, spuse Jack dîndu-i telecomanda. Mă întorc imediat.

55

Pînă cînd nu l-a auzit vorbind, dincolo de uşă, lui Beth nu i-a trecut prin minte că ar putea avea musafiri şi că vizita ei ar putea fi inoportună. Evident, el avea pe cineva.

Renunţase la interfon şi luase direct liftul pentru etajul paisprezece, nerăbdătoare să o strîngă în braţe. Acum era prea tîrziu să renunţe. Inspiră adînc şi aşteptă ca el să-i deschidă.

Vocea vibrînd de emoţie cu care o întîmpină Jack, îi dădu lui Beth sentimentul că este acasă. La fel şi sărutul uşor de bun venit, invitaţie febrilă la mai mult.

– Tocmai treceam prin apropiere, se scuză ea.

– Nu cumva ţi-a plăcut friptura rece? o tachină Jack, luînd-o pe după umeri. Ochii lui o mîngîiau cu duioşie,

îndepărtîndu-i orice teamă că i-a stricat seara.

– Se pare că mi-ai adus ceva interesant, remarcă el, indicînd mapa din mîna lui Beth.

– Mai poate aştepta, dacă eşti ocupat.

– De fapt, am aici pe cineva şi mi-ar face mare plăcere să vă cunoaşteţi, spuse tocmai cînd intrau în salon. Probabil că m-ai auzit vorbind despre Lena, prietena mea. Acum, în sfîrşit am ocazia să ţi-o prezint...

Cuvintele i-au fost însă întrerupte de bibliotecara care a strigat ceva şi s-a repezit înainte. Mîinile lui Jack au prins la vreme trupul lipsit de viaţă, care se prăbuşea.

Aveai un sentiment de satisfacţie cînd îţi reuşea un plan, se gîndea bărbatul, comandînd un alt pahar de băutură. Acum nu mai avea nici o îndoială că va reuşi. Pentru cîteva momente, bărbatul şi-a permis chiar să uite şi de poliţist şi de grijile în plus pe care i le crea acesta. În seara aceea sărbătorea; roadele muncii vor fi în curînd culese, viaţa la care visase pînă atunci avea să devină în curînd realitate. Un portmoneu plin era o recompensă adecvată pentru munca lui.

Mîine seară, nu va mai avea motive să rămînă pe insulă. Omul va primi exact ceea ce căutase cu lumînarea. El se va evapora fără urmă, iar copoiul va face la fel – se va evapora. Truc uşor, mai ales că pe el nu-l va căuta nimeni.

Gura i se distorsionă într-un rînjet neplăcut, cînd se gîndi din nou la poliţist. Îi părea rău să-l lase să trăiască. Un copoi ca ăsta avea obiceiul să apară cînd nu te aşteptai. Trebuia să aibă grijă de el, înainte de a pleca. Un copoi în minus, dar asta îi dădea siguranţa că

va trăi liniştit. Da, trebuia să se gîndească la asta. Cît despre Beth...

Evident şi ea merita ceea ce primea. Toţi au văzut de la bun început la ce i-a stat mintea ticăloasei. Mereu zîmbitoare. Jucînd mereu rolul soţiei îndatoritoare. Băgîndu-şi mîinile pînă la cot în bani, cheltuind fără măsură. Bani care nici măcar nu erau ai ei. Ştia şi totuşi a continuat să cheltuiască.

Buzele bărbatului se destinseră într-un zîmbet încrezător.

– Spune-mi şi mie, să rîd şi eu, se auzi o voce catifelată de femeie.

– Poftim? murmură bărbatul absent, cîntărind din privire coapsele, picioarele lungi şi părul platinat al femeii care vorbea.

– Ai un zîmbet molipsitor. Trebuie să fie o glumă bună.

– Visam.

– Îmi plac bărbaţii care visează cu ochii deschişi, spuse femeia, privindu-l îmbietor.

– Şi ce altceva îţi mai place la un bărbat? o provocă el, observînd pentru prima dată că femeia îi mai comandase un pahar şi acum îl împingea spre el cu mîna liberă.

– Vrei răspunsul scurt... sau pe cel lung? Cîrlionţii încremeniţi cu fixativ străluceau pe tîmple. Era îmbrăcată într-o fustă foarte strîmtă, o bluză decoltată, nu rămînea nimic ascuns pentru imaginaţia bărbaţilor care o priveau. Era exact genul de femeie care te încălzea în nopţile friguroase de iarnă ori te înfierbînta pe plajă în timpul verii.

– Depinde de cît timp ai, răspunse el zîmbind.

Ca o leoaică, femeia se prelinse pe lîngă scaunul

înalt de la bar.

– Am toată noaptea, şopti ea ca o pisică în călduri, scoţînd o ţigară din pachet. Te interesez?

– Nu ţi-a spus mama ta că nu-i frumos să agăţi străini noaptea în baruri? glumi el, servind-o cu un foc. Eu s-ar putea să vreau ceva.

Ochii îi licăriră de plăcere.

– Dar nu trebuie să rămînem străini, spuse şi întinse mîna să se prezinte. Mă numesc Simone. Tu?

Deşi nu a trecut mai mult de un minut de cînd a leşinat, Beth lupta să revină la realitate, de parcă s-ar fi aflat sub sedative.

– Încet, draga mea. Gata, a trecut, auzi ea o voce mîngîietoare. Da, era vocea lui Jack.

Prin ochii întredeschişi, îl văzu aplecat asupra ei. Încercă să se ridice încet, dar era amorţită şi căzu pe perne.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, conştientă de mîna care o strîngea şi îi dădea curaj.

– Nu vorbi încă, o calmă Jack. Ai leşinat, dar acum eşti bine. Stai puţin aşa...

– Poate te ajută asta, spuse o voce de femeie, atrăgîndu-i atenţia.

Jack întinse mîna şi luă prosopul ud, pe care îl aşeză pe fruntea lui Beth. Beth încercă să privească spre femeie.

– Prietena mea Lena, explică Jack. Tocmai ţi-o prezentam, cînd ai leşinat.

Lena veni în raza ei vizuală şi se aşeză pe măsuţa de cafea.

– De obicei nu am asemenea efecte asupra oamenilor, spuse Lena glumeţ. Decît, desigur, la prima

oră dimineaţa, cînd mă trezesc.

– Să-ţi aduc ceva? o întrebă Jack îngrijorat, mîngîindu-i cu tandreţe obrazul.

În timp ce dădea din cap, ochii lui Beth se opriră pe ecranul televizorului, acum închis. Se cutremură, amintindu-şi deodată ce s-a întîmplat. Sau nu a fost aşa?

– Ce este, draga mea?

– O să crezi că sînt nebună, dacă-ţi spun.

Jack îi trecu degetul peste buzele înfrigurate, cu o mîngîiere tandră.

– Este ultimul lucru din lume pe care l-aş crede. Ai încredere în mine.

56

– Mi se pare că ar trebui să plec, interveni Lena. Voi doi aveţi probabil o mulţime de lucruri să vă spuneţi.

Jack îi aruncă o privire recunoscătore.

– Eu sînt cea care ar trebui să plec, spuse Beth, încercînd să ascundă, sub o mască de mîndrie, tulburarea din suflet.

– Dar abia ai venit! exclamă Jack, pregătindu-se să o ţină cu forţa pe canapea dacă va fi nevoie.

Rîsul plăcut al Lenei umplu camera.

– Are dreptate, iubito. Eu sînt aici de... de cît timp? De marţi? Miercuri? Nu, să nu mă iei în serios, glumesc. M-am oprit numai să văd ce mai face Jack.

– Vrei să te conduc? se oferi Jack, cînd Lena îşi luă poşeta de pe scaun.

– Mahalo, îi mulţumi ea, dar cred că uşa este locul acela prin care am intrat aici. Mi-a părut bine să te

cunosc, Beth.

– Nu este mereu aşa, se scuză Jack după ce plecă Lena.

– Nu?

– Nu, uneori este mai rea. Jack însoţi remarca cu o mîngîiere.

– Cred că trebuia să te sun înainte. Mă simt de parcă aş fi alungat-o.

– Pe Lena? rîse Jack. Nici Kamehameha în persoană nu ar reuşi să o alunge pe Lena, dacă şi-a pus ea ceva în cap. Cred că şi-a dat seama că am prefera să rămînem singuri.

O privea fix, aşteptînd în tăcere, nelăsînd nici o urmă de îndoială asupra atracţiei pe care o simţea faţă de ea. Apropierea lui o ameţea, complica şi mai mult lucrurile, o făcea să piardă contactul cu realitatea.

– Te simţi mai bine acum? o întrebă el blînd, aranjîndu-i perna.

– De obicei nu fac astfel de lucruri, murmură Beth. Adică, nu leşin, asta am vrut să spun. De fapt, nu ţin minte să fi leşinat vreodată.

– Pentru o persoană care nu exagerează, ai făcut-o foarte graţios, oricum, o complimentă Jack. Acum povesteşte-mi, de ce ai spus că o să te cred nebună? Are vreo legătură cu motivul pentru care ai leşinat?

– Nu, adică, nu tocmai. O fracţiune de secundă am crezut... am văzut ceva.

O durea inima, îşi amintea chipul, zîmbetul lui...

– L-ai văzut pe Edward? încercă el.

– Dacă spun da, ai să spui că sînt un om pierdut.

– Poate că asta o să te liniştească, spuse Jack şi luă în mînă caseta. Dacă aş fi ştiut că eşti tu la uşă, aş fi scos-o din aparat.

– *CBS*? citi Beth pe etichetă, simţind cum îi creşte pulsul citind data.

– Este înregistrarea ultimului spectacol al soţului tău.

Tensiunea dintre ei creştea cu o intensitate înspăimîntătoare. Beth căuta sensul ascuns sub cuvintele lui.

– Ce faci cu ea? reuşi Beth să-şi adune curajul.

Privirea lui Jack îi mîngîie faţa. îi luă degetele şi i le sărută.

– Încerc să ajut o doamnă, prietenă de-a mea, să scape de povara pe care cred că o poartă de prea multă vreme.

– Ce vrei să spui?

– Spun, draga mea, că de la bun început mi-ai spus că te simţi responsabilă pentru ceea ce s-a întîmplat cu soţul tău; că dacă ai fi avut încredere în intuiţia ta, ai fi vorbit şi l-ai fi salvat.

Beth inspiră adînc.

– Asta este problema mea, zise încercînd să nu se lase demolată de adevărul lui.

– Este problema mea, o corectă Jack. Poate că tu nu ai observat, dar eu m-am străduit în ultima vreme să-ţi demonstrez că nu sînt doar o aventură de o vară. Comentariul o făcu să rîdă. Ar trebui să rîzi mai des. Îmi place să te văd rîzînd.

– Ce aşteptai să-ţi dezvăluie caseta video? Ceva ce nu ţi-am spus eu? Sau, adăugă ea, ceva ce nu ai reţinut cînd ţi-ai făcut „tema"?

– Încă nu ştiu, mărturisi Jack. E doar o presimţire.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu modul în care a murit soţul tău.

Afirmaţia a rămas o vreme suspendată între ei, fără

să ceară o altă explicaţie.

– Eu cred că este ceva mai mult decît pare să creadă toată lumea despre noaptea aceea. Numeşte-o o teorie sălbatică, dar eu nu am reuşit să scap de ea. Speram ca înregistrarea să-mi spună ceva ce nu am citit în ziare.

Beth îşi trecu mîinile prin păr, ameţită de speculaţii care nu-i sunau bine.

– În privinţa acestei teorii, murmură ea, ai putea fi ceva mai concret?

Jack ezită.

– Eu cred că cineva a făcut atunci o crimă perfectă şi a scăpat.

– Crimă perfectă?

– Crimă.

Cea mai mare problemă cu femeile este că pun prea multe întrebări. Chiar şi Simone – cu toate provocările şi fanteziile sexuale pe care i le-a promis – se dovedea a fi la fel ca şi celelalte, nicidecum o excepţie. Ar fi putut rămîne la Waikiki cu... cum- naiba-o-cheamă, Femeia Zîmbăreaţă. Şi ea a pus prea multe întrebări. La fel şi afurisita de nevastă-sa. Mereu vicleană, mereu pe urmele lui.

Măcar de Simone putea scăpa uşor.

– O să văd ce ştii să faci, o informă el brutal.

Doar i-a spus că-i plac fanteziile. Femeie independentă.

După ce au terminat băuturile, au luat maşina ei.

– Ai făcut-o vreodată pe plajă? îl tachină Simone, în timp ce goneau în noapte. Înainte ca el să-i răspundă, ea vină brusc şi intră pe nisip. Hai! îl grăbi femeia, dezbrăcîndu-şi bluza înainte să iasă din maşină.

Escapada lor nu ar fi părut nepotrivită pentru cineva care ar fi trecut pe acolo şi i-ar fi văzut. Aventurile romantice şi gemetele la lumina lunii, pe plaja pustie făceau parte din magia insulei.

Mai importantă, însă, era absenţa martorilor la ora tîrzie cînd numai unul dintre ei se va întoarce cu maşina în oraş.

57

– Iartă-mă pentru drama creată, se scuză Jack. Dar mi se pare ciudat ca un om să facă o şmecherie de atît de multe ori...

– Un act de iluzionism, îl corectă Beth.

– O iluzie, repetă Jack şi apoi, deodată, să-l facă atît de dezastruos. De ce?

Beth măsura cu paşi mari salonul, tulburată de teoria care se contura în ultima oră.

– A fost un *accident,* a subliniat ea din nou.

– Şi atunci, cum de tu nu ai reuşit să uiţi timp de doi ani?

Beth tresări, recunoscînd teama familiară, dar ştiind că el nu a vrut să o supere. Asaltată de sentimente de apărare, Beth se agăţă din nou de tema reiterată pînă atunci – trebuia să aibă încredere în intuiţia ei.

– Se întîmplă şi celor mai buni dintre oameni, o temperă Jack. Totuşi, în secunda aceea, nu la Beth se gîndise, ci la el, băiatul care l-a vizitat pe domnul D'Angelo în noaptea cînd i s-a născut nepoata.

De ce nu l-a avertizat intuiţia să rămînă cu prietenul lui, în noaptea aceea fatală? Ar fi schimbat cu ceva

lucrurile?

Revenea întotdeauna la acelaşi răspuns: din cauza morţii domnului D'Angelo, Jack Brassfield a devenit ce era.

– Nu înţelegi, spuse Beth, cu o notă iritată în glas.

– Poate că dacă-mi explici tu, am să înţeleg. Ochii lui Jack o implorau să aibă încredere în el. Dacă te aud pe tine, este ca şi cum aş fi fost acolo.

– Totul părea atît de normal în săptămîna aceea. Ochii lui Beth se opriră pe videocasetă. *Prea* normal, înţelegi? Calmul dinaintea furtunii. Nimic nu semăna cu cealaltă săptămînă.

– Despre ce vorbeşti, iubito?

– Gripa, agitaţia pentru a reuşi să dăm totuşi spectacolele. În noaptea aceea, înainte ca el să intre în cutie, mi-a fost frică... Chipul lui Beth se încordă la folosirea timpului trecut. Nu ştiu de ce îţi spun aceste lucruri.

– Poate că eşti convinsă că pot eu rezolva ceva, îi oferi Jack o explicaţie.

– Alte explicaţii decît teorii despre crimă? Înainte de a termina, Beth regreta sarcasmul întrebării. Jack nu dorea decît s-o ajute.

– Mă tem că teoria mea are ceva substanţial, nu numai fantome, spuse Jack liniştit.

– Şi ce dacă este aşa?

– În primul rînd, vei scăpa de obsesia de vinovăţie. Dacă moartea lui Edward a fost premeditată – şi eu sînt convins că aşa a fost – tu nu puteai face nimic să o opreşti.

– Mai există şi un subînţeles la ceea ce spui? Adică şi o „veste proastă"?

– Vestea proastă, continuă Jack foarte serios, este

că oricare ar fi adevărul, tu eşti în mijlocul unui pericol pe care nu-l realizezi.

– Interesant, murmură Jack, răsfoind hîrtiile din mapă şi oprindu-se asupra fotografiei cu autograf.

– Marissa şi cu mine nici nu am bănuit că Lehua l-a întîlnit vreodată, sau că l-a întîlnit personal, suficient de mult pentru a obţine o fotografie cu autograf.

– Nu ţi-a spus niciodată nimic despre el, nu te-a întrebat nimic?

Beth neagă din cap.

– Cred că am simţit totdeauna că Marissa i-a instruit pe toţi cei din jurul meu să nu-mi pună întrebări. Toate făceau parte din campania de a mă ţine izolată de durere. Oricum, Lehua nu a spus nimic despre faptul că îl cunoştea pe Edward personal.

– Poate că nu-l cunoştea, speculă Jack. Nu putea obţine fotografia prin poştă? Mi-ai spus că Edward avea un fan-club – nu aveau în program trimiterea de fotografii?

– Cu autografe copiate, lămuri Beth lucurile. Edward avea milioane de fani în toată lumea – mult mai mulţi decît avea el timp să stea să semneze fotografii. Totul se făcea prin corespondenţă. Edward nici nu vedea fotografiile. Nici nu putea fi vorba de a adăuga numele unei persoane, în semn de dragoste. Dacă vrei să ştii, nici nu citea scrisorile fanilor, decît dacă i le trimitea serviciul de corespondenţă.

– Dar în spectacolele pe viu? Nu semna fotografii după spectacol?

– Nu la data pe care o are aceasta. Văzînd privirea uimită a lui Jack, Beth îi explică. Nu mai mergea de multă vreme în holurile teatrelor între spectatori.

– Probabil că erau foarte dezamăgiţi.

– La momentul acela am oferit o explicaţie – am spus că mîinile lui Edward erau foarte important pentru spectacolul lui. Publicul a înghiţit repede scuza.

– Aşadar, înţeleg că Lehua nu ar fi avut ocazia să primească autograful într-o pauză?

– Nu, doar dacă era o persoană importantă.

– Cu I mare?

– Avea şi el motivele lui, îl apără Beth. Timpul devenise foarte preţios pentru Edward.

– Atunci, spuse Jack gînditor, cred că nu mai există decît o singură posibilitate.

– Care?

– Poate că nu este scrisul lui.

– Dar este scrisul lui! insistă Beth.

– Eşti sigură?

– Am fost căsătorită cu Edward timp de zece ani. Cum să nu-l recunosc?

– Deci poţi privi o pagină scrisă de el şi în cîteva secunde îţi dai seama că este a lui?

– Fără îndoială. Beth începu să-i explice forma literei „e"

– Oricum, eu aş vrea să fie examinată de un expert. Putem face şi un test de cerneală.

– Nu văd de ce. Şi Marissa l-a recunoscut ca fiind scrisul lui Edward.

– Da?

– Pentru că Edward scria cecurile. Sînt sigură că ea şi-ar fi dat seama dacă ar fi fost un fals.

– Atunci, să spunem că o voi face pentru liniştea mea sufletească.

– Că veni vorba de sănătate mentală,..

– Da?

– Tot nu mi-ai spus ce s-a descoperit pe fotografia mea de nuntă. S-au găsit amprente?

Era o întrebare la care Jack ar fi preferat să nu răspundă.

58

– Parcă spuneai că poate fi explicat în mod logic, îl înfruntă Beth, frustrată că rezultatele nu erau cum se aşteptase ea.

– Nu cred că amprentele tale trebuiau să mă surprindă. Şi dacă te opreşti şi judeci un moment, nu cred că nici amprentele lui Edward n-ar fi un mare mister.

– Adică?

– Mi-ai spus că el ţi-a dat fotografia. La aniversare, nu?

– Şi?

– Şi, amintindu-ne acest lucru, mi se pare rezonabil să ne gîndim că el a pus fotografia sub sticlă, unde a stat de atunci.

– Şi totuşi, cum rămîne cu sticla spartă? Nu ar fi trebuit prietenul tău să găsească măcar cîteva cioburi fine pe hîrtie? Ori pulbere de sticlă prinsă în încrustaţiile ramei?

– Dacă ar fi găsit, scumpa mea, tu erai prima care aflai. Dar dacă el spune că...

– Dar a fost spartă, insistă Beth. Uşoara ameninţare de isterie îl făcu pe Jack să o tragă la pieptul lui. Ştii că nu mi-am imaginat asta!

– Sînt convins. Acest lucru mă convinge o dată în plus că ideea pe care am avut-o în seara în care mi-ai

dat-o, este adevărată.

– Ce idee?

– Că mai există pe undeva pe-aproape o altă fotografie înrămată. În timp ce noi ne spărgeam creierii să aflăm cum s-a reparat originalul, am trecut cu vederea un lucru evident, că fotografia pe care mi-ai adus-o tu nu a fost niciodată spartă. Rudimentele iluziei, reflectă Jack mulţumindu-i în gînd lui Tomata. Fotografia putea fi foarte uşor copiată. Rama este scumpă, dar nu este unicat.

– Asta înseamnă că cineva le-a schimbat în noaptea aceea, în timp ce eu dormeam.

– Uşa dormitorului tău nu a fost încuiată în acea noapte?

– Nu, pînă dimineaţa cînd am coborît la micul dejun. Chiar şi atunci mi s-a părut ciudat să încui uşa în propria mea casă, unde ar fi trebuit să mă simt în siguranţă.

– Poate că ar fi o idee bună. Din cauza concentrării, sprîncenele formau o cută adîncă. Ar fi chiar o idee mai bună, dacă ai pleca de acolo de tot. Sau măcar pentru cîteva zile.

– Pentru ce?

– Pentru binele tău, răspunse Jack blînd. Schimbarea atmosferei îţi va da ocazia să îţi clarifici gîndurile, sau să te gîndeşti detaşat la toate cîte s-au întîmplat...

– Să mă întreb dacă s-au întîmplat cu-adevărat, îl întrerupse Beth.

– Nu am spus asta.

– Este ca şi cum ai fi spus; prin cîte ai trecut şi pentru nimic. Beth se ridică de pe canapea, propulsată parcă de o forţă explozivă. Ai pierdut destul timp cu mine.

Jack îşi încleştă palma pe mîna ei şi o opri.

– Încerc numai să te ajut, draga mea.

– Mă sperii. Mă faci să mă gîndesc că nu mai sînt în siguranţă în propria mea casă?

– Dacă aşa trebuie să fac pentru a-ţi salva viaţa, da! Îi prinse faţa în palme şi o privi profund, memorînd toate detaliile chipului ei frumos. Am fost la un pas de a te pierde. Nu voi permite ca acest lucru să se întîmple din nou.

– Vorbeşti de parcă ai crede tot ce ţi-am spus.

– Nu am nici un motiv să nu cred.

– Dar pînă aici nu am reuşit să dovedesc nimic din ce ţi-am spus – nimic, nici maşina, nici oglinda, nici fotografia...

– De ce nu laşi demonstraţiile în seama mea? Asta este meseria mea, ai uitat?

Beth arătă din cap spre caseta video.

– Şi asta este meseria ta? Să vînezi ceva ce s-a petrecut acum doi ani?

– Tu vei fi prima care va afla ce am vînat aici.

I-a refuzat oferta de a o conduce acasă, chiar şi a doua propunere de a o urmări cu motocicleta pînă o va vedea în siguranţă acasă.

– Atunci, te rog măcar să mă suni cînd ajungi, insistă Jack, în ciuda faptului că ea se enerva de atîta grijă, reproşîndu-i că exagerează.

– Nu, spuse Jack hotărît. Dacă ar fi aşa, nu te-aş lăsa deloc să pleci de aici.

Pînă cînd l-a sunat, îi trecuse furia.

– Marissa mi-a forţat mîna cu cina, aşa că trebuie să plec.

– Eu mă culc tîrziu de obicei, îi sugeră el să-i dea un alt telefon.

– Vrei să mă verifici?

– Nu. Vreau doar să termin ziua urîndu-ţi noapte bună.

– Te sun, acceptă ea. Cred că-ţi datorez şi nişte scuze.

– Pentru ce?

– Pentru cîte ţi-am spus în seara asta. Pentru că nu vreau să accept că tu faci munca pentru care primeşti bani. Uneori uit că eşti detectiv.

– Nu detectivul face toate aceste lucruri. Le face un bărbat care din întîmplare te iubeşte.

În tăcerea stînjenitoare care a urmat, Jack se gîndi că întotdeauna şi-a dorit să-i spună aceste cuvinte cînd o avea în braţe, cînd o strîngea la piept. Spuse la telefon, cuvintele nu sunau bine. Dar nu avea un motiv serios să le mai amîne.

– Eşti gata? se auzi o voce de femeie, urmată de graba lui Beth care îi spusese că îl va suna mai tîrziu, imediat ce se va întoarce de la restaurant.

Mă iubeşte, nu mă iubeşte, se gîndi Jack, punînd receptorul în furcă. Ce ar fi spus dacă nu ar fi fost întreruptă de cumnata ei?

– Se pare că am rămas numai noi doi, murmură Jack, introducînd caseta în aparatul video şi aşezîndu-se pe canapea pentru a o urmări de la punctul în care o întrerupsese.

Filmul avea un aer suprarealist, care lui Jack i se părea deconcertant şi intrigant. Trei camere de luat vederi au filmat fiecare pas al lui Edward, pînă la secvenţa finală, făcîndu-l pe Jack să se întrebe dacă nu cumva Edward a regizat fiecare pas al operatorilor pentru a impresiona publicul de la *Kennedy Center.*

Pînă şi muzica era obsedantă, în timp ce Edward le

strîngea mîinile voluntarilor, inclusiv ale fratelui său – sugerînd că ceva tenebros şi ireal era pe punctul de a se petrece.

Pe măsură ce se scurgeau minutele, Jack îşi împărţea atenţia între cutie şi ecran. Prezenţa zîmbitoare a lui Edward nu arăta nici urmă de teamă. „Ne-ar fi transmis semnalul", i-a spus Beth. „Dacă ceva nu era în ordine, nu se deschideau robinetele de gaz"

Deşi nu era slab de înger, Jack nu putu să nu se gîndească – pentru o fracţiune de secundă, că Edward a auzit robinetele deschise, doar o fracţiune de secundă, înaintea morţii. Dar în acea fracţiune de secundă, el şi-a dat seama că nu are scăpare. Jack numără oamenii din echipa tehnică. Cîte unul la fiecare valvă de gaz, trei în spatele scenei. Numărul nu s-a schimbat.

Camerele de luat vederi au continuat să filmeze chiar după ce trupul carbonizat al lui Edward s-a rostogolit pe scenă, chiar după ce Beth şi Daniel au venit în fugă pe scenă. Faţa lui Beth era desfigurată de durere şi groază. Tot timpul, cameramanul a filmat cu prim planuri, convins fiind că moartea făcea parte din spectacol.

Un spectacol care i s-a părut convingător chiar şi detectivului care se îndrăgostise de văduva lui Edward Hudson.

59

– Vreau să prind ştirile de noapte, înainte de a mă culca, spuse Beth.

Marissa îşi opri un căscat.

– Ei bine, îmi spui şi mie mîine dimineaţă dacă

sîntem în război cu cineva.

Nu-i de mirare că este epuizată, se gîndi Beth. A lăsat-o pe Marissa să monopolizeze conversaţia din timpul cinei, lucru pentru care îi era recunoscătoare.

– Nu uita să-l suni pe poliţistul tău, îi aminti Marissa de pe scări. Sau poate că ar trebui să-l sun eu mai întîi pe Daniel. Ce zici?

– Hai, sună-l pe Daniel, o grăbi Beth, dorind puţin timp pentru a se gîndi ce să-i spună lui Jack în afară de „Bună, am ajuns acasă".

Nu mai era supărată pe el. Cum să fie supărată pe un bărbat care a încheiat ultima conversaţie telefonică cu cuvintele după care tînjea ea? Cum să-i spună că şi ea simţea la fel? Atracţia dintre ei evoluase constant spre cel mai minunat sentiment din viaţa unui om. Îmbrăţişările lui, atingerea buzelor, totul a pregătit-o pentru a auzi aceste cuvinte. În ultima vreme i-a fost chiar foarte greu să vadă viitorul fără Jack, fără siguranţa oferită de el şi care i-a lipsit în toţi anii cît a stat lîngă soţul ei.

Totuşi, discuţia din apartamentul lui i-a adus o mulţime de alte întrebări, iar ea nu mai ştia ce să creadă. În tăcere, derulă în minte totul, revenind mereu la imaginea lui Edward îngheţată pe ecran, zîmbind arogant, arătîndu-i publicului că nu fusese inventată o capcană din care el să nu poată scăpa.

– Probabil ai crezut că am uitat, nu? o necăji Edward, despachetînd o cutie pe care i-o aşeză în braţe.

– Cu ritmul acesta infernal în care trăim, nu m-ar fi surprins.

În ultimele patru luni, turneul lor a fost un adevărat maraton, cu o singură rută – aeroport – teatru – aero-

port. Cînd nu avea spectacol la teatru, erau pe aeroport.

– Preţul succesului, îi aminti Edward. Aşteaptă numai să-ţi spun ce lovitură am pregătit pentru spectacolul din Washington. O să-ţi placă la nebunie...

Beth deschise cutia şi văzu fotografia făcută cu zece ani în urmă.

– O iubesc, Edward, spuse Beth mîngîind-o drăgăstos cu vîrful degetelor.

– Nici măcar nu ţi-am spus despre ce-i vorba; Edward era contrariat, dar încă în stare de euforie.

– Vorbeam despre fotografie.

– Da, şi eu m-am gîndit că o să-ţi placă. Marissa mi-a spus că este cel mai bun cadou. Eu îmi recunosc părţile rele.

– Nu ştiam că ai şi părţi rele, remarcă Daniel din pragul uşii. Cu atît mai mult mă surprinde că recunoşti.

– Danny este în toane rele, şopti Edward conspirativ către Beth. Cred că a terminat deja luna de miere.

– Mă tem că va trebui să ţi-l fur pentru cîteva minute, i se adresă Daniel lui Beth.

– Din întîmplare şi dacă nu ştii, noi ne sărbătoream aniversarea căsătoriei, Danny. Sînt sigur că poţi rezolva singur orice ar fi apărut.

Beth îi zîmbi lui Danny.

– Dacă este ceva urgent,..

– Este? îl înfruntă Edward.

Tonul lui Daniel era rece şi dispreţuitor.

– Marissa aşteaptă să vedeţi împreună registrele de cont. Sînt cîteva intrări care...

– Chiar acum?

– Imediat ce vei putea.

– Ei, dar mie nu mi se pare chiar o urgenţă. Edward

îşi îndreptă din nou atenţia spre soţia sa. Vrei să ghiceşti ce surpriză mare pregătim pentru Washington?

– Poate că ar trebui să vezi ce doreşte Marissa, spuse Beth stînjenită de schimbul de cuvinte dintre fraţi. Poţi să-mi povesteşti la cină.

– Se pare că va trebui să mai amînăm puţin cina, draga mea, spuse Edward fără nici o legătură cu subiectul. Am o întîlnire. Adică, eşti liberă să vii şi tu – da, de fapt cred că ar fi grozav. Am întîlnire cu Gibson şi Puglio – Puglio are altă nevastă, tînără, jumătate din anii lui – şi vei avea cu cine vorbi.

Daniel rămase o vreme în uşă, cu mîinile în buzunar, după ce plecă Edward. Îi zîmbea compătimitor.

– În ce încurcătură te-am băgat, spuse blînd.

– Am ales singură, cu ochii mari deschişi. După zece ani, cred că m-am obişnuit cu el, îl consolă Beth.

– După de trei ori aceşti ani, eu tot nu m-am obişnuit cu el.

– Şi care este marea surpriză?

– O altă păsărică în capul ilustru al fratelui meu. Am aflat că spectacolul de la *Kennedy Center* a fost comandat şi va fi transmis pentru preşedinte şi soţia lui. CBS vrea să bată recordurile, aşa că ar fi bine să ştergi praful de pe rafturi pentru un premiu *Emmy.*

– Ce praf, ce rafturi? răspunse Beth uimită. Nu-i de mirare că pluteşte în nori.

O privire melancolică se strecură în ochii lui, cînd privi fotografia.

– Frumoasă poză.

Coafura şi croiala rochiei trădau perioada în care a fost făcută.

– Eram foarte tînără, remarcă Beth. Zboară timpul.

– Eşti încă tînără, spuse Daniel candid. Destul de

tînără să o iei de la capăt, dacă mă înţelegi.

– Cu viaţa mea? Beth clătină din cap. Asta este viaţa mea, Daniel, oricît de nebunească pare uneori.

– Eu mă gîndeam...

– La Edward? întrebă ea blînd.

– Nu sînt orb, Beth. Felul în care se poartă cu tine este... parcă te arată ca o piesă dintr-o colecţie preţioasă, doar cînd îi convine lui. Dacă eu m-aş purta aşa cu Marissa, m-ar omorî.

– Ştiu, zîmbi Beth. Şi ea mi-a spus acelaşi lucru.

– Eu cred că tu meriţi mai mult. Pe măsură ce i se va urca la cap, se va purta şi mai rău. Nu-i chiar ceea ce cred eu despre „o viaţă mai bună".

– Nu de asta m-am măritat cu el, zise ea, strîngînd absentă fotografia la piept. M-am măritat cu el pentru că l-am iubit. Încă îl iubesc.

Daniel ezită, măsurînd-o de parcă devenise deodată o străină. Cînd se hotărî să-i vorbească, ceea ce i-a spus atunci a lăsat-o cu un sentiment de vid absolut.

– Nu mă poţi condamna pentru că aş vrea ca lucrurile să stea altfel.

– Ai zice că oamenii nu ajung în Paradis dacă nu-i omoară pe alţii, comentă Marissa spre ecranul televizorului, unde se anunţa că au mai fost ucişi cinci oameni în plus faţă de ziua precedentă. Probabil californienii ăştia...

– Eu credeam că vorbeşti la telefon.

– Am vorbit scurt. Ieşea la restaurant cu nişte chirurgi. Telefonul este al tău.

– Am lăsat numărul sus, minţi Beth ridicîndu-se. Pot să sun din cameră.

– Dacă ar fi prietenul meu, aş păstra numărul tatuat

pe şold, ca să nu mai fie nevoie să-l caut. Bine, eu aş avea loc pentru o întreagă agendă de telefon.

– Prea mult, rîse Beth.

– Dar eu nu am memorie fotografică.

Cuvîntul lovi o coardă familiară în mintea lui Beth. Se opri la jumătatea scărilor.

– Îl ţii minte pe omul acela din Cancun? Acela care-l suna mereu pe Edward să-l înveţe trucuri?

– Foarte vag, spuse Marissa şi căscă. De ce?

– În ultima zi acolo, nu ne-a făcut el o fotografie? Pentru o secundă mi-a trecut prin minte că ne-a promis să ne trimită o copie.

– După cum vezi, a uitat. Sau a păstrat-o.

– Nu cred, răspunse Beth şi se încordă pe măsură ce gîndul începea să prindă contur.

– Cred că este fotografia pe care am găsit-o în camera lui Lehua...

60

– Ce poveste veche să ţi-o mai aminteşti! exclamă Marissa. Ce te face să crezi asta?

– Cred că mă gîndesc la Edward şi îmi revin amintirile.

– Prea mult te gîndeşti. Mai ales acum, cînd există altcineva care i-ar putea lua locul. Beth îi aruncă o privire care însemna clar că aştepta de la ea să-şi retragă cuvintele. Bine, bine, ştiu că nu-l poţi înlocui. Numai Dumnezeu ştie de cîte ori nu am încercat eu să-ţi găsesc un bărbat potrivit.

Dar parcă vorbeam despre fotografie?

– Ce ai de gînd să faci? Să suni la Cancun şi să vezi

dacă individul mai lucrează acolo şi se ţine scai de turişti?

– Bineînţeles că nu. Am crezut doar că şi tu îţi aminteşti că am făcut fotografia, atît.

– După ce zi am avut eu astăzi, scumpo, cred că nu mai ştiu nici cum mă cheamă. Ce-ar fi să-mi arăţi fotografia mîine dimineaţă şi o să ne stoarcem creierii împreună, dacă este atît de important.

– Las-o baltă. I-am dat deja toată mapa lui Jack.

– Oh!

– Foarte multe înţelesuri pentru o singură silabă, spuse Beth apăsat. Tot mai crezi că este o greşeală să arătăm poliţiei ce am găsit?

– Este. Mai ales dacă vor trage concluzii greşite. Dacă voi primi un telefon săptămîna viitoare că trebuie să plătesc o cauţiune substanţială pentru a te scoate din închisoare, pentru acuzaţia de crimă cu...

– Ai să scrii un cec şi atît, o sfătui Beth dulce. Sînt sigură că avem suficienţi bani pentru o cauţiune. Ah, că veni vorba de bani, Marissa, intenţionez să stăm de vorbă şi să verificăm puţin registrele de conturi, altfel n-o să mă descurc niciodată dacă plec. Mîine ar fi bine?

– Nu mai putem aştepta cîteva zile? Adică, oricum planurile tale trebuie să mai aştepte puţin...

– Dar nu vreau să las această problemă pentru ultimul moment.

– Bineînţeles, bineînţeles. Deşi, să ştii că nu prea avem ce verifica.

– Foarte bine, zîmbi Beth. Înseamnă că nu vom pierde prea mult timp.

Îndreptîndu-se spre dormitorul ei, Beth îşi trecu obosită degetele prin păr. A văzut ceva în privirea Marissei? Cuvintele lui Jack îşi făceau efectul şi ea se transforma

într-un ghem de suspiciuni. Probabil că mai are puţin şi va începe să caute microfoane ascunse ori va privi peste umăr să vadă dacă nu este urmărită.

Poate că într-adevăr avea nevoie de o pauză de cîteva zile. Îl va întreba pe Jack la ce s-a gîndit cînd i-a propus-o. Apăsă pe clanţă şi intră în dormitor. Era total nepregătită pentru ceea ce o aştepta în întuneric.

Era un parfum pe care-l ştia de multă vreme, o altă semnătură a lui Edward; parfumul masculinităţii lui îi gîdilă nările, de parcă proprietarul lui tocmai ieşise din dormitorul ei. Uluită de asaltul acestui parfum asupra simţurilor ei, Beth aprinse imediat lumina, cu speranţa falsă de a-l prinde... De a prinde pe cine? o înfruntă raţiunea. O fantomă? Camera nu-i dezvălui nimic, iar parfumul persistent nu făcea decît să-şi bată joc, ca un duşman invizibil, de bravura ei spontană.

De la moartea lui Edward, Beth a mai simţit acest parfum de cîteva ori şi s-a trezit căutînd printre oamenii din jur persoana care-l folosea, sperînd ridicol, temîndu-se să-i împărtăşească aceste feste ale imaginaţiei chiar şi Marissei.

Totuşi, atunci se petrecuse în public, se gîndi ea. De data aceasta se întîmpla în propriul ei dormitor.

Îndreptîndu-se spre telefon, scrută cu ochii camera, căutînd semnele violării intimităţii ei. A fost răsplătită de o descoperire rapidă – uşile de sticlă care dădeau spre terasă şi care fuseseră închise cînd plecase ea din cameră, erau acum întredeschise, lăsînd să pătrundă în cameră briza sărată a Pacificului. Şi totuşi, domitorul ei se afla la etajul al doilea.

– Sigur că mai am cabana, răspunse Lena somnoroasă. Este unul dintre puţinele lucruri care mi-au rămas de la Duncan şi care nu a fost amanetat.

După pauza care a urmat, Jack a ghicit că ea caută ceasul, lucru confirmat de următoarea întrebare:

– Ştii cît este ceasul?

– Probabil tot atît cît arată şi ceasul tău, răspunse Jack. Ascultă Lena, am nevoie să-mi faci un mare serviciu.

– Da, să te execut prin împuşcare pentru că mă trezeşti la ora asta; am s-o fac mîine.

– Este deja mîine. Şi crede-mă, nu te-aş deranja dacă nu ar fi extrem de serios.

– Ai stat prea mult timp în preajma băieţilor mei, JB. Vorbeşti exact ca ei. Lena oftă. Bine, care-i favorul?

– Aş dori cheile de la cabană pentru cîteva zile. Mi le poţi da?

– Pentru ce? întrebă ea suspicioasă. Nici măcar nu eşti însurat, nu ai pe cine înşela.

– Nu te-am sunat să ne jucăm de-a douăzeci de întrebări.

– Nu?

– Nu. Te-am sunat pentru chei. Mi le poţi da?

– Ştii, dacă aş fi primit cîte un dolar de fiecare dată cînd te-am scos din încurcături...

– Îţi sînt recunoscător, o asigură Jack. Pot conta pe tine?

– Poţi să-mi faci mulţi fini şi abia atunci am să mă gîndesc dacă meriţi să te iert. Vocea Lenei deveni serioasă. Pentru Beth, nu-i aşa?

– Aş vrea să o duc într-un loc liniştit pentru cîteva zile, spuse Jack. Cabana ta ar fi potrivită.

– A tulburat-o caseta?

– Caseta şi alte cîteva lucruri. Îi povesti pe scurt ce s-a întîmplat după ce a plecat ea de la el şi termină cu ceea ce tocmai îi spusese Beth la telefon.

– Cred că aş înnebuni dacă aş găsi uşile deschise, mai ales că stau la parter.

– Chiar dacă nu a fost nimeni în cameră, nu vreau să rişte. Oricum, se pare că cineva are acces în casa aceea, iese şi vine cînd doreşte.

– Bogătaşii ăştia nu ştiu că mai există şi sisteme de alarmă? Sisteme de siguranţă? Simplul gînd că ar putea cineva intra în casă o făcu pe Lena să se cutremure.

– Nu au fost semne, nimeni nu a văzut pe nimeni.

– Mai bine o muţi chiar astă seară. Ne putem întîlni undeva să-ţi dau cheile...?

– Mi-a spus că vrea să rezolve ea singură dimineaţă, îi explică Jack. Trebuie să-i respect dorinţa, chiar dacă-mi vine să o arunc pe motocicletă şi să o duc departe de lume.

– Eşti sigur că va fi în siguranţă? Nu vreau să par o alarmistă, dar...

– Este acum acolo un ofiţer care le ia declaraţii. După ce s-a întîmplat acolo, răspund destul de repede.

– Bine, atunci, spune-mi ora şi locul şi vă aştept pe amîndoi. Sper. Crezi că voi avea acelaşi efect asupra ei, cum am avut atunci, la tine?

– Mulţumesc, Lena. Şi îmi pare rău dacă te-am trezit din somn.

– Nu-i nimic. Am trecut la nota de plată. Oh, apropo...

– Da?

– Ai văzut toată caseta?

– De două ori.

– Şi ce crezi? tatonă Lena.

– Cred că este mort de tot.

– Serios?

– Dacă nu este mort, spuse Jack încrîncenat, nu cred că mai există cineva care să merite mai mult ca el să moară...

61

– „Cabaṇă" mi se pare o exagerare, spuse Lena, scuzîndu-se faţă de Beth, conducînd-o spre proprietatea familiei lui Duncan. Pare mai degrabă un şifonier cu acoperiş.

Un amestec de mobilă hawaïană şi englezească, perdelele înflorate şi structura casei trădau perioada în care fusese construită. În dreapta camerei din mijloc, se găsea o chicinetă, iar la stînga Beth văzu dormitorul şi baia.

– Am spuse mereu că vin aici să mai fac cîte ceva, continuă Lena. Poate să repar cîte ceva şi să o pregătesc de vînzare unor tipi cu bani.

Vocea lui Beth trăda supriza faţă de detaşarea cu care vorbea Lena.

– Dar face parte din moştenirea ta, nu? Gîndeşte-te cîte ţi-ar spune dacă ar putea vorbi.

– Probabil că mi-ar spune, „Lena, fetiţo, ai doi băieţi pe care vrei să-i vezi la colegiu. Banii nu cresc în copaci"

– Mi se pare ruşinos să renunţi la ceea ce ai primit de la familie şi care aparţine familiei de foarte mult timp, spuse Beth încet.

– Asta înseamnă progres. Bine ai venit la Hanel Hyatt. Cu o mişcare reverenţioasă din mînă, Lena o invită pe Beth să viziteze singură casa. Păcat că Jack

nu a reuşit să vină acum, de dimineaţă.

– Mă tem că în ultima vreme şi-a pierdut prea mult timp cu mine. A rămas în urmă cu treburile.

– Eu n-aş spune asta, zîmbi Lena. Din surse autorizate ştiu că ai devenit cazul numărul unu pentru el.

– Caz?

– Am spuse „caz"? Să lăsăm doar „numărul unu". Lena zîmbi deschis. Se gîndeşte mult la tine. Nu l-am mai văzut niciodată atît de fericit.

– Îl ştii de mult timp? întrebă Beth, înţelegînd deodată cît de bine cunoştea bibliotecara viaţa intimă a lui Jack.

– Nu. Aşa pare la prima vedere. De fapt, Jack este genul de om pe care-l poţi cunoaşte în cinci minute şi ai impresia că-l cunoşti de o viaţă. Lena zîmbi plină de afecţiune. Nu sînt mulţi ca el, crede-mă.

Gîndurile lui Beth s-au întors în timp, la noaptea în care s-au întîlnit la *Orhideea neagră* şi la un lucru care a intrigat-o de atunci.

– Mi-a spus că a fost împuşcat.

– Dumnezeule, da. S-a întîmplat acum doi ani. Au urlat toate ziarele de aici, pentru că a fost o tentativă de crimă politică. Oricum, congresmanul Halemau trăieşte astăzi pentru că Jack i-a salvat viaţa. Mulţi oameni au fost convinşi că Jack nu va scăpa cu viaţă. Un licăr de satisfacţie apăru în privirea Lenei. Eu, de exemplu, nu m-am îndoit nici un moment. Nu cred că există caz pe lumea asta pe care Jack Brassfield să nu-l rezolve, dacă şi-a pus în minte...

Nu era nici o îndoială, Daniel ştia deja. Categoric, hotărî Beth, Marissa l-a sunat în momentul în care ea a anunţat că va pleca pentru cîteva zile.

– Vrei să vin şi eu cu tine, s-a oferit Marissa. La ce

hotel ai hotărît să stai? Ne putem preface că sîntem turişti şi petrecem grozav. Surprinsă că artileria de întrebări nu primeşte nici un răspuns, Marissa a schimbat tactica. Dacă eu aş fi în locul tău şi dacă aş vrea să plec undeva, aş avea încredere în tine şi ţi-aş spune.

– Nu este vorba de încredere, spuse Beth. Am pur şi simplu nevoie să fiu puţin singură.

– Dar eu te pot lăsa singură, insistă Marissa. Cum spune întotdeauna Daniel, casa asta este atît de mare, încît...

– Am să te sun.

– Bine, dar dacă trebuie să te sun eu? Dacă apare vreo urgenţă? Dacă se iveşte ceva şi Daniel nu poate rezolva? Ştiu, ştiu, nici Daniel nu este aici. Dar dacă, se lumină ea brusc, poliţia are nevoie de tine?

– Oh, Marissa, ei sînt oameni cu posibilităţi. Sînt sigură că mă vor găsi, dacă într-adevăr au nevoie de mine.

– Cum se mai schimbă lumea, bolborosi Marissa şi o lăsă pe Beth să facă bagajul.

Deşi nu putea vorbi pentru întreaga lume, Beth ştia că măcar un lucru din viaţa ei ajungea la o cotitură importantă. Şi asta o aducea cu un pas mai aproape de Jack.

– Arăţi de parcă ai dormit îmbrăcat, remarcă Jack, întîlnindu-l pe Billy Akaka la automatul de cafea.

– Aproape, mormăi Akaka. Se pare că Regina Stiletelor a mai îngheţat un John, noaptea trecută, la Laie.

– A trecut un timp. Începusem să cred că s-a pensionat.

– Da, mie-mi spui?!

Era una din acele anchete care îl enerva la culme pe Akaka pentru lipsa totală a probelor. De aproape trei

ani, ucigaşul, poreclit aşa pentru îndemînarea lui, sau a ei, diavolească de a folosi stiletul, scăpase de arestare, dar mai ales de identificare. Chiar şi teoria lui Akaka – că era o prostituată obsedată să se răzbune pe sexul opus – rămăsese nedemonstrată.

– Ca de obicei, continuă Akaka, s-a servit de portmoneu şi ne-a lăsat cu un John în plus. De data aceasta victima era un caucazian trecut de treizeci de ani.

– Ce mai noroc!

– Măcar şi-a uitat cheile, spuse Akaka şi ridică din umeri.

– Cum să facă aşa ceva?

– Probabil că tipul le-a aruncat într-un pantof cînd au trecut la treabă şi ea a uitat de ele.

– Ori asta, ori se ramoleşte.

– De cînd aştept eu ziua asta. Akaka deschise plicul de zahăr şi îl vărsă în ceaşcă. Oricum, de data asta avem ceva.

– Ceva interesant?

– Păi, dacă nu a prădat un poliţist, sau dacă nu era el însuşi poliţist, tipul ucis era precis într-o mare încurcătură.

– Oh?

– Altfel, de ce ar fi avut asupra lui o cheie de cătuşe?

62

Curry nu făcu nici un efort să-şi ascundă dispreţul din ochii de porc, cînd Jack intră în birou, fiind chemat la ordinul şefului, aşa cum este chemat un cîine de stăpîn.

– Se pare că te descurci greu cînd lucrezi în echipă, Brassfield.

– Presupun că nu vă referiţi la jocul meu de fotbal.

Din faţa biroului, Jack văzu cum lui Curry i se umflă arterele de la gît, ameninţînd să explodeze.

– Nu voi permite ca această instituţie să se transforme în subiect de glume ridicole.

– Nu am ştiut asta.

– Ai fost informat personal să stai departe de familia Hudson, ordin pe care l-ai ignorat în mod deliberat. Se pare că ţi-a făcut plăcere să nu-l respecţi.

– Poftim?

– N-o face pe prostul cu mine. Brassfield. Fluturînd un deget ca un profesor exasperat, Curry începu să strige: Dacă mai aud o singură plîngere împotriva ta...

– De la cine?

– Nu te interesează.

– Ba cred că mă interesează exact, răspunse Jack cu acelaşi ton. Dacă mă acuzaţi de ceva, am dreptul să ştiu de ce anume sînt acuzat.

Curry lovi cu pumnul în masă.

– Cum îţi sună cuvîntul „răpire"?

– Rău. Despre ce naiba vorbiţi?

O peliculă fină de sudoare îi acoperi faţa lui Curry.

– Unde este doamna Hudson?

– Probabil cu doctorul Hudson. Aţi verificat?

– Ştii exact la cine mă refer.

– Sigur că ştiu. Numai că ceea ce spuneţi nu are nici un sens.

– Ai luat-o sau nu ai luat-o de acasă, azi dimineaţă, pe cumnata doctorului Hudson?

– Nu, s-a luat singură.

– Unde?

– Cine vrea să ştie? întrebă Jack binevoitor.

– Familia ei. Din întîmplare, ei cred că ea se află în pericol.

– Şi eu. De aceea i-am recomandat să-şi ia o vacanţă.

– Trebuie să-ţi amintesc că se află în anchetă pentru acuzaţia de crimă?

– Conform celor spuse de Akaka, nu se află.

Furia lui Curry ajunse la paroxism.

– Acesta nu este cazul tău, Brassfield.

– Nu, acceptă Jack. Dar Beth Hudson este prietena mea. Aproape că spusese iubita mea, dar din fericire s-a corectat la timp.

– Ce faci în timpul tău liber, nu ne interesează pe noi. Nesubordonarea flagrantă nu va fi tolerată aici. Dacă nu o returnezi pe doamna Hudson familiei sale într-o oră, nu voi avea de ales şi te voi elibera de sarcini.

Jack îşi ascunse furia sub o mască amuzată.

– Pe ce motiv?

Telefonul opri răspunsul lui Curry.

– Da? se răsti el la receptor.

– Biroul congresmanului Halemau, pentru locotenentul Brassfield, spuse secretara lui Curry.

– Vorbesc eu, ceru Curry şi mută pe firul doi.

La naiba, exclamă Jack în gînd. De data asta Kiana a încurcat borcanele.

– Şeful poliţiei Curry, se răsti acesta la telefon.

Ori crede că întreruperea a fost intenţionată, ori bănuieşte adevărul, se gîndi Jack. După un schimb dur de cuvinte, care-l lăsă pe Curry fără sînge în obraz, Jack văzu că îi întinde receptorul.

– Spune că este important.

– Alo? spuse Jack şi atunci îşi dădu seama că era

într-adevăr Halemau.

Cum ar spune Lena, zeii aveau grijă de el. Ochii lui Jack sclipeau amuzaţi, în timp ce Martin îl întreba dacă a sunat într-un moment nepotrivit.

– Nu, nu chiar. Curry tocmai mă elibera din funcţie...

– Numai pentru zece minute, îi spuse Jack lui Beth, cînd ea se arătă îngrijorată de faptul că Jack a îngroşat rîndurile şomerilor.

– Nu-mi vine să cred că au fost în stare să facă aşa ceva, murmură Beth. Trecuse printr-o explozie de emoţii în timp ce Jack îi povestea scena.

– Eu cred. Jack trase tirbuşonul de la sticla de vin. Evident le place să joace rolul de tutori.

– Nu le-am cerut niciodată asta.

– Se pare că nici nu trebuia. Din cîte am citit, nu sînt tocmai pregătiţi să-ţi dea drumul din mînă.

Era o remarcă întîmplătoare, dar Jack nu mai putea să o amîne.

– Nu eşti primul om care s-a gîndit la asta. Uneori mi-aş dori...

– Ce?

– Mi-aş dori să nu-mi fi lăsat nici un ban. Ar fi fost mult mai uşor să descopăr ce gîndesc oamenii.

Onestitatea ei îl tulbură. Lăsă sticla din mînă şi o îmbrăţişă...

– Dacă te încălzeşte cu ceva, află că eu nu îţi voi crea astfel de probleme.

– Vrei să-mi arăţi ce gîndeşti? Unde este locul tău?

– Răspunsul meu – imediat lîngă tine. O sărută uşor pe frunte.

– Cred că nu sînt prea bună gospodină, îi spunea Beth în timp ce strîngea masa. După meniurile cu caro

m-ai tratat tu...

Îţi dau o viaţă de om să înveţi de la mine, ar fi vrut să-i spună.

– Mă laşi să te ajut cu vasele? Povesteşte-mi despre copilăria ta din Ohio.

Pînă acum, seara îi dezvăluise despre ea mai multe decît ştia el. O încurajase să vorbească, îi pusese tot felul de întrebări cînd o văzuse că ezită. Conversaţia din seara aceea i-a arătat o Beth contrastînd total cu prima lui impresie despre stilul ei de viaţă.

– Eu credeam că ai fost mereu obişnuită cu luxul, comentă Jack, încîntat să afle că aparţine unei familii medii şi că în multe privinţe se aseamănă.

– Nu. Am fost o fată obişnuită. Îmi plăcea să sar garduri şi iubeam trandafirii.

– Dar plimbările pe plajă îţi plăceau?

– Te gîndeşti la ceva anume?

– Din întîmplare, cunosc o plajă foarte mare, în apropiere, dincolo de uşă...

Valurile spălau urmele paşilor lăsaţi pe nisip. Mergeau mînă în mînă, mîngîiaţi de razele lunii. Cu excepţia a doi pescari, care stăteau în apă pînă la brîu, întinzînd plase pescăreşti aşa cum făceau numai hawaïenii, plaja era numai a lor.

– Mă întorc imediat.

Jack cunoştea foarte bine obiceiurile insulei şi ştia că ar fi nepoliticos să nu se oprească şi să laude îndemînarea pescarilor. Beth îl privi îndepărtîndu-se şi se trezi asaltată de o mulţime de gînduri. Trecut. Prezent. Singurătate. Un loc al tău. Teamă. În timp ce încerca să le sorteze, îi veni în minte povestea Lenei despre eroismul lui Jack, aducînd cu ea o coincidenţă ironică, la care nu

se gîndise pînă atunci. Jack Brassfield trecuse pe lîngă moarte în acelaşi an în care soarta îi furase pentru totdeauna viaţa lui Edward...

– Un bănuţ pentru gîndurile tale? îi şopti Jack, trezind-o din reverie. Deşi a întors faţa, razele lunii i-au trădat lacrimile de pe obraji. Ce s-a întîmplat, scumpa mea? îl auzi şoptind îngrijorat şi apropiind-o de el.

– Nu sînt sigură că poţi înţelege.

Cum să înţeleagă el, cînd nici ea nu înţelegea?

– Înţeleg mai mult decît îţi dai tu seama. O strînse cu putere şi deveni foarte serios. Nu eşti singura care a pierdut un om iubit...

Beth îl privi.

– Vocea experienţei?

– Cu sacul! Şi peste unele experienţe nu poţi trece niciodată.

O întrebare apăru pe buzele lui Beth, dar se abţinu. Va fi timp să afle totul despre Jack.

63

– O chema Jill, spuse Jack, după ce s-au aşezat pe un dig.

– Cum arăta? întrebă Beth, surprinsă de mărturisirile lui.

– Ca nimeni întîlnit pînă atunci, zîmbi Jack. Bineînţeles că la grozava şi importanta vîrstă de şaptesprezece ani, cred că eram atras de ea pentru că era puţin timidă, puţin sălbatică, semăna cu o rachetă gata de explozie. Familia ei era foarte diferită de familia mea.

– În ce fel?

– Divorţaţi. La New York, în copilăria mea, oamenii divorţaţi erau priviţi ca nişte paria. Toată lumea ştia că ei existau, dar nu erau primiţi în cercuri sociale. Oricum, părinţii lui Jill se despărţiseră cînd ea avea cinci ani. Deşi trecuseră mulţi ani, Jill era privită ca o vinovată, prin asociaţie, şi nu avea prieteni. Cînd am întîlnit-o eu, nu mai încerca să atragă atenţia, renunţase. Dedesubt, însă, era încă fetiţa de cinci ani care suferise enorm.

– Şi tu ai văzut suferinţa?

– Da. Apoi, înainte să-mi dau seama, mă îndrăgostisem de ea şi ea de mine. Eram hotărît să o duc în faţa altarului. Pentru Jill, legătura noastră însemna siguranţa pe care nu a avut-o niciodată.

– Şi ce s-a întîmplat?

– S-a întîmplat că eu am hotărît definitiv şi irevocabil că vreau să devin poliţist. Deşi i-am spus mereu ce planuri am, ca să nu creadă că mi-a venit din senin, i-a plesnit o coardă şi nu a reuşit să treacă de criză.

– Dar te iubea... Nu te-a înţeles?

– A înţeles că-mi pun viaţa în pericol în fiecare zi şi n-o să mă întorc acasă, la ea. Cred că trebuia să fi trăit cum a trăit Jill, ca să înţelegi cît de important era acest lucru pentru ea. Oricum, în primăvara aceea, mi-a spus că ar trebui să ne găsim fiecare pe altcineva. Ai observat ceva? Oamenii care sugerează astfel de lucruri, au deja în minte pe cineva.

Beth se sprijini cu bărbia în mîini şi zîmbi melancolic.

– Mă tem că experienţa mea în acest domeniu este limitată.

– Acum, după ce am trecut peste momentul acela, înţeleg mai bine totul. Ochii lui Jack mîngîiară marea pînă la linia invizibilă unde cerul săruta apa. La sfîrşitul

verii, eu eram pregătit să pornim de unde am rămas. Nu ne văzusem prea dea. Jill nu era niciodată acasă cînd o sunam şi am presupus că este furioasă pe mine şi are nevoie de timp să se liniştească. Dar la sfîrşitul verii am aflat de la prieteni că se întîlnea cu un alt băiat şi că legătura lor părea serioasă. Îmi amintesc cum am fugit tot drumul pînă la ea acasă, să o înfrunt.

– Cred că sufereai foarte mult.

– Şi eram furios. Mi-am pus în minte să nu mai iubesc niciodată pe nimeni. Bineînţeles, luînd în consideraţie faptul că eram un tînăr de optsprezece ani, care trăia numai printre fete frumoase, promisiunea mea a fost de scurtă durată.

De undeva din întuneric, zgomotul valurilor era acoperit de muzica de pe un vas de croazieră. Beth aşteptă liniştită, ştiind că Jack nu terminase.

– În noaptea în care s-a despărţit de prietenul ei, Jill a fost ucisă de un şofer beat, la o milă de casa ei. Uneori... uneori îmi place să cred că venea la mine. Uneori mă gîndesc că dacă aş fi făcut ceva, aş fi spus ceva sau aş fi fost în altă parte, totul ar fi fost altfel, poate că ea ar fi trăit.

– O mai iubeşti? întrebă Beth, invidiind acea persoană necunoscută care încă mai provoca emoţii în vocea lui Jack.

– Sigur că o iubesc. Iubesc amintirile vremurilor petrecute împreună. Iubesc sentimentele pe care mi le-a scos la suprafaţă. Uneori văd ceva nostim pe stradă sau citesc ceva într-o carte şi mă întreb cum ar fi reacţionat ea. Dar în sufletul meu, de foarte mult timp, am ajuns la concluzia că ea mi-a fost numai împrumutată, aşa cum Edward ţi-a fost împrumutat ţie, pentru scurt timp...

Beth tremura; simţea atingerea lui caldă. Ştia că nu va mai rezista atracţiei lui magnetice, îşi dorea un loc-şor în sufletul acesta cinstit.

– Cerem atît de multe lucruri de la fantomele noastre, Beth, murmură el. Dar cînd ajungem la lucruri cu-adevărat importante, ne dăm seama că ele nu sînt decît nişte biete substituţii ale oamenilor pe care ni-i dorim în carne şi oase.

Dulceaţa sărutului o făcu să se strîngă la pieptul lui; gura lui o cerceta cu blîndeţe. Cuibărită lîngă el, Beth simţi cum cresc în ea sentimente, cum inima ei este pregătită să se abandoneze dorinţei pe care o încă-tuşase prea mult timp.

– Cred că vreau să mergem acasă, şopti ea.

Vecinătatea trupului lui promitea împlinirea senzuală care prea mult timp lipsise din viaţa ei.

– Eşti acasă, iubito.

64

Nu numai noaptea a alungat-o Jack, cînd a închis uşa şi a încuiat. A alungat şi teama şi inhibiţia şi amintirile trecutului şi planurile viitorului – totul acum ceda întunericului şi braţelor puternice ale lui Jack, care o iubea.

Gura lui o căuta cu lăcomie, îi devora moliciunea, îi trimitea fiori de extaz prin corp. Era un sărut plin de pasiune, plin de dorinţă. Un sărut brutal, care o revendica sălbatic, făcînd-o în noaptea aceea să fie numai şi numai a lui. Palmele lui posesive îi cuprindeau sînii întăriţi de intimitatea atingerii.

– Dragostea mea, murmură el.

Dorinţa îi făcea să-i pulseze sîngele în inimă. Beth îşi scoase cămaşa de noapte şi se lăsă privită. El admiră o clipă perfecţiunea sînilor ei, apoi continuă să o sărute.

– Da, da, îl încuraja ea. Da...

Cuvintele lui drăgăstoase se pierdeau pe trupul ei. Magia gurii şi a mîinilor lui o transporta în lumea extatică a simţurilor. Niciodată nu i s-a întîmplat să răspundă unui bărbat cu un abandon total. Niciodată pînă acum nu a simţit această dorinţă sfîşietoare. Era al ei, aşa cum ea era a lui... să o atingă, să o mîngîie, să ardă ceea ce la suprafaţă doar pîlpîia.

– Te vreau, Beth, şopti el într-un geamăt care o înfioră.

– Mă ai.

Cu înfrigurare, ea îi descheie nasturii cămăşii, absorbind căldura plăcută a trupului lui.

– Te-am visat aşa, mărturisi Jack răguşit. Nu ştii cît de mult te doresc...

– Cred că pot ghici...

Deşi murmurele erau înăbuşite de trupuri, întreaga ei fiinţă îi striga numele, savurînd sentimentele pe care numai dragostea adevărată ţi le poate da. Ştia că acolo era locul ei şi tot acolo era locul lui. Tensiunea plăcerii lui îi cerea capitularea necondiţionată. Şi Beth capitulă bucuroasă că are puterea de a-l face prizonierul ei.

Epuizaţi, s-au prăbuşit amîndoi uitînd de cer şi pămînt, păstrînd doar acel colţişor preţios care era numai al lor.

– Să nu spui că nu te-am prevenit, murmură el somnoros.

– M-ai prevenit?

– Că acest lucru ar putea deveni un obicei foarte serios...

65

Era încolăcit în jurul ei, cînd s-a trezit dimineaţa. O senzaţie ciudată, dar foarte plăcută, să te trezeşti cu un bărbat lîngă tine. Un bărbat care i-a citit în suflet, care a eliberat-o de fantomele care nu o lăsau să-şi continue viaţa.

Beth mîngîie absentă braţul care o înlănţuia protector. În decurs de o noapte, vieţile lor s-au schimbat radical; o schimbare care îi făcea imposibil gîndul de a pleca de lîngă el.

Trăgînd cuvertura peste ei, lumina palidă se reflectă în verigheta de la mînă. Pentru prima dată Beth o privi fără nici un sentiment de vinovăţie, fără rezerve, fără dorul de trecut. Dispăruse prohibiţia autoimpusă. Dacă Edward ar fi iubit-o aşa cum îi plăcea ei să creadă, el ar fi dorit ca să-şi continue viaţa şi fără el.

Încîntată de noua ei obiectivitate şi de omul de lîngă ea, a cărui răbdare a adus-o aici, Beth se gîndi că mai exista o singură legătură care mai trebuia ruptă. O legătură simbolică, care pînă atunci arătase că ea nu este disponibilă. Un sentiment de încîntare o străbătu, cînd îşi ridică mîna dreaptă şi scoase verigheta.

– Te-ai trezit? murmură el simţind-o şi trăgînd-o la piept, acolo unde era locul ei. Tresări surprinsă cînd descoperi că el o doreşte din nou.

– La ce oră trebuie să te scoli? şopti Beth, dorin-

du-şi să rămînă aşa toată dimineaţa.

– Cred că acum, glumi Jack, mîngîind-o pe coapse.

Trupurile lor au reluat ritmul perfect din noaptea trecută, într-o contopire intempestivă, apoi s-au prăbuşit epuizate.

– Beth?

– Hmmm?

– Ai idee cît de mult te iubesc?

Roşi de plăcere.

– Păi, dacă ceea ce am făcut a fost o avanpremieră...

– Vorbesc serios.

Beth se întoarse cu faţa la el. Îi mîngîie cu dragoste obrazul neras, îi îndreptă şuviţele rebele.

– Şi eu, spuse ea, sigilînd jurămîntul cu un sărut.

– Va fi greu să mă despart de tine, spuse Beth rîzînd, după o jumătate de oră, cînd Jack se pregătea să intre sub duş cu ea.

– Hei, asta este meseria mea.

– Întoarce-te şi lasă-mă să te săpunesc.

Degetele ei simţiră cicatricea de sub omoplat. Mintea începu să-i alerge. Ce spusese Lena, că a avut noroc? Că a fost la un pas de moarte? Se cutremură cînd atinse dovada fizică a suferinţelor prin care trecuse el.

– Arăta mult mai urît pe atunci, spuse Jack, înţelegîndu-i ezitarea. Cînd mă duceau în sala de operaţii i-am întrebat dacă voi mai putea dansa şi mi-au spus...

– Nu glumi cu asta, îl întrerupse Beth şi îl îmbăţişă. Te puteau omorî.

– Da, dar nu m-au omorît, spuse Jack blînd. Asta pentru că pe mine mă aştepta ceva.

– O vestă anti-glonţ?

– O inimă anti-glonţ. Cum să mor atunci, cînd nici nu întîlnisem femeia potrivită pentru mine, femeia căreia să-i dăruiesc inima... pînă acum.

Brie inspiră adînc şi încercă să se stăpînească, în timp ce intră în clădirea poliţiei. Uită că oamenii de aici te vor privi ca pe o criminală. Uită că ai intrat aici cu escortă „oficială" Uită tot. Ceea ce avea de făcut nu mai putea aştepta. Nu era dreptul ei de cetăţean? Nu le cerea decît ceea ce le-ar fi cerut oricine în împrejurări asemănătoare.

– Vă rog să mă scuzaţi! Dumnezeule, ce nervoasă era!

– Da? o întîmpină sergentul de serviciu.

Brie simţi cum o părăseşte curajul.

– Cu ce vă pot ajuta, domnişoară?

Brie tuşi încurcată, făcu un pas înainte şi speră că balaurul ăsta nu va rîde de ea.

– Mă puteţi ajuta. Vreau să reclam o persoană dispărută.

66

Deşi a ascultat-o cu atenţie, răspunsul pe care i l-a dat sergentul nu era cel dorit de Brie.

– Ne pare rău, dar prietenul dumneavoastră nu lipseşte de atît de mult timp, ca să începem noi o anchetă.

Oare felul în care a spus „prieten" a înfuriat-o?

– Nu este ceea ce credeţi dumneavoastră, se apără ea, ştiind că toate capetele se întorc în direcţia ei. Este

prietenul meu şi ne vom căsători.

Sergentul cel acru dădu din cap cu simpatie, dar îşi văzu de treabă. Nu crede nici un cuvînt din ce i-am spus, se gîndi Brie.

– Sînt sigur că dacă mergeţi acasă şi aşteptaţi, va...

– Nu puteţi face nimic? îl presă ea cu o angoasă copilărească. Ar putea fi rănit sau în stare de inconştienţă pe undeva. Dacă i se întîmpla ceva, se gîndi Brie, nu voi mai putea trăi împăcată cu mine însămi.

– Poate că-l puteţi căuta pe la spitale, sugeră sergentul.

– Dar puteţi face şi dumneavoastră asta! Nu de aceea erau plătiţi? Nu de aceea plătesc oamenii taxe?

– Îmi pare rău domnişoară, dar dacă prietenul dumneavoastră nu lipseşte de mai...

– Du-te la dracu'! strigă Brie cu lacrimi în ochi. Am să-l găsesc singură.

– Despre ce a fost vorba? îl întrebă un ajutor de sergent, în timp ce Brie ieşea furtunos pe uşă.

– Unul din doi. Sergentul ridică din umeri. Un John care nu a plătit, sau un alt John care s-a întors la nevastă-sa.

Ce pierdere de timp, oftă el, bucuros că fetele lui erau cuminţi.

– Văd că ţi-ai adus de citit, remarcă Jack, cînd Beth intră în dormitor cu două ceşti de cafea. Pe noptieră, era jurnalul legat în piele, cu data anului în care murise Edward.

– M-am gîndit să-ţi urmez sfatul, se explică Beth.

Jack ridică o sprînceană.

– Sfatul?

– Nu mi-am citit niciodată jurnalele. Poate că voi descoperi ceva – ştiu şi eu? Poate că sînt lucruri pe care le-am uitat, poate că le văd altfel acum. Beth rîse stînjenită. Poate că după aceşti doi ani în care am aşteptat un mesaj de la Edward, îl voi găsi chiar în aceste pagini.

– Ce fel de mesaj, scumpa mea?

– Edward mi-a spus întodeauna că indiferent ce se va întîmpla cu el, va găsi o soluţie să se întoarcă la mine.

– Consideri că în sens spiritual va reveni, nu?

Beth se aşeză pe pat şi îşi strînse genunchii la bărbie.

– Edward era convins că noi sîntem legaţi prin fire invizibile. Nu numai noi, ci toţi oamenii din lume – legaţi prin telepatie, sau un fel de energie, sau mă rog, ceva. Credea că dacă te concentrezi profund, poţi să-ţi transmiţi gîndurile chiar şi cuiva care este mort.

– Un om cu mult înaintea epocii sale, comentă Jack ironic. Mai ştia cineva de aceste planuri ale sale? Adică de a comunica?

– Daniel şi Marissa, bineînţeles. Daniel o considera o prostie. Marissa spunea că fiind gelos, Edward a găsit o soluţie.

– Deci Marissa crede?

– Marissa crede că totul este posibil. Cred că poţi înţelege ce vrei din asta.

– Continuă, o încurajă Jack.

– Oricum, mereu mă simţeam stînjenită cînd Edward promitea astfel de lucruri – pentru că era prea fanatic, el le credea. După ce a murit...

– Tu le crezi?

– Că va găsi un mod de a comunica? Beth cîntări puţin cuvintele. Nu cred că cineva renunţă vreodată la romantica idee că tot ce face este privit de undeva, de sus. Poate că asta m-a menţinut şi pe mine. Asta şi faptul că i-am avut pe Daniel şi Marissa lîngă mine. Totuşi, cuvintele trebuie spuse atunci, cînd eşti acolo şi le poţi spune personal. Ochii i se opriră pe jurnal. Dacă nu le-ai spus atunci, poate nu le vei mai spune niciodată.

– Ei bine, cu tipul de lîngă tine, nu vei avea ocazia să faci această greşeală. O strînse la piept. Intenţionez să-ţi spun că te iubesc, în fiecare zi a vieţii mele.

– Promiţi?

– Pentru motive ulterioare. Jack îi făcu din ochi. Vreau şi eu să fur măcar cîteva pagini din ăsta, spuse şi arătă spre jurnal.

– Le ai deja, rîse Beth. Stai să vezi cînd voi scrie despre dimineaţa aceasta.

– Plăceri sub duş, rîse Jack. Crezi că o puteam face de acum cîteva zile?...

– Acum cîteva zile?

– Cînd te-ai trezit dimineaţa în apartamentul meu, îi aminti el.

Beth roşi.

– Adică m-ai văzut? Ai ştiut că sînt acolo?

– Ce fel de poliţist aş fi, dacă nu l-aş simţi pe cel care se furişează lîngă duşul meu? Doamnă, vă rog să mă apreciaţi ca atare. Observ şi eu cîteva lucruri. Îi luă mîna stîngă şi o duse la buze. Mai ales pe cele importante. În ochii lui se vedea limpede că a observat îndepărtarea verighetei de pe degetul ei. Apropo...

– Da?

– Poate că mă poţi lămuri. De fapt, Lena a fost cea

care a observat.

Beth deveni serioasă.

– A observat?

– Verigheta soţului tău. De ce a mutat-o de pe mîna stîngă pe mîna dreaptă în timpul spectacolului?

Beth ezită.

– Beth?

– Îmi pare rău. Uitasem de asta, pînă acum. În seara aceea l-a muşcat ceva la deget. Cred că un ţînţar. Verigheta îl deranja şi a mutat-o pe mîna dreaptă.

Înfiorată, Beth îşi aminti ecranul televizorului, îşi aminti că era pe mîna stîngă.

– Şi atunci, de ce a mutat-o la loc?

Beth nu avea răspuns la această întrebare.

67

– *Ore de bancher, JB?* îl tachină Kiana, cînd s-au întîlnit, la amiază.

– Te faci la fel de rea ca şi sora ta, o preveni Jack.

– Nimeni nu poate fi atît de rea. Apropo, ai pierdut o clientă veche în dimineaţa asta. Cine ştie ce făceai tu atunci!

– Cine? întrebă Jack amuzat de tonul Kianei.

– Ştii tu. Kiana îşi răsfrînse buza de jos mimînd o poză cunoscută.

– Bine imitat, dar trebuie să te mai străduieşti.

– O tîrfuliţă, îi explică Kiana. Aceea cu un păr nostim.

– Brie? Jack se încruntă nedumerit. Deja s-a stricat treaba cu ea? Ce este? A fost din nou arestată?

– Nu, a venit să facă puţin scandal, spuse Kiana maliţios, amintindu-şi cum le-a stricat prostituata dimineaţa cu ţipetele ei. Scandalagioaică din naştere.

– Nu prea seamănă cu Brie. Prostuţă, poate, dar nu scandalagioaică.

– Iadul are furiile lui... Că veni vorba de femei...

– Stai puţin. Cred că este telefonul meu.

– Mincinosule, strigă Kiana, dar Jack dispăruse deja.

Vizita neaşteptată la garajul unde se repara maşina lui Beth a adus mai multe semne de întrebare, decît răspunsuri clare. Jack stătea la birou, îşi privea notele şi se lăsa obsedat de gîndul că ar putea privi chiar în acel moment la explicaţie, fără să o vadă.

Iluzia... Cuvînt pe care Jack nu-l mai putea auzi acum, fără să se gîndească la Edward Hudson. Deşi ilogic, se părea totuşi că decedatul magician încă mai manipula din umbră, întindea mîini nevăzute şi făcea mutări pe tabla de şah.

– Dar de ce?

Tulburat, Jack reveni la întîlnirea bătăioasă pe care a avut-o cu mecanicul. Vînătoare de gîşte sălbatice. Din nefericire, se părea că gîsca nu se lăsa prinsă.

Atelierul mecanic era murdar. Acoperişul metalic se prelungea pentru a adăposti cel puţin două maşini. Una era maşina lui Beth, cealaltă era o grămadă de fiare ruginite. Nu părea a fi locul unde cineva îşi lasă obiectele de valoare, se gîndi Jack, cercetînd locul. Simţi că se mişcă ceva în spatele lui.

– Vă ajut cu ceva? se auzi o voce cotcodăcită, de om needucat. Un bărbat mărunt cu pîntecul mare şi puţin chel, stătea la colţul clădirii. Părea abia trezit din

somn.

– Aş vrea să pun cîteva întrebări despre Mercedes.

– Nu-i de vînzare. Este al cuiva. L-a adus la reparat.

– Da, ştiu. Proprietarul este prietenul meu.

Bărbatul se foi neliniştit de pe un picior pe altul, neştiind cum ar trebui să răspundă.

– Hî?

– Îmi spui şi mie ce are maşina?

– Hî?

Poate că omul nu auzea bine. Jack repetă întrebarea, ridicînd vocea.

– Încet sonorul, nu sînt surd.

– Nici nu am crezut asta. Maşina a avut un accident.

– M-da, accident. Bărbatul dădu din cap de parcă uitase de asta. Acum nu mai are nimic. Arată bine.

– Dar ce a avut?

– Nimic, murmură omul, evitînd privirea lui Jack.

– Poate că asta îţi împrospătează memoria, spuse Jack ducînd mîna după portmoneu.

Expresia bărbatului se aprinse de lăcomie, apoi se desumflă, cînd văzu că Jack scoase insigna de poliţist.

– Nu vreau să am necazuri. Omul clătină nervos din cap.

– Iar eu nu vreau să ţi le fac. Vreau doar cîteva răspunsuri simple, la nişte întrebări simple, începînd cu ce a avut maşina prietenei mele?

– Nimic, repetă omul. Acum este bună.

– Te deranjează dacă mă uit şi eu? Jack începu să cerceteze maşina. Toate semnele coliziunii fuseseră expert reparate. Grozav de bine reparată.

Bărbatul îşi înfundă mîinile în buzunarul salopetei.

– Unde a fost reparată?

– Hî?

– Tabla. A fost reparată în altă parte, nu?

Omul oftă necăjit.

– Eu sînt angajat aici.

– Deci nu ştii nimic?

Omul îl privi prosteşte.

– Hî?

– Poate că îmi spui unde-l găsesc pe proprietarul atelierului?

– Aici nu.

Jack scoase o carte de vizită.

– Am cîteva întrebări pentru el, cînd se întoarce. Ce-ar fi să-i spui să mă sune?

– Nu avem telefon.

– Într-adevăr? Trebuie să fie tare greu să faci afaceri fără telefon.

Bărbatul privi pe furiş, lateral, spre locul de unde se auzea un motor de maşină. Silueta masivă care se contura la volan, semăna cu o gorilă.

– El, îi explică interlocutorul lui Jack, lăsînd să se citească nervozitatea în acea silabă simplă.

Ca o umbră tenebroasă a mormintelor, bărbatul se retrase în clădire. Jack se trezi faţă-n faţă cu un bărbat extrem de urît. Părea că-şi lovise faţa de un tractor. Mergea greoi şi ameninţător.

68

Parcă era un taur în arenă, gata să omoare pe cineva. Aceasta a fost prima impresie a lui Jack despre proprietarul atelierului auto. A doua impresie – dată de răspunsurile evazive – era că vizita lui la atelier nu era

tocmai neaşteptată.

– Nu te interesează pe dumneata, era răspunsul standard al proprietarului, la fiecare întrebare pusă de Jack. Acum pleacă dracului de aici! Bărbatul părea gata să răspundă la cea mai mică provocare.

Încîntător, se gîndi Jack. Şi ce drăguţ din partea doctorului Daniel Hudson să sprijine întreprinzătorii locali, ca acesta.

– Am înţeles că aţi făcut în altă parte reparaţia caroseriei, muşcă Jack. Poate că-mi daţi adresa aceea şi voi deranja pe altcineva.

– Asta a fost între mine şi el. Mă auzi bine?

– El fiind...

– Nu te interesează.

– Mi se pare curios că au reparat-o atît de repede.

– Ce te priveşte?

– O simplă observaţie despre cum vorbesc banii, nu? Presupun că ai avut partea ta, nu?

– Nu te interesează.

– Nu, spuse Jack. Mă tem însă că o anchetă a poliţiei *mă interesează* foarte mult. Mai ales cînd este vorba de eludare de probe.

– Eu nu am ascuns *nimic.*

– Într-adevăr?

Era o lovitură cu efect întîrziat, pe care Jack dorea să o aplice înainte de a pleca.

– Atunci, cum explici faptul că interiorul maşinii este cu totul altul decît acela al maşinii care a fost adusă după accident? Era un bluf bine gîndit. Mi se pare nepotrivit să treci cu vederea un lucru atît de evident. Dar dacă s-au schimbat maşinile între ele...

Panica de moment care trecu prin ochii bărbatului îi confirmă lui Jack că presupunerea lui lovise ţinta.

– Sună-mă dacă te hotărăşti să schimbi povestea, îl sfătui Jack. Te-ar putea salva să apari la tribunal.

– Pentru că nu am avut un telefon în apropiere, minţi Beth, încă ameţită de parfumul lui Jack.

– Daniel este lîngă mine şi vrea să îţi vorbească, o anunţă Marissa. Doamne, Beth, tot nu înţeleg de ce...

– Credeam că este la conferinţă.

– Cum naiba să-i fie capul la conferinţă, cînd tu ţi-ai pierdut mintea pur şi simplu? A lăsat totul baltă şi a venit imediat acasă cînd i-am spus.

– Mintea mea este exact la locul ei, mulţumesc. Mai termină cu agitaţia asta!

– Scuză-mă. Dar eu am fost educată în spiritul familiei. Adică ţie nu ţi-ar păsa dacă eu aş pleca, lăsînd totul baltă?

– Marissa, asta nu are nici o legătură cu situaţia creată.

– Atunci ce are legătură? De cînd l-ai întîlnit pe bărbatul acela, te porţi de parcă eu şi Daniel nu mai existăm. Parcă nici nu ne mai poţi suporta.

– Nu este adevărat.

– Ba da, o acuză Marissa. Eu sînt foarte fericită că ai întîlnit pe cineva. Poate sînt chiar mai fericită, pentru că eu ştiu prin ce ai trecut. Dar încep să am dubii în privinţa lui. Dacă te face să te porţi într-un mod total iresponsabil faţă de oamenii care te iubesc. Eşti sigură că poliţistul este bun pentru tine?

– Începi să vorbeşti ca Daniel.

– Ce naiba crezi că faci? se auzi vocea lui Daniel.

– Tu eşti Daniel? nu se putu abţine Beth. De cînd faci repetiţii?

– Nu am dormit toată noaptea. Am încercat să te

găsim, tînără doamnă, o informă Daniel sever.

Era rîndul ei să se enerveze.

– Între timp v-aţi dat toată silinţa să-l concediaţi pe Jack?

Linişte de mormînt.

– Pe moment se pare că nu mai ai cuvinte, observă Beth, cred că cel mai bun lucru ar fi să închidem.

– Beth?

– Da?

– Eu şi Marissa credem că te pripeşti. La urma urmei, abia l-ai cunoscut pe bărbatul acesta... şi deja...

– Îl cunosc destul de bine. Şi chiar dacă nu l-aş cunoaşte, nu am nevoie de tine şi de Marissa să mă ţineţi de mînă.

– Dar cum rămîne cu planurile tale de a pleca în California?

– Ce-i cu ele?

– Abia aşteptai să pleci.

– Da. Pînă acum, v-aţi folosit toată imaginaţia să mă convingeţi să nu plec. Acum am impresia că abia aşteptaţi să mă urcaţi în primul avion şi să scăpaţi de mine.

– Nu m-ai înţeles.

– Poate pentru că spui ce nu trebuie.

Daniel părea ofensat.

– Noi nu am face niciodată nimic să te oprim de la ceea ce vrei tu.

– Foarte bine. Poate că ar trebui să-ţi aminteşti asta, data viitoare cînd ţi-ar trece prin minte să-i faci rău lui Jack.

– Vine acasă? întrebă Marissa.

– Nu cred, spuse Daniel supărat. Nu cred că ţi-a

spus pe unde ar putea fi?

– Intuiesc. Evident este pe undeva cu detectivul ei. Marissa se luminã la faţã. Poate cã este trecut în cartea de telefon.

– Nu Brassfield mã îngrijorează şi tu ştii asta.

Cuvintele o înfiorară pe Marissa.

– Dar nu crezi cã a ajuns atît de departe, încît sã...

– Sã o contacteze, vrei sã spui? o întrerupse Daniel.

– Nu, spuse Marissa dupã o clipã de gîndire. Nu cred sã fie atît de prost şi sã-şi asume un asemenea risc. Nu, cînd ştie cît are de pierdut.

– Cît avem *toţi* de pierdut! îi aminti Daniel.

– Cum ţi-am spus, dragã, nu cred sã fie atît de prost.

– Poate nu prost, dar disperat da.

Ochii lui îngheţaţi îi întîlniră pe ai Marissei, într-o hotărîre mutualã.

– Va trebuie sã fim siguri cã nu va mai avea aceastã ocazie...

69

– De ce aş face un lucru atît de necugetat, locotenente? întrebã Daniel, la acuzaţia de duplicitate a lui Jack. A acceptat ca detectivul sã-i facã o vizitã acasã şi acum regreta.

– Prietenul de la garaj pare sã creadã cã ai avea motive, insistã Jack. Mai ales dacã luãm în consideraţie banii pe care i-ai dat.

– Habar nu am despre ce vorbeşti; şi nici nu înţeleg de ce eşti atît de obsedat de teoria aceasta cu schim-

batul maşinilor.

– Poate că declaraţia dată de prietenul tău la poliţie îţi va împrospăta memoria, spuse Jack şi scoase copia xeroxată a declaraţiei, studiindu-l pe Daniel şi distrîndu-se grozav de reacţia lui.

Intimitat de cuvintele lui Jack, proprietarul garajului l-a căutat la sfîrşitul zilei, îngrozit de ideea de a fi numit complice într-o afacere murdată. *I s-a spus să schimbe maşinile*, a recunoscut acesta. I s-a spus de asemenea să aştepte o vizită de la un poliţist numit Brassfield şi să nu-i dea nici o informaţie.

Cu o exclamaţie de dezgust, Daniel se ridică în picioare şi-i aruncă hîrtia lui Jack, după ce o citise.

– Ce ar trebui să fac?

– Ai putea să-mi faci economie de timp, dîndu-mi nişte răspunsuri corecte. Pentru că oricum le-aş afla.

– Răspunsuri corecte, locotenente? Cum ar fi...

– Cum ar fi, de ce au fost schimbate maşinile?

Expresia de pe chipul lui Daniel deveni nepăsătoare.

– Există o lege împotriva acestui lucru?

– Există legi împotriva încercărilor de fraudă în dauna companiilor de asigurări. Asta ai vrut?

– Eu sînt un profesionist respectat de comunitate şi în relaţii bune cu asociaţii mei, locotenente. Nu am timp pentru jocurile tale logice.

– Dar ai avut timp să schimbi maşinile. Pe asta doreai să i-o dai lui Beth?

– De fapt, da, dacă vrei să ştii. Deşi nu pentru motivul la care te gîndeşti.

– Nu?

– Maşina cumnatei mele era foarte stricată. Am discutat cu soţia mea şi ne-am gîndit că ar fi mai rezonabil să o înlocuim, nu să o reparăm.

– Cam frivolă cheltuială, nu? Alţii ar fi optat pentru reparaţii.

– Cred că pînă acum ţi-ai dat seama că noi nu sîntem *alţii.* Ceea ce ţie ţi se pare frivol, nouă ni se poate părea o investiţie bună.

– Nu trebuia şi Beth să-şi spună părerea? Din cîte am înţeles, banii ei vă susţin luxul în care trăiţi.

– Adică banii lui Edward, se răsti Daniel. După accident, cred că ar fi fost bucuroasă să schimbe maşina.

– Şi cînd aveai de gînd să-i arăţi surpriza?

Gura lui Daniel făcu o grimasă neplăcută.

– Aseară, răspunse el. Din nefericire, cineva i-a băgat în cap că nu mai este în siguranţă aici.

– În ultima vreme cineva o supune la tot felul de încercări. Nu ai nici o idee cine ar fi?

– Cumnata mea este mult prea vulnerabilă acum, locotenente. Nici eu, nici soţia mea nu vom sta cu mîinile încrucişate să privim cum suferă Beth.

– Cine o face să sufere?

– Cred că se subînţelege.

Jack îl ignoră şi reveni la problema maşinii.

– Spune-mi şi mie ce a avut maşina?

– Locotentente, mă deranjezi. Am pierdut deja prea mult timp cu tine.

– Iar eu intenţionez să pierd chiar şi mai mult cu tine, mai ales dacă refuzi să colaborezi, promise Jack.

Daniel oftă exasperat.

– Te plictisesc cumva?

– Ai pus punctul pe i, da, mă plictiseşti.

– Nu-i nimic. Sînt sigur că mandatul de percheziţie îmi va spune tot ce vreau să ştiu.

– Ameninţările tale pot speria oamenii simpli, dar cu mine nu-ţi merge.

– Bine, atunci îţi mai pun o întrebare.

– La care probabil nu am nici un motiv să-ţi răspund.

– Poate nu, dar eu oricum întreb. Din colţul ochilor, Jack văzu că Marissa îi priveşte de pe scări. De ce s-ar grăbi cineva să cumpere o maşină pentru altcineva care tocmai doreşte să plece de pe insulă?

Lua-le-ar naiba de telefoane cu robot! Brie spumega. Altădată formai un număr şi îţi răspundea o persoană, un om în carne şi oase. Acum primeşti un răspuns de la un robot rece şi neprimitor, căruia nu-i pasă dacă cineva este în pericol de moarte. Cineva atît de drăguţ ca Jack Brassfield ar trebui să răspundă singur la telefon. Pentru a patra oară în tot atîtea ore, Brie închise fără să lase un mesaj, în semn de protest.

Ar fi putut să-i lase un mesaj la sediul poliţiei, dar probabil că ar fi uitat să i-l dea. Bineînţeles că totul ar fi fost altfel azi dimineaţă, dacă Jack ar fi fost acolo. El ar fi ascultat-o. Punea pariu că Jack ar fi ştiut unde să caute mai întîi. Şi cînd am să-l am din nou lîngă mine, promise Brie împreunîndu-şi palmele a rugăciune, n-o să-l mai enervez niciodată.

Deschizînd ochii, privirea ei se opri din nou asupra bucăţii de ziar pe care era mîzgălit numărul de telefon. Numărul acesta trebuia să însemne ceva, deşi i s-a răspuns foarte dur cînd a sunat prima dată.

– Nu stă nimeni cu numele ăsta aici, i-a spus o femeie.

Poate că nu căuta unde trebuia. Poate că în loc să aibă încredere în ce-i spusese femeia aceea, ar trebui să meargă la hotel să-l caute. Da, aşa trebuia să facă. Speranţa începu să o încălzească pe Brie. Cum de nu s-a gîndit pînă acum?

Zîmbi satisfăcută şi plecă în baie să se pieptene şi să se rujeze.

– Vin, dragul meu! spuse ea, gîndindu-se că în curînd, foarte curînd, va fi din nou în braţele lui Edward Hudson.

70

Ceea ce a ales inima ei, se gîndi Beth, se găsea acum în paginile acestui jurnal. Gîndurile demult uitate, revelau acum o latură a lui Edward pe care ea nu ar fi admis-o cînd el se afla în viaţă. Faptul că l-a iubit profund era evident. Că el s-a iubit numai pe el, era acum dureros de evident.

S-a justificat punînd totul pe seama educaţiei lui şi a faptului că a fost renegat de tatăl lui. *„Într-o zi va afla cît este de iubit"*, scrisese într-un paragraf, doar cu trei săptămîni înainte ca el să moară, convinsă fiind că naşterea copilului era lucrul de care avea nevoie Edward – dar şi dovada necondiţionată a faptul că el era iubit.

L-a înşelat ea în aşteptările lui? Răsfoind paginile, citind despre certurile şi dragostea lor, Beth îşi dădu seama că deşi îşi striga dragostea sus şi tare, Edward a fost nesigur şi nu a lăsat-o să-şi dezvolte personalitatea. *„Mă vei avea întotdeauna pe mine, iar eu voi avea grijă de tine"*, îi spunea mereu, respingînd orice încercare a ei de a deveni independentă.

Nu întotdeauna, Edward, nu întotdeauna, se gîndi Beth răsfoind jurnalul.

Şi-a găsit alte femei pentru a-şi afirma forţa şi puterea de a domina? Nopţi tîrzii, absenţe lungi, flirturile revoltătoare – Beth şi le aminti, întrebîndu-se cît era de

adevărat din ce-i spunea el. *„Sînt toate nebune după mine, fetiţo, le primesc pe tavă. Nu trebuie să-ţi faci griji..."*

Numai Marissei şi jurnalului le-a mărturisit Beth durerea şi suferinţa pricinuite de comportamentul lui Edward. *„Lucrurile vor fi altfel, după ce va veni copilul"*, a scris ea. Dar chiar atunci cînd a scris, era sceptică. Lucrurile se puteau schimba, dar Edward Hudson rămînea acelaşi.

Altfel, de ce ar fi păstrat timp de zece ani legătura cu o femeie ca KK? Amintindu-şi seara în care aceasta l-a vizitat în cabină, Beth simţi muşcătura geloziei. Insistenţele lui Edward că între ei nu era nimic, nu făceau decît să-i întărească presupunerile. Atunci s-a întors la hotel la două dimineaţa. *„Am uitat de timp, fetiţo, ştii cum este cînd te întîlneşti cu prieteni vechi".*

Ciudat lucru era că ea *ştia*. Însă a preferat să se agaţe de credinţa că legătura lor era indestructibilă.

Ar fi fost mai bine dacă îl alegea pe Daniel? Deşi nu înregistrase astfel de speculaţii, din ceea ce citea era evident că îl stima foarte mult pe cumnatul ei. Daniel a făcut asta... Daniel a spus asta... Umbra unui om care nu a gîndit de două ori cînd a făcut pe salvatorul, chiar şi împotriva fratelui său. Faptul că Edward nu suporta aceste intervenţii a fost evident şi din schimbul de cuvinte dintre ei, după vizita lui KK.

Nu a vrut să audă. Îi era greaţă şi era supărată că Edward întîrziase. Era în garderobă cînd a venit Daniel. Neştiind că ea este acolo, Daniel a vorbit.

– *„Ticălosule! Nu există limită la schemele tale murdare?"*

– *„Evident că nu, a răspuns Edward ironic. Nu este treaba ta."*

– *„Ştii foarte bine despre ce vorbesc!"*

– *„Şi ce dacă? Danny, nu eşti cam bătrîn să-ţi ia*

coada foc?"

– „Nici nu te voi onora cu un răspuns pentru aşa ceva!"

– „Foarte bine. Pentru că nici nu există. Şi atîta vreme cît eşti în trupa mea..."

– „Treaba aceasta se mai poate schimba, îl întrerupse Daniel."

De dincolo de uşă, Beth îl auzi pe Edward rîzînd insolent.

– „Şi unde să mergi, frăţioare? Înapoi la practica obscură? Poate la o clinică în străinătate? Coboară pe pămînt!"

– „Eu şi Marissa ne putem descurca şi fără tine."

– „Da, sînt convins. Ea este cea cu resursele, nu? Deşi, de ce s-a legat de un tip ca tine, nu înţeleg."

– „Multe lucruri nu înţelegi, mai ales cele legate de sentimente umane."

– „Touché, touché. Ai devenit expert şi în sentimente?"

– „Ştiu cînd un om ar trăi mai bine fără tine."

– „Adică, soţia mea? Despre ea este vorba, Daniel? Nu ştiam că mai eşti încă supărat că te-a lăsat şi m-a luat pe mine."

– „Beth şi cu mine, spuse Daniel reţinut, am avut o înţelegere."

– „Da, desigur. Şi ar fi bine să rămînă doar atît."

– „Insinuezi că..."

– „Nu, Danny, ţi-o arunc direct sub nas! Mai termină cu cavalerismele, ori ai să îngroşi rîndurile şomerilor."

– „Nu o meriţi, Edward. De ce nu o laşi să plece înainte de a afla ce ticălos eşti?"

– „Şi cine o să-i spună? Nu cred că tocmai tu."

Beth auzi uşa deschizîndu-se.

– „Uiţi ceva", spuse Daniel.

– *„Şi mă rog, ce anume?"*
– *„Eu nu sînt singurul om care ştie adevărul..."*

A fost o discuţie, pe care, din motive evidente, Beth nu a clarificat-o cu nici unul dintre ei în zilele următoare. Daniel ar fi fost stînjenit să afle că ea a auzit. Bine-înţeles, Edward ar fi acuzat-o că ascultă pe la uşi.

Stînd acum în pat, cu mîinile sub cap, îşi aminti o altă discuţie de acum doi ani. Cu Cy Halloran, detectivul din Washington, care răspîndea în jur miros de trabuc... presînd-o cu întrebări care atunci i s-au părut absurde. Daniel a încercat mereu să o salveze...

– *„Vă amintiţi de vreo ceartă din ultima vreme, doamnă Hudson?"*
– *„Ceartă, căpitane?"*
– *„Echipa a observat că soţul dumneavoastră era nervos. Se răzbuna pe cine-i ieşea în cale."*
– *„Fratele meu era un profesionist, interveni Daniel. Ceea ce unora li se păreau a fi nervi, ar fi putut fi în cazul lui dorinţa ca totul să fie bine făcut."*
– *„Eu o întrebam pe doamna Hudson. Deci, avea decedatul duşmani?"*

Numai acum, în perspectiva timpului, Beth recunoştea ceea ce negase acum doi ani, deşi era sub prestare de jurămînt: Edward Hudson – adorat de public – îşi făcuse mult prea mulţi duşmani; mai mulţi decît prieteni.

71

– Ascultă, Lena, spuse Jack, am nevoie de un foarte mare serviciu.
– A devenit practic a doua mea natură, spuse vocea

din receptor. Te superi dacă te sun mai trîziu?

– Ora nepotrivită?

– Stilou stricat. Tocmai mi-am stropit rochia cu cerneală şi eram în drum spre baie, să văd dacă iese.

– Spreiază cu fixativ şi spală cu săpun. Iese ca prin farmec.

Lena oftă.

– Există ceva să nu ştii tu?

– O mulţime. De aceea te am pe tine.

– Flatant! Flatant! Ce s-a mai întîmplat?

– Cum îţi spuneam, am nevoie de un serviciu rapid.

– Parcă spuneai un *mare* serviciu.

– Aşa am spus?

– Cum se face că toate aceste servicii rapide sfîrşesc prin a-mi ocupa atît de mult timp?

– Pentru că eşti minuţioasă şi eficientă. De aceea am încredere în tine.

– Sînt şi foarte puţin costisitoare.

– Da, şi asta.

– Şi care-i serviciul?

Jack întinse mîna după numărul din revista *Variety,* care i-a atras atenţie – un articol scurt şi o fotografie, pe care probabil nu le-ar fi văzut dacă teancul de reviste nu cădea şi aceasta nu ar fi aterizat deschisă exact aici.

– Este într-o revistă pe care mi-ai dat-o ultima dată, spuse Jack, apoi citi luna şi anul.

– Adică, începuturile lui Edward Hudson?

– Asta nu este despre Hudson. Jack îi citi paragraful despre Universitatea *Northwes,* intitulat *Vieţi intime.* Un cuplu de actori s-au certat, erau neidentificaţi pentru că erau îmbrăcaţi în costume de epocă. Spune-i cum vrei, dar eu cred că am mai văzut-o undeva.

– Piesa de epocă?

– Nu, poza. Sau, mă rog, pe cineva din poză. Nu sînt sigur.

– Ce legătură are cu Hudson?

– Poate nu are.

– Bine, şi ce ar trebui eu să fac?

– Uite, să spunem aşa – cum ai reuşi tu să-l identifici pe unul dintre actori?

– Cred că destul de uşor. Merg la departamentul teatru, aici. De ce?

– Pentru că acesta este serviciul, Lena. Şi aş avea nevoie de un răspuns imediat.

– Se pare că arde.

– Dacă ardea, eram deja în drum spre tine. De ce ai nevoie să începi?

– De pagină. Faxul, este suficient de rapid?

Jack îşi privi ceasul.

– Nu mai este nimeni acolo.

– Nu, dacă nu sînt nebuni ca tine. Dar măcar se poate rezolva dimineaţă. Cît despre cît de repede...

– Mulţumesc, Lena, eşti un înger.

– Aşa spun toţi. Cînd mi-o aduci?

– Am şi plecat.

– JB?

– Hmm?

– Te pot întreba ceva?

– Sigur.

– Tu şi prietena ta... uh... aţi... vă simţiţi mai bine, acum că ai scos-o din casa aceea?

– Ne vedem peste cîteva minute, Lena.

– Nu-i cinstit, se răsti ea. Ai spus că te pot întreba.

– Şi m-ai întrebat. Dar eu nu ţi-am promis că îţi răspund.

– Scuză-mă, spuse ea supărată, am de scos nişte

pete de cerneală.

– Dă-i drumul.

– Povestea vieţii mele, oftă Lena. Aş putea să o scriu pe un perete...

Genele dese ale lui Jack clipiră agitate.

– Ce ai spus?

– Ce am spus?

– Ce ai spus adineauri.

– Despre tine şi Beth?

– Despre petele de cerneală.

Deşi au fost fără noimă, cuvintele Lenei tocmai i-au dezvăluit un scenariu la care nu se gîndise pînă atunci.

Este ciudat cum timpul îţi strecoară în minte toate detaliile, se gîndi Beth, lăsînd lîngă ea jurnalul şi începînd să se îmbrace pentru cină. Idei despre ce-a-îmbrăcat-unde şi ce-au-spus-unde, erau simple măzgăleli, cînd le-a scris. *„Dar nu ştii niciodată,* i-a spus Edward. *Viitorii mei biografi ar putea avea nevoie de astfel de amănunte..." „Nu de asta le scriu",* i-a spus Beth, tulburată că el pătrundea pînă şi în intimitatea gîndurilor ei, în egoismul de a satisface gustul de bîrfă al publicului.

Revederea trecutului nu a aruncat nici o lumină asupra prezentului ei încurcat. Nici nu a găsi nimic neobişnuit în însemnarea ultimei nopţi de viaţă a lui Edward. După zece ani de perfecţionare, spectacolele lui Edward Hudson erau pregătite în cele mai mici amănunte, aproape la secundă, dacă era necesar.

Spectacolele începeau întotdeauna la ora opt, la opt şi trei minute el termina deja primul act de iluzionism şi în ropote de aplauze cobora în primul rînd şi alegea femeia pe care o folosea pentru al doilea, de la opt şi cinci minute. Niciodată nu întîrzia, niciodată nu

schimba nimic. Probabil că se culcă cu ele în şir, îl auzise Beth odată spunînd pe un băiat din echipă. Mărturie sarcastică a adevărului că Edward Hudson se purta mereu la secundă chiar şi în afara scenei.

Un moment, Beth închise ochii şi se revăzu în culise, ducînd o luptă surdă, dacă să aibă încredere în Edward sau să asculte vocile interioare care o preveneau. Nu au simţit şi oamenii din echipă? Domnul McCambridge, nu a...

McCambridge. Numele uitat îi reverberă în minte. *„A fost ceva diferit în spectacolul din seara aceea?"* a întrebat-o Jack. Era întrebarea pe care şi-a pus-o şi ea de o mie de ori în ultimii doi ani. Răspunsul părea să aibă atît de puţină importanţă – chiar şi pentru poliţie – încît, l-a ignorat, pînă acum.

De la început pînă aproape de sfîrşit nu a existat nici o deviaţie de la rutina soţului ei. Sincronizarea echipei părea trasă la indigou pentru fiecare spectacol, deşi a lipsit unul dintre membrii cei mai importanţi ai echipei de tehnicieni.

McCambridge, doborît de gripă, nu lucrase în noaptea aceea.

72

– Mortăciune? repeta Jack, zîmbind. Nu este un cuvînt pe care-l foloseşti prea des.

– Numai pentru o cauză dreaptă. Domani avea un fel de a fi, care îţi provoca o dorinţă fierbinte de a folosi mult antiseptic, dacă te aflai în aceeaşi cameră cu el.

– Dar ai spus că ştia toate problemele tehnice?

– Edward nu l-ar fi păstrat dacă nu ar fi fost bun. Nici McCambridge.

– Bine, să reluăm puţin. Ai spus că McCambridge avea gripă...

– Ca toţi ceilalţi, sublinie Beth. Oricum, McCambridge era un om de echipă şi dorea să fie permanent cu noi. I-a spus lui Daniel că poate veni şi lucra ca întotdeauna. Cred că s-a gîndit că neavînd spectacol în următoarele două zile, se putea reface după aceea.

– Nobil, dar nu foarte practic. Toţi oamenii de teatru sînt obsedaţi?

– Nu mai mult decît poliţiştii.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Păi, Daniel i-a spus că este contagios şi ideea nu este tocmai bună. Apoi, Domani îi putea acoperi foarte bine, iar McCambridge nu era singurul care ştia tehnica.

– Dar ce implica tehnica de lucru?

– Decorul, luminile, camera video. Domani a lucrat la o televiziune prin cablu.

– Continuă.

– Oricum, Daniel a dat puţin înapoi, dar, pînă la urmă, a susţinut că McCambridge poate veni la spectacol numai dacă lua antibiotice.

– Acest lucru nu i-ar fi afectat raţiunea?

– Daniel i-a prescris ceva uşor. Din păcate nu a fost destul pentru a-l ajuta şi el a sfîrşit prin a rămîne în pat.

– Iar Domani l-a înlocuit la teatru.

– Exact.

Cu degetele încrucişate sub bărbie, Jack contempla aburul care se ridica din ceaşca de cafea.

– Ai spus că poliţiei nu i s-a părut semnificativă

schimbarea. După tot ce mi-ai spus, mie acesta mi se pare un moment critic.

– Dar Domani a făcut totul exact cum ar fi făcut şi McCambridge. Toată echipa a jurat acest lucru.

– Din experienţă?

– Din experienţă.

– Îmi pare rău că sînt critic, dar eu nu prea am încredere în jurăminte colective. Nu trebuie decît o afirmaţie a unui membru, pentru a convinge toată gloata să spună acelaşi lucru. Din cîte mi-ai relatat, tehnicienii au stat destul de mult timp în culise pînă au fost interogaţi.

– Dar au văzut acelaşi lucru, insistă Beth. Şi eu. Şi Daniel. Şi o sală întreagă de spectatori.

– Dar Marissa?

– Ce-i cu ea?

– Ea nu era în culise?

– De obicei Marissa îşi lua de lucru în cabină.

– De obicei? Dar în noaptea aceea?

– Cred că şi atunci. De ce?

– Încerc să aflu unde se găsea fiecare şi ce făcea.

– Exact ca poliţia din Washington, remarcă Beth supărată.

– Nu. *Mai bine* decît poliţia din Washington. Să-ţi spun drept, cred că ei au scrîntit-o.

– Mai are vreo importanţă, Jack? Rezultatul este acelaşi. Edward este mort.

– Este adevărat, acceptă Jack, dar dacă ei ar fi făcut lucrurile cum trebuie, ar fi găsit răspunsul logic la întrebarea *de ce a murit Edward.*

Necioplită. Aşa s-a făcut lumea, hotărî Brie. Nu a pus decît o întrebare simplă şi femeia aceea mai, mai

să o muşte. Mai rea decît prostul de sergent de la poliţie, dar mesajul era acelaşi – nici unul nu dădea doi bani dacă ea îl găsea sau nu pe prietenul ei.

– Prieten? a repetat femeia, ţuguind buzele. Sînt convinsă că este o greşeală.

– Dar mi-a lăsat acest număr de telefon, a protestat Brie. Sînteţi sigură că nu este înregistrat aici?

Era clar, după expresia feţei, că femeia nu dorea să o ajute.

– Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

– Dar sînt foarte mulţi oameni aici. Poate că are întîlnire cu cineva.

– Dacă este aşa, atunci sigur nu a fixat ora prin telefon. Femeia zîmbea răutăcios.

– S-a întîmplat ceva? auzi Brie în spatele ei şi privind peste umăr, văzu bărbatul din sistemul de securitate.

– Slavă Domnului, murmură femeia de la recepţie. Persoana aceasta caută pe cineva. În fracţiunea de secundă cît a întors capul, Brie a văzut cum femeia întoarce ochii peste cap.

– Mi se pare că sînteţi o persoană perfect sănătoasă, de ce aveţi nevoie de un doctor?

– Doctor?

– Hotelul nostru estre închiriat în întregime pentru Conferinţa Medicilor din Pacific.

Brie clătină din cap.

– Nu caut un doctor. Îl caut pe prietenul meu.

– Cred că ar trebui să-l căutaţi în altă parte, pe prietenul dumneavoastră. Nu aş vrea să vă văd arestată.

Frustrată şi înfrîntă, Brie plecă, renunţînd la ideea de a întreba oamenii din hol.

– Probabil că mă arestează şi pentru asta, murmură

ea, stînd pe scaunul înalt de la barul *Turtle Bay Hilton.*

– Nu mă îmbogăţesc de pe urma ta, spuse barmanul privind paharul abia atins. Termini pînă la paşte?

– Nu sînt băutoare, spuse Brie.

– Nici prea vorbăreaţă, comentă el. Eşti de pe aici?

– Din Strip. Am avut chef de o plimbare cu maşina.

– Ce m-ar costa să te conving să pleci?

– Nu mă interesează, răspunse Brie, înţelegînd aluzia.

– Nu la asta mă gîndeam. Bărbatul se aplecă conspirativ peste tejghea. Rămîne între noi doi, lui Simone nu-i place concurenţa, în regatul ei, mai ales fetele frumoase. Cum cred că va apărea peste cîteva minute...

Brie dădu absentă din cap, în timp ce bărbatul îi povestea cine este Simone – o fată care şi-a fixat zona de activitate şi nu era dispusă să cedeze.

– Face foarte urît, o preveni barmanul. M-am gîndit să-ţi fac un serviciu şi să-ţi spun.

Brie murmură nişte mulţumiri înăbuşite, puse bacşişul pe tejghea, observînd-o pe amazoana platinată care tocmai intrase în bar şi care era îmbrăcată într-o ţinută sumară, care nu mai lăsa nimic imaginaţiei.

73

Îl aşteptau trei mesaje înregistrate, cînd a sosit acasă în dimineaţa următoare. Primul, de acum patru ore, de la micuţa Gabs, din New York; se încuiase afară şi nu avea cheie – îl întreba cum să intre fără să spargă geamul.

Zîmbind, Jack derulă la următorul mesaj şi auzi vocea fostului lui partener. *„Am găsit ceva murdar despre mecanicul tău"*, înregistrase Akaka. *„Sună-mă."*

Bătrînul Billy şi aversiunea lui pentru telefoanele cu robot. Luni de zile după ce l-a instalat Jack, prietenul lui a închis, fără să înregistreze nici un mesaj, dar i-a mărturisit mai tîrziu. Oamenii adevăraţi, i-a explicat Billy, au nevoie să vorbească cu oameni adevăraţi.

„Probabil că nu mă mai ţii minte, locotenente", se auzi vocea următoare. *„Sînt Marissa Hudson, cumnata lui Beth. Situaţia este foarte stînjenitoare în ultima vreme, cu Beth şi cu soţul meu, dar cineva trebuie să încerce un armistiţiu. Am hotărît să mă ofer eu..."*

Bun venit în Zona Crepusculară, se gîndi Jack, aplecîndu-şi capul suspicios să audă scopul final pentru care Marissa dăduse acest telefon. Era o invitaţie de societate. *„Nimic complicat. Poate ceva de băut... sau cafea lîngă piscină, ce crezi că ar fi mai potrivit. Sună-mă oricînd şi anunţă-mă dacă te hotărăşti. Eu sînt mereu acasă."*

Jack opri aparatul, hotărînd să se ocupe mai tîrziu de invitaţia Marissei. Evident, crede că Beth este la mine, reflectă el. Cu atît mai bine. Formă apoi numărul lui Akaka.

– Tocmai ieşeam, spuse acesta, răspunzînd la al doilea apel. Am un fir pentru Regina Stiletelor.

– Atunci nu-l lăsa să se răcească. Sună-mă cînd te întorci.

– Nu, nu durează decît o secundă. Tipul de la garaj...

– Domnul Bunăvoinţă?

– Celălalt. Scund şi cu miros neplăcut, cam nervos.

– Ce-i cu el?

– Se pare că a spus băieţilor ceva despre şeful lui.

Ajung la o chestie bună.

– Sînt numai urechi.

– Se pare că tipul ăsta are o fiică adolescentă, înţelegi?

– Îhî.

– Şi se mai pare că a rămas gravidă acum cîteva luni cu un tip din Oregon. Sau din Ohio? Oricum, un stat care începe cu O.

– Este foarte important pentru povestea noastră? Să scriu?

– Ceea ce este *important*, continuă Akaka netulburat, este că sîngerează din nou. Nu se lasă fata.

– Avort spontan?

– Aha, avort provocat. Şi ştii cine l-a făcut?

– Grozav! Jack radia. Mă temeam că nu aflu nimic.

– Isteţule. Ghiceşti sau îţi spun eu?

– Doctor Dan.

– Of, murmură dezamăgit Billy.

– Of? Am sau nu am dreptate?

– Bineînţeles. Ca de obicei. Nu oboseşti să ai întotdeauna dreptate?

– Ei, haide Billy. La cine altcineva să mă fi gîndit. Tot timpul mă gîndesc numai la individul ăsta.

– Şi eu care credeam că la cumnată-sa.

– Nu ai spus tu că trebuie să găsim ceva?

– Teribil? Nu-mi mulţumi. Credeam că-ţi spun ceva ce nu ştiai.

– Şi nu ştiam, îl asigură Jack. Acum, după ce mi-ai spus, se leagă lucrurile. M-am gîndit eu că trebuie să fie ceva, dacă mecanicul de la garaj i-a făcut o favoare lui Daniel Hudson.

– Bine, dar de ce s-a mai ostenit Hudson cu chestia aia, cu schimbarea maşinilor? Nici chiar Curry nu crede aşa ceva.

– Nu trebuia să ajung atît de departe, comentă Jack. Cred că mecanicul trebuia să mă strîngă puţin de gît, să cînt cu o octavă mai sus.

– Ai dovezi?

– Intuiţia.

– Uneori, spuse Akaka grav, numai pe ea trebuie să te bazezi.

Au vorbit foarte mult cu o noapte în urmă. Beth se ghemuise la pieptul lui, de parcă acolo era locul ei. Dar era locul ei, îşi spuse. Jack a îmbrăţişat-o şi i-a şoptit:

– Vise plăcute.

– Cum să fie altfel? murmură ea mulţumită.

Se simţi învăluită de pace şi mulţumire şi se abandonă moliciunii pernelor şi îmbrăţişării bărbatului pe care-l iubea. Nu o mai bîntuiau gînduri despre Edward, nici coşmarul morţii lui. Era aproape ironic – bărbatul cu care trăise zece ani, pălea acum în comparaţie cu detectivul pe care-l cunoştea de mai puţin de o lună.

Era uimitor cît de multe lucruri puteau avea în comun doi oameni.

– Uneori mi se pare că te cunosc de o veşnicie, îi spusese ea în seara trecută.

– Şi mă vei cunoaşte întotdeauna, pentru că nu am intenţia să te las să-mi scapi.

Gîndurile lor s-au întors simultan la acelaşi lucru.

– Te gîndeşti la California?

Beth încercă să anuleze subiectul, ridicînd din umeri.

– Mi-am pus ceva speranţe în această plecare.

– Eşti sigură că asta vrei? tatonă Jack în continuare. Ţi-ai pus multe speranţe, nu?

Ochii lui Beth străluciră. Îşi regăsise independenţa spirituală.

– Planurile se pot schimba.

– Acesta nu este un atribut specific numai femeilor.

Beth era uluită. El o privea amuzat.

– Şi în California sînt o mulţime de băieţi răi care să-mi dea de lucru, spuse el, făcîndu-i cu ochiul.

– Spui cumva ceea ce cred eu că aud?

– Doamna mea, dacă crezi că-ţi spun că te iubesc, ai ghicit, aşa este.

– Nu, despre California...

– De ce nu? O să dăm faliment dacă menţinem legătura prin telefon.

– Dar am crezut că îţi place să trăieşti în paradis.

Braţele lui Jack se strînseră senzual în jurul ei.

– Paradisul este acolo unde eşti tu, iubito şi unde sînt cu tine.

74

Vraja soarelui de amiază ademenise clienţii obişnuiţi ai plajei. Unul lîngă altul, trupurile uleioase se răsfăţau pe plajă de la Kuhio pînă la De Russy, ignorînd avertismentele locale că soarele între unsprezece şi douăsprezece este foarte periculos. Mînaţi de exuberanţa de a lua cu ei acasă tot bronzul auriu, mulţi turişti făceau imprudenţa de a se lungi la soare, din prima zi, cîteva ore. La fel de mulţi, luau acasă în loc de bronz, piele jupuită, drept suvenir din vacanţa la Pacific.

– Te face să-ţi doreşti să fii din nou tînăr, comentă un bătrîn grăsuţ. Jack se uită în direcţia în care privea bătrînul. Trei fete, care nu aveau o zi peste şaisprezece ani, un trio de blonde vesele, îmbrăcate în bikini fluo-

rescenţi, se apropiau de plajă.

– Ce n-aş da..., spuse din nou bătrînul oftînd, supărat că Fîntîna Tinereţii nu era decît un basm.

Ba deloc, se gîndi Jack, mulţumit de vîrsta lui. Nu dorea deloc să se întoarcă la năbădăioasa tinereţe, cînd cel mai mic incident devenea subiect de isterie. De exemplu Gabs, care se încuiase pe dinafară, categoric nu era prima dată cînd îşi uitase cheia. Chei. Încuiată. Într-o secundă, gîndul lui Jack zbură la cutia lui Edward. Înapoi la o întrebare fără răspuns, în legătură cu blocarea lui Edward.

– Ar fi grosolan din partea mea, dacă te întreb ce avere ai? o întrebă Jack pe Beth.

– Ar schimba situaţia cu plecarea în California? îl tachină ea.

– Absolut deloc. Te-aş urma oriunde, chiar dacă nu ai avea un bănuţ.

– Să-ţi spun drept, Marissa se pricepe mai bine la conturi bancare. Niciodată nu m-am simţit în largul meu cînd a venit vorba de bani.

– Dar pun pariu că există zeci de oameni care s-ar gîndi la asta.

– Probabil, rîse Beth.

– Dar e o cifră mare?

– Mare, mmm? Cîteva milioane. Cred. Poate că sună curios de la cineva care vrea să încheie o afacere.

– Deloc. Istoria este plină de filantropi, care nu au reuşit niciodată să încheie o afacere.

– Cred că este scuza mea. Nu m-am simţit bine să cheltuiesc ceva ce nu era al meu.

– Proprietate comună, îi aminti Jack. Bineînţeles că sînt ai tăi.

Beth dădu din cap.

– Mă gîndeam la ce a primit Edward de la tatăl său. Încă mi se pare de neiertat că l-a îndepărtat pe Daniel.

– Sînt convins că Daniel îi împărtăşeşte sentimentele. Mi-ai spus că nu a aflat niciodată de ce?

– Dacă ar fi aflat, Edward era singurul căruia i-ar fi spus.

– Şi Edward nu ţi-a spus?

– Cînd venea vorba de tatăl său, parcă mergeam pe ouă. Edward obişnuia să spună că dacă ar fi ştiut cît de rău este tatăl său, ar fi fugit de acasă de la vîrsta de zece ani.

– Dar a aşteptat şi a fugit mai tîrziu. Presupun că a fost ultima dată cînd l-a văzut Edward?

– A mai fost cînd l-a invitat la nunta noastră.

Jack îşi ridică sprîncenele.

– Nu mi-ai spus pînă acum.

– Nici nu era nevoie. Este un punct mort, din moment ce a refuzat să vină, nici vorbă să ne dea binecuvîntarea.

– Din ceea ce mi-ai spus despre soţul tău, nu semăna cu el să ceară voie pentru a face ceva.

– Dimpotrivă, recunoscu Beth. Cu cît i se iveau mai multe obstacole, cu atît mai încăpăţînat devenea. Cum era tatăl, aşa era şi fiul.

– Şi fratele?

– Daniel este complet diferit. Cel puţin aşa cred eu.

– În ce sens?

– O, îi pasă de oameni, face lucruri care este convins că le face plăcere.

– Ai dreptate, pe mine m-a umplut de fericire.

– Cred că se cuvine să schimbăm subiectul, pro-

puse Beth. Cum decurg pregătirile de nuntă ale prietenei tale?

– Se pare că nunta va avea totuşi loc.

– Semn bun.

– Dacă nu-i va înnebuni pe toţi cei din jur, mai întîi. Jack îi povesti cum s-a încuiat afară şi nu avea cheie.

– Biata copilă.

– Biata Lucy. Probabil că nu mai are mult şi se mută. Gîndul care l-a sîcîit pe Jack toată dimineaţa, se materializă acum sub formă de întrebare.

– Apropo, am vrut să te întreb ceva despre cutia metalică. Nu sînt încă lămurit.

– Ce anume?

– Cum ajungea el în fundul dublu? Era o încuietoare...?

– Doar o bară. Nu trebuia decît să o împingă.

– Şi dacă se bloca?

75

Expresia de pe chipul lui Beth, semnala limpede alarma provocată de sugestia lui Jack.

– Ne-ar fi anunţat.

– Dar nu a făcut-o.

– Pentru că...

– Cutia a fost vreodată examinată? În întregime?

– Funcţiona bine, insistă Beth.

– Putea cineva strecura o bucăţică de lemn pentru a o bloca? Poate cineva apropiat, ca Daniel, presă Jack.

– Daniel nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu avea

motive.

– Decît poate că a pierdut o moştenire substanţială.

– Nici măcar asta. Toată averea lui Edward mi-a fost lăsată mie.

– Şi dacă se întîmplă ceva cu tine?

– Nu-mi plac cuvintele astea, Jack.

– Îmi pare rău, scumpo, dar nu mă poţi convinge altfel. Avea un motiv, i s-a ivit şi ocazia...

– Avea mult mai mult de pierdut dacă Edward murea. Fără Edward...

– Ar fi trebuit să se întoarcă la meserie?

– Nu asta doream să spun.

– Atunci, ce?

Beth înghiţi în sec, îşi ridică bărbia şi-i întîlni privirea.

– Pur şi simplu nu s-a întîmplat cum crezi tu.

– De ce nu?

– Pentru că, în primul rînd Edward ar fi observat acest lucru.

– Şi în alt doilea rînd?

– Pe el se afla tot timpul o cameră de luat vederi. Şi tu ai văzut-o.

– Ştii ce? Îmi pare rău, dar...

– Noi am fi ştiut dacă avea necazuri. De aceea folosea camera de luat vederi.

– Nu erai bun de poliţist, hotărî Jack. Regula capitală este să nu ai niciodată încredere sută la sută în echipament.

– Echipamentul funcţiona bine în noaptea aceea, insistă Beth. L-a verificat şi poliţia.

– Tot?

– Vrei să spui că au omis ceva?

– Camera de luat vederi.

– Dar a ars. În fiecare seară foloseam una nouă.

Billy Akaka nu a avut o zi bună.

– Ştii cîte maşini Nissan se închiriază pe insula asta? se lamentă el.

– Este cumva o altă glumă hawaïană de-a ta? întrebă Jack.

– Nu, este ca un os în gît. Şi eu care credeam că am dat de un fir.

– Vorbeşti de parcă s-a topit.

– Ei, este un fir, dar ne bagă în muncă pînă la gît.

– Ce muncă?

Billy sorbi din pahar gînditor.

– Kahalewai a primit un raport de la Avis despre o maşină care trebuia înapoiată acum două zile. În acest moment mă gîndesc că cheia găsită la tipul nostru se va potrivi de minune şi o să ne numim cu toţii John Doe.

– Numai în filme, Billy.

– M'da, mie-mi spui!

– De unde ştii atunci că el conducea o maşină închiriată?

– Este cel mai uşor punct de pornire. Pe tip scria „turist" din cap pînă-n picioare. Mai ales arsurile de soare de pe umeri – piele neobişnuită cu soarele tropical. Nu putea sta aici prea mult fără să închirieze o maşină.

– Dar dacă cheia este de la maşina lui de acasă? presupuse Jack.

– Faci valuri, Brassfield. Dumnezeule, nu pot să te sufăr.

– Nu, nu, se grăbi Jack. Ai dreptate. În curînd o să

afli de la oficiile de închiriat maşini şi, gata, caz rezolvat.

– Aş dori să fie măcar chestia cu „în curînd".

– Şi eu, bătrîne. Practic nu ai avut somn de cînd ţi-au pus cazul în braţe.

– Da, Regina Stiletelor o să mă îmbătrînească.

– În ceea ce mă priveşte, eu sînt cu tine.

– *Mahalo.*

– Dar la persoane dispărute, ai căutat? Nici un dram de noroc acolo?

– Cum ai spus şi tu, numai în filme. Totuşi, cuvintele păreau să-i sîcîie memoria. Ce coincidenţă ciudată, pe foaia aceea... Unul din nume era la fel cu... ochii lui Akaka priviră iute spre bar. Ia te uită, este o persoană pe care nu am mai văzut-o în ultima vreme.

Jack privi în aceeaşi direcţie.

– Te gîndeşti la Brie? Angajată într-o conversaţie cu doi tineri, prostituata nu i-a observat pe Jack şi Billy.

– Auzisem că s-a lăsat, spuse Akaka.

– După cum vezi, nu. A fost doar un hiatus temporar.

– Un John fierbinte?

– Ca de obicei. Cineva care să o ducă departe. Cred că ăsta lucra şi în industria cinematografică sau cam aşa ceva.

– Femeile cred prostii din astea. Deşi, aş spune că şansa de a trăi la lumina reflectoarelor a fost de scurtă durată. Mă gîndesc mereu cum i-ar fi devenit viaţa dacă avea o schimbare din copilărie.

– Acum este prea tîrziu, spuse Akaka, privind cum Brie îl îmbrăţişează pe unul din tineri.

– Ce începuseşi să-mi spui?

Akaka ridică din umeri, termină de băut şi scoase portmoneul să plătească.

– Nimic important. Vrei să-ţi saluţi prietena, înainte de a o lua la picior?

76

Nu credea că se va întoarce atît de repede la muncă. Adică, nu mai plănuise să se întoarcă deloc, se gîndi Brie. Eddy i-a promis o mulţime de lucruri. Ei, a implicat o mulţime de lucruri. Poate dacă ar fi avut ocazia să le facă... dar nici el nu era mai bun ca ceilalţi, mai ales că a plecat fără să spună un cuvînt. Pentru moment, trebuia să-şi repete asta. Dacă va crede în continuare că el se va întoarce, va plînge şi nu va rezolva nimic. Ar fi fost o vacanţă plăcută. O vacanţă mică, schimbare de decor, înainte de a-şi începe din nou munca. Din nefericire, banii erau principala problemă.

– Ce ziceţi, facem un trio? sugeră unul din tineri, aducînd-o pe Brie la activitatea ei curentă.

– Nu puteţi face pe rînd, hm? Erau la colegiu în anul întîi. Două spirite libere care au hotărît să plece cu două luni mai devreme şi să se încălzească la soare. Cel înalt îi amintea de Eddy. Nu, se certă ea. Nici măcar să nu-i compari, pentru că ieşi în pierdere.

– Ai făcut-o vreodată în cadă?

– Am făcut-o peste tot, se lăudă Brie. Acolo îţi place?

– Amîndoi, spuse Randy. Vezi tu, eu şi Earl sîntem nedespărţiţi.

– Amîndoi? Dar ce sînteţi voi? Doi siamezi? Îl văzu cu colţul ochiului pe Jack Brassfield. Jack şi hawaïanul cu care lucra. Acolo îmi voi petrece noaptea, se gîndi ea, presupunînd că vor veni spre ea. Cunoştea pe de rost rutina. Măcar Jack era decent; ceilalţi erau tare afurisiţi.

Spre surprinderea ei, Jack a saluta-o tăcut şi a ieşit din bar, urmat de celălalt. Ciudat, se gîndi Brie. Drăguţ, dar foarte ciudat, să o lase în pace de data asta.

– Ai tu un loc unde o putem face? întrebă Earl, aranjîndu-şi centura într-un mod foarte sugestiv.

– Vrei să te joci cu o prostituată, îl informă Brie, trebuie să plăteşti.

– Mie şi lui Randy ne place tare să ne jucăm. Tare de tot.

Brie îl privi seducător, dar profesionist.

– Şi mie, spuse şi îşi luă poşeta de pe scaun.

Jack derulă banda pentru a zecea oară, să vadă sfîrşitul lui Edward. Ar fi preferat compania lui Beth, desigur, dar era mai bine să lase puţin lucrurile să se răcească.

Conversaţia din dimineaţa aceea nu a făcut decît să sublinieze loialitatea ei faţă de fratele lui Edward.

– Ceea ce propui tu nu este deloc rezonabil. De ce nu vrei să renunţi?

L-a rugat să vină seara, pretextînd că are să-i arate nişte schiţe.

– Dacă ai nevoie de timp să fii singură şi să te gîndeşti, nu trebuie decît să-mi spui.

Privirea tristă din ochii ei i-a confirmat că se va gîndi dacă mai puteau avea un viitor împreună, după cele spuse de Jack, cuvinte care au provocat animozităţile dintre ei.

– Daniel şi Marissa sînt familia mea, nu am pe nimeni altcineva, murmură ea. Dacă tu nu ai încredere în ei, vom fi amîndoi atît de încordaţi, încît va trebui să luăm o hotărîre...

Cînd a sunat telefonul, douăzeci de minute mai tîrziu, primul gînd al lui Jack a fost la Beth.

– Ah, tu eşti?

– Ştii, este a doua oară cînd îmi faci asta, îl certă Lena. Cred că încep să am un complex.

– Îmi pare rău, Lena, se scuză Jack.

– Nu pari în apele tale, JB.

– Dar cum par?

– Ca un om care aşteaptă o veste bună.

– Ei? se lumină Jack.

– Din păcate, nu am nimic despre poza aceea de epocă. Trebuie să mă sune mîine, după ce o vede expertul.

– Expertul?

– Da, se pare că este o doamnă bătrînă care lucrează acolo de cînd lumea şi ştie exact cine, ce a jucat şi cine cu cine a fugit.

– Ştie şi ceva folositor? Cum ar fi, cine este în fotografie?

– Păi, secretara cu care am vorbit aşa crede. Dar eu tot nu înţeleg ce legătură are cu Hudson.

– S-ar putea să greşesc din nou.

– Aş vrea să trăiesc ziua aceea. Dar cum de eşti acasă şi nu cu doamna ta?

Jack îi povesti pe scurt ce s-a întîmplat.

– Greşită mutare, JB, îl certă Lena. Este la fel de rău, ca atunci cînd îi spui cuiva că are copii urîţi.

– Ştiu, ştiu. Dar dacă ea este aleasa, va trebui să o iei cu tot cu rude. Nu cred că va accepta altfel.

– Ai vreo soluţie?

– Bineînţeles. Mută-te pe continent. Nu vei avea vizite.

– Că veni vorba de vizite...

– Ce-i cu ele?

– Soţia lui Daniel ne-a invitat la un pahar, poimîine. Spune că ne întinde ramura de măslin.

– Este promiţător. Ce faci, mergi?

– Numai din curiozitate. Vreau să văd ce pune la cale. Adică ce pun amîndoi la cale.

– Poate că eşti prea suspicios, îl temperă Lena.

– Poate că nu văd suficient de multe. Un clic de pe linie îl anunţă că are un alt apel. Te superi dacă văd cine este? zise el, sperînd din nou că este Beth.

– Oricum trebuie să închid. Merg cu băieţii la o pizza.

– Locotenent Jack Brassfield? îl întrebă o voce de femeie, necunoscută.

– Da.

– Sînt asistenta Kealoha de la Spitalul *Queen*. Am fost rugată să vă sun imediat.

– De către cine?

Femeia prefaţă răspunsul cu o explicaţie, care-i trimise fiori reci pe şira spinării.

– Mă tem că este vorba de un accident îngrozitor...

77

Sora Kealoha era pe cît de înaltă, pe atît de rotundă, o femeie care-a luat partea leului în timpul cît lucrase în domeniul sănătăţii. Nici un avantaj, însă, nu era prea mare pentru a justifica lucrurile oribile pe care a văzut că şi le fac oamenii unii altora din ură. Tînăra prosti-

tuată adusă în noaptea aceea era de departe unul dintre cele mai cumplite cazuri pe care le văzuse în viaţa ei.

– Trebuie să vă rog să nu staţi prea mult, locotenente, îi spuse femeia conducîndu-l pe un coridor lung spre un salon de urgenţe.

– Ce-mi puteţi spune pentru început? întrebă Jack, recunoscînd un aliat în sora Kealoha.

– Doar că astfel de lucruri se întîmplă de obicei cu femeile care sînt... au profesia ei. În vocea femeii nu era nici o nuanţă de condamnare, doar compasiune pentru că o altă fiinţă umană a fost victima brutalităţii şi violenţei. Din ceea ce i-a declarat ea poliţistului au fost doi bărbaţi.

După ce plecaseră, ea a reuşit să ajungă la maşina pe care o parcase în faţa motelului – aici a găsit-o un echipaj de noapte şi a sunat la 911.

Doi bărbaţi. Jack îşi aminti că la bar a văzut-o pe Brie vorbind cu doi tineri. Poate aceiaşi erau responsabili pentru starea în care se afla ea acum.

– Mi-aţi spus la telefon că... Jack ezită. Era încă uimit că dintre toţi oamenii pe care i-ar fi putut chema, ea a dat personalului de la spital numărul său.

– Doctorul Lee va vorbi cu dumneavoastră. Deşi, aşa cum stau lucrurile acum, după leziunile pe care le are, nu avem prea multe speranţe.

Brie Saint John fusese violată, bătută şi tăiată cu cuţitul, iar viaţa ei atîrna de un fir de păr. Era un miracol că mai trăise pînă atunci.

– Sper că eşti rezistent, locotenente, spuse Sora Kealoha blînd, deschizînd uşa salonului.

Făcuseră tot ce era posibil pentru a-i uşura durerile şi pentru a opri sîngerarea. După ce înţelese durerile fizice la care fusese supusă prietena lui, Jack se gîndi

că cel mai bun lucru pentru ea acum era să fie lăsată să moară.

– Brie? şopti el încet. Cu un geamăt patetic, care nu semăna cu un sunet uman, fata întoarse capul pe jumătate bandajat. Sînt eu, Jack.

– Jack? repetă ea neinteligibil. Chiar dacă abia deschise gura, Jack văzu că îi lipsesc cîţiva dinţi. Ştiam că... ai să vii.

– Nu vorbi, scumpo. Vei avea nevoie de toată energia ca să te faci sănătoasă.

– Nu voi reuşi, gemu ea din nou şi o lacrimă îi alunecă pe obrazul tumefiat.

– Bineînţeles că vei reuşi, insistă Jack, încurajînd-o. Brie pe care o cunosc eu este o curajoasă.

– Trebuia să mă fi 'resta...

– Ce ai spus? Jack se apropie de buzele ei.

– Trebuia să mă fi arestat, repetă fata sufocîndu-se.

– Te arestez data viitoare.

– Nu va mai fi o dată viitoare. Vreau... să merg acasă. Nu are rost să mai trăiesc aşa.

– Foarte bine, iubito. Dar acum stai liniştită şi nu te agita.

– Nu s-ar fi întîmplat dacă... Eddy... aici.

– Cine este Eddy?

– Prieten.

– Despre care mi-ai povestit?

Brie făcuse semn din cap, apoi gemu de durere.

– Vrei să-l sun?

– Plecat. Eddy a plecat.

– Îmi pare rău.

– Încercat să... găsesc. Nimeni... nu interesează.

– Dacă aşa este scris, eu sînt sigur că va veni.

– Eddy a plecat... nu a venit acasă... nu a sunat...

– De cît timp a plecat?

Răspunsul lui Brie a fost o bîlbîire incoerentă.

– Cînd l-ai văzut ultima dată? repetă Jack blînd.

– Pe cine?

– Pe prietenul tău, Eddy.

– Îl iubesc pe Eddy... de ce... a plecat?

– Nu ştiu, scumpo. Uneori oamenii fac astfel de lucruri, pe care nu le înţelegem întotdeauna.

– Nu... Eddy... mă iubea... Aşa... a spus. Un hohot de plîns irupse spre suprafaţă din pieptul torturat.

– Gata, o să fie bine, o mîngîie Jack.

– Nu-l poţi găsi tu?

Nu, dacă nu vrea să fie găsit, se gîndi Jack.

– Mai întîi să te facem pe tine sănătoasă, scumpo. Vom avea timp să-l găsim şi pe prietenul tău.

– Dacă... nu moare...

– Ei, ce te face să crezi asta? Jack o văzu pe sora Kealoha intrînd discret pe uşă.

– Nu a venit acasă... greşeala mea...

– Nimic nu s-a întîmplat din vina ta, scumpo. Şi numai pentru că cineva nu vine acasă, nu înseamnă că s-a întîmplat ceva rău.

– Vă rog să mă scuzaţi. Sora arătă cu degetul la ceas.

– Acum trebuie să plec, Brie. Vrei să fac ceva pentru tine? Vrei să anunţ pe cineva?

Vocea lui Brie se auzea ca un scîncet.

– Găseşte-l pe Eddy...

În condiţiile date Jack ar fi putut da o mulţime de răspunsuri. Dar, impresionat de starea lui Brie, optă pentru răspunsul pe care ştia că doreşte ea să-l audă.

– Am să-l găsesc.

Păru să se bucure, deşi era imposibil să-ţi dai seama.

Ieşind pe coridor, sora îl întrebă dacă ştia despre cine vorbea Brie.

– Nu, mărturisi Jack. Nu ştiu.

– Înţeleg.

– Credeţi că am greşit minţind-o?

– Fiecare facem ceea ce trebuie să facem, locotenente, spuse femeia, clătinînd din cap compătimitor.

– Apropo, a mai spus ceva în legătură cu el? Unde stătea?

– Din cîte am înţeles, a stat la ea pînă acum două zile. De ce?

– Pentru că există şi posibilitatea ca el să fie suspect.

– Şi cei doi bărbaţi...

– Este posibil să nu aibă nici un amestec. Dar m-ar ajuta dacă aş avea mai multe date de pornire...

– Îmi pare rău, nu mai ştiu altceva.

– Nu a spus unde l-a întîlnit?

– Nu. A spus doar că l-a întîlnit acum cîteva săptămîni. Îmi pare rău, se scuză sora, dar aseară am fost foarte ocupaţi să o coasem.

– Dar numele? A mai spus şi altceva în afară de „Eddy"?

– Parcă a spus ceva. Dar era sub sedative... nu prea am înţeles.

– Dar măcar aproximativ?

– Ceva semănător cu „Hutson".

78

– Poate Hudson? întrebă Jack surprins, gîndindu-se că este o ironie să apară din senin un alt Edward Hudson şi să dispară tot ca într-un act de iluzionism.

– Poate fi şi aşa. După cum v-am spus a fost greu

să reţin tot ce a spus.

– Oricum, vă mulţumesc pentru ajutor. Jack se întoarse şi mai privi o dată uşa pe care ieşise.

– Se pare că sînteţi o persoană importantă pentru ea, locotenente.

– Sînt doar un prieten.

Vocea femeii suna plină de compasiune.

– Prietenii sînt foarte rari în momente grele. Presupun că nu se pot număra mulţi oameni în această categorie, pentru biata nenorocită.

Sosirea doctorului Lee întrerupse conversaţia.

După douăzeci de minute, Jack vorbea la telefon cu Billy, povestindu-i atacul sălbatic suferit de Brie. Şi Akaka era impresionat, gîndindu-se că era mai bine dacă ar fi arestat-o.

– Îi era mult mai bine la închisoare. Înnebunitor, dar mult mai bine.

– Poate nici măcar înnebunitor. Cunoştea destul de bine rutina. Obişnuiam să-i spun că dacă mai vine de cîteva ori, o să dăm numele ei unei celule...

– O cunoşti de multă vreme, nu?

– Întotdeauna m-am gîndit că seamănă cu o pisică vagaboandă; una care oricît ai trînti-o, cade tot în picioare. O supravieţuitoare prin excelenţă.

– După cîte mi-ai spus, se pare că de data asta a cam dat de dracu'.

– Da, şi de mulţi alţii.

În timp ce vorbeau la telefon, Akaka deschise carneţelul şi scrise tot ce-şi amintea din înfăţişarea celor doi tineri pe care i-au văzut la bar.

– Nu va reuşi să îi identifice, Billy. Nici ca martoră nu cred că o vom avea. Din cîte mi-a spus doctorul Lee, nu va reuşi să reziste nici măcar pînă mîine seară.

– Deci ce avem? Avem recepţionerul de la motel şi poate vreun martor dintr-o cameră apropiată, care ar fi putut auzi ceva...

– Circumstanţial, îl întrerupse Jack. Numai pentru că noi am văzut-o în bar cu doi tineri, nu înseamnă că ei sînt cei care au făcut-o. Fă un singur pas în sala de tribunal cu asemenea chestie şubredă şi...

– Haide, haide, Brassfield... foloseşte-ţi mintea. Tu chiar crezi că a fost altcineva?

– Mai există posibilităţi. A menţionat numele unui prieten şi... apropo chestia cu prietenul are şi o coincidenţă ciudată. Jack îi povesti lui Billy despre coincidenţă.

– Am vrut să-ţi spun mai devreme.

– Ce să-mi spui?

– Amprenta. Este a lui Eddy Hudson. Bineînţeles că este o nebunie, pentru că nici o persoană numită Eddy Hudson nu poate fi identificată cu tipul meu mort.

– Dar mică mai e lumea! Trebuie să recunoşti că este cel puţin ciudat.

– Foarte. Şi, acum încotro?

– Mi s-a spus că maşina lui Brie mai este încă în parcarea motelului. Pentru că nu a apărut nimic nou, cred că o să merg să o văd. Poate găsesc ceva.

– Ai nevoie de companie?

Motelul *Beachfront Palms* era situat oarecum departe de ţărmul Pacificului. Era înconjurat de cactuşi, neîngrijiţi. O maşină a poliţiei era deja în faţa biroului proprietarului. Prin fereastră, Jack văzu un ofiţer de poliţie angajat în conversaţie cu recepţionerul de noapte. Prin uşa deschisă se vedea un funcţionar care nota conversaţia şi un alt poliţist care discuta cu unul din

oaspeţii motelului. Uşa la camera 14, camera în care fusese torturată Brie, era însemnată cu o cruce roşie, semn că acolo s-a petrecut o tentativă de crimă.

– Nu ai pierdut nimic, îl informă Akaka, în timp ce Jack cobora de pe motocicletă. Mă surprinde că am ajuns înaintea ta.

– Am mai avut cîteva lucruri de rezolvat la spital. Să spun numele lui Brie – portmoneul ei a dispărut pînă să vină ambulanţa. Să verific banda de la telefon, să văd dacă a încercat să mă contacteze...

Să vadă dacă nu cumva l-a sunat Beth. Să se gîndească bine dacă să meargă la ea, ori să-i respecte dorinţa de a o lăsa liniştită o vreme, lucruri pe care nu i le mai împărtăşi lui Akaka.

– Ai avut noroc cu martorii? îl întrebă Jack pe Billy.

– Nu au auzit nimic, nu au văzut nimic, rezumă Akaka cinic. Ori au aranjat-o în linişte, ori avea de-a face cu martori care nu vor să se complice. Nu ştim decît că ea a venit cu maşina ei, iar tipii cu maşina lor.

– Şi nu a văzut nimeni ce maşină aveau indivizii?

– Iar ai pus punctul pe „i", teribilule. Da, l-am sunat pe Nakashima – poate că el ne dă vreun fir. Poate că i-a văzut cineva ieşind din bar.

– Îi putem verifica maşina?

– Uite-o, este acolo. Deja a fost verificată.

– Aţi găsit ceva?

– *Zît.*

– Hai să vedem noi.

Poşeta lui Brie mai era încă pe scaunul din spate, sugerînd că fie ea a uitat să o ia, fie nu a mai avut ocazia din cauza celor doi parteneri.

– Aş opta pentru a doua variantă. Nu pleci la muncă în fiecare zi, fără a avea cele necesare, mai ales în

meseria ei. Brie nu şi-ar fi lăsat poşeta din întîmplare.

– Da, dar parcă spuneai că a renunţat la „meserie", îi aminti Akaka. Poate că este nevoie de timp să îţi intri în mînă pentru aşa ceva.

– Dacă mergi pe asemenea logică, Billy, am un pont pe care vreau să ţi-l vînd.

– Un lucru este sigur, nu va lua nici un premiu pentru curăţenie, comentă Akaka, arătînd scrumiera.

De fapt în maşină se mai aflau cutii de conserve, hîrtii de la gumă de mestecat, cutii de sucuri, arătînd limpede că o maşină curată nu era pe lista de priorităţi a lui Brie.

– Ce mizerie! Şi scrumiera asta plină...

– Ciudat, spuse Jack privind grămada de mucuri de ţigară din scrumiera de pe bord.

– De ce? Nu se potriveşte cu restul decorului?

– Vreau să spun că mucurile sînt doar în partea şoferului. Scrumiera din portieră conţine doar hîrtii de bomboane şi gumă de mestecat.

– Nu înţeleg. Akaka ridică indiferent din umeri.

– Brie nu fuma.

79

Remarca lui Brie în privinţa nicotinei îi venea mereu în minte, de fiecare dată cînd îşi amintea prima dată cînd a arestat-o. Cele mai multe dintre fete, prima dată cereau ţigări, pentru a le trece timpul mai repede. Brie insistase că vrea gumă cu mentă.

– Tu nu fumezi? a întrebat-o Jack.

Uimită de întrebarea lui, Brie i-a răspuns:

– Nu este bine pentru sănătate.

– Te gîndeşti la ceva nostim? întrebă Akaka.

Jack îi povesti episodul.

– Era convinsă şi vorbea solemn.

– Oamenii se mai schimbă. Poate că a început să fumeze între timp.

– Nu, nu cred. Cred că a lăsat pe altcineva să conducă.

– Unul din amicii de aseară? Poate că celălalt a venit în urma lor.

– De acolo pînă aici, nimeni nu ar fi putut umple scrumiera. Cred că mai degrabă trebuie să ne gîndim la prietenul ei.

– Domnul Dispărut?

– Oh, a fost suficient de prezent. Brie arăta cu adevărat fericită în dimineaţa cînd am întîlnit-o. Atît doar că nu ştim unde este.

– Păcat că nu este tipul meu mort. Aş avea o problemă mai puţin.

– Lipsit de inimă, Billy. Eşti total lipsit de suflet.

În timp ce Akaka se îndrepta de spate, lumina felinarului din parcare se reflectă pe ceva care se afla în torpedoul deschis.

– Ce-i asta? întrebă Jack şi se aplecă să vadă mai bine.

Un pătrat de plastic era ascuns între şerveţelul de hîrtie şi harta oraşului Honolulu.

– Pare un breloc ieftin pentru chei, spuse Akaka, folosind stiloul pentru a-l scoate. Se aşteptase să vadă un breloc cu poza unei hawaïene dezgolite. Contrar aşteptărilor, era un breloc-legitimaţie de la agenţia locală pentru închirierea maşinilor, pe care era scris cu creionul un număr de telefon din şapte cifre.

– Măi băiete, aşa ceva precis te induce în eroare.

– Ce?

– Păi, să scoţi cheile maşinii de pe brelocul lor şi să-l arunci.

– Un obiect mai puţin în buzunar.

– Pari să fii de acord cu asta.

– Nu, caut doar o explicaţie logică.

– Mă întreb ce făcea ea cu asta?

– Probabil nimic. Pare să fi fost aruncată acolo şi uitată. Întrebarea este, de către cine?

– Prietenul?

– Nu prea are logică. Dacă ea îl lăsa să-i folosească maşina, de ce mai avea el nevoie de o maşină închiriată?

– Să mă ia naiba dacă ştiu! Poate că o înşela şi avea nevoie de libertate de mişcare. Akaka citi cu voce tare cifrele notate pe brelocul-legitimaţie. Destul de uşor de verificat, mîine dimineaţă.

– De ce nu în noaptea asta?

– Pentru că Pau Hana a fost acum cinci ore, răspunse Akaka, referindu-se la ora de culcare a hawaïenilor.

– Poate pentru ei, dar nu şi pentru noi.

– Bine, facem un tîrg.

– Ceva îmi şopteşte că n-o să-mi placă ceea ce voi auzi.

– Nu-i mare lucru, îl asigură Akaka. Mă gîndeam la dispariţia prietenului.

– Ce-i cu ea?

– Crezi că prietena ta ar putea identifica o fotografie de la morgă?

– Este bolnavă, Billy, este foarte bolnavă.

– Vorbesc foarte serios, Jack.

– Şi eu. Tu nu ai ascultat ce ţi-am povestit?

– Că este pe ducă? Sigur că am auzit.

– Atunci ai puţin suflet, vrei?

– Nu cînd avem o asemenea încurcătură. Haide, JB, gîndeşte-te şi tu!

– La ce?

– La prietenul dispărut, la cadavrul care apare la Laie, cam în aceeaşi perioadă...

– Ce faci tu? Numeri paie? Nu tu mi-ai spus că probabil tipul este însurat?

– Şi de cînd mă rog, tipii însuraţi sînt imuni la crimă?

– Şi că probabil a părăsit deja insula?

– Ai putea măcar să accepţi să verificăm chestia.

– Oricine ar fi tipul, Billy, ea l-a iubit. Poate că gîndul că şi el o iubeşte este singurul motiv care o menţine în viaţă. Îi bagi sub nas o fotografie de la morgă şi...

– Sentimentalule, se răsti Akaka. Încerc şi eu să-mi fac temele.

– Bineînţeles. Dar între timp eu nu vreau să-mi omori o prietenă. Pe urmă, mi-ai spus deja că nu se potrivesc numele.

– Bine, bine, ce-ar fi să facem un compromis?

– Care?

– O descriere alb-negru. Nici măcar nu trebuie să-i spui să-i mort.

– Nu trebuie?

– Este prietena ta, JB. Doar nu credeai că am să-i arăt poza!

– Îmi faci cumva favoruri?

– Sînt ca şi făcute! Nu mai fi atît de dificil. Cum spuneai, numele nici măcar nu se potrivesc, oricum distanţa e prea mare. Ce avem de pierdut?

Jack cîntări argumentele.

– În cît timp putem ajunge la spital?

– Cît de repede poţi tu. Eu am o fotografie în maşină.

– *Ce ai făcut*? întrebă Daniel nevenindu-i să creadă.

– Nu trebuie să-mi faci o grevă acum, dragă, îl linişti Marissa, dezlegîndu-şi părul. Este o simplă invitaţie la un pahar de băutură.

– Cinci minute în compania omului aceluia... spumegă Daniel.

– Da, ştiu, şi eşti gata să faci o crimă. Doamne, Daniel, nu poţi suporta măcar o seară? Pe urmă, ea nu va mai sta mult cu noi. Nu putem decît să fim puţin drăguţi cu ea.

– Nu.

– Atunci va trebui să te scuzi că lucrezi pînă mai tîrziu, pentru că invitaţia a fost deja acceptată.

Daniel păli de furie.

– De ce?

– De ce nu? Eu sînt cea mai bună prietenă a ei. Ai putea şi tu încerca să faci cîteva mici concesii, nu?

– Nu, cînd ştiu ce se ascunde în spatele lor.

– Ce? Că este îndrăgostită de el? Asta te deranjează cu-adevărat în toată povestea?

– Nu se poate să fie îndrăgostită, spuse Daniel încordat, de cine-i trece ei prin cap.

– Exact, dragă. Amuzamentul dispăruse de pe faţa Marissei, care îl privi pătrunzător. Chiar dacă acel cineva nu eşti tu.

– Ce vrea să însemne asta?

– Poate că ai promis să ai grijă de ea, Daniel, oftă Marissa, dar eu cred că promisiunea trebuie să se

oprească la uşa dormitorului. Cu mişcări foarte încete, Marissa lăsă peria de păr din mînă şi începu să se demachieze. Apropo, cum a fost scurta ta întîlnire?

Daniel o privi prin oglindă, plin de îngrijorare.

– Nu a fost. Nu a venit!

– Parcă ştiam că trebuia să îl întîlneşti astăzi.

– Da, aşa am fixat.

– Şi ce s-a întîmplat? Te-a sunat?

– Nici un semn.

– Şi ce facem mîine noapte? Doar a spus că pleacă mîine, nu?

– Cu mîna goală nu va pleca. Doar dacă a mai pus la cale vreun joc, pe care nu-l ştim noi. Mînia emana prin fiecare por reflectat în oglindă. Să mă ia naiba dacă ştiu ce mai pune la cale...

– Nu-i cam tîrziu pentru modificări de planuri?

– După cum se vede, nu, spuse Daniel tensionat. Nu pentru cineva care are tot timpul din lume.

80

Chiar şi cel mai rău lucru pare bun, privit de departe, se gîndi Beth, amintindu-şi cuvintele preferate ale mamei ei, referindu-se la neinspirata ei căsătorie cu tatăl lui Beth. Un erou, un gigant, un sfînt printre oameni – acestea erau cuvintele care îl descriau colorat pe soţul ei, dar care nu s-a dovedit a fi nici pe departe aşa. Adjective, superlative, care îl destul de curios i-au fost atribuite şi lui Edward Hudson, de către văduva care îi purta numele.

Stînd în pat, în noaptea aceea, cu jurnalul pe ge-

nunchi, Beth a trebuit să recunoască asemănările dintre ea şi mama sa. Privite în perspectivă, căsniciile lor erau proba concretă a proverbului „istoria se repetă"

La suprafaţă, desigur, soţii lor erau tipi diferiţi ca de la cer la pămînt şi ca înfăţişare fizică şi ca temperament.

Totuşi, în ciuda diferenţelor, între ei exista o trăsătură comună, pe care Beth nu reuşise să o definească pînă atunci: cei doi bărbaţi şi-au dominat soţiile atît de total, încît le-au dezbrăcat de orice urmă de personalitate, le-au privat de libertatea la care au visat amîndouă.

Tactica lui Edward a fost mai subtilă. Mereu actor, el a anulat mereu dorinţele lui Beth cu glume, promisiuni sau sex. De la bun început, i-a spus foarte clar unde stătea fiecare – el era starul, Beth era umbra.

Al Portwood şi-a început căsnicia cu aceleaşi pretenţii, dar a fost mai brutal în felul de a le aplica. Mînia şi ostilitatea alimentau fiecare remarcă, fiecare cuvînt ironic care-i ieşea din gură, de fiecare dată cînd era contrazis. Accesele de furie şi trîntitul uşilor au adus pînă la urmă supunerea totală a mamei ei.

Totuşi, după moartea lui neaşteptată, în urma unui atac de cord, el a devenit pentru mama ei ceea ce nu a fost niciodată în realitate – perfecţiunea absolută. Duse au fost amintirile despre crizele lui de nervi, dusă şi amintirea încăpăţînării lui.

– Nimeni nu mai poate fi ca el, spunea mama ei melancolică, de fiecare dată cînd venea vorba de altă căsătorie.

Cutremurîndu-se, Beth îşi dădu seama că imediat după moartea lui Edward, ea a făcut exact ca mama ei,

aceeaşi adoraţie, aceeaşi veneraţie, preferînd nesiguranţa văduviei, decît să înceapă o altă viaţă, numai a ei.

Spre deosebire de mama ei, însă, Beth a întîlnit un bărbat care a avut răbdarea să-i deschidă inima. Sensibil la sentimentele şi la rezistenţa ei, dar sigur pe sentimentele lui, Jack Brassfield dorea o soţie adevărată, nu o soţie decorativă. Iar acum ea era în pericol de a-l pierde, din cauza loialităţii faţă de Daniel şi Marissa.

În noaptea aceea, Beth a repetat de nenumărate ori în gînd speculaţiile lui Jack, privind modul în care a murit Edward.

„Tu nu-l cunoşti pe Daniel, aşa cum îl cunosc eu", l-a apărat ea pe cumnatul ei.

„Nu te rog decît să te gîndeşti la asta, scumpa mea", i-a spus Jack cînd s-au despărţit.

„Nu am la ce să mă gîndesc."

Şi totuşi, s-a gîndit, mai mult decît a dorit ea. O secundă, s-a gîndit chiar la cuvintele Lenei. „O mulţime de tipi sînt geloşi pe JB. Asta pentru că el intuieşte lucruri la care ceilalţi nici nu se gîndesc. Şi ştii ceva? Nouă teorii din zece, se dovedesc a fi corecte."

Nu şi de data asta, se gîndi Beth, luînd din nou jurnalul. Să dea Domnul să nu aibă dreptate şi de data asta.

În ciuda orei foarte înaintate, coridoarele spitalului forfoteau de activitate.

– Sora Kealoha mai este de serviciu? întrebă Jack la recepţie.

– Abia a ieşit din schimb, îi răspunse o tînără, dar mîine dimineaţă vine din nou.

– De fapt am venit să văd o pacientă.

– Îmi pare rău, domnule, orele de vizită s-au terminat.

Jack trecu plicul de la Billy în mîna celalată şi scoase legitimaţia.

– Puteţi face o excepţie pentru o persoană oficială?

Remarca lui a atras atenţia unei asistente care tocmai trecea pe lîngă ei.

– Pe cine doriţi să vedeţi? întrebă ea politicos.

– Pe Brie Saint John, apoi Jack se corectă imediat şi dădu numele corect al prietenei sale – Janet Landon. Trebuie să identific pe cineva. Nu durează decît o secundă, promit.

Zîmbetul politicos de pe faţa asistentei dispăru şi fu înlocuit de o privire gravă.

– Mă tem că domnişoara Landon a murit acum o jumătate de oră.

81

– Îmi pare rău, spuse Akaka, vorbind de la telefonul mobil de pe maşină, în timp ce străbătea bulevardul Kalanianole. Pentru mai multe lucruri îmi pare rău.

– Da, şi mie.

– Are familie?

– Cîteva fete din Strip o cunoşteau foarte bine, vom vedea dacă aflăm acolo. Între timp mă voi ocupa de problemele de aici.

– Deci eşti la spital?

– Da, mai stau puţin. Apoi cred că plec acasă.

– Cum adică? După ce mă pui pe foc să-ţi caut ce doreşti, mă laşi cu buzele umflate şi pleci la culcare?

– Scuză-mă. Cred că mintea mea a trecut pe pilot automat, după cîte i s-au întîmplat lui Brie. Ce ai descoperit?

– Să încep cu începutul. Cei doi pe care i-a cules din bar?

– Ce-i cu ei?

– Se pare că s-au oprit la *Kanaloa Club* şi s-au lăudat. O chelneriţă a auzit.

– Şi? insistă Jack nerăbdător, cînd văzu că Akaka tace.

– Păi, nu-i avem încă, dar avem tot tacîmul şi o insulă de pe care nu pot pleca.

– Ştiam eu că munca aici are şi avantaje.

– Da. Doar dacă pleacă înot. N-ar fi rău, nu?

– Acum nu trebuie decît să demonstrezi că ei au făcut-o. Să aud şi restul noutăţilor. Ceva noroc la agenţia de închirieri?

– Au fost zgîrciţi la vorbă, dar am aflat esenţialul. O maşină Sentra trebuia returnată mîine noapte, la *International.* Un tip, caucazian, a plătit cu bani gheaţă.

– Şi nume ţi-au dat?

– O secundă. Da, l-am găsit. Vrei să-l scrii?

Revelaţia neaşteptată produsă de prietenul lui îl făcu pe Jack să ducă mîna la plicul pe care-l lăsase pe un raft de lîngă telefon.

– Eşti sigur, Billy? şi îl rugă pe prieten să-i repete.

– Da, ăsta-i numele pe care mi l-a dat agentul. De ce? Ce s-a întîmplat?

Jack studie poza cu un nou interes. La lumina din parcarea motelului a expediat repede gîndul fugar – i se păruse atunci că chipul i se pare vag cunoscut. Acum, numele a fost acela care l-a făcut să privească fotografia cu mai multă curiozitate.

Părul arăta altfel. Mai închis, se gîndi Jack. Şi mai

lung. Masca mortuară altera trăsăturile şi-i lungea faţa.

– Mai eşti pe fir?

– Da. Mă gîndeam la ceva.

– Nu poţi gîndi ceva mai repede?

– Scuză-mă, îl tachină Jack. Uit mereu că nu poţi să conduci şi în acelaşi timp să vorbeşti.

Akaka murmură în hawaïană un răspuns pe măsură.

– Ai făcut ceva verificări asupra tipului, Billy?

– Nici o grabă. Se pare că este un fost client al prietenei tale.

– Eşti strălucit, Billy.

– *Mahalo*, mulţumi Billy uimit, dar ce am făcut?

– Pentru ceea ce *vei face*. Faci identificarea tipului şi cred că prinzi doi iepuri.

– Care doi? Cu cine seamănă?

– Cu John al tău de pe plajă. Este doar o supoziţie...

– *Supoziţie*? Ce naiba de as ai în mînecă şi mie nu-mi spui?

– Poza de la morgă pe care mi-ai trimis-o tu, spuse Jack, cercetînd-o atent. Dacă el este cine cred eu că este, nu l-am văzut niciodată mai ţeapăn.

– Vasăzică, individul are o legătură cu prietena ta prostituată?

– Nu atît de mult cu ea, răspunse Jack criptic, cît cu femeia pe care o iubesc...

La *Oahu,* Jack ar fi preferat să dea nas în nas cu mulţi oameni, dar nu cu Daniel Hudson.

Totuşi, după ce a vorbit cu Billy, Jack s-a hotărît să bea o cafea în cafeneau spitalului. Cînd a intrat, l-a văzut pe Daniel, stînd singur la o masă. Impulsul de a vorbi cu el era prea puternic.

Din cîte auzise de la asistente, accidentul microbuzului necesita ajutor de la personal din afara spitalului.

Logica faptului că Daniel putea foarte bine să fie printre cei solicitaţi, nu l-a pregătit pe Jack pentru întîlnirea neaşteptată cu el.

Zîmbi acru, făcînd în gînd o glumă. Nu este chiar o glumă, se gîndi Jack. Mai mult un fel de cercetare ştiinţifică. Chiar dacă nu se potrivea, tot nu avea nimic de pierdut.

– Scuzaţi-mă, se adresă el fetei îmbrăcate în uniformă de voluntar. Îl vedeţi pe bărbatul de acolo? Cel cu stetoscopul de gît?

Fata zîmbi, arătînd şi mai tînără.

– A pierdut plicul acesta în hol, se explică Jack. Cred că este ceva important.

– I-l pot duce eu, se oferi fata, păcălită de privirea neliniştită a lui Jack, semn că nu prea avea timp.

– Sînteţi atît de drăguţă? Vă sînt recunoscător.

Dintr-un colţ ferit, de după nişte rafturi, Jack privi cum fata îi înmînează plicul lui Daniel. Dorea să-i vadă mai ales reacţiile feţei.

Curiozitate, frică, mînie, apoi închise plicul şi îl dădu deoparte.

Încă mai era furios, cînd Jack se apropie de el, puţin mai tîrziu, sub pretextul că a uitat ceva.

– Bine că mai este aici, murmură Jack, întinzînd mîna după plic, clipind des, a surpriză, la bărbatul care stătea la masă. Ce *coincidenţă*! Ne lovim unul de altul în cele mai ciudate locuri.

– Eu n-aş spune că un spital este un loc ciudat, mai ales pentru un doctor, spuse Daniel tăios. Cît despre tine...

– Vreau să spun la aceeaşi masă, îl întrerupse Jack. Am stat aici, cred că acum cinci minute. Ciudat, nu?

– Hilar. Nu ai unde merge la furat, locotenente?

– Nu, de fapt mă pregăteam să închei noaptea.

Doamne, lungă a mai fost. Şi se pare că pentru mai nimic.

– Mi-ar plăcea să fiu liniştit în cele cîteva minute de pauză, îl informă Daniel. Şi eu am nopţi grele. Eu salvez vieţi omeneşti.

– Păi, atunci te las să salvezi cîteva. Jack zîmbi absent, bătînd cu plicul de masă. Dar mă roade că a trebuit să-l eliberez pe individul acesta.

– Arăt eu a om care se interesează de problemele tale, locotenente?

– Că veni vorba de oameni, continuă Jack fără să-l ia în seamă, mi se pare stupid să găseşti omul, să-l ai în închisoare, să nu scoţi nimic de la el şi pe urmă să-l eliberezi. Apropo...

– Apropo ce? Vocea lui Daniel era duşmănoasă.

– Abia aştept să te întîlnesc, pe tine şi pe soţia ta. Te rog să-i mulţumeşti din partea mea pentru invitaţie.

– Măcar unul din noi nu va fi dezamăgit dacă va trebui să-ţi amîni vizita.

– Dar eu voi fi dezamăgit. Abia voi avea ocazia să te întreb ceva în legătură cu caseta video.

– Despre ce casetă este vorba, locotenente?

– Înregistrarea ultimului spectacol al fratelui tău, explică Jack, politicos. Am văzut-o de o sută de ori şi tot nu înţeleg un lucru.

82

– Cum naiba faci, de tot ce spui pare o glumă copilărească? îl întrebă Daniel.

– Aşa pare?

– Faci nişte presupuneri generalizate, locotenente.

Ai un scop anume?

– Bine, dacă tot ai adus vorba, cred că am un scop. Jack îl privi insinuant. De ce crezi că şi-a schimbat inelul de pe deget în timpul spectacolului?

– L-a schimbat?

– Nu ai observat? Mă întrebam dacă nu este vreun truc din acelea pe care le fac magicienii...

– Iluzionştii, îl corectă Daniel.

– Cum doreşti. Oricum problema este că a schimbat inelul şi eu sînt curios să aflu de ce.

– Eu sînt convins că nu ştiu. Poate că ar trebui să mergi să mai studiezi problema.

– Sau poate că ar trebui să o întreb pe Beth, spuse Jack nepăsător. Probabil că ea ştie de ce, nu crezi?

– Să-ţi spun drept, nu mă interesează ce vei face. Acum, te rog să mă scuzi...

– Încă ceva. Aş vrea să te mai întreb ceva, îl întrerupse Jack.

– Poftim?

– Despre seara în care ai organizat petrecerea, atunci cînd ne-am cunoscut.

– Da, o noapte pe care nu o voi uita, spuse Daniel sarcastic. Ce-i cu ea?

– Din cîte îmi amintesc, mi-ai spus că abia aştepţi să vezi în avion un anume doctor. Doctorul Watanabe, parcă aşa ceva?

– Şi?

– Şi, nu ţi-ar fi fost cam greu, din moment ce doctorul respectiv era deja în Japonia?

Cînd s-a întors acasă la două noaptea, Daniel a trezit-o pe Marissa dintr-un somn profund, prea agitat să aştepte pînă dimineaţă. I-a povestit cu sufletul la gură conversaţia pe care a avut-o cu Jack.

– Bluf, etichetă Marissa comportamentul poliţistului. Vrea să te provoace să spui lucruri pe care să le regreţi.

– Se apropie prea mult de adevăr, pentru a fi eu liniştit. Povestea cu Watanabe pe care mi-a aruncat-o la urmă...

– Te-ai descurcat foarte bine, îl încurajă ea. Cum ţi-am spus, încearcă şi el.

– Dar cum de a aflat de Watanabe?

– Bineînţeles cu puţin ajutor. Marissa îşi ţuguie buzele. Acum înţeleg de ce avea Beth nevoie de cartea mea de oaspeţi.

– Dar de ce? În primul rînd, de ce l-ar ajuta? Nu are nici un sens.

– Dar se pare că pentru el are. Dragostea împinge la ciudăţenii. Mă întreb ce a mai pus-o să facă şi noi nu ştim?

– O mulţime de lucruri, după cum mi-a sugerat. Dar ce zici de povestea cu plicul? Pune ceva la cale, Marissa. Probabil că m-a urmărit toată săptămîna ca să-mi bage plicul sub nas.

– Of, fii realist, Daniel. Nu dorea de la tine decît să vadă o reacţie. Nu ai avut-o, nu?

– Bineînţeles că nu!

– Atunci de ce eşti atît de îngrijorat?

– Tu nu ai fi? Avea o schiţă! Mai mult decît atît, are toate firele în curtea lui! Crezi că va aduna doi cu doi?

– Dacă avea ideea, ar fi făcut-o pînă acum, dragă. Cred că ar fi venit la tine şi te-ar fi întrebat direct. Mi se pare că acesta este genul lui.

Daniel nu era deloc convins.

– Ştie mai mult decît spune. Dar nu ştiu ce.

– Dacă spui că pune ceva la cale, ţi-a spus cumva pentru ce este închis prietenul nostru?

– A fost închis, o corectă Daniel. A spus că a trebuit să-l elibereze. Probabil că a ieşit deja.

– Dar de ce l-a închis? Sper că nu a făcut o prostie.

– Nu am întrebat. Daniel era neliniştit. Doar nu crezi că i-aş fi pus întrebări în legătură cu el? Am încercat să par cît se poate de indiferent.

– Totuşi...

– Marissa, n-o să meargă, concluzionă Daniel convins. Cred că trebuie să lăsăm totul baltă şi să-i spunem tipului că am renunţat.

– Nu înghite el aşa ceva. Doar ştii. Nu acum, după ce totul a mers atît de bine.

– Atunci va trebui să-l convingem să renunţe pur şi simplu. Altă cale nu văd.

– Nu cumva uiţi ceva? Nici măcar nu ştii unde este.

– O să ia legătura cu noi.

– Spui asta să mă convingi pe mine, sau pe tine?

– Are nevoie de noi, Marissa. La cine altcineva ar putea merge?

– În afară de Beth?

– Nici măcar să nu te gîndeşti la asta, se repezi la ea Daniel. Să n-o spui nici măcar în glumă.

Expresia de pe chipul Marissei deveni opacă.

– Poate că, murmură ea mai mult pentru sine, decît pentru soţul ei, nu ar fi o idee chiar rea să încurajăm...

Nu razele soarelui, ci un vis ciudat a trezit-o pe Beth dimineaţa. După ce se trezi, observă că a adormit îmbrăcată, cu jurnalul deschis pe pat, la paragraful pe care îl citise de mai multe ori.

– Este vina mea, murmură ea.

Evident, citind despre pierderea sarcinii, şi-a tulburat subconştientul şi gîndul s-a perpetuat în vis. A visat cum a căzut, a simţit din nou durerea îngrozitoare şi a

refuzat din nou să creadă că viaţa pe care o purta în pîntec dispăruse.

Focalizînd, se văzu din nou la Washington, la tribunal, flancată de Daniel şi Marissa. „Ia asta", i-a spus Daniel, oferindu-i un calmant uşor.

Marissa a fost aceea care s-a revoltat împotriva stresului la care era supusă ea. „Nu-i face bine să treacă prin toate astea, Daniel", a insistat Marissa. „Uite ce palidă este. Trebuie să o scoatem de aici imediat." Cam aceleaşi cuvinte le-a folosit Marissa, după cîteva minute, adresîndu-se preşedintelui Comitetului de anchetă.

„Nu am nimic", se opuse Beth, hotărîtă să ignore greaţa şi căldura din sală. Poate o să-mi facă bine puţin aer curat, după ce terminăm."

Din dorinţa de a apăra memoria lui Edward, Beth a rezistat pînă cînd comisia a terminat interogatoriul.

„Ai rezistat grozav", au lăudat-o Daniel şi Marissa, pregătindu-se să iasă din sala tribunalului.

Cutremurată de amintiri, Beth citi din nou rîndurile din jurnal, rînduri scrise după ce a ieşti din spital, cînd era sfîşiată de durerea de a fi pierdut copilul lui Edward. O domina mai ales experienţa prin care trecuse, o domina amintirea înspăimîntătoare a căderii – căderea care a ucis copilul. Acum era convinsă că a căzut pentru că a împins-o cineva din spate.

83

– Speram că mă vei suna, mărturisi Jack, cînd o auzi pe Beth la telefon. Cred că în zece minute te sunam eu pe tine.

– Chiar şi după ce am spus ieri?

– Mai ales, după ce mi-ai spus ieri. Ai tot dreptul să ai prieteni, iubito, iar eu trebuie să înţeleg lucrul acesta. Nu trebuia să-ţi fi spus, pînă nu aveam probe concrete.

– Şi acum le ai? Ai mai făcut un pas?

Simţise în vocea lui o prudenţă, o nuanţă pe care nu o putea defini. Simţea că el îi transmitea că nu-i va plăcea ce va auzi.

– Nu-mi place deloc că trebuie să spun da. Mă tem că informaţiile pe care le am înseamnă mai mult decît o simplă coincidenţă.

Mult mai mult, continuă Jack în gînd.

– Îmi poţi spune la telefon?

– Mai bine îţi spun personal, dacă ai timp după amiază. Ai ceva în plan?

– Aş fi vrut să merg pînă la bancă astăzi.

Acum că nu mai ţinea diamantul pe deget, i se părea normal să-l ţină într-un seif, pînă la plecarea pe continent.

– La ce oră ne putem întîlni?

– Trei şi jumătate, patru?

– Am putea lua cina, sugeră Beth.

– Ştii, diseară sînt invitat la Lena, dar pot veni mai devreme. M-au chemat băieţii să-i ajut să hotărască ceva. Sper să nu te superi.

– Deloc. Era o calitate pe care o admira, faptul că se ţinea de cuvînt. Eşti drăguţ că mai stai de vorbă cu ei din cînd în cînd.

– Da. Bătrînul Duncan a pierdut cea mai frumoasă perioadă din viaţa băieţilor. Dar Lena i-a educat excelent. Deci, este bine la opt şi jumătate?

– Doar că am foarte mult timp de aşteptat şi nu rezist la suspans.

O parte din el ar fi vrut să-i spună atunci, direct, fără menajamente. O altă parte din el dorea să nu-i spună nimic, ştiind ce impact ar putea avea informaţia asupra

legăturii dintre ei.

– Ai încredere în mine. Îţi voi spune diseară, cînd ne vom întîlni. Te sun înainte de a pleca de acolo.

– Jack?

– Hmmm?

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Beth.

Şi aş da orice, ar fi vrut să adauge, numai să nu-ţi spun ce îţi voi spune diseară. O întrebă însă cu voce tare dacă ar putea să-i facă un serviciu.

– Sigur, se oferi Beth. Despre ce-i vorba?

– Ai avea cum să iei legătura cu prietena aceea a lui Edward, despre care mi-ai povestit? Femeia cu care a lucrat la începutul carierei lui?

– Este vorba despre KK?

– Da. Ai un număr de telefon, o adresă?

– Mi se pare ciudat că vrei aşa ceva, Jack. De ce ai nevoie de numărul ei de telefon?

– Am un gînd, pe care trebuie să mi-l verific. Dacă nu ai numărul de telefon, nu-i nici o problemă.

– Păi ştiu unde se afla numărul acum doi ani. Edward m-a rugat să notez în jurnal. Acum nu mai ştiu dacă este bun.

– Cînd s-a întîmplat asta, draga mea?

– Ultima dată cînd s-au văzut. La New York. M-a rugat să scriu telefonul a doua zi dimineaţa. Nu ştiu din ce motive misterioase, credea că eu ar trebui să-l ştiu.

– Poate că ţi se pare deplasat, dar te-ai întîlnit cu ea după ce a murit Edward?

– Nu am avut motivé.

– Dar Daniel? Mi-ai spus că el o cunoştea de mult timp.

– O cunoştea şi o ura de multă vreme. Nu mă întreba de ce.

– Ei drăcie! Tocmai asta aveam de gînd să te întreb.

– Întrebările astea, despre KK, au vreo legătură cu ceea ce nu-mi spui?

– Voi şti asta, numai după ce voi vorbi cu ea. Şi încă ceva...

– Hmmm?

– Tu, sau Daniel, aţi mai menţinut legătura cu vreunul dintre membrii echipei tehnice?

Beth se gîndi o clipă la ciudăţenia întrebării.

– Din cînd în cînd cîte o carte poştală de la McCambridge. Nimic recent.

– Dar cu ceilalţi?

– Ceilalţi s-au împrăştiat, şi-au găsit de lucru. Toate ziarele sînt pline de oferte de serviciu, mai ales pentru asemenea meserii.

– De ce crezi asta?

– Tehnicienii buni sînt greu de găsit.

– Te gîndeşti la cei fără familie?

– Exact. Echipajul lui Edward era fără obligaţii. Un singur tip era căsătorit, dar mai mult cu numele.

– Şi nu te-ai întîlnit din întîmplare cu nici unul?

– Poate dacă aş fi mers la spectacole. Dar nu m-au mai interesat.

– Este de înţeles.

– Dar îmi amintesc că doi dintre ei au plecat la Hollywood. Le-am văzut numele pe un generic, la efecte speciale.

– Dar tipul acela pe care nu-l suportai tu? Domani îl chema, nu? Nu ştii unde ar putea fi el?

– Se ascunde pe undeva.

– Mi se pare normal, după cîte mi-ai povestit despre el.

– Edward obişnuia să spună că Domani era genul de om care apărea acolo unde te aşteptai mai puţin.

Mai adevărate cuvinte nici că existau, se gîndi Jack, tulburat de ultima apariţie neaşteptată a lui Domani la morga oraşului Honolulu.

84

– Bineînţeles că mă bucur că ai avut dreptate, spuse Akaka, cînd îl întîlni mai tîrziu în aceeaşi dimineaţă. Dar să ştii că este al naibii de enervant să ai mereu dreptate.

– Tu eşti cel care i-a descoperit numele, îi aminti Jack, conciliant.

– Da, dar coincidenţa...

– Poate nu.

– Poate nu, ce?

– Poate nu este o coincidenţă. De fapt, încep să cred că este un plan bine gîndit, pe care nu l-am văzut pînă acum.

– Iar mi-o iei înainte. Eu nu văd nici un plan.

– Vrei să spui că nu ţi se pare ciudat? Tipul vine în Oahu, agaţă o prostituată şi-i spune că se numeşte Eddy Hudson şi tu spui că nu-i ciudat?

– Ce ţi se pare curios în asta? Probabil că nu a vrut ca ea să-i ştie numele adevărat.

– Dar de ce Eddy Hudson? De ce nu Clark Gable, sau W.C. Fields?

– Of, fii realist, JB, trebuie să fii mai prost decît vară-mea să crezi asemenea nume.

– Atunci, poate înghiţi asta. Tipul a lucrat în echipa tehnică a lui Ewdard Hudson, acum doi ani. Era pe scenă în noaptea în care a murit Hudson.

– Da, da, dar nu era pe undeva pe-aproape, cînd

s-a întîmplat. Tu singur mi-ai spus asta.

– Adevărat. Pentru a fi sigur de asta, văzuse caseta de trei ori cu o noapte în urmă. Domani – ca şi ceilalţi tehnicieni – au fugit pe scenă, venind din culise, după ce a căzut trupul carbonizat al lui Edward Hudson. Poate că nu a avut contact *fizic* cu Edward, continuă Jack, dar categoric făcea parte din decor.

– Te duce undeva chestia asta? Pentru că, dacă nu ajungi nicăieri, eşti într-o mare încurcătură, pescuieşti peşti cam mici.

– Eu cred că am întins cîrligul pentru unul mare. Sînt convins că Domani nu venise pe insulă de dragul soarelui.

– Atunci de ce? Să facă glume proaste pe socoteala văduvei fostului său şef?

– Aşa am crezut şi eu la început. Dar raţionamentul meu se loveşte de o mică problemă.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi: tipul a întins prea mult coarda.

– Gata, m-ai pierdut. Akaka era uluit.

Jack îi aminti incidentul cu parfumul din camera lui Beth.

– Conform rezultatelor de la laboratorul de patologie, tipul nostru era foarte mort cînd s-a petrecut aventura cu parfumul. Cum ar mai fi putut spreia camera lui Beth, cum ar fi putut să iasă fără să-l vadă nimeni, să se ducă direct pe plajă la Laie şi să moară puţin?

– Poate că avea un asociat.

– Cald, cald, Billy.

– Din pură întîmplare, spuse Akaka modest.

– Gîndeşte-te puţin. Există o repetiţie în tot ce s-a întîmplat, iar Domani este doar o legătură.

– Da, păcat că nu-l poţi confrunta cu cine crezi tu că

este complice. Cred că nu ai uitat că tipul este rece ca gheaţa?

– Cîţi oameni ştiu asta?

– Ce-ţi mai trece prin cap?

– S-a dat publicităţii identitatea lui?

– Probabil. Trebuie să-l întreb pe Chan.

– Dacă nu s-a dat, o mai poţi întîrzia?

– Pentru ce?

– Pentru că el trebuia să plece de pe insulă la noapte.

– Mi se pare evident că nu va lua avionul.

– *Tu* ştii şi *eu* ştiu asta. Dar persoana care va primi un mesaj de la el astăzi după-amiază, nu ştie.

Akaka ridică o sprînceană stufoasă.

– Cum poate un mort să trimită un mesaj?

– Ai încredere în mine. Ştiu exact ceea ce am de făcut.

Oricît de mult ar fi urît Jack duplicitatea, nu considera că trebuia să-i spună lui Beth ultimele descoperiri. La banca de date pe care o avea, a adăugat acum un numitor comun, care lipsise, numitor comun a cărui unică explicaţie era un singur cuvînt – şantaj. De ce altceva s-ar întîlni doi oameni care se dispreţuiesc profund, la un capăt de lume, în mijlocul oceanului? Dacă ceea ce i-a spus Beth era adevărat, însemna că tehnicienii s-au împrăştiat după moartea lui Edward. Oare?

Încruntat, Jack îşi răsfoi notele, căutînd o altă afirmaţie a lui Beth. „Daniel a vrut să-l concedieze, spusese ea despre Domani, dar Edward nu i-a dat voie." Apreciat pentru experienţa lui, Domani a rămas în echipă, deşi avea un comportament de neacceptat. „Dacă nu ar fi fost intervenţiile lui Daniel, nu ştiu de cîte ori i-aş

fi aruncat cu ceva în cap".

Intervenţiile lui Daniel? De ce? se întrebă Jack. De ce ar avea o asemenea influenţă asupra unui Domani, fratele care era ţinut în umbră? Ce anume din fotografie a adus în ochii lui Daniel privirea aceea de frică?

– Probează asta, spuse Akaka şi atunci eu mănînc iarbă.

– Cu muştar?

– Eşti sigur că nu încurci borcanele?

– De ce?

– Pentru că foloseşti un comisionar pentru a trimite un mesaj.

– Floare la ureche.

– Vezi tu pe dracu', dacă află Curry, murmură Akaka.

– Ei, haide Billy. Nu contează momeala, contează peştele.

– Eşti sigur că-l prinzi pe cel mare?

– Bineînţeles. Jack îi făcu din ochi.

– Şi cu doamna ta ce faci?

– Doamna mea, spuse Jack, se află în perfectă siguranţă, atîta vreme cît rămîne acolo, în locul unde am dus-o.

Intrînd în bancă, Beth a avut impresia că a intrat în altă lume. Toţi pereţii erau îmbrăcaţi în lemn de mahon, totul părea un muzeu de artă chinezească. Din cauza tranzacţiilor prin corespondenţă şi implicarea Marissei în afacerile familiei, Beth nu mai ştia de cînd nu mai văzuse cifrele de afaceri.

Ecoul paşilor ei se pierdea în covorul foarte gros, oriental.

– Cu ce vă pot servi? se oferi politicos o femeie de

la primul ghişeu.

– Mulţumesc, aş dori să depozitez ceva în seiful meu.

– Pe aici, vă rog.

– Domnul Taki mai lucrează aici?

În acelaşi moment, privirea ei se opri asupra unui bărbat care era angajat într-o conversaţie cu un client. Auzindu-şi numele, bărbatul se întoarse şi chipul îi fu străbătut de o expresie de neînţeles.

– Doamna Hudson? tatonă el nesigur.

– Îmi pare bine să vă întîlnesc, domnule Taki.

Confuzia din privire nu îl părăsi nici după schimbul de amabilităţi.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Beth.

– Aţi venit singură? Bărbatul părea îngrijorat. Poate că ar trebui să intrăm la mine în birou, spuse el şi o luă pe după umăr să o conducă.

85

– Am rugat-o pe secreatară să ne aducă puţină cafea, o anunţă domnul Taki, intrînd în birou după cîteva minute.

– Vă mulţumesc pentru ospitalitate, dar nu cred că pot sta prea mult timp.

– Ce înseamnă timpul cînd este vorba de prieteni? În spatele biroului, bărbatul părea un enigmatic Buddha. Arătaţi foarte bine, o complimentă el.

Beth zîmbi.

– Începusem să cred că am două capete.

– Poftim?

– M-aţi privit foarte ciudat.

Taki înclină capul în semn că-şi cere scuze.

– Mă veţi ierta, desigur. Nu veniţi prea des pe la noi.

– Mă tem că voi veni şi mai rar de acum înainte, decît am făcut-o pînă acum.

– Nu vă mai plac serviciile noastre?

– Nu, nu despre asta este vorba. Mă mut.

– Vă mutaţi? repetă Taki.

– Doar v-a spus cumnata mea, nu? Expresia opacă de pe faţa bărbatului indica altceva. Mă mut în California. De aceea am rugat-o să aranjeze un cont de transfer. Taki continua să o privească în tăcere. A rezolvat contul, nu-i aşa?

– Sînt sigur că totul va fi bine... spuse bancherul zîmbind conciliant. Ah, iată şi cafeaua.

– De ce am sentimentul că nu înţelegeţi nimic? îl înfruntă Beth.

Îndrăzneala ei îl dezarmă, mai ales că se aflau în prezenţa unui subaltern.

– Am fost foarte ocupat. Mi-a scăpat din memorie. Dar îmi amintesc ceva de California. Şi eu am fost acolo de cîteva ori. Serviţi cu frişcă?

– Spuneţi-mi despre contul bancar. A avut grijă Marissa de el?

– Cumnata dumneavoastră are cunoştinţe extraordinare despre industria bancară. Sînt convins că veţi fi mulţumită.

– Poate că ar trebui să văd şi eu.

Taki o privi descumpănit.

– Mă scuzaţi?

– Vreau să văd şi eu ce a făcut Marissa. Dacă nu vă deranjez...? Nu sînt prea multe de explicat. Procedura

este foarte simplă.

– Cînd este vorba de bani, doamnă Hudson, nici o problemă nu este prea simplă. Şi nu ar fi profesional din partea noastră să vă lăsăm să plecaţi fără o explicaţie mulţumitoare.

– Cred că singura nelămurire pe care o am acum este, de ce vă purtaţi voi, de parcă ceva nu ar fi în regulă?

– Nici vorbă! exclamă Taki tuşind. Doamnă Hudson, vă asigur că imediat ce domnul Nakagaki termină treaba, vă va sta la dispoziţie. Eu voi fi bucuros să rezolv cealaltă problemă.

– Ce-ar fi să rezolvăm chiar acum? îi sugeră Beth. Am scuti ceva timp.

În aceeaşi secundă Taki sări în picioare.

– Cum? Să se răcească cafeaua? Vă rog, mai durează doar cîteva minute.

Se pare că te-am prins într-un moment extrem de nepotrivit, se gîndi Beth. Foarte ciudat.

Privi în jur şi admiră o operă de artă, care de fapt nu o interesa deloc.

– Vă rog să mă iertaţi, îl întrerupse Beth într-un tîrziu, după ce auzi o glumă proastă, nu vreţi să vedeţi cît mai întîrzie domnul Nakagaki? Mai am cîteva treburi prin oraş.

Cînd Taki întinse mîna spre telefon, se auzi o bătaie în uşă.

– Da? Intră.

Înainte ca Beth să se întoarcă să vadă cine este, le recunoscu imediat identitatea, după voci.

– Am fost bolnavi de îngrijorare din cauza ta, draga mea. Slavă Domnului că eşti întreagă!

În spatele Marissei, în cadrul uşii, stătea Daniel cu

trusa de urgenţă în mînă.

– Ce naiba căutaţi voi doi aici? îi întrebă Beth, iritată.

Identifică imediat sursa informatoare.

– Sper că am făcut ceea ce trebuia... se scuză Taki stînjenit.

– Nu avem cuvinte să mă mulţumim, îl asigură Marissa.

Parcă ar fi fost invizibilă – întrebarea lui Beth, cererea de a i se explica, ajungea la urechi surde.

– Sînteţi drăguţ să ne lăsaţi puţin singuri? ceru Daniel.

– Sigur, sigur, şi Taki ieşi respectuos.

– Bine, se întoarse spre ei Beth, exasperată, acum că în sfîrşit îmi acordaţi şi mie puţină atenţie, ce vreţi de fapt?

– Nu-i nevoie să fii supărată, spuse Marissa. Dar sîntem fericiţi că în sfîrşit te-am găsit... Noi îţi sîntem prieteni.

– Ei bine, nu-mi sînteţi, Marissa. Un prieten nu recurge la un asemenea lucru stupid, pentru a-mi forţa mîna.

– Dar sîntem prietenii tăi, Beth. Mai mult decît atît, sîntem familia ta. Membrii unei familii nu fug de acasă cînd au probleme.

– Singura problemă pe care o am sînteţi voi amîndoi, care nu puteţi înţelege că-mi pot trăi viaţa şi fără voi.

– Dar nu şi fără Edward, adăugă Marissa pe neaşteptate. Nu asta ai vrut?

– Acest capitol din viaţa mea este închis acum.

– Nu tocmai, dragă.

– Şi ce anume înseamnă asta?

Beth era atît de concentrată să o privească pe Marissa, încît a uitat complet că Daniel era în cameră: şi-a amintit doar în momentul în care a simţit acul împlîntat în mînă. Reacţionă speriată, simţind durerea şi văzînd seringa.

– Ce...! începu să spună, dar restul cuvintelor nu mai ajunseră la suprafaţă.

– Înseamnă că foarte curînd te vei întîlni cu el, dragă, mai auzi răspunsul Marissei la întrebarea ei.

Apoi, totul în jurul ei dispăru.

86

Taki ascultă îngrijorat varianta explicată de Marissa.

– Este unul din acele momente cînd îşi pierde cunoştinţa, despre care v-am povestit. De aceea am fost îngrijoraţi de moarte cînd mi-a luat maşina şi a plecat fără să ne spună unde. Slavă Domnului, că am fost cu ea de data asta!

Taki privi pe furiş spre canapeaua din biroul lui, unde, îngrijorat, Daniel lua pulsul pacientei aflate în stare de inconştienţă.

– Să sun salvarea? se oferi bancherul.

– Mulţumesc, interveni Daniel, dar nu cred că este nevoie. Cel mai important lucru acum este să o ducem acasă.

– Probabil nici n-o să-şi amintească nimic, adăugă Marissa. În ultima vreme s-a întîmplat foarte des. Biata de ea, este din ce în ce mai rău.

– Sînt dezolat, simpatiză Taki. Părea foarte neliniştită în timp ce stăteam de vorbă.

– Ah, da, am vrut să vă întreb despre asta, spuse Marissa repede. Exact, ce căuta ea aici?

– A spus că vrea să lase ceva în seif.

– Ciudat! A spus ce?

Taki dădu din cap.

– A întrebat mereu despre contul ei. Mi-a spus că doreşte să-l vadă.

– Mă întreb de ce dorea aşa ceva? Dacă avea întrebări, putea să vină la mine.

– Desigur. Aşa i-am spus şi eu, dar a fost foarte insistentă.

– Ei bine, este dreptul ei să vadă. Aţi spus că era insistentă?

– Am reuşit să trag de timp, aşa cum m-aţi rugat. Dar cred că în cîteva minute ar fi plecat.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că nu s-a întîmplat! Nu mi-ar fi plăcut deloc s-o culeg dintr-un alt accident, ca acela de acum cîteva zile.

– Accident?

– Da, răspunse Marissa şi anulă subiectul cu un gest al mîinii. A avut noroc. Aţi mai discutat şi despre altceva?

– A spus mereu ceva despre California, continuă Taki îndatoritor. Mi-a spus că se mută acolo.

– Dumnezeule! Nu-mi place ce aud, Daniel. Iar a vorbit despre California. Nu avem nici cea mai mică idee de ce vorbeşte despre asta! explică Marissa pentru Taki, apoi, coborî glasul. Vă spun cu titlu confidenţial, domnule Taki, sper din suflet să nu spuneţi nimănui. Dacă Beth ar şti că am spus cuiva despre aceste leşinuri, ar...

– Aveţi cuvîntul meu, doamnă Hudson, spuse Taki, privind din nou pe furiş spre canapea. Durează mult

starea aceasta?

– Probabil că va începe să-şi revină, pînă ajungem cu ea la maşină. Apropo, mai aveţi o ieşire de serviciu? Va trebui să o duc în braţe, interveni Daniel.

– Este atît de stînjenitor... spuse şi Marissa. Lucrurile acestea se întîmplă după ce îmbătrînesc oamenii. Din nefericire nu şi-a mai revenit după moartea soţului ei. După cît a plîns în ultima vreme...

– Marissa, o întrerupse Daniel tăios.

– Vreau să vă mulţumesc, domnule Taki, pentru că ne-aţi chemat.

– Am făcut cum era mai bine, nu?

– Of, categoric, domnule Taki. Marissa deschise uşa pentru Daniel, care ieşi cu Beth în braţe. Sînt sigură că îşi va reveni cînd va fi în patul ei de acasă.

– Uşa de serviciu este pe aici... şi Taki porni înainte să le arate drumul, mulţumind în gînd că acel culoar era complet ascuns de privirile clienţilor. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva...?

– Veţi primul care va şti, promise Marissa şi-i întinse graţios mîna. Şi după cum v-am spus... cu cît află mai puţini despre acest accident nefericit... ştiţi ce vreau să spun. Ar supăra-o şi mai mult.

– Sigur, sigur, nu voi spune nimănui, nimic.

În ultima lună de zile, Louie Pua, poliţist pe maşina de patrulă a Poliţiei ducea o luptă crîncenă cu silueta. Din momentul în care superiorii i-au spus să mai dea jos cîteva kilograme, el a început o dietă strictă, care îl dădea o stare de iritare permanentă, pentru că era tot timpul flămînd. Din ritualul de dimineaţă, dispăruse plăcinta cu ananas şi sirop de nucă de cocos. De la prînz dispăruse fileul de burtă şi cartofii prăjiţi, iar din

meniul de cină dispăruseră cele trei gustări pe care le lua cînd făcea rondul pe la cele trei baruri din Perry – plăcinte de banane şi ceştile de smîntînă cu budincă.

Oricît de mult încerca să se convingă că noul regim îi făcea bine, clopoţelul de alarmă din stomacul lui Louie suna permanent a foame, mai ales cînd trecea pe lîngă uşa brutăriei lui Annie Island. Ce rău i-ar face dacă ar privi numai, îşi spuse. Nu cumpăr nimic, privesc doar.

– Cu ce vă servesc? întrebă fata de la tejghea.

– Mă uit doar, spuse Louie.

– Pufuleţii cu smîntînă sînt specialitatea zilei, îl îmbie fata. Şi covrigeii cu nucă de cocos.

– Mulţumesc, spuse Louie frustrat, dar astăzi nu am voie decît să privesc. Privea şi îi venea să se tîrască pe sub tejghea, să tragă un pui de somn în parfumul acela plăcut, plin de calorii.

– Poate nişte prăjiturele, îl îmbie din nou fata. Ori ciocolată cu cocos sau bulgări cu ciocolată.

Adevărată tortură.

– Cît costă acelea, din spate?

– Biscuiţii cu vanilie?

– Ştii, trebuie să am grijă de siluetă, mărturisi Louie.

Atenţia fetei se îndreptă brusc pe fereastră, dincolo de stradă, unde un bărbat şi o femeie trăgeau o altă femeie spre o maşină.

– Crezi că doamna a păţit ceva? întrebă fata.

– Nu ştiu, răspunse Louie. Mai bine merg să văd. Bucuros pe jumătate pentru întrerupere, Louie traversă strada să vadă ce se petrece.

– Nu s-a întîmplat nimic, domnule ofiţer, îi spuse Marissa, cînd Louie întrebă cum îi poate ajuta. Soţul meu este doctor.

– Aveţi nevoie de escorta poliţiei pînă la spital? se oferi Louie izbit de sentimentul ciudat că femeia blondă i se părea cunoscută. De unde o ştia?

Bărbatul identificat ca doctor îi mulţumi, dar refuză oferta.

– Este ceea ce i se întîmplă atunci cînd nu-şi ia medicamentele. O să îşi revină imediat ce ajungem acasă. Am mai avut astfel de situaţii.

Încrezător că cei doi aveau situaţia sub control, Louie traversă din nou strada şi intră în brutărie.

– Cît spuneai că este preţul la biscuiţii aceia?

87

– Şi cît durează pînă se trezeşte maiestatea sa? întrebă Marissa, culegînd două măsline din paharul cu Martini.

– Nu-i cam devreme pentru băutură? o întrebă Daniel supărat.

– Îmi omor timpul, dragă. Sigur nu vrei şi tu?

– Ar trebui să fim lîngă ea cînd se trezeşte. Nu va şti ce se întîmplă cu ea.

– Oho, eu sînt sigură că este mai isteaţă decît îţi imaginezi. Altfel, de ce şi-ar fi băgat nasul unde nu-i fierbe oala, la bancă?

– Poate că este aşa cum ne-a povestit Taki. Poate că într-adevăr nu dorea decît să depoziteze ceva în seif.

– Nu, după felul în care s-a purtat, nu cred. Măcar Taki a avut bunul simţ să nu-i arate nimic important. Marissa savură gura de Martini. Ar fi fost de rîs dacă

afla ceva.

– Nu şi dacă Taki o credea pe ea...

– De ce ar fi crezut-o? A avut semnătura ei foarte clară pe toate documentele. Cel puţin aşa *crede* el... Marissa oftă plină de încîntare. Într-adevăr m-am depăşit pe mine însămi, nu-i aşa?

– Atîta timp cît nu intrăm în încurcătură, spuse Daniel. Toată povestea asta începe să...

– Să ce? Începe să devină periculoasă? De asta ţi-e teamă?

Daniel se încordă, auzind raţionamentul logic al soţiei sale.

– Nu ştim ce ştie ea, Marissa. Nu te sperie asta?

– Nu. Nici pe tine nu te-ar fi speriat, dacă i-ai fi citit jurnalul, cum l-am citit eu. Crede că-şi pierde minţile. Şi exact asta trebuie să creadă.

– Ce facem cu Brassfield?

– Brassfield, spuse Marissa arogant, va trebui, simplu, să vîneze o altă fustă, după noaptea asta.

– Noaptea asta?

– Ei, Doamne, Daniel, privirea asta a ta este de milioane. Dacă nu te-aş cunoaşte bine, aş crede că eşti chiar surprins.

– Cum adică la noapte?

– Conform planului, dragă, nu ne mai putem ţine de planul original, acum că ne-a încurcat ea. Dar tot este foarte bine făcut, iar excursia de la bancă de astăzi o să ne ajute foarte mult.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Despre ce ai vorbit tu mereu. Viitorul nostru. După ce nu ne va mai sta în cale, nu avem motive să nu ne bucurăm de el.

– Nu-mi place cum sună, Marissa.

– Îţi plăcea chiar mult înainte, îi aminti ea. O să-ţi placă şi mai mult după ce vom termina... cu toate modificările survenite.

– Cu ce fel de modificări? întrebă Daniel, încruntîndu-se.

– Ei, nu seamănă deloc cu planul iniţial.

– Cum rămîne cu Domani? Încă mai clocotea de furie că obraznicul a avut insolenţa să trimită un mesaj prin curier la ei acasă.

– De ce nu mă laşi tu pe mine să am grijă de Domani? îi recomandă Marissa maliţios. Numai gîndul la el pare să te enerveze.

– Vreau să ştiu ce se petrece, Marissa. De cînd am ajuns acasă, te porţi de parcă eşti o pisică la vînătoare de canari.

Marissa plesni din limbă dezamăgită.

– Răbdare, dragă. Pe vremea aceasta mîine, vei avea tot ce trebuia să fi primit de la bun început, înainte să-ţi ia Edward toată averea.

– Nu fi ridicolă. Lucruri de felul acesta nu se petrec peste noapte. Durează luni, poate chiar ani, înainte de a avea controlul total.

– Păi, tocmai asta este frumuseţea noului plan. Dacă ea moare, procesul se va desfăşura mult mai repede.

– Să moară? Ţi-ai pierdut minţile?

– Dimpotrivă, iubitule. Poate că asta este cea mai bună idee, din toate cîte le-am avut pînă acum...

Beth simţea că tot corpul îi este amorţit. Încercă să se trezească, dar pleoapele îi erau grele de somn. Imagini disparate, străine şi familiare, i se învîrteau prin cap, suprapuse peste senzaţia de cădere. Dar nu cad, se gîndi ea. Simţea o pernă sub cap şi o pătură

moale peste ea. Cred că am avut un coşmar. Trebuie să mă trezesc şi să rezolv cîte ceva, înainte de sfîrşitul zilei.

Deschise ochii tulburi şi văzu că este într-o cameră cu lumină semi-obscură. Era dimineaţă? Seară? Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina din cameră, se simţi cuprinsă de un sentiment de nelinişte. Nu era la cabana Lenei, cum se aşteptase, era în dormitorul ei de acasă...

Cu claritate înspăimîntătoare, îşi aminti cum i-a înfruntat pe Daniel şi Marissa la bancă. Marissa a spus ceva ciudat... Daniel a venit în spatele ei... a văzut un ac şi o seringă şi a simţit o durere în mînă. Restul era un vid negru, nu-şi mai amintea nimic. Mai simţea încă înţepătura acului, a vrut să ducă mîna acolo, dar a descoperit că mîinile îi erau legate.

Uimirea din primele momente se transformă în groază îngheaţată, cînd realiză faptul că viaţa îi era în pericol. Şi din partea cui? Din partea celor doi oameni în care a avut cea mai mare încredere. Sentimentele de teamă se amestecau cu cele de furie. Gîndea febril, încercînd să descopere motivele pentru care au făcut-o. Ce doreau de la ea? Ce sperau să obţină ţinînd-o ostatecă în propria ei casă? Era confuză; singurul gînd clar era că trebuia să scape.

Încă nesigură din cauza efectului injecţiei, Beth se ridică, îşi lăsă picioarele în jos, mulţumită că nu îi erau legate. Fără să facă zgomot, Beth traversă dormitorul şi cu amîndouă mîinile apucă clanţa uşii; uluită, descoperi că uşa era încuiată.

Inspiră adînc; teama îi crescu. În faţa ei, de partea celaltă, uşile de sticlă de la balcon erau o altă alternativă. Şi ele erau încuiate? Era ţinută prizonieră pentru o soartă necunoscută?

Spre surprinderea ei, uşile erau deschise, deşi accesul la balconul de jos părea îndoielnic. Orice strigăt ar fi atras atenţia agresorilor ei.

Telefonul? Observase deja că nu mai era pe măsuţa de toaletă. Interfonul? Hapu şi Luka erau singurii servitori care puteau, sau nu, să fie în casă. Era mai normal ca Marissa să le fi dat seară liberă. Chiar şi ideea că Jack va observa absenţa ei acum nu putea fi o consolare. De unde să ştie Jack unde să o caute?

Îi crescu pulsul. Măsură cu privirea camera, căutînd un obiect care să o ajute să se elibereze. O clipă, mintea ei se gîndi la Edward şi trucurile lui, „Omul care putea scăpa de oriunde". Cum ar face Edward? Cum ar ieşi el dintr-o cameră, de unde singura soluţie era căderea de la etaj?

O undă de umor îi trecu pe chip, dîndu-i speranţe. Merita încercat. Luă pătura şi cearceaful de pe pat. Erau probabil singurele din cameră.

88

– Trebuia să o fi adus şi pe Beth, îi reproşă Lena lui Jack, invitîndu-l în casă. Băieţii abia aşteptau să o cunoască.

– Şi să intru de bună voie în competiţie? Jack începu să rîdă. Era bine cunoscut faptul că băieţii Lenei erau invidia tuturor prietenelor ei. Mă descuc destul de greu şi aşa.

– Nu-i bine, spuse Lena cu simpatie. Dar, aşa cum ţi-am spus, problemele de familie sînt greu de rezolvat. Ori te obişnuieşti să trăieşti cu ele, ori renunţi de la bun început.

– Ori demonstrez că am dreptate.

– A avea dreptate nu însemnă întotdeauna şi sfîrşit fericit, JB. Poate că ar trebui să cedezi şi tu puţin, sau să-ţi acorzi puţin timp de gîndire.

– Nu acum, cînd am ajuns atît de aproape. Este ceva ce nu se potriveşte, Lena. Nu s-a potrivit de la bun început. De fapt, tu m-ai întrebat la început.

– Da? Ce anume?

– Problema este, cine are nevoie de cine? M-ai întrebat de ce locuiesc împreună toţi trei, cînd Beth ar fi putut avea viaţa ei.

– Mi se pare evident că le place împreună. Vrei să-mi dai prosopul? Bucătăria era impregnată de un plăcut parfum de friptură.

– Ori cei doi, iubesc banii celei de-a treia.

– Eşti sigur?

– Daniel nu a moştenit nimic cînd fratele lui a murit. Totul, inclusv averea lui Clay Hudson, i-a revenit lui Beth. Acum, să presupunem că ea moare şi fiind fără moştenitor, cui crezi tu că i-ar reveni banii?

– În afara statului? Lena îi făcu semn din ochi. Întrebare de trei parale: cumnatului ei şi devotatei lui soţii.

– Corect.

– Nu ţi se pare cam îndrăzneţ? De obicei, rudele sînt primele verificate de poliţie, cînd există suspiciuni de crimă?

– Dacă trăiesc. Cu fantomele este mai greu să execuţi un mandat de arestare.

– Eşti sigur că nu ai băut nimic înainte de a veni aici? De obicei fantomele nu prea stau în capul listei de suspecţi.

– Bine, dar ce crezi despre o astfel de teorie?

Fantomele nu au tulburat-o pe Beth pînă cînd nu a început să le spună serios că doreşte să plece de pe insulă.

– Şi?

– Şi? Păi dacă tu ai fi în locul lor, nu ţi s-ar părea cam greu să nu-o ai sub supraveghere?

– Dar ea îi iubeşte sincer. Dacă i-a întreţinut material pînă acum, nu este logic că o va face şi de acum înainte?

– Nu, dacă ar afla că ei au complotat pe la spate şi au luat mai mult decît li se cuvenea. Bineînţeles, este doar o supoziţie, dar nu ţi se pare ironic faptul că bietul frate, Daniel, se însoară cu cineva care pînă la urmă se ocupă de toate tranzacţiile financiare?

– Da, este ciudat, dar mi-ai spus că tot asta făcea şi în timpul vieţii lui Edward. Pe el nu l-a deranjat.

– Întotdeauna există şi o idee alunecoasă.

– Adică?

– Poate că acesta a fost motivul pentru care a murit el.

– Şi dacă Domani n-o să vrea să vină cu tine? o înfruntă Daniel. De unde ştii tu că el are încredere în tine?

– Pentru că este un ticălos lacom şi pentru că eu sînt o persoană convingătoare, răspunse Marissa nepăsătoare. Serios, Daniel, după cum născoceşti tot felul de obstacole, am impresia că îţi este frică.

Expresia aceea ironică de pe chipul femeii îl înnebunea.

– Nu ne-am înţeles să-i luăm viaţa lui Beth.

– Nu, dar acum cînd ni s-a ivit din senin ocazia, cred că ar fi o prostie să nu o facem. Dacă îi vom avea pe amîndoi sub acelaşi acoperiş, nu-ţi dai sema? Prindem

doi iepuri. Simplu şi curat.

Daniel, totuşi, nu se lăsa convins.

– Brassfield nu va înghiţi niciodată aşa ceva.

– Ce contează, dacă nu va putea dovedi. Ochii Marissei erau mistuiţi de un foc interior. Daniel vei plăti totul. Vei plăti faptul că Edward te-a minţit, te-a umilit şi te-a ţinut în umbră atîţia ani. Sînt convinsă că vezi şi tu dreptatea ta. În sfîrşit ţi-a venit rîndul să iei înapoi ce ţi-a fost furat.

Marissa îl privi cu dispreţ, văzînd că a atins coarda sensibilă.

– Aşa, foarte bine, lasă mînia să-ţi dea curaj. Lasă ura faţă de Edward să-ţi dea satisfacţia de a distruge ceea ce a iubit el mai mult.

Dincolo de cuvintele ei, Daniel se revăzu cu doisprezece ani în urmă, redus de propria-i laşitate la statutul degradant de cerşetor la uşa fratelui său mai mic. Încercînd disperat să scape de iadul în care intrase l-a implorat pe fratele lui, i-a promis orice, în schimbul protecţiei pe care i-o putea asigura acesta.

– Orice? a repetat Edward, nici revoltat, nici mînios de mărturisirile lui Daniel. Numai în ultimul an din viaţă, au devenit transparente adevăratele motive pentru care Edward a acceptat să-l ajute pe fratele său şi l-a salvat de la dizgraţie. Totul a fost orchestrat de Edward.

– Sigur că te voi ajuta, a promis Edward. Din întîmplare am nevoie de un medic de trupă. Mereu la pîndă, Edward şi-a dat seama că-şi va spori priza la public dacă va face cunoscut că are şi un medic în echipă.

Din punctul de vedere al lui Daniel, perspectiva părea şansa oferită de zei – să călătorească, să-şi practice meseria, să fugă de demonii care îl bîntuiau.

– Este o ironie, observă Edward. Cine ar fi crezut că tocmai tu ai fi în stare să-ţi baţi joc de viaţa ta?

Remarca a provocat un val de ruşine, care era cît pe ce să-l ducă pe Daniel la sinucidere.

– Nu este vina mea. Jur că nu este vina mea!

– Mda. Că este, sau nu, vina ta, Danny, băiatule, fata este moartă şi gata. Nu cred că scuzele o mai ajută cu ceva. Nici pe sora ei.

– Pe tine o să te asculte, insistă Daniel. Tu o poţi face să te asculte.

– Să văd ce pot face... Dumnezeule, cred că treaba asta o să-l omoare pe bătrîn. Edward oftă. Fiul lui preferat să facă avorturi!

Chipul lui Daniel era contorsionat de şoc.

– Nu! strigă el. Tata nu trebuie să afle nimic despre asta! Te rog, Edward, jură-mi că nu-i vei spune tatei!

Edward îi zîmbi inocent, zîmbet sub care se ascundea trădarea deja hotărîtă.

– Dumnezeule, Danny, cum poţi crede aşa ceva despre mine?...

Mîna rece a Marissei pe mîna lui, îl readuse pe Daniel în prezent.

– Un bănuţ pentru un gînd!

Ochii lui Daniel reflectau minciuna în care a fost obligat să trăiască, neliniştea la gîndul că moartea lui Edward nu a fost suficientă pentru a-i potoli setea de răzbunare.

– Tocmai mă gîndeam că ar trebui să urcăm în cameră.

– E vremea să te scoli, anunţă Marissa voalînd cuvintele şi întorcînd cheia în broască.

Camera era goală.

89

Aşa cum sperase şi Beth, primul lor impuls a fost să alerge la fereastră. Cele două pleduri înnodate sugerau că ea a profitat de lipsa lor şi a fugit. În tăcerea care s-a lăsat, Beth se gîndi neliniştită că nu avea de-a face cu copii naivi.

– Tu controlează baia, eu controlez dulapul! ordonă Marissa cu sînge rece. La naiba!

Din locul în care se ascundea, Beth nu îndrăznea nici să respire.

– Eşti sigură că nu a fugit pe acolo? întrebă Daniel neliniştit.

– Cine naiba ştie ce-i mai trece prin minte ticăloasei. Nu ştiu decît că trebuie să o găsim şi să terminăm odată.

– Merg eu în spate.

Din spatele rafturilor, Beth nu văzu decît picioarele lui Daniel, ieşind din casă. Marissa îl urmă la cîteva secunde.

Simţea că i s-a uscat gîtul, mai ales acum, cînd înţelegea clar că Jack a avut dreptate să o avertizeze. Jack... se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată. Nu credea – răutatea din cuvintele Marissei nu prevestea nimic bun.

Frica de necunoscut îi înnoda stomacul; stătea nemişcată, aşteptînd momentul cînd putea fugi. Dacă ar putea fugi pe scări, dacă ar putea ieşi afară...

Raţiunea îi bloca temerile. Trebuia să existe o scăpare, chiar dacă nu avea un plan. Uimită de gîndurile

care-i treceau prin minte, Beth cîntări situaţia melodramatică în care se afla – nu va reuşi să scape cu mîinile legate şi simţurile amorţite de narcotice. Şi totuşi, trebuia să scape. Îi venea să urle. Îşi făcu loc încet, încet, bolnavă la gîndul că ar putea da nas în nas cu Daniel şi Marissa.

Intuiţia îi spunea că dacă nu va reuşi să fugă, cei doi o vor omorî.

De ce nu se însurau burlacii? acest lucru nu-l înţelegea Louie Pua. Insula era plină de fete frumoase. Dacă ar fi fost după el, multe ar fi purtat numele de Pua. Femeile frumoase erau slăbiciunea bărbaţilor buni.

În timp ce se odihnea pe canapea, cu cutia de biscuiţi în braţe, Louie revăzu în minte evenimentele zilei. Tot îl mai deranja faptul că nu ştia de unde să o ia pe blonda aceea – o cunoştea de undeva... Ei, dar oricine ar fi fost, se afla în mîini bune. Şi Skipper ăsta, care era cît pe ce să dea peste el. Cu ce viteză mergea.

În timp ce Louie se distra la amintirea schimbului de cuvinte dintre ei, îl fulgeră un gînd. Viteză... amendă pentru depăşirea vitezei. Acum îşi amintea. Doamna blondă era aceeaşi cu cea care conducea prea tare Mercedesul, acum cîteva săptămîni. Louie se încruntă şi se concentră. Nu i-a spus ea atunci că fratele ei este doctor? Da, ea era. Ei doi vorbeau, cînd Jack a oprit lîngă ei. Louie îşi aminti cum a fost temporar invidios pe Jack, care atrăgea aproape toate femeile din lume.

Poate că tot despre ea se vorbea şi la secţia de poliţie, cînd a auzit el frînturi de conversaţie. Se şi bîrfea că Jack are pe cineva din înalta societate. Nu avea motive să se îngrijoreze. Omul acela era doctor şi pro-

babil că l-a anunţat deja pe Jack. Mulţumit de explicaţia pe care şi-a dat-o, Louie muşcă dintr-un biscuit şi începu să se gîndească din nou la fete.

– Spune-mi şi mie ce vrei să rezolvi cu planul pe care l-ai făcut pentru astă seară? îl presă Lena.

– Să fac o legătură. Vreau ceva tangibil care să explice prezenţa lui Domani pe insulă.

– Nu se numeşte asta „a pune la cale"? Lena văzu că băieţii sorbeau fiecare cuvînt pe care-l spuneau ei. Nu poţi să trimiţi un bilet de la un om care este mort şi să susţii acest lucru ca probă în proces. Pînă şi eu ştiu că nu se poate.

– Produc un efect, Lena. Sper să îi fac să se alarmeze.

– Cu Beth la mijloc?

– Nu, dacă pot să o feresc pe Beth.

– Ce-ar fi dacă voi doi aţi strînge masa? se adresă Lena băieţilor.

Duetul vocal de protest arăta clar că ştiau că vor pierde ceva important.

– Ştiţi ce? Mai bine aduceţi materialul pentru zmeu, îi îmbună Jack. O s-o ajut eu pe mama ca să spele vasele.

– Lovitură de graţie, comentă Lena.

– Ce-i în capul tău? o întrebă Jack.

– Eşti sigur că ştii ce faci, JB?

– De cele mai multe ori, da. De ce?

– Să spunem, îndrăzni Lena, să spunem că de data asta nu ai dreptate?

– De dragul lui Beth, te rog să nu spui asta. Eu aşa mi-am dorit pînă nu de mult.

– Şi nu mai crezi?

– Încă de la petrecere am avut impresia că nu este în regulă ceva în casa aceea. Chiar de doi ani încoace, lucrurile nu merg bine.

– Traduci?

– Cred că Edward Hudson a fost ucis. Cred că fratele lui l-a ucis sau a plătit pe cineva să o facă. Cred, de asemenea, că Beth ar putea fi următoarea victimă.

– Şi eu care credeam că tu eşti convins că ei vor numai să o înnebunească de cap!

– Şi asta. Se pare că ei au avut impresia că ea este mult mai fragilă decît pare; poate că au avut dreptate, cînd am cunoscut-o eu, era în prag de isterie.

– Dar de unde au ştiut ei că ea va fi aceea care va citi ce scrie pe oglindă şi cînd? Putea nici să nu urce în camera ei! Pare cam fantastic nu crezi?

– Nu, dacă ştii exact că i se va vărsa şampania pe rochie şi ea va trebui să se schimbe.

– Asta înseamnă că micul incident a fost programat?

– Exact!

– Ştiu şi eu, JB? Cred că încep să-mi placă mai mult poveştile tradiţionale cu fantome, decît toate aceste speculaţii.

– De aceea te-ai făcut bibliotecară... Jack zîmbi... şi eu m-am făcut poliţist.

– Ah, că veni vorba, astăzi mi-am meritat leafa. Ai primit cîteva faxuri. Îi făcu semn spre locul unde se găsea mapa. Lectură plăcută!

– Ceva interesant?

– Habar n-am! Nu am avut timp decît să le strîng în mapă şi să prind autobuzul.

După cîteva minute, Jack fluieră uluit. Lena îl privi

întrebător.

– Ascultă aici, spuse Jack şi începu să citească cu voce tare.

90

– Furt şi deturnare de fonduri? repetă Lena uimită. Sînt surprinsă că Universitatea s-a mulţumit doar cu excluderea. Se pare că este vorba de lucruri foarte serioase aici.

– După cum scrie, se pare că şi administraţia are ceva pe suflet. Mulţi se tem de popularizarea unor fapte negative, pentru a nu strica bunul nume al instituţiei.

– Îţi pierzi toate speranţele. Dar eu nu înţeleg de ce nu s-a cercetat în continuare? Ar fi trebuit să fie măcar curioşi.

– Se pare că nu au fost.

– Măcar ai confirmarea că ai avut dreptate.

– Vechile năravuri dispar greu. Actorul, tot actor rămîne. Se schimbă numai numele.

– Pentru a-l proteja pe cel vinovat.

– Acum mă îngrijorează mai mult cel inocent.

– Vrei să telefonezi?

– Nu sînt sigur că aş vrea să-i spun. Totul a fost public la vremea respectivă. Lucrurile nu sînt puse într-o lumină nouă.

– Mai ales dacă faci legătura cu celelalte raţionamente ale tale. Sînt surprinsă că Beth nu ţi-a spus.

– Poate că nici ea nu a ştiut.

– Cum? Să nu ştie totul despre cea mai bună prie-

tenă a ei?

– Poate, speculă Jack, poate că a făcut parte din scenariu.

– Nu vei şti niciodată, Jack, dacă nu vei discuta.

– Şi ce propui? Apropo...

– Discută corect cu ea, JB. Numai aşa vei obţine un răspuns corect.

Hotărîtă, Lena ridică receptorul şi i-l întinse lui Jack.

Beth s-a oprit la uşa domitorului. Nu se auzea nimic din hol; nimic cu excepţia bătăilor ei de inimă. Ultima anomalie care i se putea întîmpla acum era acest sentiment de dezorientare.

Să coboare scările şi să meargă direct la uşa principală? Să meargă pe la piscină, pe uşa din spate? Nehotărîrea o paraliza. Nu mai avea îndoieli în privinţa lui Daniel şi a Marissei. Ei doi o cunoşteau mai bine decît oricine; mai bine chiar decît se cunoştea ea. Ce ar aştepta ei ca ea să facă acum?

Dacă ieşea prin spate, măcar avea tufele de arbuşti după care se putea ascunde. Dacă trecea de linia casei, nu trebuia decît să ajungă la poarta din spate şi era liberă.

Beth inspiră adînc, adunîndu-şi curajul, şi porni spre culoarul care ducea la uşa din spate.

La cabana de pe plajă nu răspundea nimeni. Uimit, Jack întinse receptorul spre Lena.

– Ţi-a spus că pleacă undeva? îl întrebă Lena.

– Numai la bancă şi să rezolve cîteva mici probleme. Trebuia să se fi întors pînă acum.

– Poate că se plimbă pe plajă. Se plimbă şi se

gîndeşte de ce bărbat teribil s-a îndrăgostit.

– Spui asta să mă linişteşti?

– Bineînţeles. Pentru ce altceva sînt buni prietenii?

– Poate că am greşit numărul.

– De două ori la rînd?

– A treia oară-i cu noroc, nu aşa se spune? Mîna lui Jack tremura puternic, în timp ce forma din nou numărul.

– Ei, cum am spus eu, probabil că face o plimbare. Mai încearcă peste zece minute. Ia mergi la băieţi şi începeţi zmeul acela! Doar de asta ai venit. O mai sun eu. Te strig cînd răspunde.

– Cred că nu faxul este de vină, de vină este tensiunea în care trăiesc.

– Dă vina pe dragoste, îl corectă Lena.

– Cum vrei tu.

Femeia blondă nu-i ieşea din minte lui Louie Pua. Era convins că Jack era acum cu ea. Aşa era tipul – mereu la îndemînă, cînd prietenii aveau nevoie de el. Probabil că o ţinea de mînă, ori o hrănea cu supă, ori făceau tot felul de lucruri drăguţe, de care au mereu nevoie oamenii, cînd sînt bolnavi. Sau poate că ea se simţea mai bine şi acum dansau la vreo discotecă.

Totuşi, curiozitatea îl făcea să se întrebe de ce era ea bolnavă. Să sperăm că nu este ceva contagios, se gîndi Louie.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai obsedat. Jack nu-i era prieten, dar era un bărbat pe care-l admira. Ce rău ar face, dacă ar lua telefonul şi l-ar suna să întrebe cum se mai simte ea? Şi Jack ar face la fel, dacă ar fi într-o situaţie similară.

Da, aşa va face, hotărî Louie. Imediat ce va ajunge la un telefon public.

Întunericul păru să fie foarte primitor, atenuînd panica din sufletul ei. Simţi briza Pacificului. Încercă să se îndrepte de spate şi simţi că încheieturile mîinilor o dor din ce în ce mai tare.

Cuvintele trădătoare îi mai sunau încă în minte, provocîndu-i un şir nesfîrşit de întrebări. Îi reveniră în memorie vremurile bune pe care le-au petrecut împreună, cît au fost de apropiaţi, cum s-au apropiat şi mai mult în lunile după moartea lui Edward. Apoi o voce interioară, cinică, o provocă – toate numai din pricina banilor?

O mişcare în partea opusă a grădinii îi atrase atenţia lui Beth. Îl văzu pe Daniel, rezemat de un copac. Îngheţă. Aparent mulţumit de rezultatul căutărilor sale, Daniel intră în casă.

Beth speră împotriva tuturor aşteptărilor nebune, că el nu va mai ieşi afară. Îşi fixă privirea pe poartă, ultima ei speranţă.

Cu fiecare fibră pregătită de zbor, Beth ieşi din ascunzătoarea ei.

Un clic metalic ameninţător, venit de undeva din spatele ei, o făcu să rămînă nemişcată.

– Cred că ai mers destul de departe, spuse Marissa indiferentă.

91

– Tot nu răspunde? întrebă Jack după aproape o jumătate de oră.

– Poate că ţi-a lăsat un mesaj telefonic, sugeră

Lena. Dacă a trebuit să lipsească mai mult decît a fost planificat, era cel mai uşor mod de a te anunţa.

– Dar ştia că sînt aici. Nu ar fi fost mai rapid să mă sune aici?

– Pentru o urgenţă, da. Dar poate că ţi-a transmis că vă întîlniţi mai tîrziu.

– Merită să încerc. Jack formă numărul său de telefon, sperînd din suflet ca Lena să aibă dreptate şi să audă vocea lui Beth.

Beth hotărî să atace verbal, pentru a-şi ascunde teama.

– Dacă tu crezi că asta este o glumă bună...

– Oh, ai încredere în noi, dragă. Niciodată nu am fost mai serioşi. Cu un pistol într-o mînă şi cu cealaltă mînă în şold, Marissa era imaginea cinematografică a femeii stăpînă pe situaţie.

Beth simţi un fir de transpiraţie pe şira spinării. Marissa se apropia de ea. Avea întipărită pe faţă o expresie de răutate care contrasta puternic cu blîndeţea prietenească pe care o afişa de obicei.

– Trebuia să stai cuminte, Beth, şi să-ţi vezi de treburile tale. Dacă erai cuminte, poate nu ajungeam aici.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Nu înţelegi? Atunci cum explici mica vizită de la bancă?

În spatele ei, Beth îl auzi pe Daniel tuşind. Se întoarse şi ochii lor se întîlniră.

– Daniel...

– Eu să fiu în locul tău, nu aş spera la ajutor de la soţul meu, o sfătui Marissa. Noi, amîndoi, ne-am dorit ceea ce facem acum, de foarte mult timp.

– Ce v-aţi dorit?

– Eşti chiar atît de naivă? Ce ar vrea doi oameni în situaţia dată?... decît să obţină ceea ce este de drept al lor. Marissa se întoarse dispreţuitoare de lîngă femeia pe care o ţintuise cu pistolul.

– Nu-mi vine să cred că v-am judecat greşit. Pe amîndoi! murmură Beth.

– Nu mai greşit decît preţiosul nostru Edward, comentă Marissa. Uneori aveam impresia că el chiar crede că Daniel este mulţumit cu slujba pe care i-a dat-o. Să fie marionetă pentru tot restul vieţii! Buzele rujate strident se întinseră într-un rînjet plin de ură. Nu ar fi şi el surprins dacă ar vedea cum s-au rezolvat lucrurile? Cum victima a devenit în cele din urmă învingător?

Beth încerca să-şi ţină cumpătul, pe măsură ce începea să înţeleagă îngrozitorul adevăr.

– Văd că se învîrt rotiţele în căpşorul acesta drăgălaş, spuse Marissa ironic. În sfîrşit, începi să înţelegi, nu-i aşa?

– Da, răspunse Beth dezgustată de propria ei inocenţă. Da, cred că înţeleg.

Pe casetă nu era decît un mesaj, dar unul ciudat, care îl lăsă pe Jack foarte nedumerit.

– Mă întreb de ce mi-a pus o asemenea întrebare? murmură el.

– Cine?

– Pua. M-a întrebat ce mai face prietena mea.

– Printre altele, sau doar acesta era motivul telefonului?

– Oricum aş lua-o, tot mi se pare ciudat ca el să mă întrebe aşa ceva.

Jack îi povesti Lenei cum a oprit-o Pua pe Beth şi i-a dat o amendă.

– De unde să ştie el că noi doi ne întîlnim?

– Lucrezi în aceeaşi clădire cu Kiana, nu? îl tachină Lena. Îţi spun eu, JB, fata asta e grozavă. Probabil că ştie şi ce număr porţi la chiloţi.

– Dar de ce să mă întrebe el, ce mai face Beth?

– Poate vînează bîrfe.

– Nu-i genul lui. Îmi dai puţin cartea de telefon?

Beth asculta, cu un pronunţat sentiment de irealitate. Cuvintele Marissei reverberau în mintea ei, alcătuind secvenţe ale unui coşmar oribil. Nu-i venea să creadă că femeia pe care a considerat-o cea mai bună prietenă era atît de coruptă şi de putredă...

– Ar fi fost atît de simplu pentru toată lumea, continua Marissa, dacă ai fi murit şi tu, atunci cînd ai pierdut copilul.

Un văl negru se ridică greu de pe ochii lui Beth. Se revăzu pe treptele tribunalului, acceptînd pilula şi paharul cu apă oferit de Daniel... ameţeala pe care a pus-o pe seama sarcinii şi traumei suferite la moartea lui Edward... senzaţia că cineva din spate a împins-o...

– Tu m-ai împins! spuse Beth. Nu era o întrebare. Nu era o speculaţie. Era o afirmaţie clară care se alinia perfect cuvintelor Marissei.

– Un vînt uşor, spuse Marissa indiferentă. Să spunem că ţi-am făcut o favoare.

– O favoare?

– Bineînţeles. Ce rost mai avea să trăieşti după moartea lui? Ştim cu toţii că sărutai pămîntul pe care călca el. Să-ţi spun drept, mă mir că ai avut puterea să

trăieşti pînă acum.

Ochii lui Beth erau inundaţi de lacrimi. Din cauza copilului, a copilului lui Edward, numai din cauza lui a luptat cu durerea. Din cauza acelui copil nenăscut, ea a luptat din răsputeri să trăiască, pentru a aduce pe lume amintirea preţioasă a trecerii lui pe acest pămînt.

Înfiorată, îşi aminti cum la spital Marissa se aplecase peste ea. Îşi aminti că atunci a intrat asistenta şi i-a spus că trebuie să plece. Ameţită de sedative, Beth nu a înţeles atunci ce i-a spus cumnata sa. Acum putea ghici foarte bine ce a fost în mintea Marissei.

O teamă îngheţată îi prinse inima ca într-o menghină. Înţelegea cumplitul adevăr. Ei l-au ucis pe Edward. Acum aveau de gînd să o ucidă şi pe ea.

– Se pare că spectacolul trebuie să înceapă, spuse Marissa privindu-şi ceasul. Sînt sigură că te las pe mîini bune pînă mă întorc, nu-i aşa Daniel?

– Unde mergi? întrebă Beth.

– Ce de întrebări, cînd de fapt nimic nu te priveşte. Marissa se întoarse spre soţul ei. Ştii ce? Mă simt aproape vinovată că nu ne-am putut ţine de planul original. Îi întinse pistolul. Înmormîntările sînt atît de plictisitoare...

Numai gîndul la ce avea să urmeze, o îmbolnăvea pe Beth de frică. Încercă să afle tot adevărul.

– Ai spus acelaşi lucru despre înmormîntarea lui Lehua. Şi asta făcea parte din plan?

– Improvizaţie, zîmbi Marissa. De Lehua ne puteam lipsi.

– Bine, dar ceea ce am descoperit la ea în dulap? continuă Beth, încercînd să cîştige timp. Fotografia de

la Edward...?

Marissa începu să rîdă cu o cruzime macabră.

– Lehua nu şi-ar fi dat seama care-i diferenţa între soţul tău şi Adam...

92

Îi venea greu să creadă că bărbatul ce ţinea pistolul îndreptat spre ea, era acelaşi om care i-a spus că o iubeşte, care a avut grijă de ea din prima zi în care s-au întîlnit.

– Nu am dorit niciodată să ajungem aici, Beth, spuse Daniel trist.

– Nu trebuie să ajungem, dacă nu vrei, spuse Beth, mulţumind Domnului că Marissa plecase. Dacă mai ţii puţin la mine, Daniel...

– Să ţin la tine? o întrerupse el cu răutatea zvîcnind în tîmple. Şi de cînd mă rog te interesează sentimentele mele faţă de tine?

– Întotdeauna m-au interesat sentimentele tale, Daniel. Cum poţi...

– Pe Edward l-ai vrut. Edward te-a luat de lîngă mine... aşa cum a luat totul. Ştii că mi-a povestit cum aţi făcut dragoste prima dată? Ce am avut eu, decît al doilea loc şi acela foarte departe de tine?

– Daniel, eu sînt...

– M-ai trădat. Ai trădat singura persoană care te-ar fi iubit pentru totdeauna. Nu vă pot ierta pe nici unul dintre voi, pentru tot ceea ce aţi făcut. Mai ales pe Edward.

Marissa a fost aceea care a descoperit duplicitatea lui Edward, pe care a continuat-o apoi pe cont propriu.

În înregistrările contabile a dat peste intrări şi ieşiri de bani care sugerau fie un înrăit joc de noroc, fie o amantă cheltuitoare. Spre surpriza ei şi groaza lui Daniel, era cu totul altă poveste.

Timp de zece ani a jucat rolul salvatorului lui Daniel. „Nu va afla nimeni că fata a murit", a promis Edward, făcînd aluzie la cariera lui Daniel. Ceea ce a omis însă să-i spună, făcea diferenţa de la cer la pămînt între libertate şi acuzaţia de crimă – fata nu murise.

Ceea ce a început ca un favor făcut surorii lui KK, i-a asigurat ulterior loialitatea lui Daniel.

Daniel a fost cel care a plătit. Îndurerată, KK a venit peste cîteva zile şi i-a spus că prietena ei, al cărei nume nu i l-au spus, a sîngerat îngrozitor după avort. Un ziarist obscur, trimis de cineva la spital, i-a dezvăluit crudul adevăr – fata era fiica unui proeminent senator. Acum se ancheta cauza morţii ei.

Pentru KK, banii au fost suportul pe care şi-a clădit cariera; cunoştinţele lui Edward au ajutat-o să se lanseze. Pentru sora ei, colaborarea însemna un cec primit lunar, substanţială recompensă pentru faptul că a suportat o intervenţie după care nu mai putea avea copii.

Paralizat de frică, Daniel nu a făcut niciodată vreo legătură – nu şi-a dat seama că Edward şi KK au profitat de moartea unei necunoscute pentru a-l manipula şi a-l tîrî într-o viaţă de servitute.

Cecurile l-au trădat pe Edward şi acest lucru l-a determinat pe Daniel să facă dreptate.

„Trebuia să fiu director, nu actriţă", se felicită Marissa în dimineaţa de după crimă. Într-adevăr, ea a pus totul la cale, recunoscu Daniel. A ei a fost ideea de a răspîndi gripa printre tehnicieni şi să-l înlăture astfel pe

McCambridge. Sarcina lui Daniel a fost să introducă virusul în termosele cu cafea.

„Domani va fi uşor de manipulat, după ce terminăm", l-a încurajat Marissa. „Şi el îl urăşte pe Edward, la fel de mult ca şi noi"

Ca întotdeauna, au participat la spectacol. Prezenţa lui Beth nu a îngrijorat-o pe Marissa. „Este atît de preocupată cu copilul", a explicat Marissa. „Nici nu va fi în stare să gîndească" Vestea că Preşedintele şi familia lui vor urmări spectacolul le-a dat curaj: presa nu va face decît să sporească confuzia.

„Va fi acelaşi spectacol pe care l-a făcut pînă acum", radia Marissa „cu o singură excepţie" Pînă în ultimul moment, cînd a auzit gazul ieşind sub presiune, Edward Hudson nu a ştiut că fratele lui aflase adevărul.

– L-ai ucis! urlă Beth. L-ai ucis pe fra...

– Da, spuse Daniel, bucurîndu-se pervers de suferinţa lui Beth. Moartea prin foc a fost foarte potrivită pentru iadul în care mi-a transformat viaţa. Domani a avut grijă de banda video. Ştii, era foarte bun la asta.

– Şi dacă Edward ieşea mai devreme? îl întrerupse Beth.

– Nu avea nici o şansă. De ce ar fi încercat? Gîndindu-se că fiecare gest al lui era înregistrat, ar fi aşteptat, nu s-ar fi lovit de pereţi, nu ar fi strigat după ajutor, ar fi aşteptat... moartea.

– Dacă ar fi ieşit...

– Uimitor cîte poţi face cu o bucăţică de lemn, oftă Daniel. Mai bună chiar, pentru faptul că a ars împreună cu el. Bine gîndit, nu?

Sinistru. Daniel continuă să-i povestească despre Domani, care a luat drept suvenir o cheie de-a lui Edward.

– Poate că ţi-o va arăta astă seară.

– Astă seară?

– Cred că am stricat surpriza pe care i-a pregătit-o Marissa. Într-un fel, eu cred că este o justiţie poetică. Te vei simţi uşurată să ştii că m-a ajutat să-l ucid pe fratele meu. Niciodată nu ţi-a plăcut Domani, nu-i aşa?

– Tot el a omorît-o şi pe Lehua? Dumnezeule, dacă l-ar putea ţine de vorbă... Dacă l-ar incita, în timp ce mintea ei...

– Mă tem că nu-l putem acuza de asta. Tehnic vorbind, cred că Lehua s-a omorît singură. Eu i-am furnizat doar mijloacele.

– Dar a fost aruncată de la balcon, insistă Beth. Dacă Domani nu a făcut-o, iar tu erai în partea cealaltă de insulă...

– Marissa a fost convingătoare la telefon, zîmbi el. De ce crezi că te-a reţinut în cameră în timp ce m-a sunat? Declaraţia ta era cel mai bun alibi pentru mine. Poliţiştii au fost convinşi.

– Nu *toţi* poliţiştii, îl contrazise Beth, cu ochii la ceas. Oare a încercat Jack să o sune? Va veni să o caute?

– Ce importanţă mai are acum? Nu va reuşi să dovedească niciodată. Nici despre seara asta, Beth... nici despre acum doi ani. Cu un gest brusc, Daniel îi făcu semn să se ridice în picioare.

– De ce? îl înfruntă ea.

– Pentru că avem o întîlnire. Şi nu vreau să-i las să aştepte.

93

Intuiţia. Aceasta era forţa care l-a propulsat pe Jack afară din casa prietenei lui, Lena. Intuiţia. Doar o fracţiune de secundă a asimilat mesajul telefonic al lui Louie şi a pornit în acţiune. Conştient de faptul că viaţa lui Beth era în pericol iminent, s-a aruncat pe motocicletă şi a pornit spre Banyan Ridge.

Adrenalina îi alerga prin corp şi fără să mai respecte regulile de circulaţie, Jack s-a lansat într-o cursă cu minutele.

Îi era imposibil să nu se gîndească la ce-i mai rău, după ce l-a întîlnit pe Louie şi acesta i-a povestit ce a văzut de dimineaţă. Ei doi erau ultimii oameni pe care i-ar fi suspectat Beth. Doar aşa i-a spus!

Ar fi mers cu ei de bunăvoie, dacă ar fi rugat-o? Faptul că era în stare de inconştienţă, indica altceva. Gîndul îi spori sentimentul de teamă.

Oare au căzut în cursa cu biletul fals de la Domani? În timp ce gonea pe străzile aglomerate, în sufletul lui îşi făcu loc o altă frică: dacă au luat-o pe Beth la locul de întîlnire cu complicele lor? Ar putea să o facă scut împotriva poliţiei. Nici chiar încrederea că Billy va sosi la timp nu reuşea să-i domolească teama din ce în ce mai stresantă.

Cel mai bun lucru la care spera, era să o fi lăsat pe ea acasă. Dacă îl va sprijini o unitate de poliţie, era doar o problemă de minute, pînă o va avea pe Beth în braţele lui. *Dacă* vor veni.

Lumina de faruri apărută de după o curbă, îl făcu pe

Jack să tragă pe dreapta şi să aştepte. Cînd maşina trecu pe lîngă el, respiraţia i se tăie, văzîndu-i limpede pe cei doi ocupanţi ai maşinii.

– La naiba! exclamă Daniel.

– Unde mergem? întrebă Beth.

– Într-un loc foarte potrivit pentru ce avem de făcut. Este doar o problemă de timp. Încă puţin şi totul va fi înmormîntat.

La început a refuzat sugestia Marissei, dar logica explicaţiei l-a convins.

– Va trebui să ne prefacem că sîntem îngroziţi şi speriaţi, i-a explicat Marissa, adăugînd că poziţia trupurilor va da poliţiei suficiente explicaţii.

Urcau pe strada 61, care oferea o privelişte romantică şi ziua, şi noaptea. Dar Daniel nu se gîndea acum la asta. Privea atent drumul, gîndindu-se că este ultimul pe care-l face Beth.

În ciuda orei, traficul nu era intens. Din cînd în cînd, vedea în oglinda retrovizoare luminile farurilor vreunei maşini răzleţe şi în suflet i se strecura teama că cineva ar putea să-i reţină numărul maşinii.

– Unde mergem? întrebă Beth din nou.

De data aceasta Daniel o ignoră complet, savurînd puterea cu care o domina. Îşi controla destinul. Nu ca în trecutul îndepărtat.

Lîngă el, Beth înţelegea că merge spre moarte..

Ce ironie. Înainte de spectacolul de la Washington, au venit aici toţi patru. Era o zi ploioasă. Edward a fost tot timpul sarcastic. Da, se potrivea cu cruzimea lui Edward.

Oare Beth va striga? se întrebă Daniel. Îi va cere îndurare? Zîmbi. Pentru Edward nu a existat şansa de a

cere îndurare sau iertare. Încă îşi mai amintea ce senzaţie plăcută a avut cînd a văzut flăcările şi a ştiut că Edward a murit atît de oribil.

Amuzat, îşi aminti cum Beth îi împărtăşea îngrijorarea – intuiţia ei de femeie îi spunea că se întîmplă ceva, iar el, fratele de încredere, trebuia să facă ceva. Intuiţia feminină! După cum spunea Marissa, a protejat-o mereu de cei mai crunţi duşmani.

Daniel întoarse cheia în contact, mulţumit că parcarea era pustie şi puteau pleca la plimbare netulburaţi. O clipă, a avut impresia că a auzit ceva. Nervii, şi-a spus în gînd.

– Ce-ai zice de o mică plimbare? îi sugeră el lui Beth, ţintuind-o cu pistolul ca să nu-i treacă prin cap să fugă.

– Acum ce se va întîmpla?

Chiar aşa, cu părul dezordonat şi cu ochii plini de ură, tot i se părea atrăgătoare, fata de care aproape că s-a îndrăgostit. Dacă nu ar fi întîlnit-o pe Marissa. Dacă ar fi aşteptat puţin... Alungă repede gîndul şi îi arătă pe unde să meargă. Dacă nu ar fi fost Marissa, el ar fi fost şi acum sclavul fratelui său.

Numai pentru că a fost Marissa, scorul va deveni egal.

94

Jack îşi muşca buza, consternat, mînios că trebuia să rămînă mult în urma maşinii lui Daniel pentru a nu-i stîrni suspiciunile.

Dar nu trebuia să rişte. Mai ales că viaţa lui Beth era

în pericol.

Nu reuşise să ceară ajutor, decît după ce a ajuns la Banyan Ridge. Poate că era mai bine. Deşi o maşină l-ar fi putut ajuta, orice se putea întîmpla, iar el ar fi pierdut urma maşinii lui Daniel, aşteptînd echipajul. Oriunde avea de gînd să o ducă, Jack era pe urmele lui.

Faptul că numai unul dintre ei se afla cu Beth în maşină, era bineînţeles un avantaj. Jack zîmbi satisfăcut, gîndindu-se că poate Marissa era la locul de întîlnire indicat de bilet; probabil că acum era deja reţinută de poliţie. Fiind actriţă, putea să joace teatru şi să nege totul. Reuşise doar să o mintă şi pe Beth.

Oare Beth i-a spus totul? Nu-i venea să creadă. O prevenise să nu spună.

Se apropiau de trecătoarea Pali şi de tunelurile care tăiau stînca muntelui. Era acolo o prăpastie pe care Jack o văzuse de multe ori în timpul zilei. Dar a văzut-o şi noaptea de foarte multe ori, izolat şi privind cu melancolie cerul plin de stele.

Era nemulţumit. Orice se va întîmpla în noaptea asta aici, i se va schimba părerea despre frumuseţea locului.

Pentru Beth, nu exista alternativă – căderea de pe stîncă era mortală.

– Îţi aminteşti prima dată cînd am venit aici? o întrebă Daniel. Eram noi trei. Înainte să o cunosc pe Marissa.

În întunericul nopţii, Beth văzu privirea anormală a lui Daniel.

– Atunci eram apropiaţi, spuse ea, dar regretă imediat.

– Tu şi cu Edward eraţi foarte apropiaţi. Eu am fost întotdeauna intrusul. Oaia care v-a urmat din spate. Întotdeauna gafistul care se străduia să vă facă pe plac...

– Daniel...

– Ştii ce gîndeam atunci? Mă gîndeam cum să-l fac să-şi piardă echilibrul şi să-l împing în prăpastie, prefăcîndu-mă că vreau să-l ajut. Poate că atunci m-ai fi iubit pe *mine.*

– Pentru că mi-ai fi ucis soţul?

– Pentru că te-aş fi eliberat. Pentru că ne-aş fi eliberat *pe amîndoi* de acest monstru. Pentru că era un *monstru*, Beth. Acum ai înţeles, nu?

– Ceea ce ţi-a făcut a fost îngrozitor. Singura ei şansă de a supravieţui acum era să tragă de timp, să spere că va veni cineva şi-i va oferi momentul de scăpare. Dacă aş fi ştiut ce făcea...

– *Dar ai ştiut!* Marissa mi-a spus că ştiai.

Beth negă vehement, dar Daniel nu o ascultă.

– Peste foarte puţin timp, aceste lucruri nu vor mai avea nici o importanţă. Nu trebuia să ajungem aici. Eu aş fi rezolvat mai blînd.

– Cum a fost cu sabotarea maşinii.

– Cred că este normal să crezi asta; să crezi că tot eu sînt responsabil şi pentru asta.

– Nu ai fost?

– A fost o improvizaţie de-a lui Domani – era să-l omor cînd am aflat ce a făcut. Era să ne dea tot planul peste cap...

– Nu vei reuşi niciodată să scapi nepedepsit.

– Replică de film clasic. Mă tem că în cazul acesta, eu şi Marissa vom scăpa foarte bine. Moartea lui Edward este un capitol închis, catalogat „accident" – a ta

va fi catalogată „sinucidere".

În încercarea frenetică de a scăpa, un gînd năucitor puse stăpînire pe Beth.

– Şi ce se va întîmpla după aceea? După ce tu şi cu Marissa veţi avea tot ce v-aţi dorit?

– Sfîrşit de poveste. Fericiţi, fericiţi pînă la adînci bătrîneţe.

– Atîta doar, că nu vei avea prinţesa pe care ţi-ai dorit-o.

Daniel îşi arcui o sprînceană.

Îngreţoşată de cuvintele pe care trebuia să le spună, Beth ştia, în acelaşi timp, că era singura ei scăpare.

Singura şansă de a trăi.

95

– Mă iubeşti? repetă Daniel, uimit. Ce coincidenţă. Tocmai la momentul potrivit.

Beth simţi că o părăseşte curajul, dar continuă.

– Ce vrei să spui?

– Este atît de uşor să spui asta, acum că ai un pistol în piept. A fost o vreme cînd aş fi dat orice să aud aceste cuvinte. Noi doi am fi putut reuşi. Numai că *tu* nu ne-ai dat nici o şansă.

– Ţi-o pot da acum, propuse Beth, scuzîndu-se pentru alegerea pe care a făcut-o. Ştii şi tu cum era, Daniel. Încăpăţînat. Obţinea tot ce dorea. Ce şansă mi-ar fi dat să-l refuz?

– Nu trebuia să te apropii de el. Trebuia să mă asculţi.

– Să te ascult? Tu ai fost acela care ai vrut ca noi

trei să fim apropiaţi. Tu m-ai încurajat să iau masa cu...

– Cum poţi spune asta?

– Pentru că aşa este. Singurul interes pe care l-ai avut cu mine, a fost doar ca să mă apropii de el, să devin o parte din el, ca toţi ceilalţi.

– Asta crezi tu?

– Cred, pentru că aşa s-a întîmplat.

Ochii lui Daniel se îngustară.

– M-ai trădat. Eu nu te pot ierta. Nu vă pot ierta pe nici unul.

– Nu pot să te condamn pentru ceea ce crezi despre mine.

– Nici cel mai săbatic gînd nu se apropie de ce gîndesc eu.

Insulta nu a reuşit să o descurajeze.

– Marissa a fost întotdeauna a doua alegere pentru tine, îl sfidă Beth. Mi-ai spus-o singur.

În ciuda armei din mîna lui, Beth făcu un pas, apropiindu-se el. Razele lunii reflectau momentul de nesiguranţă al bărbatului.

– Dacă a fost atît de uşor pentru ea să gîndească un plan prin care să scape de Edward şi de mine, crezi că-i va fi greu să scape şi de tine?

– *Învrăjbeşte şi cucereşte*, spuse Daniel să se încurajeze. Faci asta numai pentru a-ţi salva viaţa? Este prea tîrziu să mă convingi. Ţi-ai pierdut altădată şansa. Am fost un prost să-mi imaginez că mă vei putea iubi, la fel de mult cum îl iubeai pe el.

– Atunci, dacă eşti atît de hotărît, de ce o mai aştepţi pe Marissa? De ce nu termini singur treaba? Aşa cum l-ai ucis şi pe Edward...?

Cuvintele ei dure l-au luat prin surprindere. Deşi era pregătit să continue lupta, capul lui Daniel căzu, de

parcă tocmai atunci primise o lovitură în bărbie. Deschise gura să se apere, dar se tulbură, cînd auzi ceea ce nu se aşteptase să audă acolo, vocea lui Jack Brassfield, ordonîndu-i să arunce arma.

Primul impuls al lui Beth a fost să alerge în braţele lui, dar şi-a dat seama că-l făcea vulnerabil.

Nu ştia nici ea de unde mai avea putere, dar trecu pe lîngă Daniel şi începu să alerge spre locul unde parcaseră maşina, ignorînd urletele lui Daniel în urma ei. Într-o fracţiune de secundă, glontele explodă în ea.

Urmă un schimb de focuri, care se amplifică între munţi. Cînd totul se linişti, Beth era deja în stare de inconştienţă.

– Nu cred că am văzut vreodată atîtea flori, se minună sora Helani, admirîndu-le.

– Şi toate de la un singur tip, spuse Lena glumeţ, de la capul patului lui Beth.

– Eşti incorigibilă, rîse Beth.

– Vrei să spui incurabilă, nu? Şi romantică.

În ultimele două săptămîni, Lena a vizitat-o constant şi legătura ocazională s-a transformat într-o prietenie trainică. În timpul acestor vizite, Beth şi-a dat seama cît de multe a pierdut, în perioada în care s-a izolat de lume.

Incidentul de la Pali a fost subiect de presă. Numai intervenţia congresmanului Halemau i-a alungat pe reporteri de la uşa ei.

– Prietena ta este din nou în centrul ştirilor, o informă Lena.

– Nu mă surprinde.

Actriţă cum era, Marissa reuşise să ocupe multe

pagini de ziar cu speculaţii.

– Spune că totul a fost ideea soţului ei, rezumă Lena.

– Nici asta nu mă surprinde.

– Jack mi-a spus ceva nostim la telefon, aseară. Vrei să auzi?

– Ceva nostim ar cam fi necesar pe aici.

– Te plictisesc? întrebă Lena, observînd că Beth se uită la ceas.

– Nimic nu-ţi scapă, nu-i aşa Lena?

– Oricum, foarte puţine. S-a întîmplat ceva?

– Parcă ziceai că-mi spui ceva nostim.

– Ştii ce? Jack povesteşte mult mai bine decît mine. Dar acum, că ai şi tu cicatrice, vă potriviţi de minune.

– Ai dreptate, o întrerupse Jack, intrînd în salon. Eu o spun mult mai bine.

– Bănuiesc că trebuia să mă aştept să apari din senin.

– Nu ai de şters nişte cărţi de praf?

– Cred că încearcă să scape de mine, şopti Lena. Să înţeleg aluzia şi să vă las singuri?

– Te sun eu mai trîziu, promise Beth.

– Ai face bine să nu uiţi.

– Îmi pare rău că am întîrziat, iubito, spuse şi se aplecă să o sărute. A trebuit să iau ceva.

– Nu-i nimic. Lena îmi dă toate noutăţile.

– Cum te simţi?

– Nu chiar bună de dans, dar pe aproape.

– Sper. Vezi tu, am nevoie de o fată, pentru că vreu să merg cu ea la o nuntă.

– Ai dreptate. Ziua cea mare a lui Gabs se apropie.

– Nu mă gîndeam la Gabs, spuse Jack şi duse mîna la buzunar. Mă gîndeam la cineva apropiat. Deschise palma şi-i întinse o cutie de catifea neagră.

Beth o luă şi ochii i se umeziră, cînd văzu inelul. Jack se aplecă spre ea şi o sărută cu o blîndeţe infinită.

– Imediat? repetă Beth zîmbind.

– Hei, doamna mea, eu ştiu cînd îmi iese în cale o femeie. Dacă îţi dau prea mult timp de gîndire, s-ar putea să faci un act de iluzionism şi să dispari.

– Nici o şansă, locotenente, spuse Beth rîzînd şi îi prinse faţa în palme. Nici o şansă.

SFÎRŞIT

Cărţi în curs de apariţie
la
Editura MIRON:

1. *Teamă de zbor – Erika Jong*
2. *Cercuri – Doris Mortman*
3. *Păcatul originar – Marius Gabriel*
4. *Jurăminte umbrite – Sue Rich*
5. *La sud de centru – Christopher Newman*
6. *Jaful – Christopher Newman*
7. *Ceva minunat – Judith McNaught*
8. *Belgravia – Charlotte Bingham*
9. *Destin – Sally Beauman*
10. *Cerul Montanei – Nora Roberts*
11. *Născută în ruşine – Nora Roberts*
12, *Atingere magică – Christina Hamlett*
13. *Femeia periculoasă – Martina Cole*

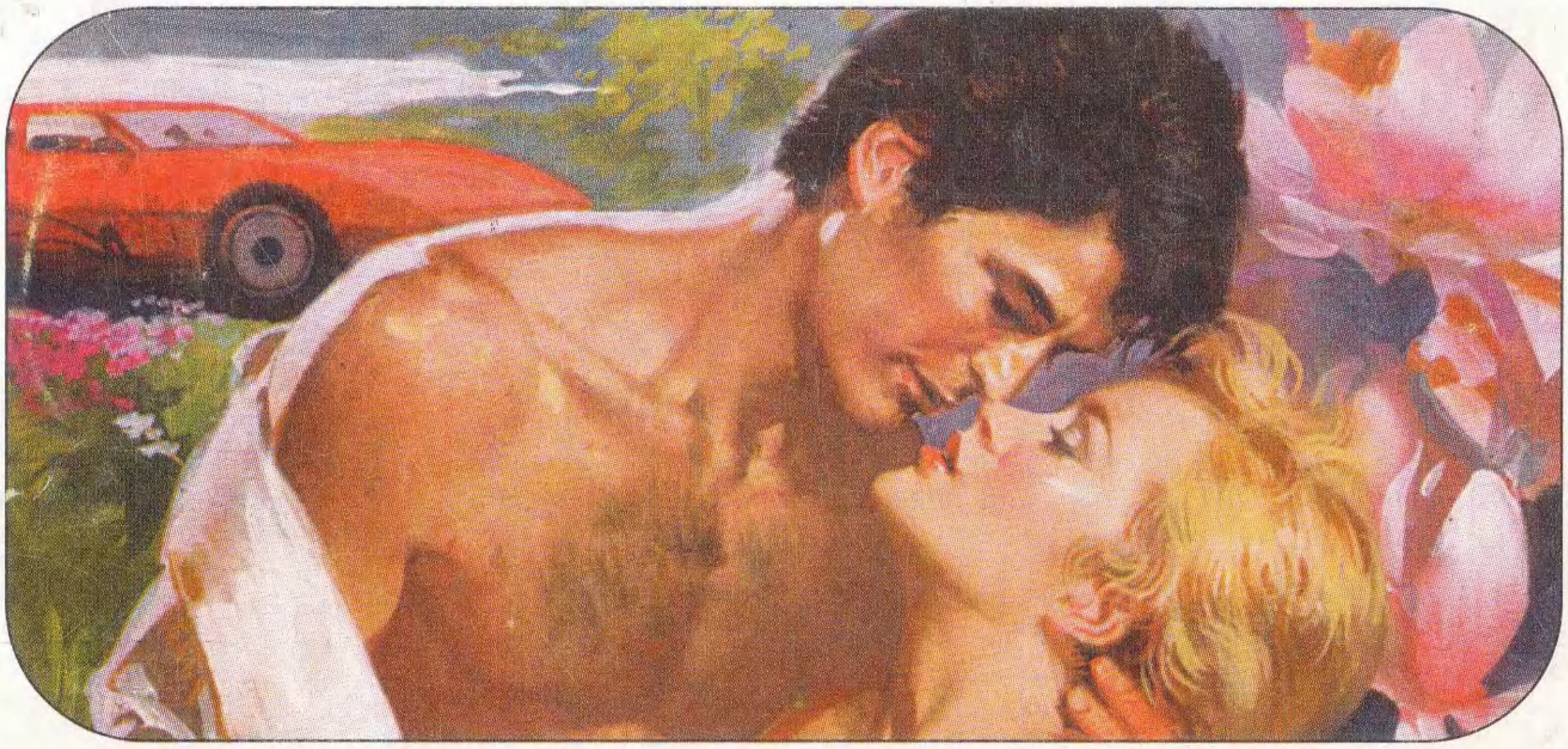

Numărul cu dispariţia...
Beth Hudson nu va uita niciodată seara în care soţul său, iluzionistul Edward, a murit pe scenă în timpul celui mai riscant număr, cel al dispariţiei. Zdrobită de pierderea lui, îşi petrece doi ani fugind de un trecut care o obsedează şi de un viitor cu care îi este frică să dea ochii. Acum, în vacanţă în Hawaii, ea hotărăşte că e cazul, în sfîrşit, să lase umbrele să se odihnească.

Dar cineva este în preajma ei... îi desenează litere cu rujul pe oglindă, îi distruge fotografia de nuntă, îi ciocneşte maşina... Este oare cineva care de dincolo de mormînt vrea să ajungă la ea? Poate soţul ei n-a murit?

Lei 5500